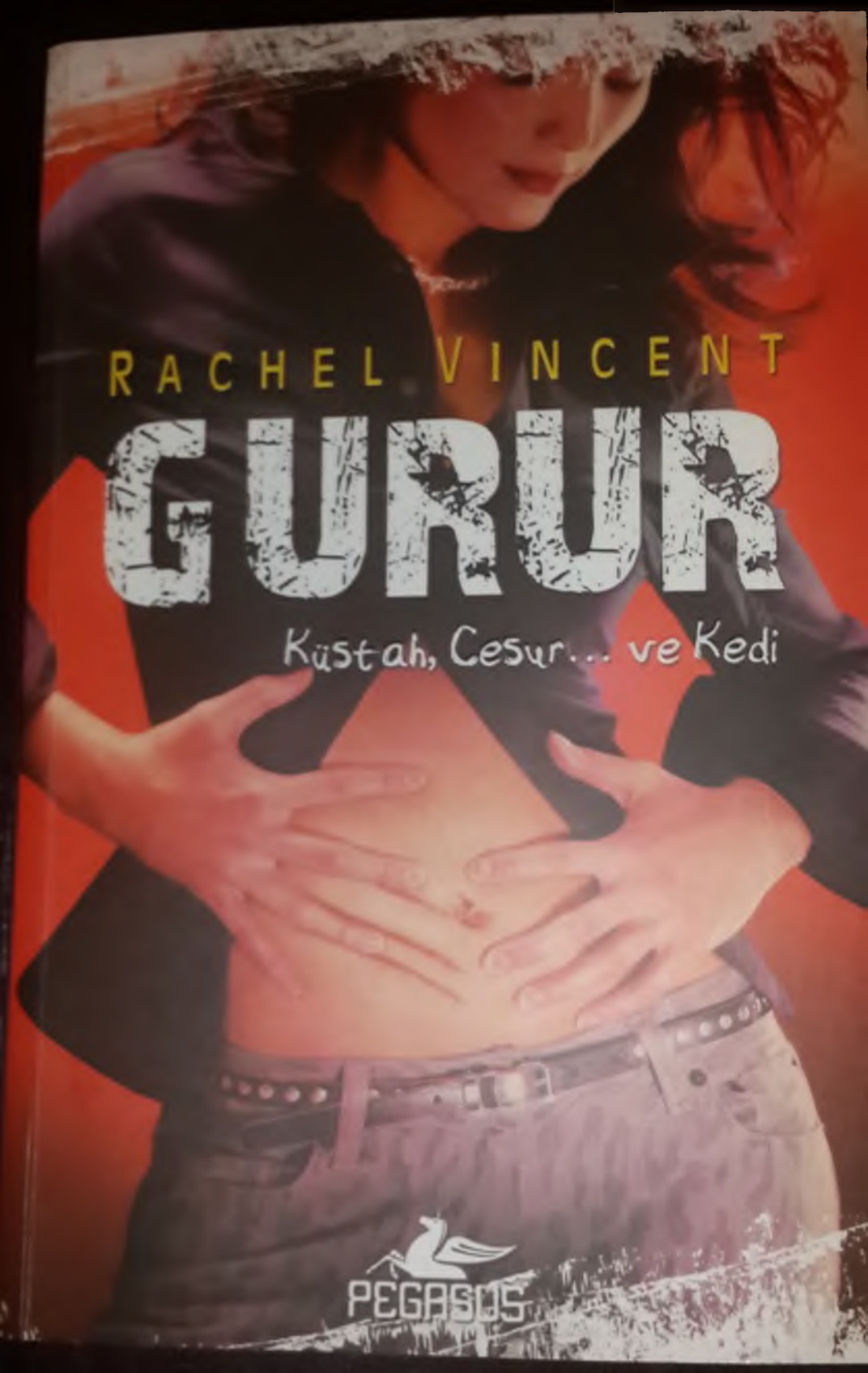

The book cover features a woman in a dark, long-sleeved top and a wide, studded leather belt. She is holding her hands over her bare midriff. The background is a solid, vibrant orange-red. The title 'GURUR' is written in large, white, distressed block letters. Above it, the author's name 'RACHEL VINCENT' is in smaller, yellow, sans-serif capital letters. Below the title, the subtitle 'Küstah, Cesur... ve Kedi' is in a white, handwritten-style font. At the bottom center, there is a white logo of a winged horse (Pegasus) above the word 'PEGASUS' in a bold, sans-serif font.

RACHEL VINCENT

GURUR

Küstah, Cesur... ve Kedi

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 417

Bestseller Roman: 180

GURUR

RACHEL VINCENT

Özgün Adı: PRIDE

Editor: Çiçek Eriş

Düzeltili: Berna Sirman

Bilgisayar Uygulama: Meral Gök

Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke

Kapak Baskı: Gündüz Ofset

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Aralık 2011

ISBN: 978-605-5360-46-7

PEGASUS YAYINLARI © Türkçe Yayın Hakkı, 2011

Copyright © RACHEL VINCENT, 2009

Tüm hakkı saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Harlequin Enterprises II B. V. /S.à.r.l.'tan alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RACHEL VINCENT

GURUR

İngilizceden Çeviren:
ESRA DOYUK

PEGASUS YAYINLARI

Bir

“Bayan Sanders, bize erkek arkadaşını neden öldürdüğünü anlat.”

Yeni bir öfke dalgası, mide ekşimesi gibi göğsümde yükselirken, sağ gözümün arkasında başlayan migrenin ilk sancılarını da beraberinde getirmişti. Bakışlarımı yemek odasının güney duvarını kaplayan pencerelerden görünen güz renkli manzaradan uzun, maun masaya, daha az hoşnutluk verici görüntüye bakmak için çevirdim: Appalachia bölgesi lideri, Calvin Malone’a. Ben baktığım sırada, ince ve biçimli sakalının üstü, dudağının sol köşesi seğirmeye başladı; eğlendiğini gösteren net bir işaret. Kendini beğenmiş herif bam telime basmayı seviyordu. Üstünde “Dikkatli Kullanın” yazan düğmeyi bulmuş, inadına basmaya devam ediyordu.

Ellerim pamuklu, siyah pantolonuma yapışmış bir halde, “Eski erkek arkadaş,” dedim, gıcırdayan dişlerimin arasından. “Ve nefsi müdafaaydı. *Aynı soruyu* cevapladığım *son* seferde beni dinlemiş olsaydın, bunu bilirdin.”

Sağımdaki sandalyede oturan Michael boğazını temizledi. Kara kaşlarını gözlük çerçevesinin yukarısına kaldırıp uslu durmamı işaret etti. En büyük ağabeyimden ziyade danışmanım –savunma avukatının kedi adam versiyonu– olarak görevi devraldığından tavsiyesini hiç itiraz etmeden kabul ettim. Muhtemelen bu hayatımda ilk kez oluyordu.

İç geçirerek, dikkatimi tekrar pek saygı duyulan "kısa çöpü çekme" yöntemiyle beni yargılamak için seçilmiş üç liderden oluşan mahkemeye verdim. Resmi olarak duruşma, iki ölüm cezası gerektiren suçtan dolayı suçlu ya da masum olduğuma karar vermek için yapılıyordu. Ancak Malone'un bana olan garezi, sözde suçlarının işlenmesinden çok daha önceye gidiyordu.

Ama bu da doğru değildi. İnsan adalet sisteminin tersine, kedi adam dünyasında suçlanan kişi masum olduğu ispatlanana kadar suçlu kabul edilirdi. Ve ispat yükümlülüğü sanığa -bana- aitti.

Eski erkek arkadaşım Andrew Wallace'a enfeksiyon bulaştırmakla suçlanıyordum ki zaten bunu *kazayla* yaptığımı itiraf etmiştim. Suçumu örtbas etmek için onu öldürmekle de suçlanıyordum ki bunu şiddetle reddetmiştim. Andrew'u kendimi korumak için öldürmüştüm ve yargıçlarımın hiçbirisinin anlayamayacağı derecede kendimi bu konuda diğerinden daha suçlu hissediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Öldür ya da öl durumuydu ve inatçı kendini koruma duygum birincisinde ısrar etmişti.

Eğer mahkeme beni suçlu bulursa, kafesteki uzun bir hapse ilaveten, bazı bedensel cezalarla da karşı karşıya gelecektim. Muhtemelen pençelerimi kaybedecektim; bu da çok uslu davranmamı sağlamaya yetecek kadar iyi bir motivasyon kaynağıydı.

"Ama onu ısırdığını kabul ediyorsun, öyle mi?" diye sordu Malone. Önünde duran ince bir kâğıt tomarına hafifçe vururken dudakları tekrar seğirmeye başlamıştı.

Kendimi oturduğum yerde tutmak için sandalyemin vernikli kollarını kavrarken, "Evet," dedim kenetlenmiş dişlerimin arasından. "Onu ısırdım ama enfeksiyon bir kazaydı. Dişlerimin dönüşüm geçirdiğini bilmiyordum."

"O zaman sen hâlâ bu," Malone durup etkisini artırmak için notlarına göz attı, "kısmi dönüşümü geçirdiğini mi iddia ediyorsun?"

Kendini beğenmiş gülümsemesi midemi altüst etti ama içinde bulunduğum şartlarda, uslu olmak için çok ama çok fazla çalışıyordum. "Evet."

Malone inanmayarak pufladı ve diğer herkesin kendi kuşkululuğunu paylaşmasını sağlamak için odaya bakındı. Sağında oturan Paul Blackwell kırışık elini masanın üstüne koydu. Gri, çarpık kaşlarını küçük, kara gözlerinin üstüne indirerek kaşlarını çattı. "Peki, o zaman neden bize bu 'kısmi dönüşüm'ü gösteremiyorsun?"

Çünkü kendimi ölümcül bir öfkeye teslim etmeye tam olarak hazır değilim. Neyse ki aklıma ilk gelen şeyi söylememekte epey iyiye gidiyordum. Çoğunlukla. "Bunu emir üzerine yapamam. Henüz yapamıyorum, en azından. Gerçekleşmesini sağlamak için belli bir ruh hali içinde –bir anlamda, heyecanlı– olmam lazım."

"Pekâlâ, bu *kullanışlı*, değil mi?" dedi Malone, Blackwell'e komplocu bir bakış atarak.

"Ashında, tam tersi," diye çıktım ve Michael masanın altından bacağımı tekmeledi.

Malone notlarını yumruğunun içinde sıkıştırdı ve ağzını açtı. Ama o konuşmadan, solundaki lider dikkat çekici bir biçimde boğazını temizleyip tüm bakışları kendisine çekti.

"Calvin, sanırım Faythe'e sorulacak mantıklı bir sorun var." Mucize eseri, amcam Rick Wade –kuzenim Abby'nin babası– mahkeme için seçilmişti ve babama gösterdiği saygıdan ötürü, aileme duyduğu sadakat herkes tarafından bilinirdi. O olmasaydı, çoktan suçlu bulunmuş ve hüküm giymiştim.

"Tabii ki." Malone, amcama kızgın bir bakış attı, sonra profesyonel bir poz takındı. Ama bana baktığında, gözlerinde o aynı kin parlıtlısını gördüm. "Yani Bay Wallace'ı ısırdığında... *heyecanlı* bir hal içindeydin, öyle mi?"

Ciddi mahkeme salonu yüzümün arkasında yaramaz bir gülümseme dolaştı. Bunu bastırmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ayrıca beni masum göstermek -ve duruşma sırasında düzgün bir görüntü oluşturmayaacağını düşündüğü yeni göbek *piercing*’imi örtmek- için babamın seçmiş olduğu beyaz bluzun üstünden kendi kendimi çimdiklemem gerekmişti.

“Öyle denilebilir. Okulda, öğle arasındaydık. İkimizin de birkaç saat boyunca dersi yoktu, böylece kendimizi dairesinde bulduk.”

Paul Blackwell bastonunu, pörsümüş parmaklarını çatırdatacak kadar sertçe kavrayıp, “Yatakta mı?” diyerek Malone’un sağ tarafından eğildi.

Blackwell hem mahkemenin hem de bölge konseyinin en yaşlı üyesiydi. Ailesinden ve diğer pek çok liderden yönetimi damadına bırakması için gelen baskılara rağmen yıllardır Güneybatı bölgesinin liderliği pozisyonuna sımsıkı tutunmaktaydı. Katır gibi inatçı, açık sözlü ve son derece eski kafalıydı, evlilik öncesi seks ve bir kadının dünyadaki yeri hakkındaki modası geçmiş fikirlere inatla bağlı kalmaktaydı. Aslında, Andrew’la olan “edepsiz” ilişkimden, en az ona enfeksiyon bulaştırıp öldürmemin düşüncesi kadar şoke olmuş gibi görünüyordu.

Ama babama göre, Blackwell hem dürüst hem de onurluydu. Herhangi bir politik birlik veya daha önceden güdülen bir kinden ziyade, vicdanının sesini dinleyerek oy verecekti. O yüzden vicdanının, masum olduğumu bilmesini sağlamak zorundaydım. Çoğunlukla masum. Ve kasıtlı olarak yapmadığım bir şey için özür dilemeyecek kadar kendime saygı duyduğumu da bilmesini sağlamalıydım.

Utanmadığımı göstermek için cesurca gözlerine baktım. “Evet. Yatakta. Sevişiyorduk ve ben... kulağını biraz fazla sert ısırdım.”

"Ve yeminli ifaden bu... olay sırasında aslında hiç dönüşüm geçirmediğin midir?" diye sordu Malone, zaten altı kez duymuş olduğu gerçekleri doğrulamak istermişçesine.

Başımla onayladım, sonra aynı pozisyonda aralıksız bir şekilde saatlerce kalmaktan boynuma yerleşen gerginliği yumuşatmak için başımı bir yandan öteki yana çevirdim. "Sadece dişlerim dönüştü, en son sefer de söylediğim gibi. Ve ondan önceki seferde de. Ve ondan önceki seferde..."

Michael. "Faythe..." diye uyardı ve babamız oturduğu sandalyede kımıldadığında Michael'in arkasındaki ahşap gıcırdadı.

Konsey başı olarak bulunduğu pozisyona rağmen, sanıkla –benimle– olan ilişkisinden ötürü davamı gören mahkemede babamın görev yapmasına izin verilmemişti. Ama babam dava süresince konuşmaya izni olmasa da mahkemede bulunmakta ısrar etmişti. Son üç saattir yaptığı gibi Michael'in tam arkasında, duvara dayalı düz sırtlı bir sandalyede oturuyordu; ayak bileklerinden biri diğer dizinin üstünde duruyor, elleri sandalyenin kollarında uzanıyordu. Tüm görünüşüyle sakın ve kendinden emin bir havası vardı ama dudağının sıkı çizgisinden, onun da en az benim kadar sinirlendiğini biliyordum. Ve çok daha endişeliydi ki bu bana anlatmadığı bir şeyler olup olmadığını merak ettiriyordu.

Kaşlarımı çatarak, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sandalyemde geriye yaslanıp sonraki soruyu bekledim. Şüphesiz çoktan yanıtladığım bir şey olacaktı.

Malone not defterindeki eğimli karalamadan bakışlarını kaldırdı. "Bay Wallace dişlerinin dönüştüğünü fark etti mi?"

"Hayır. Ben de fark etmedim."

Malone'un başı hızla yukarı kalktı. Kaşları da şaşkınlıkla kalkmıştı. Belli ki yeni bir şey söylemiştim. "Dişlerinin o anda dönüş-

tüğünü bilmiyorsan, gerçekleşen şeyin bu olduğundan nasıl emin olabilirsin ki?"

Kahretsin. Sandalyeme yaslanıp serinkanlı bir güven göstermeye gayret ettim. "Çünkü bu tek mantıklı sonuç. Andrew'a bir şekilde enfeksiyon bulaştırdım," kokusundan bunun gerçek olduğunu biliyorduk, "ve onun önünde asla bilinçli bir şekilde dönüşüm geçirmedi. Bu yüzden mantıklı olan bunu kazara yapmış olmam. Ve onu ısırdığım o gün, öldüğü güne kadar onu gördüğüm son gündü. Bunun o zaman gerçekleşmiş olması gerekiyor."

Blackwell ikna olmamış gibiydi ve Malone ise büsbütün kuşku görünüyordu. "Madem konuyu sen açtın, haydi Bay Wallace'ın öldüğü günü konuşalım," dedi tekrar kâğıtlarını karıştırarak.

Şakaklarıma masaj yaparken başım zonkluyordu. Dava süresince hissettiğim bütün keyif kuruyup bitmiş, yerini hoşnutsuzluk ile berbat ve kötü bir ağrı almıştı. "Size zaten her şeyi anlattım."

"Tekrar anlat." Malone gözlerini sayfalardan ayırmadı.

Geçtiğimiz otuz altı saat boyunca suçlamalarının ve Andrew'un ölümünün her bir detayının üzerinden geçmiş, sadece yemek ve dinlenmek için kısa molalar vermiştik. Bunları tekrarlamakla beni yıpratmak dışında –amaçları bu olmalıydı– kazanacağımız hiçbir şey yoktu. Beni şaşırtmaya çalışıyorlardı. Bir yalanımı yakalamaya çalışıyorlardı. Ama bu olmayacaktı; inansalar da inanmasalar da onlara doğruyu söylüyordum.

Gözlerimi kapayınca hatıralar hücum etti. Olayları tekrar yaşamam için beni zorladıkları sayısız seferden sonra bile hatıralar hâlâ daha az korkunç hale gelmiyordu. Zihnimde Andrew'un yüzü netleştiğinde irkildim. Engel olamadım. Ölümünü seyretmek bu zamana kadar katlandığım en zor şeylerden biriydi ve her ne kadar istemeden olmuş olsa da sebebin kendim olduğunu bilmek, hayatımdaki en büyük pişmanlıktı.

“Ne bilmek istiyorsun?” Sesimdeki bezginliğe engel olamadım ama gözlerinin içine bakmazsam bakışlarımda kederden ziyade suçluluk göreceklerini bilerek kendimi gözlerine bakmak için zorladım.

Malone notlarını taradı. “Çiviği nereden buldun?”

Demir yolu çivisi. Andrew’un tam boynundan geçen, kanıyla birlikte hayatını da ondan söküüp alan o korkunç, on beş santimlik demir yolu çivisi. “Her yere saçılmış duruyorlardı...” Görüntüyü zihnimden atmayı başaramadığımda saygı dolu bir sessizliğe çekildim.

“Neden çiviği ona sapladın?”

Bu defa ellerim herkesin görebileceği şekilde, masanın üstünde tekrar yumruk oldu. “Onu üstümden atmaya çalışıyordum. Başımı ezecekti!”

Malone sandalyesinde geri yaslanıp gözlerini kısarak bana baktı. “Veya belki de senin ne yaptığını herkese anlatmakla tehdit ediyordu. Ona enfeksiyon bulaştırdığını anlatmakla. Bunun onu öldürmek için yeterince mantıklı bir sebep olarak görüneceğini sanıyorum.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Bak, onu öldürmek istemiyordum ve kesinlikle herhangi bir şeyi örtbas etmeye de çalışmıyordum. Olayın birkaç dakika öncesinde bizimle birlikte beş kişi daha vardı ve onlara Andrew’a enfeksiyon bulaştırdığımı çoktan söylememiş olsaydım bile –ve hepsinin onlara bunu söylemiş olduğuma yemin edeceğinden eminim– kanından benim kokumu alabiliyorlardı zaten. Bu bir örtbas etme durumu değildi. Nefsi müdafaaydı.”

Malone’un gözleri kısıldı, tartışmak için dudakları çoktan aralanmıştı ama Rick amca erken davrandı. “Bunların hepsini daha önce duymuştuk,” dedi ve ona minnettarlıkla baktım. “Devam edelim.”

“İyi.” Malone kaşlarını çatıp aradığı şey neyse onu bulana kadar kâğıtlarına göz gezdirdi. Bakışları tekrar benim üstüme odak-

landı. Gözlerindeki hevesli bakışlardan hiç hoşlanmadım. "Geçtiğimiz altı yılda *birçok* evlilik teklifini geri çevirdiğin doğru mu?"

Ne? Yüzüm sinir içinde alev alev yanmaya başladı. "Bunun hangi lane..." Başka bir şekilde ifade etmek için duraksadım, çünkü liderlerden oluşan bir kurulda küfretmek çok ama çok kötü bir fi-kirdi. "Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var? Andrew asla evlilik teklifi etmedi."

"Lütfen soruya cevap ver, Bayan Sanders," diye emretti Blackwell, az kalsın ağzımdan kaçıracağım laftan dolayı bariz bir şekilde sinirliydi.

Michael bu yeni sorgulamaya benden daha mutlu bir tepki vermemişti ama cevaplamam için başıyla bana işaret etti.

"Evet."

"Toplamda kaç tane evlilik teklifini geri çevirdin?" diye devam etti Malone. Düşünüyormuş gibi yaparak gözlerimi kapadım, fakat aslında çenem bana içinden çıkamayacağım kadar büyük bir mezar kazmadan önce sinirimi kontrol altına almaya çalışıyordum. "Bunu saymak zor," dedim en sonunda, gözlerimi açıp Malone'un keyifli bakışlarıyla karşılaşarak.

"O nedenmiş?" diye sordu.

"Çünkü aynı kişiden birçok teklif aldım." Bu kişi elbette Marc'tı.

"Anlıyorum." Malone sanki anlamış gibi başıyla onayladı. Ve muhtemelen anlamıştı da. Dedikodulara göre karısı en sonunda onunla evlenmeyi kabul edene kadar peşinden yıllarca koşmuştu. Kişisel teorim karısının savunmasını aşındırdığı üzerineydi. Ama bunu yüzüne karşı söylemeyecek kadar akıllıydım.

"O zaman sana kaç tane erkek kedi evlilik teklifinde bulundu? *Bunu* saymak kesinlikle zor olamaz," dedi Malone, amcam önünde duran not defterine okuyamadığım bir şeyler karalarken.

İç geçirdim. "Dört."

“Ve bu tekliflerin hiçbirini ilgin çekmedi mi?”

Bir anda jetonum düştü ama bu beni sakinleştireceğine daha fazla sinirlendirdi. Yıllar önce aldığım evlilik tekliflerinden bir tanesi çok az tanıdığım, benden iki yaş küçük, genç bir adamdan gelmişti. Brett Malone. Calvin Malone’un ilk çocuğu. Dar kafalı, aşağılık herif çocuklarını doğurmayı seçmediğim için deliye dönmüştü. Oturumun sebebi bu değildi tabii ki. Ama kesinlikle Malone’un seğirmekte olan, kindar gülümsemesinin kaynağıydı.

“Elbette ilgimi çekti.” Böylesi aşağılık bir kindarlığa gözlerimi devirmemek için kalan irademin çoğunu kullanmam gerekmişti. “Ama onları geri çevirmek için nedenlerim vardı.”

“Bu nedenler n...”

“Calvin, sanırım cevabını aldın.” Rick amca, Malone’un lafını yarıda kesti, belli ki benimle aynı sonuca varmıştı.

Malone kaşlarını çattı. “İyi.” Tekrar notlarına başvurdu. “Anladığım kadarıyla herhangi bir türle artık herhangi bir ilişkin yok. Bu da doğru mu?”

Öfkelenerek, göz ucuyla Michael’a baktım ama Michael sadece başıyla onaylayıp cevap vermemi belirtti.

“Evet.”

“Evlenmek veya çocuk sahibi olmak için hiçbir planın olmadığı da doğru mu?”

Damarlarımın içinden bir öfke duygusu yakıp geçerek tüm vücuduma minik alevler gönderdi. Ağabeyimin pasif baş sallamasından artık tatmin olmayarak, uzun siyah saçlarımı savurup tekrar Michael’a döndüm. “Neden bana bu saçmalıkları soruyorlar? Bu onları hiç ilgilendirmez, ayrıca Andrew’a olanlarla *en ufak* bağlantısı yok. Senin buna... *itiraz* etmen falan gerekmez mi?”

“Bu bir adliye mahkemesi değil, Faythe,” diye hatırlattı Michael, en az yüzüncü defa. “Sana istedikleri her şeyi sorabilirler.

Kendine şu anda yardım etmek istiyorsan, en iyi yol sorularını cevaplamam." *Mümkün olan en az bilgiyle.*

Bu sözleri, söylemediği kısımları anlayacak ve o konuşulmamış kısmın şu anda hiç olmadığı kadar mantıklı olduğunu bilecek kadar sık duymuştum.

Cevabından tatmin olmayarak, Michael'ı tamamen hiçe sayıp onun yerine babama odaklandım. "Babacığım?" Araya girmesi için gözlerimle ona yalvardım. İkisini çok az tanıdığım, üç yaşlı adamın önünde seks hayatımı –veya onun eksikliğini– tartışmanın onur kırıcılığından beni bir şekilde azat etmesi için yalvardım. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bunu biliyordu. Başını iki yana salladı, Michael'ın tipik tepkisinin tam zıttıydı ama aynı şeyi ifade ediyordu: Soruya cevap ver.

Öfkeden kudurmama rağmen, olmak istediğim başka bir yer yokmuş gibi sandalyeme gömülüp sakinleşmeye çalıştım. "Evet. Artık duygusal bir ilişkim yok ve şu anda evlenmek için hiçbir planım da yok. Ya da çocuk sahibi olmak için. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, konuyla ilgili olması konusunu esas alarak tüm bu sorgulama metoduna itiraz ediyorum."

Michael gülmesini kamufle etmek için öksürdü ve Malone başka bir soru sormak için ağzını açarak kaşlarını çattı. Neyse ki Rick amca tekrar araya girdi, yüksek sesle söylemek üzere olduğu şeyden daha başka bir şey anlatmak istermiş gibi bana dikkatle baktı. "Ama şu anda, şartlar ne olursa olsun hiçbir zaman evlenmeyeceğine ve bir aile kurmayacağına yemin etmeye hazır mısın?"

"Hayır, elbette değilim." Omuzlarımı silktim. "Bu akşam yemekte ne istediğimi bile kesin olarak söyleyemem, o yüzden bundan beş yıl sonra çocuk isteyip istemeyeceğimi bilmemi nasıl bekleyebilirsiniz ki?"

Babam sessizce güldü ve Rick amca gülümsedi. Bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım.

Malone tekrar kaşlarını çattı. "Marc Ramos'la olan ilişkinde bile gebeliği önlemek için etkili önlemler aldığın doğru mu?"

Elimle sandalyenin kolunu kavradım ve kulağıma uzaktan ahşabın gıcırdama sesi geldi. Dişlerim duyulacak şekilde birbirine geçti. "Bunu bana sormaya hiç hak..."

"Beyler, sanırım bir mola için hazırız." Michael beni de beraberinde çekerek ayağa kalktı. "Otuz dakika?"

Rick amca, "Elbette," dediği sırada Malone, "On," dedi.

Michael duraksamadı, çoktan beni masadan çekip uzaklaştırmaya başlamıştı. "Ortada buluşalım ve yirmi diyelim." Malone isteksizce başıyla kabul etti ve ağabeyim kapıyı itip açarak beni halı döşeli koridora çekti.

Babam büyük, geniş pencereden ailemin Doğu Teksas'taki çiftliği Lazy S'ten çok farklı olan Rocky Dağları'nın nefes kesen manzarasına bakmak için durduğu kiralık kulübenin salonuna kadar peşimizden geldi. Öğle güneşiyle aydınlanan ağaçlıklı, dik yamaçlara ve karla kaplı doruklara baktı. Bunu son zamanlarda çok fazla yapıyordu... sanki söyleyecek önemli bir şeyi varmış ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibi gözlerini öylece dikip bakıyordu. Hiç ona göre bir davranış değildi.

"Neler oluyor?" diye sordum, ağabeyimin ellerinden kendimi hızla kurtarıp yıpranmış bir kanepenin koluna oturarak.

Michael cevap veremeden, odanın öteki ucunda bir kapı açılıp turuncu bir Doritos paketinden sesli bir şekilde atıştıran, düğmeleri açık bir gömlek ile kot pantolon giyen genç bir erkek kediyi ortaya çıkardı. Arkasında, iki tane yapılmamış yatak ve dünyanın her tarafındaki otellerde bulunan şu şifonyerlerden birini gördüm. İsmi hatırlayamasam da erkek kedinin Blackwell'in adamların-

dan –hatta torunlarından– birisi olduğunu hatırladım. Blackwell ve ona eşlik eden erkek kediler duruşmamın yürütüldüğü ana kulübede kalıyorlardı.

Ana kulübenin hemen doğusunda, ön pencereden görünmeyen yerde, üç tane daha küçük tahta kulübe vardı. Birincisinde Malone ve adamları, ikincisinde amcam ve getirdiği lider adamları kalıyordu. Babam ve ben, kalan kulübeyi Michael, Jace ve Marc'la paylaşıyorduk.

Michael'ın karısı Holly –hakiki bir modeldi– kocasının babamızla bir baba oğul kamp gezisine çıktığını düşünüyordu. Onları özleyecek çocukları olmadığından, Holly haftayı kız kardeşiyle Acapulco'da geçirmekteydi.

Grubumuz, Meşeli Patikalar kulübe kompleksini tüm hafta için tutmuştu, fakat kimse duruşmanın o kadar uzun süreceğini düşünmüyordu. Özel avlanma ve balık tutma alanlarıyla güzel, doğal patikalar tatil için sevimli olabilirdi ama konseyin burayı seçme amacı bu değildi. Meşeli Patikalar, tüm liderlere uyacak kadar tarafsız ve izole edilmiş tek mekândı ve tüm kompleksi tutmamız için iki aydan fazla beklememiz gerekmişti. Tüm çalışanlara izin vermek birkaç kaşın havaya kalkmasına neden olmuştu ama bedava bir tatilleri olmasına sevinmişlerdi.

Michael sözde mahremiyetimizi hiçe sayan genç erkek kediye kaşlarını çattı. "İçeri," diye bana emir verip salonun diğer tarafındaki boş odayı işaret etti. "Konuşmamız gerek."

Konuşmaktan fazlasına ihtiyacımız vardı. Bize temiz hava lazımdı. Rocky Dağları'na geleli kırk sekiz saatten az olmuştu ve bir pencerenin yanından geçtiğim her seferde sinirleniyordum, çünkü yabancı olduğum zemini, ağaçları ve nehri keşfederek dört patimin üzerinde açık havada olmak için yanıp tutuşuyordum. Ama onun yerine ısrarla sordukları sorulara verdiğim cevaplarla pek ilgili gözükmeyen bir mahkemeye kendimi sürekli tekrarlayarak

içeride tıklıp kalmıştım. Gerçi tüm bu evlilik-ve-çocuk bakış açısı yeni bir gelişmeydi...

"Neler oluyor?" diye tekrarladım. Babam bizimle odaya girip kapıyı arkasından kapatırken ekose yorganın üstüne oturdum. "Neden bana kişisel sorular soruyorlar? Sosyal hayatımın Andrew'un ölümüyle hiçbir ilgisi yok."

Michael duvardaki düğmeye bastı ve odaya ışık dolunca motel kalitesindeki mobilyalar aydınlandı. Burnuma çektiğim bir nefes bana odanın Pierce'lardan birisine ait olduğunu söyledi... Blackwell'in adamlarından bir diğerine, Parker'ın kardeşine.

Michael yatağın üstüne, yanıma oturdu ve babam masanın sandalyesine geçip benim yerime ağabeyimin gözlerine baktı. Bu iyiye işaret olamazdı.

"Bununla düşündüğüm yere mi varacaklar?" diye sordu Michael babamıza ve öfkem tekrar ateşlendi. Bilgisiz kalmaktan nefret ediyordum, özellikle de beni ilgilendiren konularda.

Liderimiz iç geçirdi. "Evet, sanırım öyle."

Michael gözlerini kapayıp başını ellerinin arasına aldı. "Bunu gerçekten yapacaklarını düşünmemiştim."

"Neyi yapacaklarını?" diye sordum.

Ağabeyim gözlerini kaldırdı ama bana değil, babama baktı. "Ona söylemek zorundasın, baba."

Babam ciddi bir şekilde başını sallayarak onayladı. Kızgın bir şekilde. Sonra gözlerime baktı ve onun gözlerinde her daim beğendiğim gücü ile hiçbir zaman o kadar tutkunu olmadığım acımasız dürüstlüğü gördüm. "Artık duruşmada değilsin, Fayette."

"Ne?" İfadesinde bir şeyler bulmayı umarak Michael'a göz attım. Ve buldum. Acı, pişmanlık ve yüzünde bu zamana kadar gördüğümünden çok daha fazla öfke buldum. "Bu ne demek oluyor?" Ellerim yorganı sıkıca kavramıştı ve onları bir türlü gevşetemiyordum.

"Senin suçlu olduğunu düşünüyorlar ve artık cezan hakkında tartışıyorlar."

"Ne? Hayır." Gerçeği anladığım sırada dahi başımı inkâr içinde iki yana salladım.

"Rick amca bunu yapmaz."

Michael elimi eline alıp elimle birlikte dikkatimi de çekti. "Onun seni suçlu bulmasına ihtiyaçları yok. Basit bir çoğunluk onlara yetiyor. Üçte iki." Anladığımı görmek için bakışları gözlerim arasında gidip geldi.

"Böyle bir şey olamaz." Elimi çektim ve yataktan kalkıp ne yaptığımı fark etmeden odada adımlamaya başladım. "Bu gerçek değil. Onu öldürmek istemedim. Ona enfeksiyon bulaştırdım ama bu bir kazaydı. Hepsi bir kazaydı."

"Biliyorum." Michael beni gözleriyle takip etti, doğru sözcüklerle ve nazik bir ses tonuyla beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama ben rahatlatılmak istemiyordum. Cevap istiyordum.

"Bu ne demek oluyor? Kafes mi?" Michael'a bakmak için volta atmayı kestim. "Beni ne kadar kilitli tutabilirler?" Kimse cevap vermedi, o yüzden tekrar sordum. "*Babacığım?* Ne kadar?" Kafeste iki hafta beni neredeyse delirtmişti. Babam bir keresinde beni bir yıl için kafese koymakla tehdit etmişti ama güneş ışığı olmadan o kadar süre boyunca hayatta kalabileceğimi düşünemiyordum. Ağaçlar, çimenler, avlanma ve... *hiçbir* şeyle fiziksel temas olmadan.

Ama ilk soruma yanıt almadan önce, aklıma farklı, daha korkutucu bir soru geldi. "Nerede?" Beni evde bırakmayacaklardı, ani ve yıkıcı bir kesinlikle bunu anlamıştım. "Beni nereye kapayacaklar?" Hayatımın sonraki senesini Malone'un bodrumunda geçirmeyecektim.

Babam gözlerini kapadı ve başka bir parmağını çıtlatırken derin bir nefes aldı. "Seni hapsetmeyi düşünmüyorlar."

"Ne o zaman? Pençe sökümü mü? Pençelerim mi sökülecek?" Sesim son kelimeyle yükselip tizleşti ve kendi sesimdeki paniği duydum. Michael babama baktı, omurgamda korku dolaşmaya başlamıştı. "Hayır. Pençelerimi sökemezler." Sanki hâlâ orada olduklarını bana hatırlatmak istermişçesine, tırnaklarım avuçlarıma battı. "Pençelerim olmadan Gurur bölgemizin bir adamı olarak çalışmam. Lanet olsun, onlarsız kendimi savunamam bile."

Belki tüm olay buydu. Eğer kendi başımın çaresine bakamazsam, başkasının bunu yapmasına izin vermek zorunda kalacaktım. Evde kalmak, evlenmek ve bebek sahibi olmak zorunda kalacaktım.

"Faythe, ölüm cezasının peşindeler." Babam o kadar yumuşak bir şekilde konuşmuştu ki ilk başta onu yanlış anladığımı düşündüm. "Andrew'u öldürdüğünü düşünüyorlar ve bunun için seni idam etmek istiyorlar."

"Hayır." Kafam çok karıştığından başka bir şey söyleyemiyordum. Bu mümkün değildi. "Dişi kediler ölüm cezası almazlar. Biz fazla değerliyiz. Tüm hayatım boyunca bana böyle söyledin." Ve işte o zaman en sonunda anladım. "O yüzden bana çocuklar hakkında soru soruyorlardı..."

Michael başıyla onayladı. "Onlara göre, sen sadece kedi adam topluluğuna sağladığın hizmet kadar değerlisin. Türünün devamını sağlamaya istekli değilsen, liderin altında çalışan herhangi bir adamın olabileceğinden daha değerli değilsin. Ve liderin altında çalışan birisi, bir dışiden çok daha kolay bir şekilde değiştirilebilir."

Ani bir mide bulantısı karnımın kasılmasına sebep oldu. Şifonyere doğru eğildim, sonra yere kaydım. Aşağı inerken omurgam üç çekmece koluna sürtündü. Derin nefes alamıyor gibiydim.

"Faythe?" Michael yanımda diz çöktü ama onu güçlkle duyuyordum.

Öleceğim.

Pantolonumun üstünden bile parkenin bacaklarımın altında soğuk olduğunu hissedebiliyor ve kontrolsüzce titriyordum. Andrew'a yaptığım şey yüzünden ölecektim. Ve en kötüsüye muhtemelen bunu hak ediyor olmamdı.

Öldürmeyi bırakın, ona enfeksiyon bulaştırmak bile istemiştim ama uzun vadede bu hiç fark yaratmıyordu. İşleri kendi bildiğim şekilde yapmakta, evlenmek yerine okula gitmekte ısrar etmeseydim bunların hiçbiri olmazdı. Erkek kediler yerine, insanlarla çıkmakta ısrar etmeseydim. Ben olmasaydım, Andrew hâlâ hayatta olacaktı ve muhtemelen örümcek öldürmekten daha kötü bir şey yapmamış olan bir mezunla birlikte olacaktı.

Ama yaptığımı geri almak için artık çok geçti. Hayatımı kurtarmamın tek yolu kendi değerimi –herhangi bir erkek kedinin beğeni taşımayı kabul ederek– ispatlamaktı...

Manx tüm bu zaman boyunca gerçeği biliyordu. Daimi mide ekşimesine ve şişmiş ayaklarına rağmen bu kadar mutlu olmasına şaşmamak gerekiyordu. Doğmamış çocuğu onun hayatını kurtarmıştı ve bunu çok iyi biliyordu.

Sıcak bir el omzuma dokundu, sonra saçlarımı sırtımdan aşağıya doğru okşadı. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz, Faythe. Sana hayatım üzerine yemin ediyorum ki bunun olmasına izin vermeyeceğiz. Bir yolunu bulacağız."

Başımı kaldırıp babamın yanımda diz çöktüğünü gördüm. Lider babam –kendimi bildim bileli bölge konseyi başkanı olan adam– kiralanmış, tozlu bir kulübede dizlerinin üstündeydi ve hâlâ her zamanki takım elbisesini ve kravatını giyyordu. Ona gülümsedim. Ya öyle yapacaktım ya da ağlayacaktım ve onun önünde tekrar ağlamamaya kararlıydım.

"Bulacağını biliyorum. Sadece bana ne yapmam gerektiğini söyle, yapayım." İlk kez, ne isterse aynen onu yapacaktım. Hiç soru sormadan.

Ağzını açtı ama konuşmaya fırsat bulamadan, arkasından yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı ve Jace odaya daldı. "Greg! Ön tarafta, dışarıda bir boz ayı var ve yetkili kişiyle görüşmek istiyor."

İki

“Bir boz ayı mı? Emin misin?” diye sordu babam.

Jace burnundan homurtulu bir ses çıkardı. “Hımm, evet. Devasa birisi ve bir ayı gibi kokuyor. Calvin’le tartışıyor ve işler çirkinleşecek gibi görünüyor.”

Babam, Jace’ten tekrar bana döndü. “Dediğimde ciddiymdim, Faythe. Henüz bitmedi.”

Başımila onayladım. Baştan savıldığımı anlamıştım ama bunun kişisel olmadığını biliyordum. Konseyin başı olarak henüz bir öncekini çözememiş olsa da yeni krizle ilgilenmek zorundaydı. “Git.”

Babam kendisinden çok daha genç bir erkek kedinin zarafeti ve hızıyla bir anda yerden kalkmıştı. Şartlara rağmen, onun bu şekilde hareket ettiğini görmekten mutluydum çünkü gözlerinin etrafında oluşan her bir yeni çizgi ve şakaklarında beliren her bir gri saç bana onun da bizim gibi zamanın tahribatına, devamlı kullanımın aşınma ve hırpalanmalarına karşı duyarlı olduğunu hatırlatıyordu. Bir gün bu işleri bırakacaktı ve bu kalbimi kıracaktı. Ama daha ileride bir gün ölecekti ve bu ruhumu parçalayacaktı.

Tabii bunu görebilecek olursam...

Michael odadan çıkıp babamızı takip etti ve Jace de peşlerinden gitmeye başladı ama sonra yerde oturduğumu fark edince durdu. “Faythe? Ne oldu?”

“Andrew’u öldürdüm, duymadın mı?”

"Sen neden bahsediyorsun?" Birkaç uzun adımda önüme gelmişti, durup beni yerden kaldırdı. "Bu nefsi müdafaaydı. Kurul bunu eninde sonunda anlayacak. Anlamak zorundalar." Kollarını bana sardı, başımı omzuna yaslayıp sıcaklık, güven ve rahatlık anılarını getiren kokusunu içime çektim.

Başımı iki yana sallayınca yanağım pamuklu tişörtüne süründü. "Kasıtlı olarak yaptığımı düşünüyorlar. Hepsi. Ölüm cezası verecekler."

"Ne?" Jace beni bir kol mesafede tutup bir açıklama bulabilmek için yüzüme baktı. Kafası karışmış bir halde kaşlarını çatı. "Sana bunu Calvin mi söyledi?"

"Hayır, babam. Ve Michael."

Başımı iki yana salladı. "Hiç mantıklı değil. Sen bir dişi kedin," dedi kendi düşüncelerimi tekrarlayarak.

"Bunu henüz fark etmiş benzemiyorlar."

Jace gülümsedi ve gözleri çeneme doğru gezindi. "Bunu nasıl fark etmediklerini..."

Salonda, ön kapı gıcırdayarak açıldı ve ağır ayak sesleri parkenin üstünde gürültüyle ilerledi. Birbirinden farklı tonlarda ve yüksekliklerdeki sesler birbirine girdi, ta ki bir tanesi diğerlerini bastırana kadar: "... neyin ortasında olduğunuz beni ilgilendirmiyor." Ses gürleyecek kadar derin ve etrafımızdaki duvarları sarsacak kadar yüksekti.

"Boz ayı," diye fısıldadı Jace ve başımla onaylayıp dinlemeye devam ettim.

"Yetkili birisiyle görüşmek istiyorum ve eğer o parmağı bir kez daha bana doğrultarsan, onu koparıp uygunsuz bir yerine sokacağım."

Jace sırtıttı ve başını sesin geldiği tarafa doğru kıpırdattı. Tekrar başımla onayladım ve onu salona kadar takip ettim. Duvarın

dibinde durmakta olan çeşitli lider adamlarının arasına karıştım, pek çoğunun elleri yanlarında yumruk olmuştu. Kışkırtılmışlardı, kiralık bölgemizin bir yabancı tarafından ihlali yüzünden tetikteydiler. Başka bir *türe* mensup, çok *iri* bir yabancı tarafından.

Boz ayının yerini belirlemek zor değildi. Aslında onu saklamak imkânsızdı.

Odadaki en iri erkek kedi, Rick amcama duruşmaya gelirken eşlik etmiş olan kuzenim Lucas Wade idi. İnsan formunda 1.98 metre boyundaydı ve safi kas olan yüz otuz kiloluk bir vücudu vardı. Pek çok odaya yan yan girmek zorunda kalırdı. Onunla çarpışmak, evin bir duvarına çarpmak gibiydi.

Boz ayı, Lucas'tan otuz santim daha uzundu ve ağırlığının ne olduğu hakkında tahmin bile yürütemiyordum. Saçları açık kızılımsı kahverengiydi –bunu beklemiyordum– ve çok fazlaydı ki bunu bekliyordum. Saçlar, omuzlarında kalm, karışmış dalgalar halinde duruyor, aynı uzunluk ve renkteki bir sakalla kusursuz bir şekilde harmanlanıyordu. Yanakları soğuktan kıpkırmızıydı ve yanaklarının yukarısında vücuduyla orantılı olarak küçük, koyu kahverengi ve şaşırtıcı derecede etkileyici gözler parlıyordu. O anda gözlerinde gördüğüm şey ise öfkeydi. Katıksız, başka bir şeyle karıştırılmasına imkân olmayan bir öfke.

“Buraya öylece girip bir görüşme talep edemezsin,” diye ısrar etti Calvin Malone diğer herkes gibi kızgın ayı yüzünden cüce gibi kaldığı odanın merkezinden. “Burası ne uygun bir yer ne de konseyimize seslenmek için uygun bir yol. Senden gitmeni istemek zorunda...”

“Calvin.” Babamın sesi uzun süredir sahip olduğu otoritenin güveniyle Malone'unkini kesti. Malone'un sesi kısıldı ama kımıldamadı. Babam soğukkanlılığını koruyordu. “Kardeş türümüzün bir üyesiyle tanışmak için vakit ayırabileceğimizden eminim. As-

hında, misafirimize en azından bunu borçlu olduğumuzu düşünüyorum. Bu ve belki bir fincan kahve?”

Olanları mutfak kapısından seyreden Paul Blackwell gibi babamın solundaki Rick amca da başıyla onayladı. Malone kaşlarını çattı sonra çabuk bir baş hareketiyle meseleyi kabullendi. “Elbette.”

Babamın bakışları benim ve Jace’in üzerinde dolandı. “Jace, Bay...” Duraksayıp tekrar boz ayıyla konuştu. “Özür dilerim, isminizi kaçırdım.”

“Elias Keller,” diye gürledi dev.

“Bay Keller’a kahve getirir misin?” diye devam etti babam. Jace başıyla onaylayıp mutfığa doğru çoktan ilerlemeye başlamıştı. “Bay Keller, oturmaz mısınız?”

Keller başıyla onayladı, belli ki misafirperverliğe şaşırmıştı. Ama kalabalık odada oturmak şöyle dursun, nefes alacak yer bile yoktu. Babam odadaki ekstra güvenlikten neredeyse eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Beyler, bize biraz yer açar mısınız?”

Erkek kediler birbirlerine bakarak tereddüt ettiler. Sonra tek kişi gibi aynı anda çıkışlara doğru ilerlediler; bazıları ön kapıya, diğerleri koridora. Oda dört liderimiz dışında boşaldığında, babam bir an beni düşündü sonra başını mutfığa doğru hareket ettirdi. İsteyerek gittim çünkü sessizce oturur ve oturduğum yeri dikkatlice seçersem salonda olan her şeyi görüp duyabilecektim. Hayatımın en kötü günlerinden biri olmak üzere şekillenen günde minik, parlak bir nokta.

Jace kahve makinesinin önünde durup beyaz, sade bir kupaya kahve kreması döktü. “Sence bunu fındıklı kahve kremasıyla mı içer?” Tezgâha yaslanarak yanına eğildim.

“Sanırım sade içer,” diyerek karıştırdı, sonra kaşığı lavaboya bırakmadan önce kupanın kenarına hafifçe vurdu. “Bu senin için.” Göz kırparak aromalı kahvenin olduğu fincanı bana verdi, sonra

ikinci –sade– kahve fincanını salona götürdü. Bir dakika sonra geri döndü ve üçüncü bir kupayı kendisi için hazırladı.

Yuvarlak, küçük masada oturdum, sandalyem mümkün olduğu kadar sağa çekilmişti. Oturduğum yerden salondaki bej renkli çirkin kanepenin çoğunu kendi başına kaplayan boz ayıyı görebiliyordum. Kanepenin en yakınındaki tek kişilik koltukta babamı ve karşısında, babamın oturduğu koltuğun bir benzerinde oturmakta olan Malone'u da görebiliyordum.

“... için ne yapabiliriz, Bay Keller?” diye sordu babam, ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu ve parmak uçları kirli sakalının kenarına sürtünüyordu.

Babamın karşısında, Malone benim aksi yönüme bakıyordu, bu yüzden profilinin sadece küçük bir parçasını görüyordum. Ama yüz ifadesine hâkim olan somurtuşu görmem için bu kadarı yeterliydi. Babamın idareyi ele almasına bariz bir şekilde sinirleniyordu, bu da içimde küçük bir neşe dalgası yaratıyordu. Malone, beni yargılamak için yürütülen mahkeme oturumuna başkanlık yapmasının, kendisine bölge konseyi başı olan Greg Sanders'ı yerinden edecek kadar güç verdiğini mi düşünüyordu? Eğer öyleyse fena halde yanıliyordu ve o an için babam bu gerçeğin anlaşılmasını sağladığından, onların yanında olmaktan daha fazla bir şey istemiyordum.

Ve belki tam bir af. Bu da hoş olurdu.

Jace sağımdaki sandalyeye oturup kupasını önündeki masaya koydu. Ses çıkarmadan, “Teşekkürler,” dedim ve yudumlamadan önce kupamı kaldırdım, dikkatim çoktan liderlere ve boz ayıya odaklanmıştı.

“Benim için ne mi yapabilirsiniz?” Keller kalın parmaklı, geniş elini düzensiz sakalı boyunca gezdirdi, babama bakarken sakalını çektiirdi. “Kedilerinizi dağımdan uzak tutun.”

Boz ayılar, dönüştükleri ayılar gibi, kuzeydeki dağlık bölgelere yerleşmişlerdi –genelde Alberta’da, Kanada’nın batısında, Alaska’da ve çok azı kuzeybatının ıssız bölgelerinden çıkmamak kaydıyla Amerika’da yaşıyorlardı– ve duruşmam için geldiğimiz Montana’daki kedi adamların olmadığı bölgede onlara rastlamak mümkündü.

“Kedilerimiz mi?” Babam lider arkadaşlarına baktı ama hiçbirisi misafirimizin neden bahsettiğine dair bir fikri varmış gibi görünmüyordu.

“Eh, benim kedilerim olmadıkları açık,” diye dudak büktü Keller. Kupasını –tenis raketi büyüklüğündeki elinde oyuncak bir fincan gibi duruyordu– kaldırdı ve tek, uzun bir yudumda hepsini içti. Sonra boş fincanı sehpanın üstüne koydu ve sakın bir şekilde babama baktı.

“Bu kediler tam olarak ne yapıyorlar?” diye sordu Calvin Malone.

“Evimden maksimum sekiz kilometre ötede kuduz bir köpek sürüsü gibi kıyameti koparıyorlar.” Keller koltuğunda kımıldanınca kanepede hareketiyle inledi. “Gündüzleri avlanıp kavga ediyorlar. Her çeşit şamata var. İnsanlar kaybolan yürüyüşçüleri dağların her yanında gezinip ararlarken, böylesi bir kargaşa için kötü bir zaman. Kahrolası aptallar. Şu kedileriniz ya sorun çıkaracaklar ya da sorun olacaklar ve ikisiyle de işim olsun istemiyorum.”

Kayıp yürüyüşçüler mi?

Solumda mutfak kapısı gıcırdayıp açıldı ve dönüp baktığımda Marc’ın içeri girdiğini gördüm. Altın renkli benekler kahverengi gözlerinde parlarken bakışları derhal beni buldu. On hafta önce ayrıldığımızdan beri alışkanlığı haline geldiği üzere, önce o bakışlarını çekti. Tam zaman vermek gerekirse, on hafta ve dört gün. Ve yaklaşık on saat.

Ama kim sayıyordu ki?

Aşınası olduğum bir ağır göğsüme yerleşti ve bunu kahveyle gidermeye çalıştım.

“Onların doğal kedi değil de dönüşüm geçirenler olduklarına emin misin? Belki pumadırlar?” diye sordu Rick amcam salondan. Neler söylendiğine konsantre olmaya çalışıyordum ama bakışlarımı Marc’tan ayırmayı başaramıyor gibiydim.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Jace’e, gözlerimden kaçındığı sırada salona doğru burnundan nefes alıp havayı koklayarak. “Ve bu koku da ne?”

“Elbette eminim,” diye gürlledi Keller öteki odadan ve Marc tuhaf sesi duyunca olduğu yerde donup kaldı.

“Bu düşündüğüm şey mi?” diye mırıldandı Marc, salonun içini görebilmek için arkamızda durmak üzere mutfakta ilerleyerek. “Bir boz ayı mı?”

Jace başıyla onayladı, gülümsemesi yüzünü resmen ikiye bölmüştü. Boz aylar gökgürültüsü kuşlarından¹ daha seyrek görülürlerdi. Dişi kedilerden bile ender diler, en azından Amerika’da. Babam onların bir gün temelli ortadan kalkacaklarını söylüyordu. Belki benim yaşadığım süre içinde. Bir boz ayıyı şahsen görmeyi hiç beklemiyordum.

“Pumalardan daha büyükler ve hepsi simsiyah,” diye devam etti Keller. “Ayrıca pumalardan daha zekiler. Ama gerektiğinde korkmamak gibi bir sağduyu eksiklikleri var.”

Kesinlikle erkek kediler o zaman, diye düşündüm. Ve muhtemelen ergenlik çağındakiler.

“Onları toparlamanızı bekliyorum, hem de kısa süre içinde,” dedi boz ayı, bir liderden diğerine bakarak. “Zaten bir tanesini gömdüm –neden geri dönmediğini merak edersiniz diye düşün-

¹ Amerikan yerlilerinin gökgürültüsü, şimşek ve yağmur yarattığına inandıkları efsanevi bir kuş. (ç.n.)

düm- ve gerekirse daha fazla çukur kazmak benim için sorun olmaz. Yine de önce sizi uyarmak mantıklı geldi."

Babam kaşlarını çatı. Tam olarak ne düşündüğünü biliyordum. Hepsinin kesin bir şekilde ne düşünüyor olabileceğini. Hiç kaybolan kedimiz yoktu. Keller bunu bilmese de, serserilerden bahsediyordu. Umursamaz, muhtemelen intihara meyilli serserilerden. Öyle olmalıydı.

"Sonunda ilgileneceğiz." Babam işaret parmaklarını çenesinin altında birbirine vurdu. Sonra zihnini okumuş gibi, "Bu kedi adamların kokusunu tarif edebilir misiniz? Erkektiler, değil mi?" diye sordu.

Keller başıyla onayladı. "Bu konuda hiç kuşkum yok. On altı kilometrekarelik alanda her ağaca ve kayaya işedikleri için hiç kuşkum yok."

Babam gülümsemesini gizlemek için boğazını temizledi ama Jace o kadar şanslı değildi. Boğazına kahve kaçtı ve kahveyi masanın ve tişörtünün üstüne püskürttü. Gülmemek için dudaklarını ısırırdım. Marc arkasındaki tezgâhtan bir yığın kâğıt peçete kapıp masadaki pisliğin üzerine bıraktı.

"Kokularından başka bir şey daha söyleyebilir misin bize?" diye sordu Rick amca, babam salondan bize göz atarken. Jace sırtımda olmuş peçeteleri odanın öteki tarafındaki çöp tenekesine atarken özür dilercesine omuzlarımı silktilim. "Gurur kedileri mi yoksa serseri miydiler?"

Keller tekrar sakalını sıvazladı. "Farkı bilmediğimden bir şey diyemem." Babam sanki böyle bir yanıt bekliyormuşçasına başıyla onayladı. "Bir serseri, insan olarak doğmuş, sonra kedi formundaki bizden birisi tarafından tırmıklanmış veya ısırılmış, bu şekilde kendisine enfeksiyon bulaşmış bir kedi adamdır."

Neredeyse salondaki tüm gözlerin bana odaklanmış olması ma rahatsız edici bir şekilde farkında olarak sandalyemde büzül-

düm. Geçmişte serseri konusu açıldığında, ilginin istenmeyen odak noktası her zaman Marc olurdu. Ama durum artık böyle değildi. Bir serseri yarattığım için artık kötü ünün sahibi bendim. Aslında, tarihte böyle bir şeyi itiraf eden tek Gurur kedisi bendim. Başka kimse o kadar çılgın değildi. Veya aptal.

Ama Elias Keller'ın da az önce bize hatırlattığı gibi, işler boz aylar için farklıydı. Onun türü insan nüfusuyla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Veya çoğunlukla, birbirleriyle. Kedi adamların aksine, boz aylar yalnız yaşıyorlardı, ineleniyet tarafından hemen hemen hiç dokunulmamış ıssız dağlık bölgelerdeki kaba kulübelerde. Onlar efsanelerdeki "dağ adamları"ydı, koksuz ve devasa oduncu gömlekleri, kürk şapkalar ve kocaman çizmeler içinde, bir omuzlarında bir balta ve diğerinde ölü bir geyikle ormanın içinde paldır kuldür yürüyen, inzivaya çekilmiş devlerdi. Paul Bunyan² hikâyelerinin kaynağıydılar muhtemelen. Lanet olsun, her iki hallerinde de muhtemelen Koca Ayak da onlardı. Ortalarda neredeyse hiç görünmezlerdi çünkü çok az boz ayı vardı.

Boz aylar yalnızca yavaş bir şekilde üredikleri için ender değillerdi, gerçi bu kesinlikle işin bir kısmıydı. Sorunun kalan kısmı, tıpkı gökgürültüsü kuşlarında olduğu gibi, sadece doğabiliyor olmaları, sonradan yapılamamalarıydı. Bir boz ayı tarafından pençeyle yaralanmak bir insanı bir "ay adam"a çevirmezdi. Onu öldürürdü. Nokta. Bu yüzden bir serseri fikri Keller'a tamamen yabancıydı.

"Ve bir serseri ile bir... Gurur kedisi arasında fark mı var?"

Malone başıyla onayladı. "Hepimiz Gurur kedisiyiz. Şu... gömduğün kedi. Bizim gibi mi kokuyordu?"

Keller havayı çarpıcı bir şekilde koklayınca tüm sakalı bu hareketle seğirdi. Çok ciddi görünmeseydi komik olabilirdi. "Evet.

² Amerikan kültüründe, inavazlı eylemlerde bulunduğu manılan dev bir oduncu (ş.a.)

Hepiniz kedisiniz. Onların hepsi kedi idi. Hepiniz bana kedi gibi kokuyorsunuz.”

“Bir serseri kokusu almalı,” dedi Paul Blackwell ve mideme panik oturdu. Ne olacağını biliyordum. Sadece bunu yapmak için kimin yeteri kadar budala olduğunu bilmiyordum.

Ama bilmem *gerekirdi*.

“Marc Ramos nerede?” diye sordu Malone, lider dostlarına sanki Marc’ın birden ortalarında belirmesini beklermiş gibi bakındı. “O bir serseri. Birisi Marc’ı buraya getirsin.”

Marc’a göz ucuyla bakmaya cesaret ettim ve onun Jace’in arkasında, elleri sandalyenin arkasını sımsıkı kavramış, yüzü kıpkırmızı dururken buldum. Hırılıyordu, çok alçak ve derindendi; elimi duygularını anladığımı gösterircesine elinin üstüne koymak için içimde bir sızı hissettim.

“Marc?” Malone tekrar salondan seslendi. Koltuğunda dönüp önce koridora sonra mutfığa baktı ve hepimizin –Marc’ın öfke, benim dehşet ve Jace’in olsa olsa küçük düşme olacak bir ifadeyle– olduğumuz yerde donakaldığını gördü... Jace’in tepkisini daha önce fark etmemiştim çünkü Marc kesinlikle kendini kaybetmek üzereydi. Ama Jace’e baktığımda, çenesinin kenetlendiğini, kasların yanaklarında şiştiğini ve Malone’a katıksız bir öfkeyle baktığını gördüm. Saf, ölüm saçan bir öfkeyle.

“Ramos, kendini göster!” diye bağırdı Malone, belli ki babamın üst düzey adamına –bölgemizin korunması adına adam öldürmek için maaş alan erkek kediye– hakaret ettiğinin farkında değildi.

Marc daha yüksek sesle hırladı ve sandalyenin arkası ellerinin altında çatırdadı. Malone yerine babama bakıyor, liderinin ona ne yapması gerektiğini başını yukarı aşağı veya sağa sola sallamasıyla söylemesini bekliyordu. Ama babam bunun yerine omuzlarını silkti. Kararı Marc’a bırakıyordu, bunun için onu seviyordum.

Kızışma dönemindeki dişi bir köpek gibi koklanmak üzere kendisini ortaya çıkarmasını Marc'a emretmediği için.

Fakat Marc kararını vermeden önce Keller tekrar konuştu, anlayışlı, tek bir ifadesiyle gerginliği kesti. "Seni buradan koklayabiliyorum, evlat. Benim yüzümden kendini zahmete sokmana gerek yok."

Marc başıyla onayladı. Gülümsemedi –bunu yapamayacak kadar fazla sinirliydi– ama gözlerinde Keller'a duyduğu saygıyı görebiliyordum.

"Pekâlâ." Malone, çağırdığı rahatlıkla Marc'ı bırakmıştı. "O kedi adamlar bizim gibi mi yoksa onun gibi mi kokuyorlardı?"

Keller'ın cevabını aslında hiç duyamadım çünkü Marc'ın ellerinde parçalanan tahta bu sesi bastırdı. Bir an sonra, Marc bir elinde Jace'in sandalyesinin kopmuş sırtını –sandalyeye dört ince mille tutturulmuş sağlam bir meşe şeridi– tutuyordu. Marc tahayı mutfak lavabosunun üzerindeki pencereye doğru fırlattığı sırada Jace yerinden sıçradı. Cam parçalanıp yere saçıldı. Olduğumuz tarafa başlar döndü, gözler ve ağızlar şaşkınlıkla açılmışlardı. Sonra daha kimse ne olduğunu anlayamadan Marc gitmiş, sineklik kapısı çarpıp kapanmıştı.

Malone artık salonun ortasında dikiliyor ve resmen öfkeden titriyordu. "Jace, onu geri getir. Hemen!"

Jace'in elleri iki yanında yumruk şeklini almıştı ve öfke gözlerinde için için yanıyordu. Malone'u görmezden geldi ve bir işaret görmek için liderini izledi.

"Bırak gitsin." Babam bağırmamıştı. Bağırmaya ihtiyacı yoktu.

Jace'in yumrukları açıldı ve kırık sandalyesine geri çöktü, gözlerini masaya dikerken kulakları kıpkırmızı yanıyordu.

Calvin Malone, babama bakmak için döndü ve onu tekrar profilden gördüm. “Bu tarz saygısızlığın adamların arasında cezasız kalmasına izin mi veriyorsun?”

“Sen kendi Gurur sürünle ilgilen, ben de kendiminkiyle ilgileneyim.” Dikkatli bir şekilde ifadesiz tuttuğu yüzü, babamın ne kadar kızgın olduğuna dair tek ipucuydu. Marc’a veya Jace’e değil, Malone’a.

Malone’un dudakları seğirdi. Öfkeden kudurmuştu ama en azından boz ayı gidene kadar hiddetini dizginlemek için gözle görülür bir çaba harcıyordu. “Bunu daha sonra tartışırız.”

Babam kısa ve sert bir şekilde başını salladı. “Kesinlikle öyle yapacağız.”

“Pekâlâ, sizin kürkünüzden düşeyim artık.” Keller kanepeden kalktı ve tüm yaylar rahatlama içinde gıcırdadı. Kapıya doğru ilerledi. Tepedeki fanın altında eğilmek zorunda kaldı.

“Bay Keller, bekleyin,” diye seslendi Rick amcam ve boz ayı kapıdan birkaç adım ötede durdu. “Şu serserileri en son nerede gördünüz?” Demek kediler serseriydi... “Ve kaç taneydiler? Birkaç adamı devriye gezmesi için göndereceğiz ve nereden başlayacaklarını bilmeleri gerek.”

Keller’ın yüzü gevşedi. “Buradan maksimum on kilometre kuzeyde büyükçe bir gölet var. En az iki tanesinin kokusunu bu sabah ve daha fazlasını daha önce aldım. Başlamanız için yeterli mi?”

“Evet, teşekkür ederiz. Uyarına minnettarız.” Babam, Keller’ı yeri gıcırdatan ayak sesleriyle kapıya kadar eşlik etti. Boz ayı kapıdan geçmek için eğilmek zorunda kaldı ve babam bize geri döndüğünde, yüzünde tamamen iş maskesi vardı. “Kişi başı iki adam ayırabilir misiniz?” diye sordu, bir liderden diğerine bakmak için bakışlarını odada gezdirerek.

“Elbette,” dedi Blackwell. “İhtiyacın olursa daha fazla da veririm.” Babam sadakatini anladığını gösterip başıyla onayladı.

“Bu konuda ciddi değilsin ya Greg?” diye sordu Malone, lider arkadaşlarından destek almak için bakışlarını odada gezdirerek. Bölge konseyinin başı olan babam, sorusunu cevaplamadan yanından yürüyüp gitti. Tek yapabildiğim kahkahayla gülmemektir. Bu taktiği yıllardır benim üstümde kullanıyordu ama sanki cevaplamaya değmezmiş gibi bir lider arkadaşının sorusunu görmezden geleceğini görmeyi hiç beklememiştim. Gerçi kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona tamamen katılıyordum.

Malone peşinden bağırdı. “Hepimiz buraya *kedi adam işini* halledebilmek için işlerimizden *-hayatlarımızdan-* vakit ayırarak geldik, Ayı Yogi ile çay içmek için değil!”

Babam ağır adımlarla salondan çıkıp mutfığa geçti. Orada hepimiz sanki otoritesi liderin ve benzer şekilde lider adamlarının önünde sorgulanmıyormuş gibi kalan kahveyi temiz bir fincana dökmesini seyrettik.

Malone yıpranmış döşemelerin üzerinde gürültüyle yürüyerek onu takip etti. “Burası serbest bölge. *Elbette* burada serseriler var. Onları buraya biz koyuyoruz!”

Babacığım kahvesinin içine bir paket şeker döküp karıştırdı, kulağının dibinde sanki bir sinek vızıldıyordu. Malone köpürdü. “Cidden bizden bir dağın kenarında birkaç serseri kedi yakalamak için kızının işlediği *suçu* bir kenara kaldırmamızı istiyor *olamazsın.*”

Bu son noktaydı. Babam kupayı yavaşça dudaklarına götürdü. Malone’a tüm dünyanın sabrıyla bakarken kahvesinden yudumladı ve o an neden babamın konseyin başı olduğunu ve Calvin Malone’un neden asla olamayacağını anladım: Malone’un hiç sabrı yoktu. Zamanlama duygusu yoktu. Babamın sinirini oynatmak gibi küçük şeyler üzerinden ani hazlar elde etmek istiyordu.

"Hayır," dedi babacığım. "Senden bir şey yapmanı *istemiyorum*." Böyle dedikten sonra sırtını Malone'a dönerek lider arkadaşından hiç korkmadığını tüm odaya gösterdi. Malone gibi erkek kediler için, korku saygıyla eş anlamlıydı ve babam az önce onu *çok büyük* bir ölçüde aşağılamıştı.

Sanırım babam bana çekmeye başlıyordu.

Babam kupasını tezgâhın üstüne koydu ve odaya bakmak için döndü. "Ayrılabileceğimiz herkesi göndereceğiz. Jace boştakileri toparlar mısın, lütfen?"

Jace bir saniyeden kısa bir zaman içinde sandalyesinden kalmış ve arka kapıdan çıkmıştı.

İlk lider adamı içeri girerken, kupamı yeniden doldurmak için ayağa kalktım ve demliğin boş olduğunu gördüm. Marc son erkek kedinin peşinden içeri girdiğinde taze kahve hazırlanıyordu ve babam bu noktada kahvesini bitirip dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi. "Herhangi biriniz kulak misafiri olma çabalarında başarısız olduysa diye söylüyorum," salonda sessiz kıkırdaşmalar yankılandı, "Elias Keller, hepimizin demin tanıştığı boz ayı tarafından dikkatimizin çekildiği bir konuyu araştırmaya karar verdik. Bay Keller bir grup serserinin evinin yakınlarında sorun çıkardığını söylüyor. Buradan on kilometre kuzeydeki bir gölette kokularını alabilirsiniz."

İz sürme beklentisi arttıkça odanın dört bir yanından heyecanlı mırıltılar yükseldi. Çocukların hevesini paylaşıyordum ama kimse bana bir şey söylemese de takibe katılamayacağımı biliyordum. Konsey, duruşma devam ederken asla serbest dolaşmama –önemli bir görevde bile– izin vermezdi ve duruşma bittiğinde, bunun bir önemi kalmayabilirdi. Bir daha asla bir yere koşamayabilirdim.

Bu düşünceyle içimden bir korku dalgası geçti ve elimdeki demlik tıkrdayarak boş kahve kupama çarptı. Marc demliği elimden

alıp önce benim fincanıma sonra kendisinininkine kahve doldurdu. Gözlerine baktım... ve Marc bakışlarını kaçırmadı.

Babam salondan, "Çiftler halinde olmanızı istiyorum," diye seslenip dikkatimi tekrar görev alamayacağım ava çekti. "Her takımdan bir adam iki ayak üstünde olacak, diğeri dört patisinin üstünde. On metre aralıklarla durun ve başlamak için kuzeye ilerleyin. Her saat başı liderinize cep telefonu ile haber verin. Anladınız mı?"

Birçok erkek kedi başıyla onayladı ama Brett Malone -kabul edilmeyen evlilik teklifinin sahibi- bir soru sorunca babasının sert bakışlarını üstüne çekti. "Serserileri bulursak, onlarla ne yapmamız gerekiyor?"

"Geri getirin. Canlı. Gerekirse baygın."

Brett kaşlarını çatı. "Sakinleştirici kullanmalı mıyız?"

Babamın kaşları hafif bir şaşkınlık içinde havaya kalktı, bu hiç şüphesiz gerçekte hissettiğinin yalnızca küçük bir parçasıydı. Sonra dudakları tecrübelerimden bildiğim *çok büyük* bir memnuniyetsizlikle aşağı sarktı. "*Sakinleştiricimiz mi var?*" Doğrulaması için kayınbiraderine baktı ve Rick amca başıyla onayladı.

Malone, "Evet," diyerek söze karıştı, işaret edercesine bana bakarken yüzüne ince bir gülümseme yerleşmişti. "*Bol bol* sakinleştiricimiz var." İması netti. Serserilerle değil, bariz bir şekilde *benimle* bazı sorunlar yaşayacaklarını düşünerek gelmişlerdi.

Neyse ki, babam zorluklarla nasıl baş edileceğini biliyordu. "O zaman evet. Eğer herhangi bir serseri kedi formundaysa, onları sakinleştirin ve geri getirin. Cevaplamaları gereken pek çok sorumuz olacak." Marc'a baktı ve o da süreçteki rolünü anladığını göstererek başıyla onayladı. Marc babamın adamlarının başıydı. Babamın büyük silahıydı, asi kedileri ne yapmaları gerektiği konusunda *ikna etmekten* sorumlu kişiydi. Aynı zamanda durum gerektirdiğinde cezalandırıcımız da oluyordu.

Yani Calvin Malone amacına ulaşırsa, görüp görebileceğim son yüz Marc'inki olacaktı.

Ama babam bunun olmasına asla izin vermezdi. Lanet olsun, ben bunun olmasına asla izin vermezdim. Ve Marc da.

“Başka soru var mı?” diye sordu babam. Kimse konuşmadı. ğında kalm elini ön kapaıya doğru salladı. “İyi. Her zaman partnerinizin görüş alanı içinde kalın. Burnunuz kadar aklınızı da kullanın.” Dudağının kenarı neşeli bir tebessümle yukarı kıvrıldı. “Ve gitmeden önce bir sakinleştirici silah almak için Brett'i görün.”

Brett çoktan işe koyulmuştu. Az önce koridordan büyük bir karton kutuyla içeri girmişti ve kutudan kırmızı plastik başlıklı, bir avuç dolusu önceden doldurulmuş şırınga çekip çıkardı. “Tabii bunları kullanmak için yakınlaşmanız gerekecek,” dedi ilk iki iğneyi Jace'e ve sonraki çifti Blackwell'in genç torununa vererek. “Ama etkilerini oldukça çabuk göstereceklerdir.”

Kaşlarını çatarak, masadaki sandalyeme geri oturup Malone'un şırıngalarını nereye sokmak istediğimi düşündüm.

Salonda babam kayınbiraderinin yanına, duvara dayanmıştı ve iki lider de saçma denecek kadar büyük sakinleştirici kutusuna bakıyordu. “Sorun çıkmasını mı bekliyordunuz?”

Rick amca kıs kıs güldü. “Malone tutumlu hergelenin teki ve sakinleştiriciler toplu halde daha ucuz.”

“Bahse girerim öyledir.” Ama babam gülümsüyordu. Tüm o iğneler komiğine gitmişti, benim de. Beni –belli ki doğal hayatımın sonuna kadar– yatıştırmaya hazırlanmaları, beni ciddiye aldıklarını gösteriyordu. Belki benden korkuyorlardı bile, sadece bir parça.

Korku, saygı kadar iyi değildi... ama bana göre hava hoştu.

Babam boğazını temizledi ve herkes yaptığı işi bırakıp ona baktı. “Konsey üyeleriyle yemek odasında konuşmak istiyorum, lütfen.”

Malone kaşlarını çattı ve benim olduğum yöne başını kımlıdattı. “Peki ya o?”

“Onun da bizimle gelmesi gerekecek.”

Ah, harika! Üst düzey bilgi... Gülümsememi saklamak için kahvemden yudumladım.

Malone, “Hayır,” deyince ona o kadar hızlı dönüp baktım ki boynuma bir ağrı saplandı. Kararlı bir şekilde başını iki yana sallıyordu.

Blackwell ayağa kalktı. “Konsey toplantılarında oturamaz, Greg. Bir karara varmadan olmaz. Henüz yeterince güven toplamadı.”

Babam bunu kabul ederek başını salladı ve hayal kırıklığı sızıısı içimi sardı. *Sıkın bir şekilde pek bir iş yapmadan daha fazla oturmak. Yanımda daha fazla kitap getirmeliydim.*

“Birisinin başında beklemesi gerekecek,” diye devam etti Blackwell. Kaskatı kesildim. Mahkeme, sanki beş dakikalık bir tuvalet molasında bile göz önünde tutmazlarsa, daha fazla insana enfeksiyon bulaştırıp öldürecek bir psikopatmışım gibi beni duruşma bitene kadar gece gündüz gözetim altına almıştı.

“İyi,” dedi babam, belli ki hiç seçeneği yoktu. Ama başımda bekleyecek sadece iki erkek kedi kalmıştı: Brett Malone ve birkaç ay önce Paul Blackwell tarafından işe alınan, İskandinav görünümlü, Kanadalı, nakil olan Colin Dean isimli birisi. Onunla tek kelime etmemiştim ve göğüslerime bakarken yakaladığım tüm o sayısız seferden sonra buna hevesli de değildim.

Colin'den kafamı çevirip babama baktım, gözlerimle bana bir çıkış yolu vermesi için ona yalvarıyordum. “Yardım edebilirim. Bırakın yardım edeyim.”

“Hayır.” Tereddüt bile etmemişti.

“Brett ve Colin’le takibe katılıyorum ama dönüşmem.” Tanımadığım adamlar tarafından ormanda takip edilmek, onlarla küçük bir kulübede tıklıp kalmaktan daha iyiydi. “İstedığınız vakit beni arayabilirsiniz.”

“Hayır,” diye tekrarladı babam ve Malone kendinden memnun bir şekilde sırttı, kibirli pislik. “Kaynaklarınızı boşa harcıyorsunuz.” Sandalyemi geri ittim ve babamı koridorda takip ettim. “Orada etrafı kolaçan eden fazladan üç burun olabilirdi!”

“Yeter, Faythe.” Yemek odasından çıkalı daha bir metre olmuştu ki birden dönüp uyarırcasına kaşlarını çatarak bana baktı. “Durumu daha kötü hale getirme. Git, kulübede bekle. Burada işimiz bitince kulübeye geleceğim.”

Evde olsam büyük ihtimalle daha fazla tartışırdım ama babamı lider arkadaşlarının önünde utandırmayacaktım. Otoritesini korumak için bu kadar çok çalışırken olmazdı. En son ihtiyacı olan şey benim daha fazla sorun çıkarmamdı.

“İyi.” Ben ana kulübeye getirdiklerimi –bir roman, bir su şişesi ve bir paket cips– toparlarken Brett ve Colin beni ön kapıda bekliyorlardı. Çıkmadan önce kahvemi bitirdim ve kupamı lava-boya koyduğum sırada kulağıma salondan bölük pörçük konuşma sesleri geldi.

“Adamın taşkınca davranmasına izin veriyorsun, Greg ve bunun sonlanması gerek.”

Marc. Malone, Marc hakkında yakınıyordu.

Kulübede bir şey kalmayınca ön verandaya doğru ilerledim, kapı arkamdan kapanmadan önce duyduğum son şey babamın yanıtıydı. “Senin ağzından daha taşkın davranmıyor, Calvin ve kimse henüz sana bir ağızlık takmayı denemedi. Ama sana yemin ediyorum, şu anda dilini kontrol edemezsen, onun başına bir daha asla sorun açmamasını sağlarım.”

Öndeki basamaklardan aşağı atlarken yüzümde bir gülücük belirdi. Kendime babamın kızırım demekten daha önce hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyordum.

Üç

Babam ana kulübeden dört yüz metrelik yürüyüş mesafesindeki dört numaralı kulübeyi kiralamıştı. Yolda, Edi ile Büdü arasında sıkışıp kurumuş, kahverengi otların içinden ağır ağır ilerlerken, hem beni geride bırakan liderlere hem de bensiz giden arkadaşım olan lider adamlarına ciddi bir şekilde içerlemiştim. Eylülde babamın adamı olarak çalıştığım aktif görevimden uzaklaştırıldığımdan beri, iki aydır dişlerimi fırçalamaktan daha heyecanlı bir şey yapmamıştım. Ve şimdi bir daha karşıma çıkması mümkün olmayabilecek bir şansı kaçıryordum: Boz ayı bölgesinde koşturma ve Doğu Teksas –aslına bakarsanız, ülkenin tüm güney ve doğu bölgeleri– için yabancı olan kokuları koklama fırsatını.

Korudan kuzeye doğru, ormanın içinde ilerleyen erkek kedilerin sesleri geliyordu; dallar kırılıyor, yapraklar hışırdıyordu, verimli bir iş yapmaktan çok geziniyor gibiydiler. Çıkan gürültü patırtı –muhtemelen insan kulağı için güçlükde duyulabilir bir sestir– iki ayak üstünde yürüyenlerden geliyor olmalıydı çünkü bir kedi dört patisinin üzerinde yürüdüğünde hiç ses çıkarmazdı. Yani ne yaptığını biliyorsa çıkarmazdı.

Ben ne yaptığımı biliyordum. Ama istediğim şeyi yapmıyordum.

Öfkeli bir iç çekişi bastırarak, kitabımı sol koluma sıkıştırdım ve dişlerimle şişemin basınçlı kapağını açtım. “Neden şu ‘ev hapsi’ şeyinden dokunmalı Amerikan futbolu oynamak adına vazgeçmi-

yoruz.” Şişeden yudumladım sonra bluzumun koluyla ağzımı kuruladım. “Egzersiz işinize yararmış gibi duruyor.”

Tabii ki dalga geçiyordum. Brett sıskaydı ama vücudu biçimliydi ve Colin sırma saçlı bir Rambo’ya benziyordu. Veya *Rocky 4*’teki şu Rus boksöre. En az on beş santim tepemden bana somurtarak bakıyordu. “Eğer sana dokunulmasını istiyorsan, başka bir şeyler bulabileceğimizden eminim.”

Öfkelendim ama sonra Brett bir boğulma sesi çıkarınca kendisini bir kahkahayı bastırmaya çalışırken görmeyi bekleyerek ona baktım. Fakat nedense eğleniyormuş gibi değil de gergin görünüyordu; sanki her an patlamamı, ikisinin de üstüne başına kan ve bağırsak yağdırmamı beklermiş gibi, dikkati benimle Colin arasında gidip geliyordu.

İskandinav deve geri döndüm. “Bana dokunmayı bir *dene* de dikiz aynamda duran tüylü, siyah zarların yerine pek sevdiğin kısımlarını sallandırayım.” Tamam, aslında bir arabam –veya bir çift tüylü zarım– yoktu ama Colin’in bunu bilmesi gerekmiyordu.

Kahkaha atınca boğazımdan bir hırıltı sesi yükseldi.

“Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun? Dene istersen.” Cevap vermediğinde, dört numaralı kulübenin merdivenlerini çıktım ve kapıyı açtım. Kollarımdakileri sehpaye bıraktıktan sonra benim katılımım olmadan geçip giden, güzel sonbahar öğleden sonrasına bakmak için gözlerimi pencereye diktiğim kanepeye oturdum.

Brett kendini sağımdaki koltuğa attı ve Colin de otlanmak için dosdoğru mutfaka gitti.

Bir süre Brett ve ben sessizlik içinde oturup mutfakta dolap kapaklarının çarpılmasını ve tencerelerin birbirine vurmasını dinledik. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi iki defa aralandı. Ama her seferinde, yüzümdeki ifadeye –dikkatli bir şekilde oluşturulmuş bir somurtma– bir bakış atarak fikrini değiştirdi.

Nihayet, erimiş tereyağının kokusuyla birlikte mutfaktan içeri süzülen cızırtı sesleri geldiği sıralarda, Brett konuşacak cesareti buldu. “Kâğıt oynamak ister misin?”

“Hayır.” Onun yerine, kulübenin ön kapısından altmış metre uzaktaki ağaç sırasına gözlerimi dikip baktım.

On dakika sonra, Colin elinde pişirdiği çırpılmış yumurtayla tepelene dolu kâğıt bir tabak tutarak yanımdaki mindere oturdu. Brett daha dik oturup burnunu çekti. “Paylaşacak kadar var mı?”

Colin başını iki yana salladı ve birkaç düz, sarı beyaz saç tutamı uçuk mavi renkli gözlerinin üstüne düştü. “Kendi başının çaresine bakıyorsun,” dedi, erkek kedi arkadaşına tam olarak bakmadan. Sonra bana memnun bir gülümsemeyle baktı, tabağını ahşap sehpanın üstüne koydu ve bir kolunu başımı yaslandığım kanepenin sırtı boyunca kaydırды. Dudaklarımdan birkaç santim ötede bir çatal dolusu yumurta tuttu. “*Seninle* paylaşırım.”

Belli ki ünüm henüz Kanada’ya ulaşmamıştı.

“Eğer şu parmaklarının sende kalmasını istiyorsan, geri çekmeni öneririm. Yaklaşık iki metre öteye.”

Colin, şaka yaptığım gibi yanlış bir izlenime kapılarak güldü. Çatalı elinden kaptım ve odanın öteki ucuna fırlattım. Yumurta ve sebze parçaları yıpranmış halıya düştü. Çatalın paslanmaz çelik dişleri yapay meşe kaplamaya saplandı. Çatalın sapı çarpışmadan dolayı hâlâ titriyordu, Colin’in ilk iki parmağını tutarak tüm kolunu çevirdiğimde şaşkınlıkla açılmış gözleri çatala takılı kalmıştı.

“Ah, kahretsin!” diye bağırdı, omzundaki baskıyı azaltmak için bana doğru eğilerek.

“Bir daha bir metre yakınma bile gelecek olursan o kahrolası parmaklarını koparırım. Anladın mı?”

Acısını gizlemek için yüzüne öfke hücum etti ve bir an için sorun çıkaracakmış gibi göründü. Daha sert baktım.

“Lanet olsun! Evet, anladım! Bırak beni!”

Elini bıraktım ve Colin bir kedi adama has zarafet ve esneklikle iri bedenini kanepeden hızla çekti. Sağ tarafımda oturan Brett güldü. Bu gösteriyi yıllar önce bir kez görmüştü.

“Beni uyarabilirdin,” diye söylendi Colin. Çatalını duvardan çekip aldı, sonra odada kalan son sandalyeye oturdu ve yemeğini yemeye devam etti.

Brett burnundan nefes verip bana beklemediğimi bariz bir onaylama bakışı attı. “*Cinayet*ten yargılanıyor. Bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünüyordum.”

Colin yumurtalarına odaklanıp sarı dağı düzenli bir şekilde yontup ufalttı, tüm bu süre boyunca bana şımarık bir çocuk gibi dik dik bakıyordu. Brett sessizlik içinde pencereden dışarı bakıyordu çünkü televizyonda kablolu yayın yoktu ve yeterince film getirmemiştik. İkisini de görmezden geldim ve kitabımı elime aldım.

Yemeğini bitirdiğinde Colin boş tabağını mutfaka götürmek için ayağa kalktı. Çöp tenekesini boşaltacağına, kâğıt tabağını dengeleyip dolu çöp tenekesinin üstüne koyduğunu gördüm. Tembel olduğu için onu azarlamaya başlayacaktım ama dışarı çıkmak için bana mükemmel bir mazeret vermiş olduğunu fark ettiğimde durdum. Kabul, uzun bir süre için değildi belki ama birkaç dakika bile olsa, temiz hava ve mahremiyet için uslu davranmaya değerdi.

Teklifimi fazla erken dile getirmemek için dikkatli bir şekilde, “Kulübeyi kokutmaya başlamadan önce onun dışarı çıkarılması gerek,” dedim.

“Bekleyebilir.” Buzdolabını açtı ve üst raftan Marc’ın kolalarından birini aldı. Normalde bunu yapmaması için onu uyarırdım ama o anda onu kızdırmamaya çalışıyordum. Ayrıca Marc kolasını aldığı fark ettiğinde orada olmak istiyordum.

“Hayır, *bekleyemez*. İğrenç bir şey. Sen doldurdun, sen dışarı çıkar.”

Colin, Marc'ın kolasının üstünden bana dik dik baktı. “Senin çöpünü dışarı çıkarmayacağım. Dışarı çıkarılmasını istiyorsan, kendin çıkar.”

Ve böylece, Edi bana en başta istediğim şeyi yapmamı söylemişti. *Aptal*.

Sinirliymişim gibi yanından ayaklarımı yere vura vura geçerken, “Tembel kedi...” diye mırıldandım. Durumu çaktığında elimde çöple arka kapıdan bir metre ötede duruyordum.

“Dur. Güzel denemeydi ama konsey senin yalnız başına dışarı çıkmanı istemiyor. Brett, çöpü sen çıkar.”

Kahretsin.

Brett söylenmeye başladı ama Colin daha iri ve daha güçlüydü ki bu da bir liderin veya daha yüksek rütbeli bir lider adamının yokluğunda talimatları onun vereceği anlamına geliyordu. Brett sessizce homurdanarak ağır adımlarla mutfığa yürüdü ve çöp torbasını benden aldı. Arka bahçeye doğru ilerledi. Sessizce köpürerek kanepeye ve kitabıma geri döndüm.

Bir dakika sonra, ağır bir şey kulübenin arkasında güm diye çarptı. Muhtemelen çöp torbası metal kutunun dibine çarpmıştı. Ama sonra başka bir güm sesi daha duydum ve içime bir alarm dalgası yayıldı. Başımı kitabımdan kaldırıp kımıldamadan dinledim. Başka güm sesi yoktu ama bir insanın duyması için fazla yumuşak olan boğuk bir fısıltı duydum.

Kanepeden fırladım ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı bakmak için hızla mutfığa girdim. İlk başta hiçbir şey görmedim ama Colin, gereğinden fazla bir şekilde yanıma eğilerek bana katıldığında sesin kaynağı görüş alanına girdi. Nispeten.

Bu bir kuyruktu, simsiyahtı ve gergin bir heyecanla seğiriyordu. Gülümsedim. Adamlarımızdan biri avdan gelmişti ve belli ki sessizce yaklaşp saldırma oyunuyla beni neşelendirmeye çalışıyorlardı. Marc veya Jace değildi; bunu bir bakışta bile anlamıştım. Belki kuzenim Lucas'tı.

Ama arka ayakları görüş alanına daha çok girdikçe bunların tanıdığım hiç kimseye ait olmadığını farkına vardım.

"Kim o?" diye sordu Colin ve yüzündeki şaşkın ifadeye bakınca, durumu daha iyi kavradım. Nabzım hızlandı. Bir an sonra kedi tam karşımızdaydı ve nefesim kesildi, olması gerekenden daha uzun bir süre boyunca korkup hareketsiz durdum. Tanıdığım birisi değildi. Ama tanıdığım birisini sürükleyip götürüyordu: Brett. Baygındı ve karnı kaniyordu, gömleğinin kolalı yakası kedinin keskin ön dişlerinin arasında kenetlenmişti.

"Lanet olsun!"

Kedi benim sesimden ürktü. Brett'in yakasını bıraktı ve pencereden bakışlarımla buluştu. Kürkü kabarmıştı. Beş santimlik sivri dişlerini göstererek tısladı, beyaz bıyıkları siyah kürklü yüzünde göze çarpıyordu.

"Bu da *kim*?" diye sordu Colin, bu kez daha yüksek sesle.

Mutfağa bakıp delirmiş bir halde silah olarak kullanılabilecek bir şey aradım. "Serserilerden birisi, dâhi çocuk. Başka kim olabilir?" Dikkatim fırının yanındaki bıçakların olduğu tahtaya odaklandı ve kasap bıçağını yerinden çıkardım, ağırlığını kontrol etmek için elimle tarttım. *Fena değil*.

"Sen ne yapıyorsun?" Colin bana sanki aklımı kaybetmişim gibi baktı.

"Ormana kaçmadan önce acele et." Gözüm buzdolabının yanındaki tezgâhta duran bir buz kıracağına iliştiğinde kapıya varmak üzereydim. Buz kıracağını elime aldım ve bıçağı yerine bira-

kıp pencereden bir kez daha bakmak için durakladım. Kedi ve avı ağaç sırasına giden yolun üçte birine ulaşmışlardı.

Colin durdu sonra başını isteksiz bir kabullenişle salladı. “Bana sadece bir dakika ver.” Ayakkabılarını çıkarmak için eğildi. Sonra pantolonunun düğmelerini çözdü.

“Sen ne yapıyorsun? Dönüşmek için zaman yok.” Kedi adamların çok güçlü çeneleri ve bacakları vardı. Bir keresinde bir erkek kedinin bütün bir geyiği leşçillerden korumak için bir ağacın dallarının içine taşıdığını görmüştüm. Serseri ormana bir kez girdi mi Brett’i istediği her yere sürükleyebilirdi ve onu asla yakalayamazdık.

“Oraya bu şekilde gidemeyiz. Bizi lime lime eder. Tabii şu kısmi dönüşüm numarasını, bir pençe setiyle ortaya çıkmasını sağlayarak kullanabilirsen durum farklı olur.” Aşağılık herif sanki birbirimizi aşağılamak için önümüzde koskoca bir öğleden sonramız varmış gibi bana resmen sırttı.

“Ben bunu...” Derin bir nefes alarak durdum. Bırakın kısmi dönüşüm iddialarımı savunmayı, konuşacak vakit bile yoktu. “Kaldır o kıçını ve bana yardım et yoksa yemin ederim tüm konseye doğumda annesi tarafından yenilmiş olması gereken korkak, ödlele bir kürk topu olduğunu söylerim.”

Colin’in gülümsemesi, ukala bir dudak bükmeye dönüştü. “Sanki seni dinleyen var da.” Tiksinierek, ona arkamı döndüm ve bulaşıklığın içine sıkışmış olan et tokmağını gördüm. Keskin dokusu ve iki taraflı alüminyum başıyla kocaman, yarım kiloluk bir canavardı. Önceki gece sinirimi birkaç parça bonfileden çıkardığımdan bu konuda tanıklık edebilirdim. Buz kıracağını lavaboya bırakarak, tokmağı kaptım ve arka kapıya koştum. Sol elimle kapı kolunu tutmuştum ki Colin sağ kolumu kavrayıp neredeyse omzumu yerinden çıkararak ilerlememi durdurdu.

Ona döndüm, öfke ve korku yüzümdeki ifadeyi ele geçirmek için mücadele ediyordu. Alışkanlıkla sol kroşemi savurdum; işsiz olduğum son dönemde sol tarafımı çalıştırıyordum. Yaptığım egzersiz karşılığını vermişti.

Yumruğum Colin'in çenesine çarptı. Başı bir acı ve şaşkınlık homurtusuyla bir tarafa savruldu. Birkaç adım geriye tökezledi, sonra kendi ayağına takılıp düştü. Colin'in kafatası tezgâhın üstüne, sırtıysa yere çarptı. Göz kapakları titreşti sonra kapandı. Bayılmıştı.

Kahretsin! Yardımına ihtiyacım vardı. Aferin, Faythe!

Heyecanlanıp şaşırmış ve vaktim bitmiş bir şekilde, nefes aldığından emin olmak için bir saniye bekledim sonra ihtimallerimi değerlendirmek ve korkmak için bir şansım olmadan önce arka kapıdan çıktım. Artık ağaç sırasına altı metreden az mesafesi kalmış kediye doğru hızla çimenlerin üstünden koştum. Koştuğum sırada bir öfke çılgılığı kafatasımı âdeta ikiye ayırdı ve çılgılığın benden geldiğini anlamam için bir süre geçmesi gerekti.

Brett'in ayaklarına ulaştığımda, serseri avını bıraktı ve sivri dişlerini bana gösterdi. Diken diken olmuş tüyleri, öğlen güneşinde parlıyordu. Eşit bir korku ve saldırganlıkla kuyruğu ileri geri havayı kamçılıyordu. Saldıracaktı.

Ben de.

Bir ayağımı yere geçirdim ve tokmağı savurduğum sırada diz çöktüm. Serseri atlamaya hazırlanarak kamburunu çıkardı. Tokmak temas etmeden önce bile çılgılığım bir zafer çılgılığına dönüşmüştü. Ve tokmak temas etti.

Kafatasının sol yanına çarptı.

Mide bulandırıcı, küt diye bir çatırtı tüylerimi diken diken etti. Temasın olduğu noktadan kan ve kürk sıçradı. Çarpışmanın etkisi, tokmağın sapından tırmanarak kolumu titretti. Kedi yan tarafına düştü. Sonra etrafa sessizlik çöktü. Ve hareketsizlik. Tekrar tekrar

nefes alıp verdiğim sırada görüş alanımda göğsümün inip kalkmasının dışında hiçbir şey kımıldamıyordu.

Sesler yavaşça geri gelmeye başladı ve ilk duyduğum şey kendi kesik kesik nefesimdi. Kedi nefes almıyordu. Nabzını kontrol etmeden ölmüş olduğunu biliyordum. Kafatasını çökertmiştim. Kemiğinden etini ve postunu koparmıştım. Artık bu pislik her kimse, bir daha asla Elias Keller'ı rahatsız edemeyecekti. Veya başka birisini.

Birkaç saniyelik şoktan sonra, duyularım Brett'i kontrol etmem gerektiğini bilecek kadar yerine gelmişti. Önce ona dokunamadım. Gömleğine kan bulaşmış, gövdesini ve pantolonunu öylesine ıslatmıştı ki yarayı bulamadım. Hiç hareket etmiyordu. Nefes almıyordu. Boğazında nabız titreşmiyordu.

Sonra, ansızın, her yanı hareket etmeye başladı. *Sarsılıyordu.*

Hayır, bir saniye. O sarsılmıyordu. *Ben sarsılıyordum. Tepe-den tırnağa titriyordum.*

Dizlerimin üstüne düştüm ve sol elimi Brett'in göğsünün üstüne koydum. Ve işte o zaman onun yine de kımıldadığını fark ettim. Sığ ama düzenli nefes alıp veriyordu. Tanrı'ya şükürler olsun.

Parmaklarım çözöldü ve tokmak çimlerin üstüne düştü. Ellerimle karnını inceledim ve karın kasları boyunca birkaç derin yarık buldum. Kötüydüler. Çok kan kaybediyordu ama hâlâ yaşıyordu. Ben de yaşıyordum.

Gözlerim kapalıydı ve ellerim kanıyla kaplı bir halde hâlâ Brett'in yanında oturuyordum. Ve işte dakikalar sonra babam ve diğer liderler bizi bu şekilde buldular.

Dört

“İşte. Bu seni ısıtacaktır.” Yumuşak ve ağır bir şey sırtım ile mutfak sandalyesinin arkılığı arasına kaydı ve Jace kumaşı omuzlarıma koymak için arkamdan uzandı.

“Üşümüyorum.” Fakat yine de battaniyeyi tuttum çünkü kadirliydi ve kendimi berbat hissederken iyi geliyordu.

Jace sandalyemin arkasından dolandı ve boş bir sandalyeyi daha yakına çekip oturduğunda dizleri benimkilere sürtündü. “Titriyorsun.”

“Hayır, ti... tt... r...” Ama titriyordum. Saçlarım aldığım duştan sonra hâlâ nemliydi. O yüzdendi.

“Sorun yok.” Kobalt mavisi gözleri benim sarı yeşil gözlerimle buluştu. “Brett’in hayatını kurtardın.”

Yemek odasında son felaketimi tartışmak için toplanan liderleri düşünerek başımı iki yana salladım. “Buna inanmayacaklar.”

“Onları boş ver.” Jace kaşlarını çatıp baktı ve aslında, “*Calvin*’i boş ver,” demek istediğini anladım. “İşin aslını anlayacaklardır. Ve eğer anlamazlarsa uyandığında Colin onlara neler olduğunu anlatır.”

“Tabii.” *Eğer uyanırsa.* Tezgâha oldukça sert çarpmıştı. Liderler, Colin ve Brett’le daha kolay ilgilenebilmek için onları ana kulübenin alt kattaki yatak odalarından birine koymuşlardı. O za-

mandan beri iki erkek kedi de gözlerini açmamıştı ve bu herkesi ciddi şekilde endişelendirmeye başlıyordu.

Açıkcısı, sonuç benim için de iyi gözüküyordu. İki baygın gardiyan ve bir ölü serseri, masumiyetim üzerine hoş bir ışık yansıtıyordu belli ki.

Mutfağın sineklik kapısı arkamdan gıcırdayarak açıldı. "Ne oldu?" diye sordu Marc, kapı pat diye kapanırken.

Gözlerim kapandı ve nabzım hızlandı. Kanımı daha da hızlandıran kokusunu alabilmek için derin bir nefes aldım.

"Kısa versiyon mu?" Marc yanıma gelmek için odada ilerlerken Jace kahve demliğine doğru ilerledi. "Brett bir serseri tarafından hırpalandı. Colin yardım etmeyecekti, bu yüzden Faythe onu bayılttı ve serseriye öldürdü. Bir et tokmağıyla."

"Sen iyi misin?" Marc yanıma diz çöktü, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"İyiyim." Daha dik oturdum ve aslında ne kadar sarsıldığımı saklamak için battaniyeyi omzumdan attım. "Bana bir pençesini dahi süremedi."

"Fiziksel anlamı kastetmemiştim."

Marc'a dokunmak ve vereceği rahatlığı hak etmek için büyük bir istek duyarak kirpiklerimi kırpıştırıp ona baktım. "Ben iyiyim. Yapılması gerekeni yaptım."

"Gerçek bir lider adamı gibi konuştun," dedi ve gülümsedim. Marc'tan geldiği için çok büyük bir iltifattı bu.

Seramik, formika üzerinde şingırdadı ve Marc solumdaki sandalyeye kayarken Jace bana taze kahve dolu bir kupa verdi.

"Teşekkürler." Frankenstein'ın canavarını canlandırmaya yetecek kadar kahve almıştım çoktan ama ellerime bulaşan kana rağmen birisinin –bırakın bana kahve hazırlamasına– benimle konuşmaya istekli olmasına dahi minnet duyarak kupayı yine

de aldım. Sağ başparmağımın tırnağının altında kurumuş kırmızımsı kabuğa baktım.

Görünen o ki duşta bir noktayı atlamıştım.

“Brett ve Colin nasıl?” diye sordu Marc.

Jace sağ tarafımdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. “Doktor buraya gelene kadar elimizden gelebildiği kadar rahatlar.”

Dr. Carver. Andrew’un eve getirdiğimiz cesediyle ilgili ifade vermek için zaten yola çıkmıştı ama ifadesinden çok, hastalara bakmasının gerekeceğini görecekti.

Kupamın içine bakıp kahvem kokusundan daha çok sıcaklığına minnet duydum. “Cesedi ne yaptılar?”

“Bir muşambanın altında, dışarıda arkada,” dedi Jace. “Onu incelemeyi bitirdiklerinde ormana götürüp gömeceğiz.”

“Herhangi bir şey buldular mı?”

Jace omuzlarını silkti. “Daha yeni enfeksiyon kapmış. Orijinal sıyrıklar henüz iyileşmediğinden büyük olasılıkla maksimum bir hafta önce. Hâlâ hummalı olduğunu ve bu yüzden tesisin bu kadar yakınına geldiğini düşünüyorlar. Muhtemelen yemek arıyordu ve onun yerine Brett’i buldu. Kahretsin, Brett’in yemek olduğunu düşünmüş bile olabilir.”

Hâlâ hummalı. Düşünceler içinde kupamdan yudumladım. Yeni enfeksiyon kapmış serseriler tırmalandıkları veya ısırıldıkları günden birkaç gün sonraya kadar zaman ve yer kavramlarının kaybindan, yüksek ateşten ve yoğun açlıktan muzdarip olurlardı. Pek çok serseri, dönüşümün hastalıklarından kurtulamazdı –buna kedi tırnağı hastalığı denirdi– ve kurtulana kadar çoğu ilk dönüşümleri sırasında veya dönüşümlerinin hemen sonrasında ölürlerdi.

Söz konusu serseri bariz bir şekilde ikisinden de kurtulmuştu. Ama benden kurtulamamıştı. Ve Brett’i kurtarmak için yabancı kediyi öldürmekte kendimi ne kadar haklı bulursam bulayım, saldır-

diğı sırada acıdan ve aklıktan kafayı oynatmış olması muhtemel ser-seri için hissettiğim sempati sızısını bastıramıyordum.

“Kendisine enfeksiyon bulaştıran kişi hakkında ne söyleyebiliyorlar?”

Marc tek omzuyla salonun girişine yaslandı. “Tanıdığımız birisi olmadığını sadece.” Bu da serserinin kanında dolaşan ve kendisine enfeksiyon bulaştıranın temel kokusunun bir yabancıya ait olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen başka bir serseriye. Teoride, bir serserinin temel kokusundan kendisine enfeksiyon bulaştıranın kokusuna kadar ve hatta enfeksiyon bulaştıran da bir serseri ise daha da geriye giderek serserinin kökenini takip edebiliyorduk. Ama kokuları karşılaştıracak bir şüphelimiz olmadan bu yetenek bir işimize yaramazdı.

“O zaman ona enfeksiyon bulaştıran kişi, yerel halktan biri.” Çünkü hiçbir serseri hâlâ kedi tırmığı hastalığının pençesindeyken saldırıya uğradığı yerden çok uzağa gidemezdi. “Ama bu herkes olabilir.” Serbest bir bölgede olduğumuzdan, yerli kedi adam popülasyonu Gurur bölgesi otoritesiyle işbirliği yapmasıyla tanınmayan serserilerden ve vahşi kedilerden oluşuyor olacaktı.

Ama bu düşünceyi faydalı bir yere ulaştıramadan, geçici revir kapısı salona doğru açıldı ve liderler tek sıra halinde dışarı çıktı. Malone her zamanki gibi çok konuşuyordu. “... ve gerçekte neler olduğunu anlayana kadar o kızın bir yere kapatılmasını istiyorum.”

“Neden o kıza sormuyorsun peki?” diye çıkıştım, kaşlarımı Appalachia bölgesi liderine kaldırarak. Tüm kafalar olduğum yöne çevrildi ve babam, Malone’la kendisinin başa çıkmasına izin vermem için beni uyararak başını sertçe iki yana salladı. Ama bunun için çok geçti.

Özellikle de Malone, iki odanın karşısından bana dik dik bakıp cevap verdiğinde. "Yakında sorguya çekileceksin. Bu konuda endişelenme."

"Tek endişelendiğim şey kendi savunmamda özgürce konuşma fırsatını yakalayamadan cehennemin donması," diye tersledim, öfke yanaklarımı kavururken.

"Faythe, bu kadarı yeter!" Babam kızmıştı. Çok ama çok kızmıştı. Ama yüzünü koyu kırmızının korkutucu bir tonuna çeviren öfkenin altında, daha da dehşete düşürücü bir korku gizlenmekteydi. Benim için korkuyordu. Kendi çenemin kaderimi belirleyeceğinden korkuyordu. Ve büyük olasılıkla endişelenmekte haklıydı.

Gözlerimi başka tarafa çevirip aslında özür dilemeden liderime boyun eğdim. Marc'tan kaptığım ve durumu kurtaran bir teknikti.

"Dinlenmeyi hak ettiğini düşünüyorum." Marc'ın sesi kısık, tam olarak bir fısıltı değildi ama kusursuz bir şekilde duyulabiliyordu.

Malone sert sert baktı. "Tekrar toplandığımızda mahkeme onu sorgulayacak."

"Bu, davanın bir parçası değil." Marc sandalyesini geri itti ve Malone'la yüzleşerek ayağa kalktı. "Oğlunun hayatını kurtardı ve ona en azından minnettarlığını borçlusun. Bunun karşılığında, neler olduğunu anlatma şansını hak ediyor."

Kalbim göğüs kafesimden çıkacak gibi atıyor ve cildim heyecanla karıncalanıyordu. Marc, Malone'a söylemek istediğim her şeyi söylüyordu, görüşüne katkıda bulunmam gerektiğini hissettim. Bir dayanışma gösterisi. Ama yoğun, dumanlı bir şaşkınlık dışında zihnim tamamen boştu.

Normalde ne yapmam gerektiğine dair ipucumu babamdan aldım ama araya girmeye isteksiz görünüyordu, muhtemelen Marc'ın tutumunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istiyordu. Liderimiz

onu –*ikimizi* birden– bir gün işleri devralmamız için eğitiyordu ve tecrübenin paha biçilmez bir eğitmen olduğunu düşünüyordu.

Bazı şüphelerim vardı ama bana dinlenme şansı veren herhangi bir taktiği eleştirecek değildim.

Ağzının kenarına tekrar bir tik gelmiş olmasına rağmen Malone bana bakmadı bile. “Uygun bir oturum için beklemenin Faythe için bir sorun olmayacağından eminim.”

“Faythe kendi adına konuşabilir,” diye çıktım, beni dikkate alması için onu zorlayarak.

“O da bundan korkuyor,” diye fısıldadı Jace, kupasının arkasından.

“Ne dedin sen?” diye sordu Malone.

Jace’in gözlerinde öfke parladı. “Marc haklı. Bunun duruşmayla hiçbir ilgisi yok, bu yüzden konu üzerinde hiçbir otoriten yok. Konuşmak için Faythe’in senin iznine ihtiyacı yok.”

Bir an için, herkes Jace’in yanıtını hazmederken şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Babam bile şaşkınlığa düşmüş gibi görünüyordu; kaşları, fal taşı gibi açılmış gözlerinin üstünde havaya kalkmıştı.

Sonra Malone’un yüzüne öfke hücum etti. İnce, biçimli sakalının altında çenesi kasılıyordu. “Kimse senden yardım istemedi, evlat!” diye bağırdı, öfke Appalachia aksanım ağırlaştırırken. “Bunun seninle ilgisi olmayan işlere sokmaya devam edersen birisi onu koparacak.”

Ansızın babam bir seksenlik bedeninden çok daha uzun, sağlam ama biçimli yapısından daha iri gözüktü. “Calvin, adamlarımdan birisini daha tehdit edersen, seninle çok ciddi bir sorun yaşayacağız.”

Malone kenetlediği dişlerinin arasından konuştu. “O benim oğlum.”

Jace, “Üvey oğlun,” dedi tükürürcesine, sanki Malone’la olan yasal bağ ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi. “Annemle evlenmek seni benim babam *yapmadı*.”

Babam dahi bunu duyunca irkildi. Ama geri adım atmadı. “O benim adamım ve bu yüzden, ona saygı göstereceksin.” Mutfaktaki bizlere döndü ve Malone cevap vermeye fırsat bulamadan önce devam etti. “Ve siz de ona bir lider olarak saygı göstereceksiniz. Karşılıklı saygı. Anlaşıldı mı?”

Marc ve ben sessiz bir şekilde başımızla onayladık.

“Evet, efendim.” Jace aynı anda hem midesi bulanmış hem de babamın araya girmesiyle rahatlamış gibi görünüyordu.

Malone başıyla sertçe onayladı, hâlâ bariz bir şekilde öfke-den kuduruyordu.

Babamın omuzları gevşedi ve gerginlik sanki prizden fişi çekmiş gibi kolayca yüzünden uzaklaştı. Ama öfke hâlâ o yeni sakinlik yüzeyinin altında çalkalanıyordu ve ona yakın olanlar bunu biliyorlardı. “Şimdi, Faythe, bize neler olduğunu anlat. Çabucak.”

Fırsatımı kaybetmeden önce söyleyeceklerimi söylemeye hevesli olarak hızlıca konuştum. “Fazla bir şey yok. Brett çöpü dışarı çıkardı,” temiz hava almak ve yalnız kalmak için düzenlediğim dalavereden bahsetmeye gerek yoktu, “ve bir dakika sonra serserinin onu arka bahçeden sürüklediğini gördük. Colin önce dönüşüm geçirmeden gitmek istemedi ama bunun için yeterli vaktimizin olduğunu düşünmüyordum. Yardım etmek için gitmeme engel olmaya çalıştı, bu yüzden ona vurdum. Geriye doğru düştü ve başını tezgâha çarpıp... bayıldı.” Beni izleyen yarım düzine yüzü inceleyerek omuzlarımı silktilim. “Sonra dışarı çıktım ve serserinin icabına baktım. Hikâye bu kadar.”

Blackwell gözlerini kısıp bana baktı. “Kaçmaya çalışmıyor muydun?”

“Neden kaçayım?” Kupamı tutarken omuzlarımı silktilim. “Adalet sistemimiz herkesin iddia ettiği gibi adilse, mahkemeden korkacak hiçbir şeyim yok, çünkü yanlış hiçbir şey yapmadım. Kendimi savunmak adına bir şansımın olması için *sabırsızlanıyorum*. Ayrıca” bir kez daha omuz silktilim, “siz gelmeden önce dakikalarca kan ve beyne bulanmış bir halde orada oturdum. Eğer kaçacak olsaydım, şimdiye kadar Kanada’ya giden yolu yarılamıştım.”

Babamın gururlu gülümsemesi derin bir kaş çatmasına dönüştü. Muhtemelen bu son kısmı es geçmeliydim.

Amcamın dudakları hoş mizaçlı bir tebessümle seğirdi. Blackwell kuşkulu gözüküyordu. Ve Malone’un kaşlarını çatmasına ve başını iki yana sallamasına rağmen, bana inandığına... ve bunun umurunda olmadığına emindim. Beni yine de hapsetmek istiyordu.

“Burada kaç tane serseriyle uğraştığımızı biliyor muyuz?” diye sordu babam ve böylece daha önemli işler için azat edildim. Babamı öpebilirdim.

“Gölde kaç tanesinin kokusunu aldık? Dört mü? Beş mi?” Marc, doğrulaması için Jace’e baktı ve Jace başıyla onayladı. Diğer adamlar araştırmaya geri gönderilmişti ama Michael beni izlemek ve yaralılarla ilgilenmek için kalmıştı. “Ama hiç taze iz bulmadık. Faythe’in öldürdüğü serserininkiler dışında en yenisi en azından bir günlüktü.”

“Kokular arasında herhangi bir bağlantı var mı?” diye sordu Rick amca. “Enfeksiyonu bulaştıran kişi aynı mı?”

Jace omuzlarını silktili. “Daha taze bir koku olmadan bir şey söyleyemem.”

Marc hemfikir olduğunu göstererek başını salladı. “Fakat bir şey kesin. İnsanlar dağın *her tarafında* geziniyorlar. Eğer yakında şu kaybolan yürüyüşçüleri bulamazlarsa, serseriler *bulacak* ve...”

Marc'ın sesi canlılığını yitirdi, hepimiz aynı sonuca aynı anda ulaşmışa benziyorduk.

“Hay lane...” Tam zamanında kendimi sansürledim. “Yürüyüş yapanlar öldü. Serseriler onları *çoktan* buldu ve öldürdü. Aksi takdirde zamanlama fazla tesadüfi olurdu.”

Marc haşin bir şekilde başıyla onayladı ve babam iç çekti ama Blackwell ikna olmuşa benzemiyordu. “Bunu bilmiyorsunuz. Sadece kaybolmuş olabilirler.”

“Belki, ama Marc haklı. Eğer serseriler henüz onları bulmamışsa da yakında bulacaklar,” dedi babam. “İnsan arama ekibi sadece işleri karıştırıyor. Adamlarınızı arayın ve arama ekiplerine karışmaları için kedi formundakilerin tekrar dönüşüm geçirmelerini sağlayın.”

Diğer liderler telefonlarını çıkardı ve babam devam ederken tuşlara basmaya başladılar. “Yürüyüşçüler hakkında bilgiye –hangi patika üzerindeydiler ve ne kadar süredir kayıplar– ihtiyacımız var. Michael?”

“Evet?” Ağabeyim geçici revirden odaya adım attı.

“Buradan internet bağlantısı sağlayabiliyor musun?”

“Dağın üstündeki kuleden düzensiz bir geniş bant sinyali var. Şansımı deneyebilirim.”

“Güzel. Bize bulduklarını getir,” diye emretti babam ve Michael kapıdan koşar adım çıkıp kulübemize ve asla onsuz seyahat etmediği dizüstü bilgisayarına doğru ilerledi. “Birisi haberleri açsın.”

Kulübede kablolu yayın yoktu ama sarı, antika buzdolabının üstünde bir radyo vardı. Jace fişe taktı ve güçlü bir yerel istasyon bulana kadar düğmesini çevirdi.

Bundan sonra bir süre her şey sakinleşti. Blackwell ve Malone kendilerine özel bir anti-Faythe partisi düzenlemek için bir şişe viskiyle yemek odasına çekildiler. Babam ve Rick amca, arka fonda

radio açık durmaya devam ederken peynir ve söğüş et tabağıyla mutfak masasının etrafına yerleştiler. Jace birilerinin PS3'üyle bir "onları haklayalım oyunu" oynamak için yatak odalarından birinin zeminine pat diye oturdu.

Kendime bir sandviç yaptım ve mutfağı, ön pencereyi ve Colin ile Brett'in kımıldamadan uzandıkları karanlık, sessiz yatak odasını görebildiğim salona oturdum.

Birkaç dakika sonra Marc kanepenin öteki ucuna oturup tek bacağı önündeki mindere atarak bana bakmak için döndü. "Eee, nasıl gidiyor?"

Koyu kahverengi gözlerindeki altın beneklere bakıp kedi formundayken, ay ışığında nasıl parladıklarını düşündüm. "İyiyim. En kötü ne yapabilirler ki? Beni öldürürler mi?"

Kaşlarını çattı. "Komik değil."

"Michael mı söyledi?"

"Jace."

Ah. Bu yüzden bu kadar... sinirli görünüyordu.

Öne eğilerek kirli döşemeden bir ekmek kırıntısını alıp tabağıma bıraktı. "Neden bana değil de ona anlattın?"

Çünkü bana hayatındaki sorunmuşum gibi bakmıyor. Çünkü ona veremediklerime dudak bükmeden verebildiklerimi kabul ediyor. "Çünkü beni ağlamanın eşiğinde buldu ve sarıldı. Beni ağlar-ken yakalayan herkes düşüncelerimi bedava dinleme hakkı kazanır. Kural bu."

"Bunu hatırlamam gerekecek."

Ben cevap vermeden önce yüzündeki hüznün bir kısmının çekileceğini umarak lokmamı yavaş yavaş çiğnedim. Böyle bir şansım yoktu. "Ne düşündüğümü öğrenmek istiyorsan, sor bana."

"Ne düşünüyorsun?"

İç çekip sandvicimi tabağa bıraktım. "Biraz daha domates eklenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Marc kaşlarını çattı. "Dalga geçmiyordum."

Eğer Marc babamın dostum olan adamlarından bir başkası olsaydı, gerinir ve ayaklarımı kucağına koyup masaj yapması için yalvarırdım. Diğerleri böylesi bir davranışı onu belirtmek istediğim şekliyle alırdı... güven ve arkadaşlığın bir işareti olarak. Bir kedi adam güvenmediği bir erkeğe veya kadına dokunmazdı. En azından dışarı çıkarılmış pençeleri olmadan.

Ama Marc'a dokunmak asla iyi bir fikir olmamıştı. Ayrıldığı-mızdan beri. Ona dokunmak eskiden neye sahip olduğumuzu hatırlatıyordu bana. Eskiden ne olduğumuzu. Neyin eksildiğini.

"Ne söylememi istiyorsun? 'Hey, Marc, haklı olduğun ortaya çıktı. Okula gitmek yerine seninle evlenseydim, beni beslemek için harcadıkları paraya değeceğimi düşüneceklerdi. Ama sadece rahmim –ki şu anda kullanımda değil– kadar değerli olduğumdan gelecek hafta bu zamanlarda dodo kuşunun³ gittiği yola gitmiş olacağım."

Kaş çatışı derinleşti. "Tüm bunlar bekâr olduğun için mi oluyor?"

"Hayır, Andrew'a enfeksiyon bulaştırdığım ve beni öldürmeye çalıştığında kendimi korumayı yeğlediğim için oluyor. Ama beni suçlu buldukları zaman, bekâr olmak pençelerimi kaybetmek ile hayatımı kaybetmek arasındaki fark anlamına gelecek. Müthiş, değil mi?"

Marc yavaşça başını iki yana salladı, eli kanepenin arkasını sı-kıca tutuyordu. "Bunu yapmayacaklar. Baban onlara izin vermez."

"Peki ya sen?" Bunu söylememeliydim. Ona bunu sormaya hiç hakkım yoktu.

Ama acı dolu gözlerle bana bakarak yine de yanıtladı. "Ben de izin vermem. Cidden sormak zorunda mıydın?"

3 Mauritius'ta yaşamış ama 17. yüzyılın ikinci yarısı itibarıyla soyu tükenmiş bir kuş türü. (ç.n.)

radio açık durmaya devam ederken peynir ve sg et tabağıyla mutfak masasının etrafına yerlettiler. Jace birilerinin PS3'yle bir "onları haklayalım oyunu" oynamak için yatak odalarından birinin zeminine pat diye oturdu.

Kendime bir sandviç yaptım ve mutfağı, n pencereyi ve Colin ile Brett'in kımıldamadan uzandıkları karanlık, sessiz yatak odasını görebildiğim salona oturdum.

Birkaç dakika sonra Marc kanepenin öteki ucuna oturup tek bacağını önündeki mindere atarak bana bakmak için döndü. "Eee, nasıl gidiyor?"

Koyu kahverengi gözlerindeki altın beneklere bakıp kedi formundayken, ay ışığında nasıl parladıklarını düşündüm. "İyiyim. En kötü ne yapabilirler ki? Beni öldürürler mi?"

Kaşlarını attı. "Komik değil."

"Michael mı söyledi?"

"Jace."

Ah. Bu yüzden bu kadar... sinirli görünüyordu.

ne eğilerek kirli demeden bir ekmek kırıntısını alıp tabağıma bıraktı. "Neden bana değil de ona anlattın?"

Çünkü bana hayatındaki sorunmuum gibi bakmıyor. Çünkü ona veremediklerime dudak bükmeden verebildiklerimi kabul ediyor. "nk beni ağlamanın eşiğinde buldu ve sarıldı. Beni ağlar-ken yakalayan herkes düşüncelerimi bedava dinleme hakkı kazanır. Kural bu."

"Bunu hatırlamam gerekecek."

Ben cevap vermeden önce yüzündeki hüznün bir kısmının çekileceğini umarak lokmamı yavaş yavaş iğnedim. Böyle bir ansım yoktu. "Ne dndğm öğrenmek istiyorsan, sor bana."

"Ne dnyorsun?"

İç çekip sandvicimi tabağa bıraktım. "Biraz daha domates eklenmesi gerektiğini düşünüyorum."

Marc kaşlarını çatı. "Dalga geçmiyordum."

Eğer Marc babamın dostum olan adamlarından bir başkası olsaydı, gerinir ve ayaklarımı kucağına koyup masaj yapması için yalvarırdım. Diğerleri böylesi bir davranışı onu belirtmek istediğim şekliyle alırdı... güven ve arkadaşlığın bir işareti olarak. Bir kedi adam güvenmediği bir erkeğe veya kadına dokunmazdı. En azından dışarı çıkarılmış pençeleri olmadan.

Ama Marc'a dokunmak asla iyi bir fikir olmamıştı. Ayrıldığı-mızdan beri. Ona dokunmak eskiden neye sahip olduğumuzu hatırlatıyordu bana. Eskiden ne olduğumuzu. Neyin eksildiğini.

"Ne söylememi istiyorsun? 'Hey, Marc, haklı olduğun ortaya çıktı. Okula gitmek yerine seninle evlenseydim, beni beslemek için harcadıkları paraya değeceğini düşüneceklerdi. Ama sadece rahmim -ki şu anda kullanımda değil- kadar değerli olduğumdan gelecek hafta bu zamanlarda dodo kuşunun³ gittiği yola gitmiş olacağım."

Kaş çatışı derinleşti. "Tüm bunlar bekâr olduğun için mi oluyor?"

"Hayır, Andrew'a enfeksiyon bulaştırdığım ve beni öldürmeye çalıştığında kendimi korumayı yeğlediğim için oluyor. Ama beni suçlu buldukları zaman, bekâr olmak pençelerimi kaybetmek ile hayatımı kaybetmek arasındaki fark anlamına gelecek. Müthiş, değil mi?"

Marc yavaşça başını iki yana salladı, eli kanepenin arkasını sıkıca tutuyordu. "Bunu yapmayacaklar. Baban onlara izin vermez."

"Peki ya sen?" Bunu söylememeliydim. Ona bunu sormaya hiç hakkım yoktu.

Ama acı dolu gözlerle bana bakarak yine de yanıtladı. "Ben de izin vermem. Cidden sormak zorunda mıydın?"

3 Mauritius'ta yaşamış ama 17. yüzyılın ikinci yarısı itibarıyla soyu tükenmiş bir kuş türü. (ç.n.)

"Hayır. Üzgünüm."

Sonraki on dakika tuhaf bir sessizlik içinde oturduk, ben yemek yiyordum ve o... izliyordu. Tam sandvicimin son lokmasını yutmuştum ki gümüş bir sedan, çakıllı araba yoluna girdi. Direksiyonda Danny Carver oturuyordu, kısa kesilmiş düzgün ve kahverengi sakalı, keskin elmacık kemiklerine ve köşeli burnuna bir parça yumuşaklık katıyordu.

"Babacığım, Dr. Carver geldi. Ona içeri kadar eşlik edeceğim." Bir cevap beklemeden ön kapıdan koşar adım çıktım ve bir dakika için bile olsa taze havayı içime çekmek için her türlü bahaneyi kullanmaya hevesli olarak basamaklardan aşağı indim. "Selam, doktor."

Danny Carver araba kapısını itip açtı ve havaalanından buraya yaptığı uzun araba yolculuğundan sonra kısa, kalın kollarını ve bacaklarını esneterek ayakta durdu.

"Faythe, disiplin kuruluyla yüzleşen birisine göre iyi bir ruh hali içindeisin." Arka kapıyı açtı ve küçük, sert kapaklı bir valiz çıkardı.

"Eh, ne diyebilirim?" Kollarımı kavuşturup hayatımın en stresli haftasının ortasında değilmişim gibi omuzlarımı silktim. "İçim kıpır kıpır."

Dr. Carver güldü. "Aferin sana. Yapabilecekleri en kötü şey ne ki? Seni idam etmek mi?" Göz kırptı.

Marc haklıydı. Komik değildi.

"Ne, sana da mı söylemediler?" Tek kaşımı kaldırdım ve ondan valizi aldım. "Malone idam cezası için uğraşıyor. Görünen o ki bakım masraflarımı hak etmek için kedi adam camiasına yeterince katkıda bulunmuyorum."

"Ne?" Carver kaşlarını çatıp kulübeye doğru yanımda yürüdü. "O aşamaya gelmez. Suçlu olduğuna karar verilmesi için çoğunluk oyu almasının imkânı yok."

Ona inanmak istedim. Gerçekten istedim. Rick amca kesinlikle benim tarafımdaydı ve Malone kesinlikle değildi. Blackwell kararsızdı. Hayatım şu yaşlı, inatçı kargayı benim ayaklı bir kuşla makinesinden başka bir şey olarak değerimin olduğuna ikna etmeye bağlıydı.

İçeriye girince Carver'ın çantasını yere koydum ve Rick amca kahve içmeyen doktor için bir bardak buzlu çayla öne çıktı. "Seni görmek güzel, Danny."

Orta Güney Gurur bölgesinde yaşayan Dr. Carver, ona ve diğer birkaç selamlamaya daha karşılık verdi.

Meslek olarak Dr. Carver, Oklahoma eyaletinin baştabibiydi, bu da ölmüş insanları "bıçaklama"sıyla ilgili olağan şakalara yol açıyordu.⁴ Her zamanki gibi doktor yorumlara gülüp geçti sonra Malone'u görmek için etrafa bakındı. "Uçağım yarın öğleden sonra kalkıyor beyler. Hemen başlayalım mı?"

Malone boğazını temizledi ve bana baktı, bakışları tekrar doktora dönmenden önce yüz ifadesinde öfke titreşti. "Öncelikle, oğluma bir bakabilir misin acaba? Ve Paul'ün yeni adamına da."

"Ne oldu?" Carver'ın kaşı merakla kalktı. "Biraz heyecan mı yaşadınız?"

"Brett kedi formundaki bir serseriyle karşılaştı." Malone ön taraftaki kapısı açık yatak odasını göstermek için bir kolunu uzattı. "Ve Colin de Faythe'in yumruğuyla."

Dr. Carver'ın başı benim olduğum tarafa dönerken irkildim. "Brett'in peşinden gitmeme engel olmaya çalışıyordu."

Carver'ın ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Pekâlâ, bakalım neler olmuş."

4 İngilizcede *carve* fiili bıçaklamak, oymak, kesmek anlamına gelir. *Carver* bıçaklayan kişidir. (ç.n.)

Doktor, Brett'le başladı, önce örtüleri sonra genç erkek kedinin karnındaki yaraları örten bandajları açtı. Birbirine kenetlediğim dişlerimin arasından tıslayarak nefes aldım. Her nasılsa yaralar kanla gizlenmiş olmalarına oranla, temiz ve görünür bir haldeyken daha kötü görünüyorlardı.

Brett'in karnında, göbeğinin altında, belinin hemen yukarısına doğru incelerek sona eren dört derin, kıvrımlı oyuk vardı. Birisi gömleğini kesip çıkarmıştı ama pantolonunu bırakmıştı, bu yüzden pantolonunu ıslatan kanın kokusu tüm odayı sarmıştı.

Brett'in yarasını dikkatle inceledikten sonra Dr. Carver, Jace'e kiralık arabanın arka koltuğundan tıbbi malzemelerini getirmesini rica etti. Jace yokken doktor, Colin'in çenesinin sağında şişmekte olan morluğu incelemek için diz çöktü. Sonra tezgâha çarptığı yerde, kafasının arkasındaki şişmiş yumruya göz atmak için Colin'in başını nazikçe çevirdi. Colin inledi ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Dr. Carver bana baktı. "Ne oldu?"

"Ona sol kroşeyle vurdum, arkaya düştü ve tezgâha çarptı." Kollarımı bilinçsiz bir savunma duruşuyla göğsümün altında kavuşturdum.

Jace büyük, vinil ilk yardım çantasını taşıyarak içeri girdiği sırada doktor, Colin'e ikinci kez bakmak için döndü. "Pekâlâ, kesinlikle beyin sarsıntısı geçiriyor ama her an uyanabilir. Uyandığında berbat bir baş ağrısı çekecek. Ona bir buz torbası ve biraz ağrı kesici verin." Carver bana gülümsedi, sanki göz kırpmak istermiş gibi gözü seğirmişti.

Gülümsememi zorlukla bastırdım.

Ağrı kesici, bir kedi adamın acısına hiçbir etki etmezdi. Çok hızlı metabolize ediyorduk. Ama doktorumuz, Colin'e daha güçlü bir şey vermeyecekti çünkü İskandinav pislik bunu hak etmemişi.

"Bu kadar mı?" Blackwell kaşlarını çatı.

Carver'ın gülümsemesi yayıldı. "Zaman böyle bir yara için en iyi ilaç. Ve bana sorarsanız, hepiniz Faythe'e teşekkür ediyor olmanız." Gözleri sadece kaşlarını çatan Malone'a odaklandı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Colin ölmüş olmayı dileyerek uyanacak olabilir ama Faythe'i o serseriye öldürmekten alıkoymuş olsaydı, oğlun hiçbir zaman uyanamayacaktı. Şimdi, odayı boşaltın da bu zavallı çocuğa dikiş atıp yaralarını kapayayım."

Yatak odasından teker teker çıktığımız sırada, Michael notlarla kaplı sarı bir not defteri taşıyarak ön kapıdan içeri girdi. "Eee?" diye sordu babam, sehpanın üstüne bıraktığım tabakta kalmış olan bir jambon parçasını aldığım sırada.

Michael iç geçirdi ve bloknotuna baktı. "Yürüyüşçüler Bob ve Amanda Tindale... bir çeşit doğaya geri dönüş temalı balayına çıkmış olan yeni evli bir çift. Buradan on iki kilometre uzaktaki bir kamp alanını tüm hafta için tutmuşlar. İki gün önce dağdan inmiş olmaları gerekiyormuş ve ortaya çıkmadıklarında, ebeveynleri dağ korucularını aramış. Arama ekibi gün doğumundan gün batımına kadar, tam iki gün boyunca düzenli bir şekilde yürümüş. Şimdiye kadar onlardan hiçbir iz yok."

Rick amca düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. "Onların serseriler tarafından öldürülmedikleri ihtimali olduğunu düşünen var mı?"

Odanın her yerinde kafalar iki yana sallandı ve Michael not defterini kaldırdı. "Binde bir ihtimal bile yok. Kadın dağ yürüyüşünde deneyimsiz. Erkek her sonbaharda, bir nevi kendine güvenini artırma amacıyla bir hafta boyunca doğaya çıkıyor... çünkü beş yıl önce sol bacağı kaybetmiş."

Beş

Bir saat sonra, tekrar salonda oturuyor ve pencereden dışarı bakıyordum. Ama bu kez, batmakta olan güneşten güz yapraklarına ve kahverengi çimlere yoğun bir kırmızımsı ışık vuruyordu. Ve bu kez Dr. Carver onur koltuğuna oturuyordu. Ben babamla ağabeyimin arasına, duvar kenarına oturmuştum. Doktorun ifadesini dinlemeye izinliydim ama tanık kürsüsünde olmadığım için ağzımı açmaya iznim yoktu. Çapraz sorgulanmasına dahi katılmıyordum ki bunu babam ve Michael bana kimin söylemesi gerektiği konusunda tartışırken kulak misafiri olup öğrenmiştim.

Öfkemi kontrol altında tutmama yardımcı olmak için Michael bana, dünya gibi görünecek şekilde boyanmış bir stres topu vermişti. Malone, Dr. Carver’a benim “üremeye meyilsiz” olup olmadığım ile ilgili herhangi bir tıbbi sebep bilip bilmediğini sorduğunda, Güney Amerika’nın çoğunu avuçlamıştım.

“Bay Wallace’ın ölümünden ne kadar sonra onu inceleyebildin?” Malone’un kısılmış gözleri ve soğuk ses tonu Danny Carver’dan, benden hoşlandığından daha çok hoşlanmadığını söylüyordu. Ama bu çok kötüydü çünkü bana göre doktor uzman bir tanıktı. Dr. Carver sebebi bilinmeyen, şüpheli ölümlerle uğraşıyordu. Cesetlerle, bir köpeğin kendisini yaladığı süreden daha çok vakit geçiriyordu ve uzman görüşü Andrew’un ölümünün bir kaza olması yönündeyse, mahkemenin bunu kabul etmesi gerekecekti.

Değil mi?

Dr. Carver tereddüt etmedi. "Altı saatten az bir zaman içinde inceledim."

"Peki, ölüm sebebini söyleyebilir misin?"

Ben engel olamadan gırtlığımdan şiddetli, öksürürcesine bir kakhaha çıktı ve birkaç kınayan bakış benim olduğum tarafa yöneldi. *Bunun için bir uzman mı çağırmışlardı? Andrew'un ölüm sebebini onlara söyleyebilirdim. Hatta söylemiştim.*

"Evet, aslında ölüm sebebi oldukça bariz. Boynundaki büyük ve delik şeklindeki yarasından kaynaklanan kan kaybı." Dr. Carver'in yüz ifadesi gereğine uygun biçimde ciddiydi ama gözlerinde muzip bir parıltı gördüğümü düşünüyordum. Gerçek adliye mahkemelelerinde tanıklık yapmıştı ve mahkeme piyesimizin bununla karşılaş-tırlamayacağına dair güçlü bir izlenime kapıldım.

"Peki, bu yarayı nasıl almış olabilir?"

Malone'un ifadesini duyunca gözlerimi devirdim ama Dr. Carver gülümsemek istemiş gibi görünüyordu. "Bana göre birisi boynuna bir demir yolu çivisi sokmuş. Hatta Bay Wallace'ı incelerken çivi hâlâ orada duruyordu."

"O zaman birisi onu öldürdü." Malone beklenti içinde diğer mahkeme üyelerine göz attı. "Ve kendi itirafından biliyoruz ki, Bay Wallace öldüğünde yanında olan tek kişi Bayan Sanders idi."

"Size bunu benim yaptığımı *çoktan* söyledim zaten," diye bağırdım sandalyemden sıçrayarak. "Ama bu nefsi..." Michael eliyle ağzımı kapadığı sırada, babam tek kolumdan tutarak beni sandalyeme geri oturttu.

Malone kızgın görünmeye çalıştı ama kendinden memnun sırıtışı bu görüntüyü bozuyordu. "Bayan Sanders, eğer bir kez daha dilinize sahip çıkamazsanız, sizi odadan çıkarmak zorunda kalacağız."

“Çok da fark edermiş gibi,” diye mırıldandım, yumruğumun içinde kenetlenmiş olan hırpalanmış stres topuna bakarak. *Salondan da gayet iyi duyabilirim.*

Michael iz bırakacak kadar sert bir şekilde kolumu çimdikledi. Yüzündeki kızgınlığın ardındaki endişeyi görmemiş olsaydım ben de onu çimdikleyecektim.

“Ne söylediğimi anladığını sanmıyorum,” dedi Dr. Carver, dikkatleri benim üstümden uzaklaştırarak. “Çünkü söyleyeceklerimi bitirmedim.” Malone’a doğrultulmuş bakışı beni gülümsetti. “Evet, Faythe, Andrew Wallace’ı öldürdü. Bunu hiç inkâr etmedi. Ama başka bir seçeneği olmadığını söylüyor ve bundan kuşkulanan için hiçbir nedenim yok.”

Rick amca dingin bir heveslilikle öne eğildi. “Cesetten bunun nefsi müdafaa olduğunu söyleyebilir misin?” Davama yardım etmek istediğine hiç kuşum yoktu. Maalesef, sorusu Dr. Carver’in sözünü geri almaya mecbur etti.

“Şey, kesin olarak değil tabii, hayır.” Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kımlılandı. “Fakat böyle olmadığını da kesin olarak söyleyemem. Ama bunun dışında, tıbbi açıdan konuşuyorum, hikâyesi tutarlı.”

Rick amca cesaret verircesine başını salladı. “Yani...”

“Ben ayrıca Faythe’i de o gece muayene ettim ve neler olduğuna dair anlattıkları ile yaraları birbirini tutuyordu. Kırk camların üstüne, yere yapıştırılmasından ötürü oluşan kolunun arkasındaki kesikler. Yüzüne aldığı birçok darbe yüzünden ciddi bir şekilde zedelenmiş yanaklar. Karnına aldığı darbelerden hırpalanmış kaburgalar. Besbelli yerdeki Faythe idi... Bu kadarı yaralarından net bir şekilde anlaşılıyor. Ve bu da Bay Wallace’ın saldıran kişi olduğunu gösteriyor. Faythe kendisini korumaya çalıştığını söylüyor ve ben ona inanıyorum.”

Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Henüz dereyi geçmiş değilim ama başka birisinin benim tarafımda olduğunu bilmek kendini çok iyi hissettiriyordu. Geleceğimden hiçbir kişisel çıkar gütmeyen birisinin.

“Dr. Carver, Bayan Sanders’ın dövüş sırasında yaralandığından hiç şüphemiz yok. Ama asıl kendisini savunanın Bay Wallace olduğu, Bayan Sanders’ı kendi hayatını koruma çabaları sırasında yaraladığı ihtimalini göz ardı edemeyiz. Eninde sonunda başarısız olan bir çaba. O zaman, çıkarımlar bir yana, Bay Wallace’tan kalanlara ve Bayan Sanders’ın yaralarına bakarak durumun kesin olarak böyle olmadığını söyleyebilir misiniz?” Malone’un sesi elinden geldiğince ikna ediciydi.

“Kesin suretle bunu söyleyebilirim.” Dr. Carver’in ses tonu son derece ciddiye, ben de beklentiyle sandalyemde dimdik oturdum. “Sadece kanıtlayamam.”

Sesindeki sıkıntı sandalyemde kamburumu çıkarıp oturmama sebep oldu.

Malone gözlerini devirdi. “Dr. Carver, burada gerçek delillerle ilgileniyoruz.”

“Çünkü elinizde onlardan yok,” diye tersledi doktor.

Tüm gözler masanın sonundaki sandalyesinde öfkeyle pembeleşmiş bir yüzle, gözleri kasıtlı olarak Malone’a odaklanmış olan Danny Carver’a çevrilirken oda ürkütücü biçimde, bütünüyle sessizleşti.

“Eğer bunun bir kaza olduğuna dair bir kanıtınız olsaydı, size bu kanıtın yanlış olduğunu söylemesi için bir uzman ifadesi isterdiniz. Ama bu davada çürütülemez bir kanıt yok ve bu yüzden, kararınızı verilen ifadeye ve diğerlerinin fikirlerine dayanarak vermek zorundasınız. Ve benim ifadem –önsezim– Faythe’in And-

rew Wallace'a karşı kendisini savunmaktan başka bir şansı olmadıdır. Tekrar tekrar söylediği gibi."

"Evet, söyledi." Malone'un kuşkusu içime yeni bir öfke dalgası gönderdi. Tekrar stres topunu sımsıkı kavradım ve yere doğru bakıp Orta Avrupa'nın tam ortasında yeni bir tektonik levha oluşturduğumu gördüm. Neyse ki voodoo büyüsüyle ilgilenmiyordum.

"Bayan Sanders'ın ifadesinden bahsetmişken," diye başladı Blackwell tekrar, "enfeksiyon bulaştırmasına," notlarına göz attı, "kısmi dönüşüm'ün kazayla sebep olduğunu iddia ettiğinin farkında mısınız?"

Doktor başıyla sert bir şekilde onayladı.

"Ve sen hiç bu... olguyu gördün mü?"

"Maalesef... hayır."

"Ne tesadüf," diye tükürürcesine konuştu Malone. "Başka kimse de görmedi."

Son uyarıyı unutmuş bir halde, öfkeyle yerimden fırladım. "Bu..." Michael elini tekrar ağzımın üstüne kenetledi ve beni gereğinden çok daha sert bir şekilde sandalyeme geri oturttu.

... doğru değil! Dişlerim ağabeyimin parmağına geçerken itirazım kafamın içinde tamamlandı. Elini ağzımdan çekip salladı. Duruşmada olduğumu, tam da bu suçtan dolayı duruşmanın bir parçası olduğumu düşününce ısırmanın muhtemelen kötü bir fikir olduğunun çok geç farkına vardım.

Yine de, Malone'un söylediği laf düpedüz yalandı. Bir sürü kişi kısmi dönüşümümü görmüştü. Tabii ki, bunlardan birisi -adam kaçıran psikopat, Eric- şimdi ölü olduğundan ifadesini almak oldukça zor olacaktı. Ve potansiyel diğer tanıklarımın hiçbiri -Marc, Michael, babam ve kuzenim Abby- beni sevdiklerinden ve beni kurtarmak için yalan söyleme ihtimalleri olduğundan güvenilir tanıklar olarak görülüyordu.

Mahkeme ikiye bir oyla onların ifadelerini hariç tutma yönünde karar almıştı ve Rick amca ne kadar ateşli bir şekilde itiraz ederse etsin, tek bir oy bile kazanmayı başaramamıştı. *İnatçı herifler.*

Ama bana yardım etme konusunda işi bitmemişti. “Dr. Carver, böyle bir dönüşümün, tıbbi açıdan konuşursak, mümkün olacağını düşünüyor musun?”

Dr. Carver iç çekti. “Hayır. Tıbbi açıdan, hiçbir dönüşüm mümkün değil. Bizim varlığımız fiziksel olarak imkânsız olmalı. Ama biz varsak, kısmi dönüşüm de vardır. Böyle olmaması için bir neden görmüyorum. Bilinçli olarak dönüşüm geçirmek için yoğun konsantrasyon gerekiyor, bu yüzden vücudun belirli bir kısmına odaklanmış yoğun konsantrasyonun sadece o kısmın dönüşmesine sebep olması mantıklı.”

Bakışları sadece Malone ve Blackwell'i içine alarak sol tarafa çevrildi. “Bana mantıklı gelmeyen şey sizin gibi adamların –insanların yüzyıllar boyunca varlığını reddettiği yaratıkların– neredeyse her gün tüm vücutlarıyla dönüşüm geçirmesine rağmen, sadece kısmi bir dönüşüm geçirilebileceğine inanmayı reddetmesi. Kısmi dönüşüme inanmamanızın tek nedeni inanmak istememeniz.”

Evet! Ayağa kalkıp alkışlamak, tezahürat etmek veya... ulusal marşı söylemek istedim. Birkaç dakika içinde, son beş aydır açıklığa kavuşturmaya çalıştığım konuyu Dr. Carver açıklığa kavuşturmuştu. Ve sanki konuya dâhil olanların huzuru için söylenmesi gereken bir şeyi söylüyormuş gibi bunun basit ve *saygıdeğer* gözükmesini sağlamıştı.

Malone hâlâ kaşlarını çatıyor olsa da Blackwell beni şaşırta- cak bir şekilde, biraz da olsa ikna olmuşa benziyordu. İnce, kırışık elini masanın üstüne koydu. “Dr. Carver, bu kısmi dönüşüm saçmalığının kulağa gitgide daha az saçma geldiğini itiraf etmek zorundayım. Ama mümkün olsa bile hâlâ Bayan Sanders'ın hakikaten böyle bir şeyi başarabileceğine dair bir kanıtı ihtiyacımız var.”

Peki, durum daha kötü olabilirdi. Blackwell kararsız olmasına rağmen kesinlikle yola geliyordu. Ama kanıt –hâlâ sahip olmadığım kanıt– ihtiyaç duyuyordu.

Kanıt gösterme yükümlülüğünün davacı tarafında olduğu gerçek bir adli mahkemede, beni salmaları gerekirdi. Suçumla ilgili pek çok şüphe vardı. Ama burada, tüm şüpheleri ortadan kaldıracak şekilde *masum* olduğumu ispat etmek zorundaydım ki bu da her geçen saat daha az mümkünmüş gibi görünüyordu.

Doktor başıyla onayladı. “Elbette. Ama Faythe’in neden bunu ispatlayamadığıyla ilgili açıklamasının yine de mantıklı olduğunu vurgulamama izin verin. Tıbbi açıdan.” Uzmanlık alanına girmedigi için ifadesinin dikkate alınmaması ihtimalini düşünerek işini şansa bırakmıyordu. “Hepimiz pek çok kedi adamın ilk dönüşümlerini ergenlik çağında tecrübe ettiğini biliyoruz. Ama bu ilk dönüşümlerin çoğunun aslında güçlü duygu patlamaları tarafından tetiklendiğini bilmiyor veya hatırlamıyor olabilirsiniz. Kızgınlık, korku, heyecan... hatta şehvet.”

Calvin Malone sandalyesinde kıvrandı. Dedikoduya göre ilk dönüşümü on dört yaşındayken, insan olan kız arkadaşıyla yaşadığı yoğun birliktelikle tetiklenmişti. Söylenenlere bakılırsa Calvin deli bir adam gibi yolda kıyafetlerini parçalayarak kızın evinin arkasındaki boş alana kendisini zor atmıştı.

Bu yüzden bir dönüşüme neden olan hisleri birisi anlayacaksa bu kişi Calvin Malone olmalıydı. Ama katı duruşu ve kızgın gözleri, Malone’un hatıralar dehlizine dalmaktan memnun *olmadığını* anlatıyordu. Dolaylı yoldan bile olsa –özellikle bana yardımcı olmak için– bunu kabullenmeye istekli de görünmüyordu.

“Dr. Carver, hormonların insafındaki ergenlik çağındakilerin başından geçenler bu duruşmayla alakalı değil,” diye çıkıştı. “Bayan Sanders yirmi üç yaşında. İlk dönüşümünü en azından *on sene* önce geçirdi ve hisleri tarafından yönetileceğine onlara hükmetmeyi

çok önceden öğrenmiş olmalıydı. Bu kontrol aşamasına henüz ulaşmamış olması gerçeği onun lehine değil. Şüphesiz, Bay Wallace'ın hem enfeksiyon kapmasına hem de ölümüne sebep olan dürtülerini kontrol etmedeki başarısızlığına dair bir örnek daha. Belirttiğiniz başka bir husus varsa, davalı için kazdığınız çukura onu gömmeden önce bunu belirtmenizi tavsiye ederim."

Seni aşâğılık herif!

Dr. Carver'ın konuşmasından kalan her bir güzel his içimden çekilmiş, geriye ifşa edilmenin getirdiği rutubetli, soğuk his kalmıştı. Ve... *utanç*. Tüm problemlerime gerçekten kontrol eksikliğim mi sebep olmuştu?

Utanmam mı yoksa krallara layık bir şekilde kızmam mı gerektiğine karar veremedenden önce, koridorda ilerleyen ayak sesleri duyuldu ve tüm kafalar kapı açıldığı sırada kapıya doğru döndü. Öteki tarafta korkunç bir surat ve dolgun dudakları gergin bir çizgi haline gelmiş Jace duruyordu.

Babam rahat, zarif bir hareketle ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

"Bir ceset buldular."

Dr. Carver ayağa kalkarak, "*Kim* bir ceset buldu?" diye sordu, tam da Michael, "Yürüyüşçülerden birisi mi? Erkek olan mı yoksa kadın mı?" dediği sırada.

Odadaki herkes sonraki iki saniye içinde ayağa kalktı ve ben de geride kalmamak üzere aynı şeyi yaptım.

Jace sert bir şekilde kafasını iki yana salladı. "İkisi de değil. Radyoya göre, kurban görev başında olmayan –insan gönüllülerden– bir polismiş. Kendi arama grubu bulmuş onu."

"Harika." Babam sinirlenerek nefesini bıraktı. "Sanırım bu polis yanlışlıkla kendini vurmadı."

“Henüz detayları vermediler ama bundan bir hayli şüpheliyim,” dedi Jace ve odanın dört bir yanında ona katıldıklarını gösteren başlar aşağı yukarı sallandı. “Radyoyu buraya getireyim mi?”

“Hayır, teşekkürler, Jace. Hepimize bir mola iyi gelecek.” Duruşmaya ara vermek için izin verilmesini beklemeden, babam uzun yemek masasını geçip kapıdan çıktı, Michael ve Dr. Carver da peşindeydi. Malone ailevi destek sistemim olmadan beni alıkoyamadan önce onlara yetişmek için koşar adım ilerledim.

Mutfakta, Marc antika radyonun yanında duruyordu ve odaya girdiğimizde sesi açtı. “On dakika içinde arama hakkında bir güncelleme vermeleri bekleniyor.”

Bu süre zarfında liderler salonda beklediler ve geri kalanımız, radyodaki spiker daha fazla bilgi için verdiği sözü yerine getirmeden önce iki kutu kurabiye ve bir paket cips yiyip bitirdiğimiz mutfak masasının etrafında toplandık.

Ölen gönüllü gerçekten de görev başında olmayan bir polisti, grubundan uzaklaşmıştı ve büyük bir hayvan tarafından –muhtemelen bir puma– pençelenmişti. Arama ekibi akşam için ormandan çekilmiş, sabahleyin her grup silahlı bir orman korucusu tarafından yönlendirilerek aramaya devam edecekti.

“Pekâlâ, bunun işleri biraz değiştirdiğini söylemem gerek.” Rick amca radyonun sesini kısıtı.

Babam başıyla onayladı. “İnsanlar gece arama çalışmalarını durduracakları için adamlarımız kedi formuna dönüşebilirler. Ama şafak söktükten sonra kimse kürklü dışarı çıkmayacak. Herkese duyurun.”

Diğer üç lider cep telefonlarına sarılıp adamlarını aramaya başladı. Hayati önem taşıyan bilgileri zamanında iletmeyi başaramadığı için bir adamını kaybettiğinde yirmi birinci yüzyılın içine zorla itilen Blackwell dâhil.

Telefon aramaları yapıldığında, babam yaralı erkek kedileri kontrol etmesi için Jace'i hasta odasına gönderdi. Kısa bir süre sonra beklenti içinde bana gülümseyerek geri geldi. "Colin uyanıyor."

Malone anında kalktı ama Dr. Carver önüne geçti, sonra da liderin içeri girmesine engel oldu. "Bırakın onu muayene edeyim, sonra hepiniz ona sorularınızı sorabilirsiniz." Doktor geri çekildi ve Malone yanıt veremeden önce kapıyı kapadı.

Malone kızgın bakışlarını odadakilere çevirdiğinde gülümsemek için dişlerimi başka bir kurabiyeye geçirdim.

Birkaç dakika sonra, Dr. Carver yatak odasından çıktı. "O iyi. Baş dönüyor ve biraz huysuz ama size neler olduğunu anlatabilecektir."

Liderler tek tek odaya girdiler. Takip etmeye başladım ama babam başını sallayıp kanepeyi işaret etti. Kaşlarımı çatarak oturdum ve yakında zevk alacağım özürlerin düşüncesiyle kendimi güçlendirmeye çalıştım. Colin onlara ne olduğunu anlatacaktı. Başındaki büyük yumru için kızgın olduğu kesindi ama beni durdurmaya çalıştığını itiraf etmek zorunda kalacaktı ve en azından bir suça ilişkin kuşkular üstümden kalkacaktı. Bu da son derece güzel bir başlangıçtı.

"... kaltak deli. Adam öldürmeye meyilli. Neredeyse başımı koparıyordu." Colin'in sesi yatak odasından bana süzüldü.

"Bu pek adil sayılmaz." Babamın dostum olan adamlarından destek almak için etrafa bakındım. "Sadece küçük bir sol kroşeydi."

Marc kaşlarını çattı ve beni susturdu. Jace radyoyu kapadı.

Dört farklı liderin önünde küfrettiği için kimsenin Colin'e bağırmadığını fark ettiğimde sinirim tavan yaptı. Bu kesinlikle yanlış. Ben söylemiş olsam muhtemelen hakkımda birkaç suçlama daha ortaya atılırdı.

Sessiz bir şekilde odada ilerledim ve Michael, kapalı kapının önünde bana yer açmak için hızla çekildi.

“Sana *neden* vurduğunu hatırlıyor musun?” diye sordu Paul Blackwell ve temize çıkmak üzere kendimi hazırlayarak gerildim. Aklanmak için. Mutlak beraat için.

Elime geçen şey ise tam bir zırvalıktı.

“Evet.” Colin yatakta kıınıldığında yaylar gıcırdadı. “Onu dışarı çıkmaktan alıkoymaya çalışıyordum. Sadece işimi yapıyordum.”

Ya, tabii, seni değersiz kürk yığını. Onlara neden dışarı çıktığını anlat. “Nereye gidiyordu?” diye sordu Malone. “Kaçmaya mı çalışıyordu?”

İtiraz ediyorum, sayın hâkim. Tanığı yönlendiriyor. Michael’a baktım ama sadece kaşlarını çatı ve başını iki yana sallayarak, çenemi kapalı tutmamı ima etti. Kenetlenmiş dişlerim şikâyetimi dudaklarımın içine hapsetti. Kenetlenmiş yumruklarım öfkemi kontrol altında tuttu. Zar zor.

“Evet.” Colin, Malone’un az önce kendisine verdiği can simidine hevesle sarıldı. “Tam olarak bunu yapıyordu. Kaçmaya çalışıyordu.”

Öfke damarlarımda yana yana ilerledi, içten dışı beni kavurdu. Kokuşmuş hergele bir oda dolusu lidere düpedüz *yalan söylüyordu!* Tüm gerçeği söylemekten kaçınmam gereken şu pek ender olmayan durumlarda, ben soruya basitçe kaçamak cevap verirdim ama Colin, yalanını lanet olası bir gurur madalyası gibi göğsüne iğneliyordu. Ve böylesi bir rozetin cesaret değil, korkaklığa ve kepazeliğe ait olduğunun hiç farkında değil gibiydi. Veya belki umursamıyordu. Ne şekilde olursa olsun, liderin adamları bu tarz özelliklere sahip olmamalıydı. Hiçbir zaman.

İtiraz etmek için ağızımı açtım ama Michael tekrar başını iki yana salladı, bu kez sessiz ikazına kaşlarını haşince çatarak ilave bulunmuştu.

“Peki ya serseri?” diye sordu Rick amca ve Colin yanıt vermedikçe devam etti. “Faythe, Brett Malone’u kedi formundaki bir ser-seriden korumaya çalışmıyor muydu?”

Colin bir an için tereddüt etti. Sonra öyle ani ve zorlama bir kahkahayla güldü ki kesinlikle herkes bunun sahte olduğunu anlamış olmalıydı. Güçsüz kaldığı noktayı telafi etmeye çalıştığını anlamışlardı. Ama kimse Colin’in içtenliğini sorgulamadı. En azından yüksek sesle.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Dr. Carver normalde neşeli olan yüzüne iğrenmiş bir bakış yerleşmiş bir şekilde, ayaklarını vura vura dışarı çıkarken yolundan çekilmek için geri sıçradım. Kimse kapıyı arkasından kapamadığında, Michael’la sessizce dört liderin, parlak saçlı erkek kedinin birkaç yastığa dayanıp uzandığı ikiz yatağın etrafında ayakta durdukları odaya girdik.

“Faythe mi? Brett’i kurtarmak mı? Böyle mi dedi?” Abartılı bir inanmazlıkla herkesin yüzüne baktı, benim izlediğimi görünce gülümsemeye bile cüret etti. “Hayır. Brett’i ben kurtarmaya çalışıyorum. Benim dikkatim dağılmışken o kaçmaya çalıştı.”

“Böyle olduğuna emin misin?” diye sordu babam. Sesindeki yoğun inanmazlık omurgamda yukarı aşağı gezinen öfke alevlerini yatıştırmada çok az yardımcı oldu. İkna etmem gereken kişi liderim değildi.

“Elbette eminim. Faythe ön kapıdan çıktığında Brett’in peşinden gitmek üzereydim. İkisi arasında tercih yapmam gerekiyordu. Faythe’in aptal gösterisi Brett’i öldürtebilirdi.”

Tırnaklarım avucuma battı. Dişlerim birbirine kenetlendi. Göğsümün derinliklerinde yanan öfke alevini beslemek için vücudum daha fazla oksijen talep ederken burun deliklerim genişledi. Colin yakında gerçeği söylemezse, ya alev alacak ya da kontrolümü kay-

bedecektim. Orada durup yalancı korkak kedinin ismini ve ünümü kirli pençelerinin altına almasını izleyemezdim.

Ona daha sert vurmalydım.

“Eğer kaçmaya çalışıyorduyorsa...” diye sordu Rick amca, gözlerini Colin’e bakıp kısarak, “neden serseriye öldürsün ki? Neden sadece kaçmadı?”

“Sizce iki ayağı üstünde duran bir kız dört ayağı üstündeki bir erkek kediden daha hızlı koşabilir mi?” diye sordu Calvin Malone, odanın karşısındaki amcama dik dik bakarak. “Kendisini öldürmesin diye serseriye öldürmek zorundaydı. Brett’i korumaya çalışmıyordu. Kendisini korumaya çalışıyordu.” Son kelimeyi resmen tükürmüştü. Yeni bir öfke alevi omurgamdan yukarı çıkıp boynumu sararak çenemi yaladı. Neşterle kesilirmişçesine derin bir acı, çene kemiğimden geçince nefesimi tuttum.

Michael yüzünde yine o aynı uyarıyla bana döndü ama yüzümdeki acıya bir kez bakınca bu ifade silindi. “İyi misin?” diye fısıldadı.

Dehşet ve öfke midemde çalkalanırken bile başımla onayladım. Stres alnımdan içeri acı okları gönderdi ve muhtemelen dişlerimi sıkımdan kaynaklanan gerilme yüzümü ağrıttı.

Veya ondan değildi. Bu acı tanıdıktı ve çok hoş geliyordu...

Birden Marc’ın kokusu beni sarmaladı ve Marc elimi tuttu. Bu yaptığına şaşırmalıydım ama ağzımın içindeki zonklama ile pek düşünemiyordum. Çene kemiğim öne çıkınca elimi sıktı, dönüp ona baktığımda beni dikkatli bir şekilde izlediğini gördüm. Çenemi dikkatli bir şekilde izliyordu. Neler olmak üzere olduğunu biliyordu. Kendimi kaybetmeden öfkemden yararlanabilirsem neler olacağını.

İfadesinin arkasında haşın bir gülümseme dolaştı ve Colin’e baktı. Bir fikri vardı; bunu görebiliyordum. “Aslında.” Yüksek sesle ve net bir şekilde konuşup bakışları olduğumuz yöne çekti. “Faythe

koşarak içimizden herhangi birini geçebilir. Eğer kaçmak isteseydi, kaçırdı.”

Minnettarlıkla elini sıkmaya başladım ama bunun yerine çene kemiğim... *ikiye* ayrılırken irkildim. Sonra Colin yalan söyleyen o koca ağzını tekrar açtı ve kimse bana daha yakından bakamadan tüm dikkati kendisine çekti.

“Kaçmaya çalışıyordu. Ben dönüşmeye hazırlanıyordum –böylece serseriyle kavga edebilirdim– ve o ön kapıdan fırladı. Brett'i kurtarmaya çalıştığım için beni kullanıyordu ve ikimizin de ölümüne sebep olabilirdi. Kendi iyiliği için kilit altında tutulmalı. Hepimizin iyiliği için.”

Kollarım iki yanımda kaskatı oldu. Çenem tekrar çatırdadı ama fark etmedim bile. Colin'in yalanı aleyhimdeki listeye başka bir suç daha ekleyecekti ve Malone'un başımı omuzlarımdan ayırmak için ihtiyaç duyduğundan daha çok silahı olacaktı. Yaptığım iyilik Colin'in hapisten çıkış kartı haline dönüşmüştü ve bunu bana karşı kullanıyordu. Pislik.

Ansızın dilim ağzımın içinde çok fazla yer kaplamaya başladı. Genişledi ve düzleşip dayanılmaz derecede kaşındı. Dişlerim, diş etlerim boyunca yer değiştirdi. Tüm gözler benim tarafıma çevrildi. Ve diğer herkes gözlerini bana dikerken, ben gözlerimi tüm öfkemin ve kızgınlığımın odağı haline gelmiş olan Colin'e diktim.

Sonra, yüzümün değişmeye başladığı kadar çabuk bir şekilde Colin'in görüntüsü de değişti. Uçuk sarı saçları ve parlak mavi gözleri gerçek dünyaya ilişkin renklerinin bir kısmını kaybettiler. Diğer her şey yumuşatılmış grinin tonları halinde eriyip giderken odadaki yeşil ve sarı renkler yoğunlaştı.

Ve işte o zaman aslında Colin'in değişmediğini fark ettim.

Kedi görüşü ve kedi dişleri. Tüm mahkemenin önünde kısmi dönüşüm geçirmiştım.

Kısmi dönüşüm geçirebileceğimi ispatladığım için zevkten dört köşe olmalıydım. Hatta daha iyisi, bu süreç kasıtlı olmamıştı. Malesef, rahatlamanın veya gururun tadını çıkaracak kadar net düşünemiyordum. Sadece içgüdüsel bir korku hissi ve saldırı ihtiyacı duyuyordum. İçimdeki kedi –şimdi insan yüzümden dışarı bakıyordu– bu erkek kedi ve ölümcül yalanları tarafından tehdit edilmişti.

Herkes bana şok içinde bakarken, öfkemin odağından gözlerimi ayırmayı başaramayıp Colin'i izledim.

Marc hâlâ insani olan kulağıma fısıldadı, bunu o kadar yumuşak bir şekilde yapmıştı ki güçlkle duyabildim. "Ondan öcünü almak istiyor musun?"

Başım la onayladım.

"Atla." Kısmi dönüşümüne sebep olan hislere yeni bir katman daha ekleyen kokusuyla birlikte, Marc'ın dudağı kulak mememe sürtündü. "O yalancının başını koparmak istiyormuşsun gibi numara yap."

Numara mı yapayım? Hiç sorun değil. Başını koparmak istiyordum zaten. Öfkem çok yoğun ve baskındı. İçimdeki insan adalet istiyordu ama kedi kan peşindeydi. Hayatımın çoğunu bu tarz güdüler bastırarak geçirmiştim ve şimdi Marc bunun yerine benden bir tanesine boyun eğmemi mi istiyordu?

Ona tek kaşımı kaldırdım, aklında ne olduğundan tam olarak emin değildim ama bunun iyi bir fikir olmadığından kesinlikle emindim. En son ihtiyacım olan şey daha fazla sorundu.

Ses çıkarmadan ağzıyla, *bana güven*, dedi. Ve güvendim. Birlikte yaşadıklarımızdan sonra bile –yaşadığımız şeyler yüzünden– ona hayatım pahasına güveniyordum. Bu yüzden derin bir nefes aldım, sessiz bir nefes, sonra makarasından kopmuş bir ip gibi içimdeki öfkenin açığa çıkmasına izin verdim.

Babamla amcamın arasına sıçradım ve zemin altımda sallandı. Etrafımı nefeslerin şaşkınlıkla tutulma sesleri sardı. Ayağım halıya çarptı ve tekrar sıçradım. Colin'in yatağına, bacaklarının üstüne oturarak dizlerimin üstüne kondum. Yatak ağırlığım altında gıcırdadı. Parmaklarım antika Afgan yün örtünün içinde kıvrıldı.

Odanın etrafındaki hareketlerin ve telaşlı fısıltıların belli belirsiz farkındaydım. Ama şoke olmuş liderleri Marc'a bıraktım. Sadece korkmuş bir şekilde altımda duran erkek kediyle ilgileniyordum.

Colin korku içinde gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Şah damarı boynunda çılgınca titreşiyordu. Korkunun kokusu burun deliklerime süzüldü ve burnumun da dönüştüğünü fark ettim. Veya beynimdeki koku alıcıları değişmişti.

"Onu kontrol altına al yoksa bunu kendim yapacağım!" diye bağırdı Malone. Ama odanın içinde ne bir hareket duydum ne de böyle bir şey hissettim.

"Calvin, suratına bak," diye emretti amcam yumuşak bir şekilde ve göz ucuyla aynada bir hareket kıpırtısı yakaladım... Birisi yansımamı daha iyi görmek için yer değiştiriyordu.

Pekâlâ, bırakalım görsünler. Başımı döndürerek, sivri dişlerimi gösterdim ve yüzüme gerçekten bakmadan aynaya tısladım. Bunun sonucunda yükselen nefeslerin çekilmesi sesinden tuhaf bir şekilde memnun oldum. Kendilerinden küçük bir endamım olması bu kez onlara bir avantaj sağlamayacaktı; eğer bir kolu çene kemiklerimin arasına kısıtırsam, kedi dişlerim onu tek bir ısırıkla dosdoğru kemiğe kadar yarardı. Kimse bu tehlikeyi göze almaya istekli görünmüyordu. Henüz.

Örtü altımda kımıldadı ve dikkatim hızla yatağa geri döndü. Colin benden yavaşça, dikkatlice yan yan uzaklaşıyor, bacakları dizlerimin arasından kayıyordu. Sırtı yatağın başına çarpana ka-

dar kaçtı. Gırtlığımdan bir uyarı hırıltısı yükseldi ve Colin ürktü. Çıplak göğsüne terler süzüldü.

Damarlarımda kan dökme isteği dalgalandı. Uzaktaki, hâlâ insan olan kısmım neler olduğunu ve kedi benliğimin ne istediğini anlamış ve korkmuştu. Kollarımın üstü ürpertiyle diken diken oldu. Ama kedi beynime mantığı kabul ettiremeden önce Colin, bariz bir şekilde kaçmayı düşünerek, sağına göz attı ve bu ani hareketi, avın üstüne atlama içgüdümü tetikledi.

Gırtlığımdan bir kükreme çıktı. Kaçmasına son bir metre kala saldırıya geçtim. Arkamdan ağır bir şey yatağın üstüne kondu. Güçlü eller kollarımı kavrayıp beni hedefimden birkaç santim uzakta tuttu. Marc'ın kokusu beni sarmaladı. "Güzel," diye mınıldandı kulağıma. "Bırak gitsin. Seni tuttum."

Hâlâ oyun oynadığımızdan tam olarak emin olamayarak, mücadeleye ettim ve Marc'ı da beraberimde çekerek tekrar ileri atıldım. Sivri, kedi dişlerim Colin'in burnundan iki üç santim uzaklıkta hızla kapandı.

"Onu oradan uzaklaştır!" diye bağırdı Malone, öfke ve panik sesine işlemişken.

"Kımıldama," diye emretti babam her zamanki sakın kendine güveniyle.

Marc ikisine de aldırmadı.

Colin küçük bir dişi köpek gibi sızlandı ve çoğu artık içimde gömülü olmayan kedi tarafım bunu içine çekti. Colin'in gözleri aniden benden Marc'a kaydı. "Onu geri çağır!" diye yakındı, bu kez kımıldamamaya dikkat ederek.

Marc kollarımı daha sıkı kavrayınca içgüdüsel olarak debelen-dim. Kediler kısıtlanmaktan nefret ederler. "Yapamam," dedi. "Kızdığında güçlü oluyor ve onu uzun süre tutamam. Sakinleşmesini is-

tiyorsan, istediği şeyi ver. Doğruyu söyle. Ve bunu çabuk yap. Eğer elimden kaçarsa, dosdoğru boğazına atılacak. Daha önce yaptın.”

Ah. Bir anda Marc’ın planını anlamıştım... çoktan uygulamaya konduğunu düşünecek olursak biraz da geç kalmıştım. Marc son derece zekiymiş! Ve beynim kedi düşünceleriyle buğulanmış olmasaydı, kesinlikle bunu daha önce anlardım.

Colin bana baktı ve artık kendi kontrolümü kaybetsem bile Marc’m kaybetmeyeceğine güvenerek tuttuğum hırıltıyı serbest bıraktım.

Colin ağzını açtı, duraksadı, sonra nihayet konuştu. “Gerçek bu.” Bakışları yatağın ayak ucundaki birisine kaydı. “Kaltak deli! Görüyorsunuz!”

“Jace, bana bir şırınga getir,” diye emretti Malone.

Jace sessiz bir şekilde reddetmiş olmalıydı çünkü onu duyamıyordum. Ama Malone’u çok net duydum. “İyi, kendim getiririm.” Haşın ayak sesleri yere vura vura odadan çıktı.

Boğazımdan başka bir yavaş, yumuşak hırıltı çıktı ve Colin’in yüzünün yanından çenesindeki mor şişliğe doğru bir ter damlası indi.

“Onu yataktan çekebilir misin?” diye sordu Paul Blackwell tereddütle. Sesi sanki kapıya doğru geri çekilmiş gibi çıkıyordu. Colin numaramızı yutan tek kişi değildi.

“Denerim,” dedi Marc.

Yatak altımda kımıldadı ve Marc elinin kolumdan kaymasına izin verdi. İpucumu alarak, tekrar yaralı erkek kedinin üstüne atladım, dişlerim burnunu sıyırdığındaysa muhtemelen ondan daha çok şaşırmıştım.

Marc tekrar beni geri çekti ama çok geçti. Colin’in burnunun ucundaki kesikten çenesine kan akıyordu.

Hay aksi! Bunun olmaması gerekiyordu.

Kanın kokusu kan şehvetimi körüklemişti ve bu kez hırladığımda, bunu kasıtlı yapmamıştım. Ellerimle Colin'in iki dizinin yanındaki battaniyeye sarıldım. Ayak parmaklarım sert pamuklu kumaşın içine kıvrılıp bedenimi başka bir sıçrama için dengeledi.

Colin'in gözleri kocaman açıldı, sonra halının üstünde ayaklar sürünürken dikkati omzumun gerisindeki bir şeye kaydı. Havayı bir kez koklamam, bana Malone'un geri döndüğünü söyledi. Minik bir çıt sesi duyuldu ve şırınganın kapağını açtığını anladım. Yatıştırıcının keskin kimyasal kokusu burnumu yaktı. "Onu sabit tut."

"O nedir?" diye sordu Dr. Carver sağ tarafımdan. Onun tekrar içeri girdiğini duymamıştım.

"Sadece bir sakinleştirici," dedi Malone. Sert ayak sesleri yeniden duyuldu ve çılgın gibi sıçradım. Şırıngalarla daha önce deneyimim olmuştu ve bu anılarım pek hoş *değildi*. Marc'ın kollarındaki tutuşu sıkılaştı ve omuzlarıma bastırarak beni geri çekti.

"Dur, Calvin," diye emretti babam. Colin'i bakışlarımla yerinde tutmaya devam ederek, dinlemek için hareketsizleştim. "Bir gösteri istiyordun, işte gördün. İyisin, değil mi Faythe?"

Marc benim yerime cevap verdi. "Sakinleştiğinde iyi olacak. Ve Dean gerçeği söyler söylemez sakinleşecek."

Malone'un ayak sesleri daha yakına geldi.

"Bir adım daha atarsan, onu bırakırım," diye uyardı Marc. Babamın itirazını duymayı bekledim ama itiraz etmedi. "Dean buna bir son verebilecek tek kişi. Yap bunu, Dean. Gerçeği söyle. Ona bunu borçlusun."

Colin sızlandı ve Marc'm tehdidine uygun şekilde davranma konusundaki istekliliğimi göstererek ağzımı açtım. "Tamam! Haklısın!" Yüzünü benden öteye, yastığın üstüne çevirdi. "Serserinin peşinden gidecekti ve ben önce dönüşüm geçirmek istedim. Ser-

seri, Brett'e yaptığı gibi bizi parçalayabilirdi. Sadece adil bir dövüş istedim."

"Yine de senin yarı boyunda olan bir dişi kedi elinde bir et tokmağı ve başaracağına dair sahip olduğu umuttan başka bir şeyi olmadan onunla yüzleşmek istiyordu. İşe yaramazsın, Dean ve onun merhametini hak etmiyorsun," diye tükürürcesine konuştu Marc, kollarımı serbest bırakarak.

İçimi minnet duygusu kapladı ama peşinden Marc'la özdeşleşmeye başlayan tanıdık bir kayıp sızısı geldi.

Adalet güçlü bir kavramdı ve içimdeki kedinin talep ettiği daha vahşi olan doğruculuğa rağmen, bunu unutmamıştım. Zafer, öfkemin içine nüfuz etti ve kan şehvetimi yanığın üstüne sürülen merhem gibi yatıştırdı. Tek bacağımla Colin'in karnının üstünden savurdum ve ayağa kalktım. Rahatlayarak nefesini bıraktı ama sanki hâlâ boğazını parçalamaya karar verebilirmişim gibi temkinli bir şekilde beni izledi.

Colin'i bırakarak odadakilere döndüm ve elimden geldiğince gülümsedim. Kollarımı sanki sonuçtan hiç şüphe etmemişim gibi kendime güven gösterisi olarak göğüslerimin altında kavuşturdum.

"Güzel oyundu," dedi Marc, bana gururla gülümseyerek.

Malone'un yüzü dış görünüşüme duyduğu bariz korkunun altında kızardı. Kandırıldığını biliyordu ve kızgındı. Ama fiziksel üstünlüğü hâlâ elimde tutuyorken söylenemeyecek kadar fazla korkuyordu.

"Vay canına," dedi Dr. Carver ve başım onun olduğu yöne döndü. Doktorun arkasından birisi hızla nefesini tuttu ve Paul Blackwell gizlemediği bir tiksinti içinde bana baktı. Besbelli odadakilerin çoğu aynadan yansıyan yüzümü çok iyi görememişti.

Tepkileri tam beklediğim gibiydi. Dehşete düşmüşlerdi. Geri çekilmişlerdi. Marc, babam ve doktor dışında hepsi. Jace bile en

yumuşak tabirle... *rahatsız* olmuş gibi görünüyordu. Daha sonra, kısmi dönüşümün ne kadar harika bir şey olduğunu fark edebilirlerdi. Eğer buna hâkim olabilirsek, kedi adamların geliştirilmiş görüş ve duyma yetilerini -ve son derece güzel bir çift sivri dişiparmaklarımızın kullanımını ve kavramayı sağlayan başparmakları kaybetmeden ellerimizi kullanabilirdik. Ama şimdilik, tek düşünebildikleri deforme olmuş yüzümdü.

Bakmak zorundaydım. Bunu yapmak gibi bir niyetim yoktu ama hepsine tek tek bakıp tiksinişmiş yüzlerle art arda karşılaştığımda ne gördüklerini bilmem gerekiyordu.

Gömleğimi düzeltip şifonyere doğru yavaşça döndüm, yüzüm aynanın ortasında belirlediğinde etrafımdaki insanların hayal meyal farkındaydım. İki arada kalmış yüzü daha önce sadece bir kez görmüştüm ama aynada gördüğüm şeyin daha önce dönüşüm geçirdiğim hiçbir şeye benzemediğini yüz hatlarıma yeterli sıklıkla dokunduğum için biliyordum.

Daha önceki seferlerde çenem şu veya bu şekilde dönüşmüştü ve gözlerim tam bir kedi gözü şekli almamış olsa da yarık şeklindeki göz bebekleri ve irisler haline gelmişti. Bu kez bunlara ilaveten, çene kemiğim uzayarak tam bir kedi dişi dizisine ve tüysüz bir ağız haline dönüşmüştü. Burnum da kedi formundaydı. Burun deliklerinin arasındaki aşına olunan ince boşlukla siyahtı ve yassılaşmıştı.

Şersemce aynaya doğru ağır ağır ilerledim, parmaklarım burnumu buldu. Nemli ve sıcaktı... bir kedide olması gerektiği gibiydi. Ama en kötü kısım bu değildi. Veya en iyisi. Veya... her neyse.

Alnım düz ve hâlâ tamamen insani olmasına rağmen, normal, insan kaşlarının içinden ve her iki tarafından pek çok sert beyaz kıl çıkıyordu. Tıpkı bir kedininkiler gibi. Kedi kaşlarım vardı. Ve insan göz yuvalarının içinde kedi gözlerim.

Yüzüm bu zamana kadar gördüğüm en tuhaf yüz hatları kombinasyonunu barındırıyordu. Ve “tuhaf”tan kastım, iğrenç derecede çirkindi. Ama işin iyi yanından bakarsak, eğer lider adamlığı işime devam edemezsem, beni sirkte bekleyen uzun bir kariyerim olacaktı.

Mahkeme yemek odasında toplandığı sırada –tartıştıklarını biliyordum çünkü seslerini bastırmak için yüksek sesli klasik müzik açmışlardı– Dr. Carver gizleyemediği bir hevesle yüzüme bakarken birinci kattaki boş yatak odasındaki bir yatağın kenarına oturdum. “Yani, bunu kendi isteğinle yapamıyor musun?”

“Nüz eğl,” diye geveledim, telaffuzdan ziyade çiğnemeye uygun olan çene kemiklerimin arasından konuşmak zorunda kalarak.

Dr. Carver kafasını çevirerek çeviri için jaluzideki boşluktan dışarıdaki karanlığa göz gezdiren ayaktaki Marc’a baktı. “Ne dedi?”

“Henüz değil,” diye çevirdi Marc arkasını dönmeden. “Henüz bunu emir üzerine yapamıyor ama biraz alıştırmayla yapabileceğini düşünüyor. Bizim de yapabileceğimizi düşünüyor.”

Dr. Carver onaylarcasına başını sallayıp ışık kalemini gözlerime tuttu. “Bundan şüphem yok.” Yumuşakça hırlayarak irkildim ve ışığa karşı gözlerimi kapadım. “Gözlerini benim için açık tutmaya çalış, tatlım. Fazla sürmeyecek.”

Gözlerimi açtım ve doktorun ışığı göz bebeklerim arasında bir ileri bir geri gidip gelirken iyice açık tuttum. Gözlerim bu istiladan korunmak için yaşardı ve nihayet gözlerimi kırpabildiğimde yanaklarımdan aşağı indiler. Işık gittiğinde gözlerimi kapadım ve avuçlarımdan şişkin kısmını gözlerime bastırdım.

“Şunu al.” Yumuşak bir şey yanağıma süründü ve bakışlarımı kaldırdığımda Marc’ın bana bir mendil uzattığını gördüm. Teşekkür niyetine gülümseyerek gözlerimi kuruladım, sonra diğer ya-

takta defterine bir şeyler karaladığı sırada doktoru izleyerek yanaklarımı temizledim.

“Gözlerin tamamen dönüşüm geçirmiş gibi görünüyor,” dedi sonunda, kalemi hâlâ defterinin üzerinde durmasına rağmen bakışlarını kâğıttan kaldırarak. “Ve burnunun üstündeki kemik yapısı hâlâ bütünüyle insani olmasına rağmen, kedi kaşların var. Görüşün nasıl? Nesneleri nasıl görüyorsun?”

“İ di bii.”

“Ne?”

“Bir kedi gibi.” Marc dizlerimiz değecek kadar yakın bir şekilde yatağın üstünde yanıma oturdu.

“Hımm. Ben de öyle düşünmüştüm. Haydi, ağzına bir bakalım.”

Gözlerimi devirdim ve ağzımı açtım. Mahkeme muayene üzerine bir rapor istemişti, bu yüzden lanet olası bir gösteri köpeği gibi incelenmek canımı sıkırsa da boyun eğdim. Suçlu bulunup sonrasında idam edilmek daha çok canımı sıkacaktı.

Burnumun şeklini, koku alma duyumun artışını ve her bir dişimin şeklini not ettikten sonra, Dr. Carver tekrar dönüşüm geçirmeme izin verdi. Gerçi izlemek istiyordu ve bu bir parça sinir bozucuydu. Kedi adam dostlarımla önünde resmen yüzlerce kez dönüşüm geçirmiştik ama sadece bir kez hakikaten izlendiğimi hatırlayabiliyordum ve bu anı pek hoş değildi. Kısa bir süre sonra, bana iştahla bakan adamı –Eric’i– öldürmüştüm.

Dr. Carver elbette tamamen başka bir konuydu. Notlar alıyordu ve insandan kediye dönüşürken karşılaştığım zorluğun aksine tamamen insan formuna dönüşmenin görece kolaylığı üzerine yorum yapıyordu. Dönüşüm tamamlandığında insan yüzümü inceledi, not defterine birkaç kısa not aldı, işbirliğim için bana teşekkür etti, sonra bulduklarımı mahkemeye rapor etmek için duyduğu bariz bir hevesle kapıya gitti.

Ve birdenbire haftalardan beri ilk kez Marc ile yalnız kaldım.

İlk başta ikimiz de konuşmadık. Yemek odasından içeriye flüt ve keman sesleri süzüldü; Michael, Jace ve babamın masanın etrafında oturup ölü polis hakkında bir sonraki güncel bilgiyi beklerlerken ev yapımı *nacho*'ların olduğu devasa bir servis tabağını silip süpürdükleri mutfakta bir radyo sunucusu hava durumu raporu veriyordu.

Marc tekrar pencereden dışarı bakmaya başlamıştı. Orada hiçbir şey yoktu; sadece benden uzak duruyordu.

İç çekerek ayağa kalktım ve kapıyı sessizce kapadıktan sonra kollarımı kavuşturarak kapıya yaslandım. Onu tanımış olduğum tüm bu yıllar içinde –on dört yaşında enfeksiyon kaptığından beri– asla boş bir tehdit savurmamıştı. Kişi, tehditlerinin sonucunu getirmezse insanların ona inanmayı keseceklerini babamdan öğrenmişti. Zor yoldan öğrendiğim üzere, aynı şey verilen sözler için de geçerliydi.

Yine de benim için Colin ve koca bir oda dolusu lidere blöf yapmıştı. Ve şimdi bana bakmıyordu bile.

Mutfaktan, hava durumu raporu –gece hafif kar yağacağını söyleyerek– sırasını yetmişlerden bir başka canlı disko melodisine vermişti.

Derin bir nefes aldım sonra yavaş bir şekilde bıraktım. “Teşekkür ederim.”

Marc pencereden döndü ve jaluzi kapanıp eski haline döndü. “Ne için?”

Kaşlarımı çattım. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyordu. “Colin’e blöf yaptığın için. Seni daha önce boş bir tehdit savururken hiç görmemiştim.”

Yatağın uzak ucuna oturdu. “Hâlâ görmüş değilsin. Ben onu tehdit etmiyordum. Sen ediyordun.”

Tabii tabii. “Oldukça ince bir çizgi üstünde yürüyorsun, Marc.”

“Evet. Öyle.” Sitemle kaşlarını çatı. “Keşke sen de mahkemeyi üstünden atmaya yetecek kadar bu çizgide benimle birlikte yürüsen.”

Marc’ın ifade vermesine izin vermemelerine şaşmamak gerekirdi. Hayatımı kurtarmak için gerçekten her şeyi yapardı.

Boş yatağın üstüne kendimi sırtüstü attım ve tavana baktım. “Ne yapmamı istiyorsun?”

İki dirseği de dizlerinin üstünde dururken öne doğru uzandı. “Eğer oyunu onların yoluyla oynarsan –onlara duymak istediklerini söyle yalnızca– hayat biraz daha düzgün gidebilir. Veya en azından daha uzun sürebilir.”

Şüpheli bir yaklaşımla burnumdan üfledim ama birisi yumuşak bir şekilde kapıya vurduğunda henüz verecek zekice bir cevap düşünememiştim. “Faythe?” diye seslendi Jace tereddütlü bir şekilde.

“İçeri gel.” Yana döndüm ve kapı açıldığında kendimi bir dirseğimin üstünde destekledim.

Jace benden Marc’a, sonra tekrar bana baktı ve kırılgan alnı gevşedi. Muhtemelen ikimizi de kıyafetli gördüğü için rahatlamıştı. Ayrıldığımızdan beri Marc’la çok ender bir araya gelmiştik ama geçmişte baş başa kalmak, oynamak için her zaman yeterli bir bahane olmuştu.

Ama işler artık farklıydı. Bu kez Marc beni terk etmişti.

Jace sanki bir sırrı varmış gibi gülümsedi. “Mahkeme seni görmek için hazır.” Yüz ifadesine dayanarak, haberlerin iyi olduğunu tahmin ediyordum. Ona resmî herhangi bir şey söylemiş olamazlardı ama mutfak, salona yatak odalarından çok daha yakındı, bu yüzden büyük ihtimale bu havai gülümsemeyi desteklemeye yetecek kadar konuşmalara kulak misafiri olmuştu.

Tanrı’ya şükürler olsun.

Beş dakika sonra, yemek odasındaki masada oturuyordum, yine. Michael yürüyüşçüler ve ölü polis hakkında bilgi bulmak için

tekrar kulübemize gitmişti bu yüzden sağımdaki sandalye boştu. Dr. Carver ve babam sağ taraftaki duvarın bitişiğinde oturuyorlardı. Doktor sabırsız görünüyordu. Babam sanki Gurur sürümünün geleceği mahkemenin söylemek üzere olduğu şeye bağlı değilmiş gibi, kasıtlı bir şekilde ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Uzun masanın diğer ucundaki amcam ve Paul Blackwell, ayakta durup bana kaşlarını çatan Malone'un yanında yer alıyordu. Memnuniyetsizliğinden, Jace'in gülümsemesinden kazandığım kadar güven kazanıp ona tatlı bir tebessüm gönderdim.

Henüz post satmak yok, Faythe, dedi annemin sesi uzak bir hatıradan. *Henüz hiçbir ayı vurulmadı.*

Ve her zamanki gibi haklıydı.

"Bayan Sanders, eminim şimdiye kadar, bu mahkemenin bir karar vermek için basit bir oy çoğunluğuna ihtiyaç duyduğunu öğrenmişsinizdir. Son gösterinin ve Dr. Carver'in konu hakkındaki uzman fikirlerinin ışığında, kısmi dönüşümünün sunumu hakkında tartıştık ve bir oylama yaptık. Tüm mahkeme üyeleri verdikleri oyların daha sonraki tartışma veya kanıtlarla değişmeyeceğinin inancı içinde olduğundan dolayı, artık kararımızı duyurmaya hazırız."

Bir dakika önce kendime duyduğum güvene rağmen nefesim tıkanı. Kollarımı çözdüm ve avuçlarımı masanın serin yüzeyine yerleştirdim ama gerginlikten dolayı terliyidiler ve ahşap boyunca ıslak lekeler bıraktılar.

Rick amca bana güven verici bir şekilde gülümsedi ve ben de gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım. Ama bir oda dolusu kedi adamın içinde olmama rağmen, kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Elbette, mahkemenin kararı tüm Orta Güney Gurur bölgesi için önemliydi. Geleceğine bile karar verebilirdi. Ama şimdi sarf edilecek kelimelere dayanarak eninde sonunda yaşayacak ya da ölecek olan kişi bendim.

“Bir insana enfeksiyon bulaştırma suçuna dair oylamamız oy birliğiyle sonuçlandı. Seni suçlu bulduk.”

Kalbim göğsümün içinde acı verici bir şekilde küt küt atıyordu ve neredeyse her kalp atışıyla, kaburgalarımınla birlikte göğüs kafesimin kendisini dışarıya doğru ittirdiğini hissedebiliyordum. Sonuçta Andrew’a enfeksiyon bulaştırdığımı itiraf etmiştim. Asıl açıklama henüz gelmemiştir.

“Bazılarımız şu anda bir ceza kararı bildirmek için hazır. Ama diğerleri,” Malone sağ uçtaki amcama şöyle bir baktı, “besbelli enfeksiyonun kazayla bulaştırıldığına inandığından, ikinci suçlamayla ilgili bir karar vermeye hazır olana kadar ceza vermeyi bir kenara bırakmaya karar verdik.”

“Bekle, cinayet suçlaması için hazır değil misiniz?” Şaşkınlıkla dimdik oturdum. *O halde tüm bunların amacı neydi?*

Malone’un kaşları daha fazla çatıldı. Görünen o ki konuşabilen tek kişi oydu. “Bir üye, oyu konusunda henüz bir karara varmadı.”

Paul Blackwell’e bakarak kaşlarını çatmasını bekledim. Ama öyle yapmadı. Rick amcama dik dik baktı.

İlk başta bunun bir taktik olduğunu düşündüm... yani Malone’un yalnızca beni üzmeye çalıştığını. Ama amcam suçlamayı reddetmeye dahi yeltenmeden dosdoğru bana baktı. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım ve başıyla onayladı. Oylamayı bekletmişti.

Hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı tıpkı serin bir rüzgâr gibi beni yaladı, hissettiği ürperti kol ve bacaklarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Rick amca beni mahkemedeki herkesten daha iyi tanırdı. Benim masum olduğumdan nasıl kuşku duyabilirdi?

Ses çıkarmadan dudaklarıyla, *sonra*, deyip yaptığı çılgınlığın bir amacı olduğuna dair pek zarif olmayan bir şekilde bana güvence verdi. Ona güvenmekten başka çarem yoktu.

Rick amca sandalyesinde geriye yaslanıp kalın kollarını hâlâ kaslı görünen göğsünün üstünde kavuşturdu. “Gerisini de söyle ona, Calvin.” Malone’la konuşmasına rağmen gözlerini bir an olsun benden ayırmadı.

Bakışlarım Malone’a dönerken gözlerimi kıstım. Bu pislik herif daha başka ne söyleyebilirdi ki? Doğum günümü mü iptal ediyorlardı? Saçlarımı mı kazıtacaklardı? Çünkü benden hayatım dışında alacakları bir şey kalmamıştı. Ve hâlâ bunun üstünde çalışıyorlardı.

Malone derin bir nefes aldı ve yüzüne nefret yerleşti, bu da içimde bir umut ışığı yaktı. “Görünen o ki, oğlum için yaptıkların hakkında... doğruyu söylüyormuşsun.” İsteksizlik, gözlerinin etrafındaki kırıksıklıklardan ve ağzının aşağı doğru eğilmiş şeklinden okunabiliyordu. Brett’in hayatını kurtarmış olduğumu gerçekten dile getirmeye razı olamıyordu.

Kurul üyesi gözle görülür şekilde yutkundu, sanki gerçekten de gururunu yutmaya çalışıyordu. “Brett’i kurtarmak için hayatını tehlikeye attın ve bunun için sana teşekkür etmek zorundayım.”

Sana teşekkür etmek istiyorum değil, sana teşekkür etmek zorundayım. Sanki başka seçeneği yokmuş gibi. Ve amcamı çok iyi tanıdığımdan, Malone’a bir seçim hakkı tanıdığını sanmıyordum. Bu, Jace’in kulak misafiri olduğu kısım olmalıydı. Yüzüne gizemli bir tebessüm yerleştiren kısım.

“Beni yanlış anlama,” diye geri adım attı Malone. “Bu durum mahkemedeki kararımı etkilemeyecek. Eğer sana olan borcumdan kendimi kurtarmamın bir yolu varsa, bana bunu söylemeni dilerim.”

Gözlerindeki acı çeken bakıştan, son cümlesinde gerçekten ciddi olduğunu anladım. Bana teşekkür etmek istemiyordu. Bana olan borcundan kurtulmak istiyordu.

Pek içten gelen bir teklif değildi ama kabul edecektim.

Seeneklerimi değerlendirip Malone'a birkaç saniye baktım. Ve yüzünde kızgınlığın ilk ışıltıları parladığında konuştum. "Aslında benim için yapabileceğin bir şey var."

"Evet?" İltihaplı bir yaradaki cerahat gibi sesinden kuşku sı-
zıyordu. "İki aydan fazla zamandır bir masanın arkasında başpar-
maklarımı oynatıp durdum. Araştırmaya yardım etmek istiyorum.
İfade verme işim bitti, değil mi?" Amcam başıyla onayladı, böy-
lece devam ettim. "Dışarıda işe yarayacağıma tüm gün burada ta-
kılmakla kimseye hiçbir faydam dokunmuyor. Ayrıca, sürekli kür-
künüzde olmamdan yorulmuş olmalısınız."

Sağımda, Dr. Carver genç bir delikanlı gibi kıs kıs güldü.

Paul Blackwell, sivri çenesini kırış kırış olmuş eliyle ovalaya-
rak kaşlarını çattı. "alışmaya geri dönmek mi istiyorsun?"

"Evet." Hevesli bir şekilde başımla onayladım. "Burada tabii
ki. Beni eve göndermenizi istemiyorum. Sadece biraz temiz hava
almak istiyorum. Ve araştırmaya yardımcı olmak."

"Hayır." Bana borcu olan pinti herif o olmasına rağmen Ma-
lone ricamı *değerlendirmede* bile.

"Ah, haydi ama Calvin," diye çıkıştı Rick amca. Böyle açıkça
düşmanca bir ses tonu takındığını çok ender duymuştum, bunu
bir lider arkadaşına kullandığınıysa hiç duymamıştım. "Tam bir
af istemiyor. En iyi olduğu işi yapmak için bir şans istiyor sadece."

Şükran duyguları içime akın etti ve hissettiğim sıcaklıkla içimde
bir karıncalanma oldu. Gerçekten en iyi yaptığım şeyin liderin adamı
olmak olduğunu mu düşünüyordu? Rahmimi türümüz için daha
büyük bir amaç uğruna kiraya vermekten ziyade, araziye izinsiz
girenleri kovalamamın ve bölgemizde devriye gezinmemin yani.

Amcama bir teşekkür gülümsemesi gönderdim, o da bunu ka-
bul ettiğini gösteren bir baş sallamasıyla geri döndü; tam bir lider
hareketiydi. "Ayrıca," diye devam etti, "oğlunun hayatının değeri

onu kurtaran kediye ormanda birkaç saatlik özgürlük tanıyamayacak kadar az mı? Bizim için çalışan kediye? Bu resmen bir kamu hizmeti ve bunu senin borcunun karşılığında teklif ediyor. Bence oldukça cömert davranıyor.”

Malone köpürdü. Her an kulaklarından alevlerin dışarı taşmasını bekledim. Ama sol tarafında Paul Blackwell başını sallıyordu, muhtemelen Korkak Aslan Colin’in kendi Gurur sürüsüne –ve gururuna– yüklediği utancı telafi etmeye istekliydi.

“Bu çok büyük bir özgürlük,” diye ısrar etti Malone. “Onu kaçırmaktan ne alıkoyacak?”

Arkadaşlarıma ve aileme duyduğum sevgim? Babama ve liderime karşı sorumluluklarım? Temize çıkma ihtiyacım? Onurum? İstediginizi seçin. Ama Malone bunların hiçbirine inanmazdı.

“Ya insan formunda giderse?” diye önerdi Dr. Carver ve ona teşekkür mü etsem yoksa küfür mü, emin olamadım. İnsan formunda gitmek *istemiyordum*. Bir haftadan uzun süredir tam anlamıyla dönüşüm geçirmemiştım ve iki ayak üstünde dalların ve sarmaşıkların üstünden geçerken tökezlemek, tenimin altında gezinen ihtiyacı dindirmeyecekti. İçimdeki dönüşme dürtüsü şu anda o kadar güçlüydü ki kendimi belirgin bir şekilde kıpır kıpır ve asabi hissediyordum ve bu muhtemelen kısmi dönüşümle güçlenmişti. Sırtımın tam ortasında bir yerin kaşınması gibi bir şeydi, etrafını kaşıyabilirdim ama doğru noktaya değene kadar bu his gitmeyecekti. Dönüşmeye ihtiyacım vardı.

Ama bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti çünkü Malone yavaş bir şekilde doktorun önerisi lehine başını sallıyordu. “Evet. İnsan formunda gidebilir ama yalnızca bu akşam için. Gözetim eşliğinde, elbette. Partnerinin görüş alanından çıkmayacak.”

Rick amca başını olumlu şekilde salladı. “Tamamdır.”

Babam boğazını temizleyerek, dikkatleri odanın sağ tarafına, (gayriresmî pazarlığımızla keyiflenmiş gözüken) Dr. Carver'in hâlâ yanında oturduğu tarafa çekti. "Marc ve Jace dışında burada ona eşlik edecek kimse kalmadı."

Malone kaşlarını çatı. Hepimiz onun Marc'tan hoşlanmadığını ve ona güvenmediğini biliyorduk. Ve üvey oğlunun ismini duymaya da güçlükle dayanabiliyordu. "İkisini de yanına verin."

Babam başıyla onayladı. "Üçü, şu an dışarıda olan takımların ikisiyle yer değiştirebilir. Yarın geri gitmeleri için yeterince dinlenmiş birilerine ihtiyaç duyacağız." Duraksayıp kapalı koridor kapısına döndü. "Marc!"

Kapı anında açılınca gülümsedim. Marc koridordan içeriyi dinliyordu ve Jace'in onunla olduğuna hiç şüphem yoktu. "Evet?"

"Sen ve Jace aramaya yeniden katılacaksınız. Faythe'le birlikte." Ayağa kalkıp ceketinin önünü düzeltti. "Gidip Michael'ın polisin öldüğü yeri bulup bulmadığını öğrenin. Eğer bulduysa oradan başlayın. Jace'i dört patisi üzerinde ve seninle Faythe'i iki ayak üstünde istiyorum. Eğer etrafta birisini görürseniz, Jace'i katilin kokusunu koklamaya yetecek kadar yakınlaşması için ağaçların içine gönderin. Yerinizi belli etmeyin ve hiçbir sorun çıkarmayın. Anladınız mı?"

Marc başıyla onayladı ve arkasındaki Jace'in dalgah kahverengi saçları onunla uyum içinde aşağı yukarı sallandı.

"Gitmeden önce hızlı yenecek bir şeyler kapın ve yanınıza bir sakinleştirici alın. Faythe kaçarsa, onu vurup geri getirin." Babamın gözleri Malone'la alay ettiğinden neşeyle parladı, kahkahayı bastım.

"Sorun değil," dedi Marc sırtarak. Beni bayılttığında bunun yanına kalacağını düşünseydi, bunu uzun zaman önce denerdi. Ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Kısa bir an için gözlerimle karşılaştı, sonra omzunun üstünden Jace'e bize abur cubur hazırlaması için seslenerek koridorda yürümeye başladı.

Babam çoktan kapıya giden yolu yarılamıştı ve Dr. Carver da hemen peşinden geliyordu. Malone sandalyesinde kalıp diğer liderler sandalyelerini geri iterken gözlerini masaya dikip baktı.

“Kurul üyesi Malone?” dediğimde kafasını kaldırdı ve gözleri sinir içinde benimkilerle buluştu. “Teşekkür ederim.”

Babam kapının önünde durdu ve bana başıyla selam verdi. Bu önemli bir şey değildi ve kesinlikle bir gülümseme kadar açık da değildi. Yine de solumak üzere olduğum taze havanın düşüncesi kadar içimi ısıtmıştı. Babam jestimi –ve bunun için harcanan çabayı– bir saygı ve onaylama işaretiyle anladığını göstermişti.

Ve kimsenin fikrinin benimkinin üzerinde bir değeri olmasını istemesem de babamınkinin vardı.

Her zaman değeri olmuştu.

Altı

Yediye biraz geçe, sağımnda Marc, solumda Jace, belime iliştirilmiş bir su matarası ve iki elimde birer jambonlu sandvile ormana doğru yola koyulmuştum. Ay ışığı hava tahminindeki bulutlara dair hiçbir iz olmaksızın hâlâ etrafımızdaki alanı aydınlatıyordu. Gülümsemem o kadar genişti ki yüzümü ele geçirmişti. Haftalardır, mahkemenin cinayet suçlamamdaki kararı bekletiyor olmasına rağmen, kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.

Rick amca gecikmeyi açıklamıştı. Oy kullanmayı reddetmişti çünkü Paul Blackwell hâlâ benim suçlu olduğumu düşünüyordu ve iki oy beni suçlu bulmak için yeterliydi. Kararı erteletmesi Blackwell'in fikrini değiştirmek için bize daha çok vakit kazandırmıştı.

Yürüyüş botlarım kurumuş çimleri haşır huşur eziyor, kahverengi deri montum yan taraflarıma srndke ses çıkartıyordu. Derince soludum ve soğuk sonbahar havası am iğnelerinin, birkaç tür orman hayvanının ve uzaktaki bir kampının ızgarasından çıkan odun dumanının kokularını getirdiğinde gülümsemem büyüdü.

Aşında kulübeye bütünüyle tıklıp kalmamıştum. Grubumuz dağa vardığından beri birkaç kez ana kulübeye gidip gelmiştim. Ama muazzam açık hava, tutsaklığa geri döneceğimi bilmediğim zamanlarda bir şekilde çok daha tatlı kokuyordu.

Ağaç sırasına geldiğimizde, ben sandvilerimden ilkini hapır hupur yerken Jace, ağabeyimin ölen polislin cesedinin bulunduğu

noktayı işaretlemiş olduğu doğa yolları haritasını Marc'a verdi. Marc haritayı kendi deri ceketinin iç cebine sıkıştırdı sonra Jace'in ona uzattığı şiringaya uzandı. Sonra da yürüyüşümüzde bize rehberlik edecek olan amcamın avuç içi GPS'ini aldı.

Sonra Jace soyunup kıyafetlerini sırt çantasına soksun diye Marc'a uzattı. Artık çıplak bir halde, ölü yapraklardan oluşan bir yatağın üstüne ellerinin ve dizlerinin üstüne indi.

Kıskanmamaya çalıştım. Gerçekten çalıştım. İnsan formuna mahkûm olsam bile, bir yanım dışarıda olduğu için kendisini şanslı hissediyordu. Ama içimde hakkım olarak benim olması gereken şeyin sadece bir kısmını aldığım için memnun olmayı reddeden hâlâ inatçı bir yanım vardı. Kasıtlı olarak yanlış bir şey yapmamıştım ve insan formunda bir gece geçirmek için verilen "izin" haftalardır masa başında oturmamı ve çalınmış özgürlüğümü telafi etmeyecekti.

"Bu gerçekten bir iltifat aslında," dedi Marc, bakışlarını Jace'in acıdan kıvranan formundan yüzüme kaydırarak.

"Nereden çıkardın?"

"Sana dört patinin üstünde yetişemeyeceklerini biliyorlar. Dönüşümüne izin vermeyi reddedişleri, kendi yetersiz yeteneklerinin bir kabulü. Anladın mı?" Gülümsedi. "Bir iltifat."

"Gerçek bir iltifat sayılmaz." Malone'a karşı daha fazla kötü söz söylemeye yenik düşmeden sandvicimden bir ısırık daha aldım.

"Eh, bu seferki gerçek." Kotunun paçasını yukarı çekti ve dayanıklı yürüyüş botunun içinde bir şeyle oynadı. "Geleneksel olmayan silahlara duyduğun son zamanlardaki ilgiden yola çıkarak baban senin gerçek bir silaha hazır olabileceğini düşünüyor."

Hâlâ Marc'ın vücut ısını taşıdığı için sıcak olan ince ve sert bir şey avucuma çarptı. Kaldırıp baktığımda, ay ışığı basit, sağlam ve katlanır bir bıçağı gözler önüne serdi.

“Ne olur ne olmaz diye. Dönüşüm geçirmene izin vermedikleri için. Bu düğme açıyor,” yan tarafta duran yükseltilmiş küçük halkayı işaret etti, “ve bacağına doğru katlayarak tek elinle kapatabiliyorsun. Ama *lütfe*n kendini kesme.”

Cevap olarak burnumdan üfledim ve düğmeye bastım. Altı buçuk santimlik paslanmaz çelik bıçak pat diye dışarı çıktı ve bıçağı kavrayıp ciddi bir şekilde test ettim.

Bıçağın bana hissettirdiği şeylerden hoşlanmıştım. Emrime amade pençelerimin olması kadar iyi değildi ama en azından koca ormanda savunmasız ve beni korumaları için Jace ve Marc'a tamamen bağımlı değildim. “Teşekkürler. Bunu nereden aldın?”

“Baban, Lucas'tan ödünç almış. Ama kullanman gerekmezse bundan kimseye bahsetmeyelim, olur mu? Malone ve Blackwell etrafta senin silahlı dolaştığını öğrenmekten mutlu olmazlar.”

“Mızıkçı.” Gülümsedim ve bıçağı katlayıp kapadım, sonra sağ arka cebime kaydırdım. Şişkinlik iyi hissettirdi. Liderlerin adamları genelde doğuştan kendilerine bahşedilmiş hediyeleri dışında silah taşımamalarına rağmen, rahatlatıcıydı.

Kısık sesli bir hırıltı dikkatimi Jace'in dönüşümünün son aşamalarında olduğu yere çekti. Deforme olmuş başıyla, tıraş edilmiş devasa bir kediye benziyordu. Hayır, görüntü güzel değildi ama kedi adamlar hayatlarının ilk yıllarından itibaren –bir kedinin kendi ilk dönüşümünü yaşadığı ergenlik yıllarından önce– böylesi görüntülere alışıyorlardı.

Bir dönüşümün aşamaları arasındaki dehşetli anlar, bunun geçici olması ve canavarımsı bir dönüşüm geçiren vücudun ciddi bir acıyla kıvranışının kısa süre içinde, bir insanın bırakın tecrübe etmeyi, hayal bile edemeyeceği hız ve denge yeteneklerine sahip güzel, gösterişli ve zarif bir hayvan olacağının bilinciyle dengeleniyordu.

Ama görünen o ki –kedi adam dostlarımla kısmi dönüşüme olan tepkileri göz önünde tutulunca– kısmi dönüşüm geçirmiş yüzümün dönüşüm aşamalarındaki bir geçiş basamağından ziyade, dönüşümün nihai hedefi olduğu bilgisi Marc dışında tüm kedi dostlarımı rahatsız etmişti. Bir de beni hiç kuşkusuz yaşayan bilimsel bir deney olarak düşünmüş olan Dr. Carver dışında.

Sandvicimin son lokmasını çiğnediğim sırada, sık ve siyah bir kürk Jace'in sırtı boyunca kalm bir dalga halinde filizlendi. Ağzını açtı ve yeni şekillenmiş kedi ağzının içindeki diğer keskin ve kavisli dişler gibi köpek dişleri de büyüyerek uzadı.

Bir an sonra bitmişti. Marc'la birlikte seksen kiloluk, sessizce ilerleyen bir av makinesinin önünde duruyorduk. Dönüşümü bin kez seyretmişim –ve en az o kadar dönüşüm geçirmiştim– ama beni hayran bırakmadığı hiç olmamıştı.

Jace bize doğru sessizce yürüdü ve Marc'ın ayağını kokladı. Marc, kediye hiç bakmadan sandvicini yedi. Toleransı, onaylama işareti olarak Jace'e fazlasıyla yetiyordu.

Sonra Jace, bana doğru kayarken akıcı, sessiz bir zarafetle Marc'ın bacağına vücudunun sağ tarafını sürerek etrafından döndü. Baş, yanımda boşta duran elimi dürttü, sürünsün diye avucumu onun için kaldırdım. Bu tanıdık olduğum bir selamlama, bir güven ve sevgi gösterisiydi. Çok fazla sevgi içermiyordu aslında çünkü Marc etraftayken Jace çok fazla yanımda durmayacak kadar akıllıydı. Ayrılmış olmamıza ve Marc'm insan formunda olmasına rağmen Marc, Jace'e yerini –Marc'a göre benim etrafımda bir yer değildi bu– bildirme konusunda tereddüt etmezdi.

Marc'ın davranışını hoş karşılıyordum çünkü hayatımda –veya yatağımda– başka kimseyi istemiyordum ve onun bunu bilmesini istiyordum. Ama her ikimiz de Marc'm korumacı veya sahiplenici davranışı kontrolden çıkarsa buna bir son vereceğimi biliyorduk. Bu zamana kadar, bu bilgi onun uslu durmasına yetmişti.

Jace başını avucuma sürerek mırladı. Gülümsedim ve kulakların arasını kaşıdım. Sonra omuz kemiklerinin arasındaki kasların gerilmesi dışında bir uyarı olmaksızın, elimin altından sıçrayıp uzaklaştı ve iki ağacın arasında havada süzüldü. Dikenli çalılıkümesinin etrafından, dik bir kayalığın üstünden sıçradı ve gözden kayboldu.

Marc'la birbirimize baktık. Tek kaşımı kaldırdım. Başıyla onayladı ve atıldık; bacaklarımız uçuyor, kollarımız inip kalkıyordu ve Marc hâlâ tek elinde yarıyı yenmiş sandvici tutuyordu. Mataram kalçama çarptı, koştuğum sırada kahkaha attım. Verimsiz insan ciğerlerim için bu muhtemelen hava kaybı anlamına geliyordu ama önemsemiyordum. Koşmak çalışmakla ilgili değildi. İster iki ister dört ayak üzerinde olalım, sadece *koşmakla* ilgiliydi. Kürk veya kot içinde. Egzersiz egzersizdi ve son zamanlarda egzersizin uzayından yakınından geçmemiştim.

Ağız dolusu havayı içime çektiğimde soğuk hava boğazıma battı. Dizginlenmeden hareket etmenin özgürlüğü içinde kaslarım bayram etti. Bacaklarım insan formunda ulaşamayacağım bir hız için hevesle kasıldı. Ama kesinlikle deneyebilirdim.

Ani enerji patlaması beni Marc'ın önüne geçirdi, çıkardığı hüsran homurtusuna gülümsedim. Budanmamış, her dem yeşil ağaçlar ve dal dal kalmış kışın yapraklarını döken ağaçlar koştuğum sırada hızla yanımdan geçtiler, yeşil ve kahverengi bulanıklıkları göz ucuyla görebiliyordum. Heybetli ay ışığı üstümdeki çıplak dallardan süzülerek iniyor, sırayla yolumu aydınlatıyor ve derin gölgelerle gizliyordu. O ilk coşku dalgası çarptığında Jace'in kuyruğunun peşindeydim. Adrenalin damarlarımı istila etmişti. Ölmüş çimler botlarımın altında çıtırdadı. Çıplak dallar kollarıma, çıplak boynuma ve yüzüme çarptı ve büyük ihtimalle sonra pişman olacağım kesik ve çiziklere hiç aldırmadan koşmaya devam ettim.

İnsan formunda bile, ormanı koklamak onu tanımak demekti. Kokular dört bir yanımda dolanıyordu, öyle güçlü ve çeşitliydi ki neredeyse havada, hareketlerim onları rahatsız ettiği sırada karanlıkta çalkalandıklarını görebiliyordum.

Tavşanlar, sincaplar, keseli sıçanlar, karacalar, Amerika geyikleri –yoksa bu Kanada geyiği miydi?– ve kurtlar. Etrafta koş-turan o kadar kedi varken, kurtların hâlâ ortalarda dolaşmasına şaşırmıştım.

Sonra eski, sönmüş bir kamp ateşinden kömür ve sedir ağacı külünün kokusu geldi. Kamp ateşi yakmak burada yasal mıydı ki? Yaprak küfü, ağaç yosunu, ezilmiş çam iğneleri ve... *barbekü sosu mu?* Birisi kamp alanını temizlemeyi ihmal etmişti.

Jace kızıl bir köknar ağacının solundan hızla dolanıp açık bir yürüyüş yolundan geçti. Peşinden koştum. Marc da hemen arkamdan geliyordu.

Jace'in kuyruğu başka bir tepeciğin üstünde kayboldu. Eğimli tepeyi botlarımı yere sağlam basıp dışarı çıkmış kökleri ve sarkan sarmaşıkları destek için tutarak arkasından tırmandım. Ormanda iki ayaklı formumun tek sahip olduğu üstünlük insan dilini konuşma rahatlığıydı. Diğer her şey daha zordu... daha az sonuç elde ediyor ama daha çok uğraşıyordum. Özellikle sıçrarken. Jace yukarı çıkışta tepenin üstünden süzölmüş, yarı yolda arka bacaklarıyla toprağı bir kez itmek için belli belirsiz durmuştu. Ama ben gerçekten *tırmanmak*, kollarımla çekmek ve ayaklarımla itmek zorundaydım. Kaydım, Marc eliyle arkamdan kaldırmıyaydı dengemi tamamen kaybedebilirdim.

Tepeye çıkınca, Jace'in arkasından iki adım daha attım, sonra etrafımı çevreleyen karmaşık orman kokularının üstünde tanıdık bir koku yükseldiğinde duraksadım. *Ayı. Yakın zamanda buradan bir ayı geçmiştir.*

Hayır, sıradan bir ayı değil; bir boz ayı. Keller.

Yavaşladığımda Marc önüme geçmişti ama geride kaldığımı fark ettiğinde durdu. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Keller’ın kokusunu aldım.”

“Evet, kulübeye bu yoldan geldi. Kendi kulübesi buradan yaklaşık on kilometre kuzeybatıda.”

Başımla onayladım ve dinlenmek için iyice yavaşlayıp yanında durdum. İnsan ciğerlerim bir kedi için yalnızca bir egzersiz olabilecek şeyden dolayı nefes nefese kalmıştı. “Polisi buldukları yere ne kadar yakınız?”

Marc ceketinin cebinden GPS cihazını çıkardı ve birkaç düğmeye bastı. Sonra sola döndü ve tekrar ekrana baktı. “Yanlış yoldan gidiyoruz. Buradan yaklaşık üç kilometre kuzeydoğuda.”

“Jace’i çağırırsak iyi olur o zaman.”

Marc, GPS’i tekrar cebine soktu ve aralarında bir boşluk bırakarak iki parmağını yarı yarıya ağzına soktu. Derin bir nefes aldı, sonra parmaklarının üstünden üfleyip hayatım pahasına dahi ayısını tekrarlayamayacağım kadar tiz, çok yüksek bir ısıklı çaldı.

Saniyeler sonra, Jace iki çalının arasından fırladı, ayaklarının dibine pat diye kondu ve sanki o dakikada kişisel hijyenden daha önemli bir şey yokmuş gibi bir patisindeki toprağı yalamaya başladı. Doğrusu, bu oldukça tipik bir kedi davranışıydı.

“Yanlış yol, kafasız,” dedi Marc dostane bir tavırla.

Jace yalanmasının ortasında duraksadı, Marc’in gözleriyle buluşmak için gözlerini yukarı çevirdi. Bir kez gözlerini kırptı sonra temizliğine geri döndü, belli ki ya isim takılmasına ya da kusurlu yön hissine aldırılmıyordu. Yine tipik bir kedi davranışı.

“Peki, Fabio, bu kadar süslenip püslenmek yeter. Haydi gidelim.” Aşağı uzanarak, Jace’in ensesinden bir avuç dolusu kürk ve deri kavrayıp çektim. Hafif bir şekilde hırlayıp –sahte bir uya-

ryıdı– elimle birlikte yukarı kalktı. Sırtını okşayarak onu ödüllendirdim ama o kuyruğunu da avucumun içinde gezdirerek ödül alanını genişletti. Aç gözlü kedi.

Gülerek başını kaşıdım sonra Marc'ın göstermiş olduğu yöne doğru ilerledim. Marc peşimden geldi, hâlâ ormandaki yarışmamızdan sağ çıkan et ve ekmek parçasını yiyordu. Yarım saat sonra, insan bacaklarıma lanetler okuyordum. Ormanın içinde iki ayak üstünde yürüyüş yapmak ciddi bir işti ve eğimli zemin –resmen bir dağ yamacına tırmanıyorduk– yardımcı olmuyordu.

Aşağı yukarı yarı yola geldiğimizde, mataralarımızdan su içmek için durduk. Jace bulmuş olduğu bir nehirden şapır şupur su içerken, Marc bol pantolonunun ceplerinden çıkardığı iki şişe suyla mataraları tekrar doldurdu. Yirmi dakika sonra, Rick amcanın GPS'ine göre cinayet mahallinden bir kilometre kadar uzaktaydık. Ama o son bir kilometreyi hiçbir zaman gidemedik.

Yüzüme çarpmasın diye bir milyonuncu dalı kenara ittiğim sırada, önümdeki ani hareketsizlik dikkatimi kendi çiziklerimden ve çürüklerimden uzaklaştırıp Jace'e çekti. Taş gibi hareketsiz duruyor, kulakları yanlara dönüyor, kuyruğu gergin bir şekilde kıpırdıyordu.

Bir şeyin kokusunu aldı ve insan burnumun Jace'in kokladığı şeyi alma şansı varla yok arasında olmasına rağmen otomatik tepkim onunla birlikte havayı koklamaktı.

Bu yüzden gerçekten kokuyu aldığımda şoke oldum.

Bir serseri.

Kaskatı kesildim, Marc elini sessiz bir şekilde omzuma koyup kendisinin de bunu fark ettiğini bilmemi sağlayıp konuşmam için beni uyardı. Sanki bu bir işe yararmış gibi. Ani sessizliğimiz ve hareketsizliğimiz serseriye –her neredeyse– onu fark ettiğimizi gösterecekti.

Kokusunu insan formunda alabiliyor olmam iki anlama geliyordu. Birincisi, kokunun taze olduğuydu. İkincisi, serserinin yanında olduğuydu. Yakında olmalıydı yoksa kokusu bu kadar güçlü olamazdı. Ve koku güçlüydü. Yalnızca birkaç saniye önce bizim tam olarak şu anda durduğumuz yerde bulunmuş olmalıydı. Resmen üstünden geçmiştik.

Jace'in kuyruğu daha hızlı kıpırdandı ve Jace solumuzdaki bir ağacın dallarına gözlerini dikti. Bir şeyin yerini belirlemişti. Bakışlarını takip edip yoğun çam dallarının içine baktım ama iğne ve gölgelerden başka bir şey seçemedim.

Sonra birden, Jace burnundan kuvvetle hava üfleyip kovalama zahmetine girilmeyecek kadar küçük bir fare görmüş gibi dikkat dağıtıcı şeyle ilgilenmeyi bıraktı. Tekrar yürümeye başlayıp sanki hiçbir şey fark etmemiş gibi mevcut rotamızda devam etti.

Ona dik dik baktım sonra kolumun üstünü kavrayıp Jace'in arkasından kuvvetle çekiştiren ve tek bir bakışıyla konuşmamam için beni uyaran Marc'a baktım.

Bu her zaman imrendiğim bir yetenektir. Tek bir bakışla benim yapabildiğim yegâne şey insanları kızdırmaktır. Ve hayatınızın söz konusu olduğu bir mahkemedeki birisiyseniz, bu sahip olunacak çok değerli bir yetenek değildir.

Marc bana değmeden iyice yanıma geldi. Birkaç dakika daha yürüdükten sonra, serserinin bizi takip ettiğini fark ettim. Onun kokusunu artık alamıyordum. Neye kulak kabartacağımı bildiğim için onu duyabilmişim. Ama kesinlikle oradaydı ve çocuklar bunu kesinlikle biliyordu.

Aynı zamanda kesinlikle rotamızı değiştirmişlerdi, bu yüzden serseriye artık cinayet mahalline yönlendirmiyorduk.

"Ne yapıyoruz?" diye o kadar yavaş bir şekilde fısıldadım ki kendi sesimi güçlükle duydum. Ama Marc beni duymuştu.

“Dışarı çekiyoruz,” diye mırıldandı benim konuştuğum kadar hafif bir şekilde. Çok daha hoş gecelerde birbirimize fısıldamanın zın hatıraları az kalsın sonraki sözlerini kaçırmama neden olacaktı. “Jace’in onun icabına bakmasına izin vermek zorunda kalacağız.”

“Jace’in yanına gitmeyecektir,” diye fısıldadım. “Pençeleri çok büyük bir tehdit. İçimizden birisinin onu dışarı çekmesi gerekecek.”

“Ben yaparım.” Yanıtı otomatikti ve tam olarak bunu söyleyeceğini biliyordum.

“Seninle ilgilenmeyecektir. Ben daha iyi bir yemim.”

“Hayır.”

Bunu söyleyeceğini de biliyordum. Babamdan direkt bir alıntı yapıyordu.

“İyi. Kaybet onu.” Omuzlarımı silkip serserinin fısıldadığını öğrenmesine izin verme dürtüsüne direndim. “Malone zaten üçümüzün aşağılanmasını görmeyi bekliyor ve bu onu son derece mutlu edecektir.”

“Bazen gerçekten çok cadaloz olabiliyorsun,” dedi Marc akıcı, rahat yürüyüşünü bir an bile bozmadan. Ama sesinde gerçek bir kızgınlık vardı.

“Ben de öyle duymuştum.” Kazandığımı bilerek karanlıkta gülümsedim. “Yapacak mıyız, yoksa yapmayacak mıyız?”

“İyi. En sevdiğin rolü oynamaya hak kazandın. Seni öpeceğim ve beni yumruklayacaksın. İyi bir yumruk olsun, sonra koşup uzaklaş.”

Beni öpecek miydi? “Buna asla kanmaz,” dedim, düşmüş bir çam dalının üzerinden adımımı atarak. Ama aslında, tereddüdüm potansiyel öpücükten kaynaklanıyordu. Ayrıldığımızdan sonraki ilk öpücükten. Marc’ı öpmek iyi bir fikir değildi. Artık sahip olmaya-
cağım şeyden daha çok istememe sebep olacaktı sadece.

"Tabii ki kanacak. Kanmak istediği için kanacak. Hem kanmazsa ne olacak ki? Hiçbir serseri dışı bir kediyle şansını denemekten vazgeçmek istemez. Sen koşacaksın, o seni takip edecek, ben yerde, Jace ağaçlarda onu takip edeceğiz."

Jace kendisine düşen kısmı anladığını bildirmek için yalandan hapsirdi.

Ben daha fazla tartışmadan, Marc kolumu kavradı ve beni döndürdü. Beni o kadar sert ve hızlı bir şekilde öptü ki düşünmeye zaman bulamadım. Bu kötü bir şeydi çünkü karşı koymam gerektiğini unutmuştum. Onun yerine *rahatladım*, sanki en sevdiğim koltuğa sokulur gibi Marc'a sokuldum.

İçimde olduğunu bilmediğim bir gerginlik gevşedi ve kendimi hem zihnen hem bedenen rahatlamış hissettim. Bizi dinleyen Jace ve çalılardan kesinlikle bizi izlemekte olan serseri olsa bile, Marc'ın kokusu ve kendi yüz hatlarım gibi tanıdık gelen dokunuşu bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm -en azından, bana bir şans daha vermesi için onu ikna edene kadar- tepkileri başlattı.

Marc'ın tadını aldım. Hatıralar gerçeklikle karışıp beni ümitsizce sersem ve artık imkânı olmayan şeyi arzular bir halde bıraktı. Epey bir süre öpüşüne karşılık verdim. O da bana izin verdi. Rolümüz hatıralar ve arzu istilasası arasında unutulup gitmişti.

Sonra, neredeyse sadece nerede olduğumu değil, kim olduğumu da unuttuğum sırada sol elini ceketimin altından sokup gömleğimin yukarisına kaydırıldı. Kaburgalarımın üzerindeki eti çimdikleyip zalimce büktü.

Nefesim kesildi ve onu ittim, ipucumu kaçırdığım aklıma gelene kadar kızgınlığım devam etti. "Seni aşâğılık herif! Bu..." *Canımı acıttı!* "... yaptığınla haddini *tamamen* aştın!" Sağ elim yumruk oldu ve yumruğumu savurduğumda Marc eğilmedi. Darbeyi

planlandığı gibi sol çenesinin üstünde karşıladı. Kafası geri gitti ve “kendine gelemeden” önce, çalılarının arasından ok gibi fırladım.

Altı metre gidemeden, dışarı çıkmış bir köke takıldım ve ayakta kalmak için bir dala tutunmam gerekti. *Aptal insan ayakları*. Dört ayak üzerindeyken üstünden atlayabileceğim bir çalı öbeğine gözlerimi diktim ama kollarım yanlarımda hızlı hızlı hareket ederken iki ayak üstünde gitmem gerekiyordu. Bir gözümü yerden hiç ayırmadım, takılıp düşmemek için boş yere gölgeleri araştırırken daha keskin kedi görüşüne sahip olmayı deli gibi istiyordum.

Ayakta durmak ve hareket halinde kalmak için o kadar çok konsantre olmam gerekti ki ilk başta serseriden daha hızlı koşmak dışında bir şey düşünmedim. Nerede olduğuma veya nereye gittiğime veya Marc ve Jace’in nereye gitmiş olduklarına çok az dikkat etmiştim çünkü beni yönlendirecek hassas bir burun ve kulaklarımınla birlikte kedi formunda koşmaya alışkındım.

Birkaç dakikalık koşudan sonra, yalnız olduğumu fark ettim. Dinlemek için küçük bir açıklıkta durdum. Kendi kalp atışlarım etraftaki cıvıltıları, vıraklamaları ve orman evlerinde yaşayıp da deli gibi koşturmamla korkup kaçmayan ormanlık alandaki her türlü yaratığın sürünme sesini bastırdı ama benim yönüme doğru ağaçların arasından gelen bir insanın çıkardığı uzaktaki sesleri duydum. *Marc*.

O ve Jace muhtemelen ilk başta geride kalıp serserinin bir şansı olduğunu düşünmesini sağlamışlardı ama artık oyalanmıyorlardı. Kedi formundaki Jace’i duyamıyor olsam da, bana doğru hızla geldikleri kesindi. Ancak dinlediğim sırada sesler batıya saptı. Eğer rotalarını düzeltmezlerse, beni kaçıracaklardı. Fakat onları fazla erken uyarırsam, serseriden önce varabilir ve onu yakalama şansımızı mahvedebilirlerdi.

Öte yandan, serseri fazla erken varırsa bir dişi kedi olarak cidden çok *berbat* bir durumla karşılaşmış olacaktım.

Güney yönünde kuru yapraklar çıtırdadı ve ince bir dal kırıldı. Gelen kişi iki ayak üstünde, dört ayak üstünde olduğu kadar gizlice hareket edemeyen Marc'tı. Veya yakında olduğunu bilmemi sağlıyordu. Sessizlik karşısında kendimi zorlayıp çok yoğun bir şekilde dinledim, o kadar ki nabzım kulaklarımda atmaya başladı ama Jace'ten veya serseriden gelen hiçbir ses duymadım. Onları koklayamıyordum da ve bu, hareketsiz geceye ve daha az duyarlı insan burnuma rağmen beni sinir etmeye başlıyordu.

Gölgelerin ve kalın çalılıkların arasında gösterişli, parlak bir kürke ait herhangi bir şey görmek için gözüümü dört açmış bir halde açık alanda yavaş bir daire çizdim. Bir tam turu tamamlayamadan, aniden omurgamdan yukarı doğru bir ürperti dolaştı ve ne bu ürperti ne de tüylerimin diken diken oluşu kasım ortasındaki soğuktan kaynaklanıyordu.

İzleniyordum. Bilinçaltımdaki kedi tarafım hemen fark edilmeyen bir koku veya ses almış ve bilinçli olan insan yarım için kırmızı uyarı bayrağını çekmişti.

Kalbim beni yaralayabilecek kadar sert bir şekilde ve hızla atıyordu, etrafı güçlkle duyabiliyordum. Yavaşça döndüm ve ilk başta daha fazla ağaç ve çalı dışında hiçbir şey görmedim. Ama daha sonra karanlıkta küçük bir ışık parladı. Hayır, bir ışık değil. Gece-nin koyu gölgelerinin içinde beyaz, iki ışık parlaması. Bir kedinin gözlerinden yansıyan ay ışığı.

Sağ elimi yavaşça arka cebime daldırdım ve katlanan bıçağı çıkardım. Parmağım düğmeye basmaya hazır bir şekilde duruyordu. Ama bıçağı arkamda, gözden uzakta tuttum. İçimden hızla bir adrenalin dalgası geçti ve boşta kalan elim yumruk haline geldi. Bunlar Jace'in gözleri *değildi*. Onlar maviye dair hiçbir izi olmayan soluk, toprağımsı, yeşilimtırak bir kahverengiydi. Nabzım kulaklarımda yankılanıyordu.

Serseri beni daha önce bulmuştu.

Yedi

Kedi, gözlerini kırptı, ben de geriye doğru ayaklarımı sürüdüm. Ölü yapraklar ayaklarımın altında çıtırdadı ve sesi duyunca sanki bu benim bulunduğum yeri ele verecekmiş gibi irkildim. Ama zaten bir erkek kedi tarafından bulunmuştum ve diğer iki tanesi tarafından da bulunmaya ihtiyacım vardı. *Belki bağırmaya başlayabilirim...*

Hayır.

Çalıların arasından, kuyruğu yavaşça havayı kamçılarken başı yukarıda, kulakları dikilmiş ve tetikte çıkarken yapraklar hışırdadı. Şeklini ezberleyerek sonraki olası tanımlama için onu inceledim... Bu, liderin bir adamı olarak öğrendiğim ilk şeylerden biriydi. Havayı içime çekerek kokusunu da öğrendim ve kokusu bana onun kesinlikle bir erkek olduğunu söylüyordu. Ve et tokmağıyla öldürdüğüm serseriye enfeksiyon bulaştırmadığını. Ama o serseriye tırmalamamış olması, bir başkasına enfeksiyon bulaştırmamış olduğu anlamına gelmezdi. Ya da daha kötü bir şey yapmadığı.

Hiçbir hastalık veya enfeksiyon kokusu taşıyor ve topallamadan yürüyordu, bunların ikisi de sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Genç görünüyordu –otuzlarının başında olduğunu tahmin ediyordum– ve vücudu Marc’tan daha küçüktü. Maalesef, kedi adamlar için, tehlikeyi belirten tek faktör boyut değildi; ben bunun yeterli kanıtıydım.

Ama sonuç olarak o bir erkek serseri ve ben de bir dişi kedi-yim. Merakla ve büyük ihtimalle henüz anlamadığı bir içgüdüyle bana çekilmişti. Hasar almadan oradan uzaklaşabilmek için merakını tatmin edecek ve Marc ve Jace gelene kadar onu sakin tutacaktım.

“Cici pisi pisi,” diye mırıldandım, açık bir şekilde düşmanca davranana kadar bıçağımı açmayı istemeyerek. Silahımı fazla erken çıkarmak, net bir şekilde bu düşmanlığı kışkırtırdı.

Marc, hangi cehennemdesin?

Serseri bana doğru bir adım daha attı, kulakları geriye yatmıştı, kuyruğu alçakta ve gergin duruyordu. Saldırgandan çok meraklıydı, tabii ki bu bir sürpriz değildi. Ben genellikle pek çok serserinin hayatında gördüğü ilk dişi kedi oluyordum ve iş isten geçene kadar benden korkmaları gerektiği fikrine genellikle sahip olmuyorlardı. Elbette, ben de genellikle kedi formunda oluyordum ve asla tek başıma kalmıyordum...

Pekâlâ, bir yerlerde bunun için bir protokol olmak zorunda. Gözlerimi kediden hiç ayırmadan hafızamı yokladım, bir lider adamı olduğumdan beri öğrendiğim her şeyi taradım. Çocuklar insan formunda, neredeyse silahsız bir haldeyken, pençelerinin ve dişlerinin kullanımı emrine amade olan bir serseriyle kalakaldıkları bir durumda ne yaparlardı?

Cevap beni hiç rahatlatmadı: Dövüşür veya ölürlerdı. Dövüşmek son çareydi ve ölmek bir seçenek değildi. *O zaman, en iyi yaptığın şey nedir?*

Konuşmak. Marc’a göre insanları bezdirene kadar konuşabiliyordum. Tabii ki konuşmam genellikle başımı beladan kurtarmak yerine belanın içine sokardı. Ama şansımı denemeye değerdi.

“Merhaba,” diyecek kadar ileri gittim, sonra takılıp kaldım. “Burcun nedir?” ile “Lütfen beni yeme,” arasında karar veremiyordum.

Kedi selamlamamı dikkate almadı ve beni koklarken burnu kıpırdadı. Silahımı görmemişti ve metalin kokusunu aldıysa dahi bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Daha da yakınımaya gelince geri çekildim ama bir adımdan sonra ayağım düzensiz bir toprak yığınının üstüne bastı ve sağ elim –bıçağı hâlâ arkamda tutuyordum– bir ağaç gövdesini sıyırdı. Koşup kediden uzaklaşmak istemiyorsam gidecek hiçbir yer yoktu. Ama bu intihar olurdu. Saldırmayı *planlamıyorsa* bile, koştüğüm takdirde beni içgüdüsel olarak kovalardı.

“Buralarda mı yaşıyorsun?” diye sordum bir anlık duraksamadan sonra.

Serseri başını soru sorarcasına –ya da kafası karışmış bir halde– bir yana yatırdığında şaşırdım.

“Burada.” Yakın çevreyi göstermek için sol kolumu kaldırdım. Kedi birden çekildi. *Ani hareketler yok, Faythe. Zaten diken üstünde.* “Bu ağaçların içinde mi yaşıyorsun? Bu dağda?”

Bu kez başını bir kez salladı, sonra burnuyla kuzeyi gösterdi.

“O tarafta mı yaşıyorsun?” diye sordum ve tekrar başıyla onayladı. Kuşku, içimde kıvrıla kıvrıla ilerleyen bir şüphe sarmaşığının oluşmasına neden oldu. Keller, bölgesinin yakınında *yaşayan* kedi adamlar olduğundan bahsetmemişti... yalnızca gürültücü, pis istilacılardan bahsetmişti.

Sanki tüm ağaçların ve çalılıarın arasından –dağ yamacından bahsetmeye gerek bile yok– evini görebilir ve böylece iddiasını doğrulayabilirmişim gibi kuzeye baktım. Ve ona tekrar bakmak için döndüğümde, serseri bir buçuk metreden yakın bir mesafede durmuş hâlâ beni izlemekteydi. Dikkatimi dağıtmış, sonra gizlice yanıma sokulmuştu ve ben de gösterdiği ani işbirliği yüzünden dikkatimin başka yöne kaymasına izin vermiştim.

“Akıllı kedici.” Son serserinin tersine, *bu seferki* ne hasta ne de kafası karışık, bu yüzden atladığında bağırsaklarını deşmemek için hiçbir neden göremiyordum.

Kedinin burnu tekrar kımıldadı ve bıyıkları öne doğru çıktı.

Donup kaldı ve kulakları yüz seksen derece dönüp maalesef insan kulaklarının duyma alanının dışındaki bir şeyi dinledi.

Marc ve Jace mi? *Lütfen onlar olsun.*

Gözleri hâlâ üstümdeyken, serseri yavaşça kuyruğuyla havayı dövmeye başladı. Kulakları normal konumlarına geri döndü. Şimdi tüm dikkati benim üstümdeydi ve kedi yüz ifadesindeki hevesliliği resmen görebiliyordum.

Harekete geçmeye hazırlanıyordu. Ya Marc ve Jace endişelenmesi için fazla uzaktaydılar ya da harekete geçmesi için onu zorlayacak kadar yakındılar. Onları duyamayıp kokularını alamadığımdan birincisi üzerine bahse giriyordum.

Güçlkle yutkundum ve sırtım hâlâ ağaca dayalı ve sağ yumruğumun boğum yerleri ağaç kabuğunun üstüne sürtünürken sağa doğru yavaşça bir adım daha attım. “Ne isti...” *Lanet olsun, evet ya da hayır soruları sor, Faythe.* “Benden bir şey mi istiyorsun?”

Serseri tekrar başını salladı ve yumuşak, kısık sesli bir mırıltıdanma geldi kulaklarıma. Artık aramızda en fazla otuz santimlik bir mesafe vardı. Bakışı yüzüme yapışmış, ağzı açık ve dişleri dışarıdaydı.

Maalesef, ne istediğini bildiğimden oldukça emindim ve “arkadaşlık” kelimesi bu isteğinin tam karşılığı değildi. Var olan sayılı dişi kedilerden birisi olmanın sorunuydu bu. Arz talebi karşılamayınca talepkârlar sıklıkla biraz... *hevesli* hale gelirdi.

Kedi aramızdaki mesafeyi kapadı. Kalbim boğazımda küt küt atıyordu. Kafasıyla sol elimi dürtünce geri çekilmemeye çalıştım.

İstemediğim fiziksel temas yüzünden bunu yapamıyordum bedenindeki bazı parçaların ısırlıp koparılması gerektiğini düşünüyordum.

Keskin olmayan insan dişlerim onu yalnızca kızdırdı. Ama bıçağım arkamdayken bile serserinin gırtlığından birkaç santim ötedeydi. Küçük birlikteliğimizi düğmeye basmakla ve hızlı bir bıçak darbesiyle sonlandırabilirdim.

Ama aslında beni incitmemiş veya gerçekten tehdit etmemişti, bu yüzden onu öldürmek biraz... acelecilik gibi görünüyordu.

Onu öldürmek istemiyorsam, suyuna gitmekten başka yapacak bir şeyin olmadığını anlamakla duyduğum dehşet, ekşimiş süt gibi mideme oturdu. Boşta kalan elimi onu sakinleştirmeyi umarak açtım... gerçi iyi geçinmenin *düşüncesi* bile içimdeki öfke ve tiksinti hislerini açığa çıkarıyordu. Bir yanağını avucumun içine birkaç dakika önce Jace'in yaptığı gibi sürttü. Jace'in kokusunu kendinin-kiyle değiştirip etkili bir biçimde beni sahipleniyordu.

Tenim tiksintiyle büzüştü. Aynı batında doğanlar veya Gurur sürüsü üyeleri arasında rastgele fiziksel dokunuşlar hem kabul edilen hem beklenen bir şeydir. Ama yabancılar arasında bu bir hakaretti. Bir tehdit. Büyük Kanyon ebatlarındaki sosyal bir görgüsüzlüktü.

Kendime serserinin muhtemelen bunu bilmediğini, bizim toplumumuzda yaşamadığını söyledim. Ama ben yaşamıştım ve saygısızlığa uğradığımı hissetme konusunda kendime engel olamıyordum. Göstereceğim her türlü direncin ölüme sebep olmasa bile birimizi yaralayabileceğini bildiğimden, yapabileceğimin en iyisi yavaşça çekilmektir. Ve hayatta kalmak haftanın herhangi bir günü gurura baskın çıkacağından, anlaşma konusunda hevesliydim. Sadece mutlu bir şekilde değil.

Tam tiksinişimin üstesinden geliyordum ki uzaktan, ağaçların arasından bir kedi hırıltısı yükseldi ve etrafımızdaki ürkütücü

sessizlikle birlikte arkadaşça sevip okşama numarası da param-parça oldu.

Serseri elimin altında donakaldı. Parmaklarım hareketsiz kaldı ve gözlerim sessiz bir duayla kapandı. Hırıltı Jace'ten gelmemişti ama bunun hem onunla hem de Marc'la ilgisi olduğundan hiç kuş-kum yoktu. Henüz gelememelerinin nedeni buydu.

Ayaklarımın altındaki yapraklar çıtırdadı ve ansızın elim boş kaldı. Bir şey ceketimin kolunu çekiştiriyordu ve gözlerimi açtığımda sol manşetimin kedinin ön dişlerinin arasına sıkıştırılmış olduğunu gördüm.

Midemdekileri ekşiten korkuyla yer değiştirmesi için öfkeyi çağırarak, "Hey, bırak!" dedim. Korku elinizi ayağınızı bağlar ama öfke dövüşmenize yardım eder ve artık yakın zamanda dövüşeceğimi hiç kuşkusuz biliyordum. "Beni kızdıran son kediye ne olduğunu bilmek istemezsin."

Pekâlâ, teknik açıdan tek yaptığım kısmi olarak dönüşmüş dişlerimle burnunun ucunu çizmektir ama ondan önceki kedi... Beyni her tarafıma ve kuru kahverengi çimlerden oluşan birkaç metre-karelik alana sıçramıştı.

Aşıkâr ama belli ki inandırıcılığı olmayan tehdidime cevaben, serseri gözlerini devirdi –bir kedi için tuhaf bir şekilde bir insan davranışydı– ve telaşla kolumu çekiştirdi.

İstediği şey açıktı. Bu isteği de gerçekleşmeyecekti.

"Hayır!" Başımı salladım. "Bana sürünen ilk erkek kediyle ormanın içinde dolaşacak değilim."

Serseri vahşice hırladı ve kalbim kulaklarımda atmaya başladı. Burnum serserinin kokusundaki ani bir dalgalanmayı aldı. Kızmış ve muhtemelen korkmuştu, vücudu etrafındaki herkesi uyarmak için ekstra feromon salgılıyordu. Bu kişi ben oluyordum. Sadece ben. Tamamen kendi başıma.

Yine de, bana yardım etmeye çalışıyor olsa *bile*, Marc'ı ve Jace'i geride bırakamazdım; özellikle de biri veya ikisi birden yaralanabilecekken.

Tekrar kolumdan çekiştirdi, bu defa sertçe. "Tanımadığın kızları öylece *yakalayıp* sürüklemeye başlayamazsın..."

Ama görünen o ki yanıliyordum, çünkü arka ayaklarımı yere sıkı bir şekilde yerleştirdi ve ceketimi birden güçlü bir şekilde çekti. Ayakta durmaya devam etmek için bir elimi omzuna koymak, yabancısı ve kalın kürkün içinde parmaklarımı kıvrırmak zorunda kaldım. Sonraki çekiştirmesi bizi bir metre kadar sürükledi; ben öne doğru eğilmiştim ve zayıf ay ışığı altında sendeliyordum, o ise hızlıca ve kendinden emin bir şekilde geriye doğru adımlar atıyordu.

"Kes şunu!" Bu defa Marc'ın ve Jace'in beni duyacak kadar yakın olduklarını umarak bağırdım. Ama sözlerim serseriye duraklatmadı. Artık daha saldırgan önlemler almanın vakti gelmişti. *Kahretsin*.

Bir parmağımla düğmeye basarak bıçağı arkamdan çıkardım. Bıçak hoşnut edici, metalik bir gürültüyle açıldı. Gözleri bıçağı takılıp bir ay ışığı hüzmeleri içinde parlarken onu uyardım. "Bana burada fazla bir seçenek bırakmıyorsun."

Tekrar hırladı ve bir an için ikimiz de kılmıdamadık.

Sonra ön patilerle yerden destek aldı ve kolumdan tutup beni sağına çekti. Dengemi yitirip tökezledim ve bıçağı son anda yukarı çevirmeyi akıl ettim. Ama çok geç kalmıştım.

Sol patisi bana doğru atıldı ve elime vurdu. İçer çekili pençeleriyle olsa bile güçlü vuruşu bıçağı elimden düşürdü ve tüm kolumu uyuşturup karıncalanmasına sebep oldu.

Bıçak havalanıp sağ tarafa gitti ve bir ağaç gövdesine çarpıp bir yaprak öbeğinin içine gömülerek gözden kayboldu. Artık yabancı serseriyle baş başaydım; karanlıkta, yabancı bir ormanda... ve tamamen silahsız bir şekilde. Eğer insan formunda daha uzun

süre kalmam gerekecekse, şüphesiz ki bıçak konusunda ciddi bir eğitime ihtiyacım olacaktı.

O zamana kadar sahip olduğum tek şey, şimdi vücudumdaki her bir siniri alazlayan öfke ve içgüdüydü. Büyük, elektrikli bir tel. dim, korku ve öfkeyle uğulduyordum. Ama kararsızlığım gitmişti. “Bırak beni!” Son sözümle birlikte kolum havalandı ve çılgımlı ağzımdan silinip gitmeden önce yumruğum kafatasının yanına geçti.

Bir an için afallayan serseri ayaklarının üstünde sallandı, hem de dört ayağının üstünde. Gözlerini kırptı, sonra ağzını açtı ve serbest kaldım.

Gelmiş olduğum yönde –öyle olmasını umuyordum– yamaçtan aşağı koşturdum. Arkamda serseri öfkeyle kükredi ve hızla peşimden geldi. “Marc!” diye bağırdım, koşudan dolayı hızlanmış soluma sesleri arkamda arayı kapatırken. “Jace!”

“Faythe!”

Marc’ın sesinin kaynağını ararken kafamı sağa sola çevirdim. En azından seslenmeye yetecek kadar durumu iyiydi ve artık çok uzakta değildi. Hırlayan kedi hâlâ bir tehdit olsaydı konumunu asla ele vermeyeceğine güvenerek ona doğru yön değiştirdim.

Serseri beni takip etmek için keskin bir dönüş yaptığı sırada arkamdan gürültülü, sert bir kayma sesi geldi. Burnundan çıkardığı bir sonraki üfleme beni rahatlatamayacak ve *hayatta kalmamı* sağlamayacak kadar yakından gelmişti, bu yüzden arayı biraz açmak için ileri atıldım, sonra durmak için kaydım ve daha kaymam bitmeden önce bir yaprak yatağının üstünde döndüm. İki elimle başımın üstündeki çıplak bir dalı yakaladım. Serseri üstüme atıldı. Gırtlığımdan çıkan bir sesle kendimi ileri savurdum. Ağaç kabuğu avucumu kesti. Dizlerim kıvrılmış bir halde bacaklarım bir ay ışığı hüzmelerinin içine atıldı.

Ağaca kadar çıkamadım –dünya çapında tanınan bir jimnastikçi değildim sonuçta– ama bacaklarım serserinin altımdan geçmesine yetecek kadar yukarı savruldu. Durmak için kaydığı sırada, hem arkadaşlarımdan hem de düşmanımdan uzağa, ters istikamete doğru koşturmaktaydım.

Kediden daha hızlı koşamayacağım gibi, daha yükseğe de tırmanamazdım, yalnızca o kovalamaktan bıkana kadar ondan kaçabilirdim. Veya ben devam edemeyecek kadar bitap düşene kadar... ki bu her an olabilirdi. Ciğerlerim çoktan yanmaya başlamıştı ve her bir derin nefeste yan tarafım sökülüp açılmış gibiydi.

Seçeneklerim tükenince, önce koşu hızımı yavaşlattım sonra da elim sol tarafıma dayalı halde yürümeye başladım. Sonra tamamen durdum. Arkamdan gelen kedinin adımları da yavaşladı, böylece beni öldürmeye değil yakalamaya çalıştığını daha iyi anlamış oldum.

Maalesef bu bilgi fazla güven vermiyordu. Eğer yeterince yaklaşırsa, tırnaklarını çıkarmadığı pençesini geçirerek bile beni bayıltabilir ve sonra istediği yere sürükleyebilirdi.

Serseriyle yüzleşmek için en yakındaki ağaç gövdesine yaslanarak döndüm ve hemen evrensel “dur” işaretiyle elimi kaldırdım.

Serseri başını geriye atıp kükredi ve öfkesi ağaçların arasından yankılandı. Oldukça etkileyiciydi. Ama fikrimi değiştirmedii. Onunla gitmeyecektim.

Kendinden emin bir şekilde attığı her bir adımından kararlılık okunurken ilerlemeye başladı. Yavaşça geri çekildim. Tekrar kapana kısılmıştım ve koşmak için fazla yorgundum. Ama babamın kızıydım ve savaştan yenilmeyecektim.

Sağ elimi yumruk yaptım ve “hazır” duruşuma geçip serseriye niyetimi gösterdim. Sonra üstümden derin bir hırıltı gümbürdeyip

kemiklerimin içinde uğuldadı. Saldırgan ve kızgındı... oldukça iyi bir tehditti. Çok *tanıdık* geliyordu...

Jace.

Serseri kafasını hızla yukarı kaldırdı, dikkati üstümdeki dallara odaklanmıştı. Bakışlarını kısa bir süre için takip ettim. Sağımda kalan kalm bir ağaç dalının üstünde kamburunu çıkarmış, dişleri dışarıda, geniş bir ay ışığı hüzmelerinin içinde parlayan kürkyle birlikte orada duruyordu.

Serserinin kuyruğu bir kez kıvıldaııp bakışlarımı kendisine çekti. Sonra üzerime atıldı.

Kocaman, ön patiler göğsüme çarptığı sırada çığlık attım. Sırtım yere çarptı. Başım dışarı çıkmış bir köke vurdu. Devasa ağırlık vücudumdaki havayı boşalttı, korku ise çığlığımı kesti.

Serseri bana doğru dik dik baktı, dişleri boynumdan birkaç santim ötedeydi ve sıcak nefesi çeneme değiyordu. Paniklemiş bir halde, kürk kaplı kalın kaburgaları ittirdim. Göğsümdeki seksen küsur kiloluk kedi sayesinde, ciğerlerimin kabul edeceği yer olmasa da nefes almaya çalışıyordum.

Jace üstümüzde hırlayıp serseriye sözsüz bir şekilde beni bırakması ya da sonuçlarına katlanması için uyardı. Ama beni ezmeden kedinin üstüne atılamazdı.

İşte o zaman bir rehine olduğumu anladım. Serseri eğer Jace geri çekilmezse beni öldürmekle tehdit ediyordu. Ve yakında ikisinden birisi bir karar vermezse, bunun bir önemi kalmayacaktı çünkü boğuluyordum.

Korku göğsümü tırmalayıp boğazımı kavurdu. Kollarım ümitsizce çırpınıp serserinin yan taraflarını etkisiz bir şekilde dövdü.

“Ölü bir tutsak neye yarar? Nefes alamıyor!”

Marc'ın sesi kulaklarımdaki uğuldamanın arasından bana ulaştığında görüşüm çoktan grileşmeye başlamıştı. Bu, merhametin sesiydi. Kurtuluşun sesiydi.

Muhtemelen duyup duyabileceğim son sestti.

Ama sonra serseri bir patisini göğsümden çekip ağırlığının bir kısmını benimle Marc arasındaki yere verdi ve birden yeniden nefes alabilmeye başladım. Çok iyi değil ama yeterince iyi.

Derin bir nefes aldım ve havayı içime çektiğim hızla dışarı bıraktım. Soluk soluğa kalmamak için çok çaba harcıyordum. Tekrar net bir şekilde görebildiğimde serserinin bacağına etrafından kafamı çevirip baktım ve yanağımı yumuşak, soğuk, mis kokulu toprağa bastırdım. Marc beş metre ötede duruyordu. Alnında bir kesik vardı, yüzünün sol tarafı kanla lekelenmişti ve aynı tarafın ceket kolunda da kanlı bir yırtık vardı. Ama hayatta ve sapasağlamdı. Diğer her şey zamanla düzelirdi.

“Bırak onu gitsin,” diye emretti Marc, babamın itaat et ya da öl sesinin kusursuza yakın bir taklidiyle.

Serseri hırladı ve burnunu boynuma indirdi. Sert tüyleri tenime değdi ve kendime engel olamayıp inledim.

Marc ayağının dibinden kalın, uzun bir dal kapıp harekete geçti. Sopasını yukarı salladı ve öne doğru iki adım attı.

Dört acı parçası gövdeme, sol göğsümün yukarisına diken gibi battı ve acıdan çok şok yüzünden çılgık attım. Marc'ın ani hareketinden korkan kedi pençelerini açmıştı, bu da deri ceketimi, gömleğimi, sonra da etimi delmişti.

Kedi, pençelerini anında geri çekerek, beni –zorunda kalmazsa– öldürmek istemediğine ilişkin teorimi güçlendirdi. Ve gözlerim tekrar Marc'ı bulduğunda, arkasındaki karanlıkta, bacağına arkasında tuttuğu elinde bir ışığın titrediğini gördüm. Bir el feneri mi? Bu

bana nasıl yardımcı olacaktı ki? Lanet olası serseriye kör etmeyi mi planlıyordu?

Marc'ın eli tekrar hareket etti ve ışık bu kez daha parlak bir şekilde parladı. Ancak bu gerçek bir ışık değildi. Daha çok bir pırıltı gibiydi. Ay ışığı... metal bir şeyin üstünde mi parlıyordu? Bıçağımı mı bulmuştu? Hayır, fazla inceydi. Daha çok bir...

Şıngı. Elinde sakinleştirici vardı.

Harika. Maalesef Marc serseriye korkutup beni öldürtmeden bunu kullanabileceği bir yakınlığa erişemezdi. Ama besbelli niyeti bu değildi.

Marc, Jace'e baktı ve başını çok hafifçe sallayıp bir şey için işaret verdi.

Jace kükredi –öfke ve üstünlüğün etkileyici bir gösterimi olduğunu itiraf etmeliyim– ve serseri başını içgüdüsel olarak sese doğru çevirerek tısladı. Kedinin dikkati dağılmışken, Marc şıngıyı bana doğru fırlattı. Şıngı kalçamın yanına, yere pat diye düştü.

Serseri sese doğru tıslayarak döndü ve ağır patilerinden birini karnıma koydu.

"Yap şunu!" diye fısıldadı Marc aceleyle. Elim hızla yanıma gidip parmaklarım şıngıyı bulmak için bir kara yosunu yığınının içinde ilerledi... gerçekten de samanlıkta iğne arıyordum.

Ani hareketim kediye korkuttu –veya onu kızdırdı– ve dört keskin ızdırıp iğnesi göğsümdekinden daha da derin bir şekilde karnıma girdi. Bağırdım ve elimle yosun kümesini kavradım. Karnımın kokusu havayı doldurdu. Aldığım her nefes yırtılmış karnımdan içime yeni acı dalgaları gönderdi. Fakat içimde bir yerlerde serserinin yanlışlıkla göbek deliğimdeki *piercing*'i koparıp koparmadığını merak ettim.

Serseri bana hırlayıp pençelerini geri çekti. Jace yukarıda öfkeyle tıslayıp kedinin dikkatini yine kendisine çekti.

Avuç dolusu yosunu bıraktım ve bu kez kediye korkutmamak için yavaşça hareket edip yeri bir kez daha elimle taradım. Parmaklarım soğuk, plastik pistona değdi. Elim şırıngayı sardı ve rahatlayarak nefesimi bıraktım.

Kolumu yukarı savurdum. Pençe tekrar etime battı. Sıcak kan, karnıma ve vücudumun yan taraflarına aktı. Boğazımdan son bir çığlık koptu. Şırıngayı kedinin boynuna geçirdim, kıkırdağımsı bir dirençle karşılaştığımda irkildim. Daha sert ittim ve iğne içeri kaydı.

Kedi acı ve şaşkınlıkla kükredi. Pistonu yuvasına ittim. Ağır bir şey solumda yere indi, sonra bize doğru süzüldü. Serseri üstünden uçup gittiği sırada çığlığım korku dolu bir cıyıklama ile son buldu. Serseri pençelerini tenimi yırtarcasına çekince tekrar çığlık attım. Karnımı tuttum, ellerim kendi kanımın içinde kaydı.

Marc anında yanımdaydı, karnıma bir şeyler bastırıyordu. Gömleğini. Ceketini unutulmuş bir şekilde yerde yatıyordu. Soğuğa rağmen Marc'ın göğsü çıplaktı. "Kımıldama." Boşta kalan eliyle saçlarını okşadı. "Kanıyorsun."

Güldüm ama bu karnımı acıttığından durdum. "Yapma ya?"

Gülümsedi ve karnıma daha sert bastırdı. "Şişşt," dedi ve ben de başımı sallayıp onayladım, tartışamayacak kadar kötü bir şekilde canım acıdığından uysallaşmıştım.

Marc cep telefonunu çıkardı ve babamı tek eliyle otomatik aramadan aradı. Uzaktan onun GPS cihazından koordinatları okuduğunu ve liderimize bir serseri yakaladığımızı söylediğini duydum. Ve benim yaralı olduğumu söylediğini. Bundan sonra hattın diğer ucundaki paniği duydum ve dinlemeyi bıraktım.

Başımı çevirip Jace'in yerde kımıldamadan yatan ve hâlâ boyundan şırınga çıkan yabancı kedinin başında dikildiğini gördüm. Jace serseriye üstünden atmış, bu esnada kazayla serserinin pen-

çelerini karnımdan sökmüştü ama büyük ihtimalle hayatımı kurtarmıştı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Sesimi duyunca, Jace bana doğru sessizce yürüdü ve yanağını omzuma sürttü. Yanıma yatıp mırıldadı, kanlı elimi bir patisinin üstüne koyduktan sonra gözlerimi kapadım.

Marc'm telefonu klik sesiyle kapandı, karnıma baskı uygularken boşta kalan elimi tuttu. “İyi olacaksın,” dedi. “Baban yardım gönderiyor.” Sonra, onu zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle, “Gitmene asla izin vermemeliydim,” dedi.

Sekiz

Yardıma gelmesi ne kadar sürdü emin değilim ama sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Beklediğimiz sırada, Jace her ihtimale karşı vücudunu benimle baygın serseri arasında tuttu ve Marc yaralarımın baskı uyguladı. Aslında yaralara bakmadı. Acı dolu sis perdesinin arkasından bile, onlara bakamayacak kadar fazla korktuğunu anladım. Kanamayı yavaşlatmak için sağduyulu bir ilk yardım uygulayabilirdi ama hasara bakmak ona bilmek istediğinden daha fazla şey söyleyebilirdi. Benim de bilmek istediğimden daha fazlasını.

Yardım için gelen destek ekibimizi görmeden çok önce duyduk ve çıkan gürültüden, gönderilenlerin çoğunun insan formunda olduğunu anladık. Hızla buraya gelmek istediklerinden, gizlilikle vakit harcamayıp tutuşmuş bir ayı gibi ormanın içinden paldır küldür ilerliyor, ayaklarıyla yerleri dövüyor, dalları kırıyor ve yaprakları eziyorlardı. Jace bizi bulmalarına yardımcı olmak için kükredi; kedi formundayken bana yardım edebilmek için yapabileceği çok az şey vardı.

Çalıların arasından çıkan ilk kişinin babam olmasına hem şaşmış hem de bir hayli rahatlamıştım. O sabah giydiği kıyafet hâlâ üzerindeydi, ormanın içinde hiçbir işi olmaması gereken parlak makyajlı ayakkabılar da dâhil olmak üzere. Ayakkabısı çamurdan perişan olmuştu ve dışarı çıkmış kökler yüzünden çizilmişti.

Beni görür görmez durdu. Kalın eli, bir kenara ittiği dalı geride tutmaktaydı. Yüzünde bir an için dehşet belirip kayboldu ama bunu gördüğüme çok şaşırmıştım. Ağabeylerim pek çok kez yaralanmışlardı ve babam her zaman sakin bir profesyonellikle işleri yürütmüştü. Fakat benim için yüzünde korku belirmişti.

Karnım o kadar kötü müydü?

Hayır! Sadece birkaç delik vardı ve daha fazla ışık olmadan elbette ki detayları göremiyordu. Babam, ben onun daha önce hiç kesilmiş bir halde görmediği yavrusu –tek kızı– olduğum için üzgündü sadece. Bu beni sahadan çekmesini sağlayacak kadar onu korkutur muydu? Kalıcı bir masa başı görevine atayacak kadar?

Hayatta olmaz. Bunun olmasına izin vermezdim.

Acımın içinden babama gülümseyip iyi olduğuma dair ona güvence verdim. O da rahatlayıp gülümseyerek cevap verdi ve kalabalık alanda Marc'ın yanına diz çöküp sağ elimi tuttu. Saçlarını Marc'ın yaptığı gibi ıslak yanaklarımdan geriye doğru okşadı ama tek kelime etmedi. Ben de ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Yem olmanın benim fikrim olduğunu öğrendiğinde, endişesi muhtemelen öfkesi yüzünden gölgede kalacaktı ve karnımdaki acı sürerken bile, çıkacak tartışmanın hoş olmayacağını biliyordum.

Babamın arkasından, kürklü, iki kara şekil alana girdi... geriye dönüşte daha fazla sorunla karşılaşırsak diye ekstra güvenlik. İlkinin Paul Blackwell'in torunu olduğunu fark ettim ve ikincisi...

Rick amca! Onu kedi formunda en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyordum ama benim kadar, Malone için de bana duyduğu desteği açıkça göstermek üzere gelmişti. Ama önemi yoktu. Bir lider herhangi biri için güvenlik görevlisi rolünü oynamazdı. Karnımı kaplayan ateşe rağmen onur duymuştum.

Kuzenim Lucas babasının arkasından çalılardan çıktı. Herkesten, iki eliyle ilk yardım çantasını taşıyan Dr. Carver'dan bile

uzun boyluydu. Önce baygın serseriye sonra bana baktığı sırada gözleri kocaman açıldı.

Doktor şimdi tamamen işine odaklanmış bir halde, bir "affeder-sin" bile demeyerek babamı kenara itip yanımda yere çöktü. Babam hiç tartışmadan çekildi ve doktorun, acil bir durumda lider statüsüne baskın çıkmasını görmekten mutlu oldum. *Bildiğim iyi oldu.*

Dr. Carver çantasını yere koydu, sonra dikkatli bir şekilde Marc'ın mahvolmuş gömleğini karnımdan çekip Lucas'ın hazır tuttuğu bir plastik torbanın içine bıraktı. Sonra iki eliyle tişörtümün altını tuttu ve nazikçe kaldırdı. Kumaş açık yaralarımı çekiştirdiğinde kenetlenmiş dişlerimin arasından içime hızla hava çektim. Yara açığa çıktığında, doktor tişörtümü alt tarafından yakasına kadar yırttı. Düzgün bir şekilde olmasa bile kolayca yırtılmıştı (kedi adamlar insan formunda bile çok güçlülerdir) ve birden tüm gövdem açığa çıkmıştı; kanlı yaralar, kırmızı lekeli sütyen ve diğer her şey.

Karnımın durumunu görünce Marc irkildi ve Jace inledi. Ama kimse kısmi çıplaklığa göz atmadı bile. Birbirimizi sürekli çıplak görüyorduk çünkü kıyafetlerle dönüşüm geçirmek çok saçma olurdu. Bunun bir süre sonra pahalı gelmeye başlayacağından bahsetmiyorum bile.

Marc'ın yüzü kendi korku ve dehşetimi yansıtıyordu. Daha fazlasını görmek istemiyordum, bu yüzden onun yerine başımı eğip babama baktım. Çenesi benimki gibi sıkıca kenetlenmişti ve ne sakladığını merak etmeden edemedim. Onu seyrettiğimi fark ettiğinde gülümsedi. "İyi olacaksın." Kendisini ikna etmek istermişcesine başını salladı. "O kadar da kötü görünmüyor."

Dr. Carver kanı hafif hafif temizlerken irkildim ve etrafımı temizlemek için hâlâ yerinde duran *piercing*'imi tuttuğunda rahatlamayla içimi çektim. Ama gözlerimi asla babamdan ayırmadım. "Tıp diplomanı nereden aldın?"

Dr. Carver dikkatimi çekerek kalçasının üstüne oturduğu sırada babam boğuk sesle güldü. "Aslında, haklı. Göğsünde dört delik var... pençe olduklarını tahmin ediyorum." Başımın onayladım ve devam etti. "Acıdıklarına eminim ama derin değil ve gerçek bir zarar vermiş gibi görünmüyorlar."

Hiç yoktan iyi.

"Karnındaki yaralar biraz daha ciddi ama ilk bakışta hiçbir organ yırtılmamış gibi duruyor. Tabii ki emin olmak için senden gözümlü ayırmayacağım. Ve delinmeden oluşan kesikler deriyi oldukça iyi yırtmış ama kasların ötesine geçtiklerini sanmıyorum. Çok şanslı olduğumu söyleyebilirim. Kalıcı bir zarar olacağını sanmıyorum."

Ormanın kendisi dahi iç çekmiş gibiydi. Gerçekten etrafımdaki erkeklerin birlik içinde soluklarını bıraktıklarını duyuyor olduğumu anlamam için bir süre geçmesi gerekti.

"Beni yanlış anlama." Dr. Carver kaşlarını çatıp bana baktı. "Bir süre canın acıyacak. En az yirmi dört saat hareketsiz kalman gerek, sonra iyileşmeyi hızlandırmak için mümkün olan en kısa sürede dönüşmelisin. Eğlenceli olmayacak ama önümüzdeki ay burarlarda uzanıp her güldüğünde yüzünü buruşturmandan daha iyidir."

"Başa çıkabilirim, doktor."

Kaşları gevşedi. "Yapabileceğinden eminim." Bakışları babamın kilerle karşılaşmak için yukarı kaydı. "Haydi, onu buradan götürelim de onu dikebileyim."

Lucas beni taşımayı önerdi ve Jace tekrar dönüşüp yardım etmek istedi ama Marc ikisini de yanıma yaklaştırmıyordu. Ormanın içinden ana kulübeye, sonra dört yüz metre boyunca bizim kulübeye kadar tüm yolda beni kollarında bir bebek gibi taşıdı. Her adımda yüzümü buruşturdum, en sonunda kokusunun verdiği rahatsızlığı hissedebilmek için başımı boynuna gömdüm. Marc çene-

siyle başımın üstünü okşadı, bu Dr. Carver'ın acılarımı dindirmek için bana verebileceği her şeyden daha çok işe yaradı.

Lucas, baygın serseri bir çuval gibi omzuna atılmış haldeyken arkamızdan yürüdü. Dr. Carver, Malone şırıngaların içlerine her ne doldurduysa –belli ki geçmişte deneyimlediğimden çok daha güçlü bir şeydi– serseriye verdiğim dozajdan onun saatlerce baygın kalacağını söyledi. Ve serseriden ne kadar küçük olduğumu göz önünde bulundurunca, böyle bir dozda benim ne kadar baygın kalacağımın düşüncesi zavallı, hırpalanmış karnıma kadar beni hasta etmeye yetti.

Kulübemize girdiğimizde, Marc beni sahiplendiğim odadaki parlak yeşil çarşafı yatağın üstüne nazıkçe koydu. Mutfaktan bir makas buldu ve tişörtümün kalanını kestikten sonra kendi odasından –onun gibi koktuğundan bunu anlayabiliyordum– aldığı fazladan bir yastıkla başımı arkadan destekledi. Beni rahat ettirmek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ve her nefeste karnımı alevler sarıyor olsa da şikâyet ederek, hatta acıdan bahsederek bana dokunuşunu mahvedemeyecek kadar mutluydum.

Babam güncel bilgileri vermek için ana kulübedeki mahkemeye telefon açtığı sırada beni görmesini engelleyecek hiçbir şeye izin vermeyerek odanın bir köşesinde bir koltukta oturuyordu. Dr. Carver hızla odama girip yaralarımı dikmek için her şeyi hazırlattı. Kendisine mümkün olduğu kadar fazla ışık versin diye lambanın abajurunu çıkardı. Sonra komodinin üzerindeki beyaz, temiz bir havlunun üstüne birkaç tıbbi malzeme –makas, diş ipine benzer bir ip ve birkaç tane daha korkunç görünümlü alet– çıkardı.

Havlunun üstüne boş bir şırınga, peşinden de tıpası olan, küçük bir cam şişe koyarken irkildim. “Bu ne için?”

Dr. Carver yüzümdeki korkuyu gördüğünde gülümsedi. İğneler konusunda pek yiğit değildim. İstemediğim yerlere götürülmemi

sağlıyor gibiydiler. “Yeni konduğumuz için. Adrenalin ve bazı diğer ilaçların karışımıyla onu dönüşüme zorlayacağım.”

“Ah.” Mantıklıydı. Serserinin kedi formunda uyanmasına izin veremezdik çünkü tehlikeli, kontrol edilmesi güç ve kelepçelenmesi imkânsız olurdu. Ve ayrıca onu kapayacağımız kafesimiz yoktu. İki bacağının üstünde, düzgün bir şekilde bağlanabilirdi, üstelik başka kimseyi parçalayamazdı.

“Fakat kalanlar benim için. Değil mi?”

“Hımm... evet.” Dr. Carver naylon çantasının fermuarını çekti ve boş yatağın üstünde bana bakacak şekilde oturdu. “Bu senin işte aldığın en ciddi yara mı?”

Omuzlarımı silkmeye çalıştım ama bu küçücük hareket bile karnımı sızlattı. “Az daha bağırsaklarımı çıkaracak ilk yaralanma.”

Carver güldü. “Eh, adamın niyeti buysa, çok yetersiz bir iş çıkarmış. Bağırsakların asla bu küçük deliklere sığmazdı. İyi olacaksın. Bir süre canın acıyacak ve muhtemelen yara izin olacak ama tamamen iyileşeceksin.”

“Teşekkürler,” dedim ve doktor canlı bir şekilde başını sallayıp serseriyle ilgilenmek için salona giderken iğneyi ve küçük cam şişeyi aldı. Ve tuhaftır ki bu, beni sözlü sakinleştirmelerden daha çok rahatlattı. Eğer önce diğer adamla ilgilenmek istiyorsa yaralarım o kadar kötü olamazdı.

Fakat yine de ben kimse için bir tehdit değildim. Serseri ise öyleydi.

Dr. Carver kapıdan çıkarken, Marc’ın yanından geçti. Marc bir mutfak sandalyesini yatağımın yanına taşıyıp kendisini sandalyeye bıraktı ve elimi ellerinin arasına aldı. Yanımda bana eşlik edecek Marc varken, babam son bilgileri bir nebze mahremiyet sağlayabildiği kendi odasından vermek için annemi aramak üzere yanımdan ayrıldı.

“Doktor haklı, biliyorsun.” Marc parmaklarını sıktı.

“Nereden biliyorsun?” Arkasına yaslanıp onu bizim dünyamıza ve benim hayatıma getiren dört uzun pençe iziyle lekelenen muhtemelen, yapılı göğsünü gözler önüne serdi. O eski yaralar kanımla lekelenmiş bir halde şimdi tuhaf bir şekilde taze görünüyordu. “Eğer ben bundan kurtulabiliysem, sen de ondan kurtulursun.”

Kızardım ve göreceli olarak küçük sayılabilecek bir yara için sızlandığımdan utanarak bakışlarımı kaçırdım. Lanet olsun, Jace üç ay önce *vurulmuştu* ve çok da güzel iyileşmişti.

“Haklısın. Pısrığın tekiyim.”

“Hayır. Doktor seni temizlemeden önce oldukça kötü görünüyordun. Tüm o kanı gördüm ve ilk başta o pisliğin seni neredeyse ikiye ayırdığını düşündüm.”

“Beni incitmek istediğini sanmıyorum.”

Marc'm bakışları önce karnıma kaydı, sonra tekrar yüzüme çıktı. “Ne istemiş olduğu önemli değil.”

“Önemli olması gerektiğini düşünmüyor musun?” Ama serseri düşünmüyordum. Kendimi ve Andrew'a enfeksiyon bulaştırmayı istememiş olduğum gerçeğini düşünüyordum. Ve Marc'm haklı olması ihtimalini... bunu isteyip istemememin nihayetinde önemli olmayacağını.

Ama cevap vermek yerine, bakışlarını çıplak karnıma indirdi ve nabzının hızlandığını duyduğum sırada dudaklarının bir kenarı bir tebessümle yukarı kıvrıldı. “Biliyorsun, serseri o şeyi çekip ko-parmadığı için şanslısın.” Başıyla *piercing'imi* gösterdi ve buna gerçekten ilk kez baktığını fark edince kızardım.

Ethan bunu yaptırmam için beni bir aydan kısa bir süre önce götürmüştü ve hayatında ilk defa uzun soluklu bir kız arkadaşı olması gerçeğine rağmen, tüm zamanını cam tezgâhın arkasındaki

vücudunda pek çok *piercing*'i olan kızla flört ederek geçirmişti. Tabii üç ay uzun soluklu olarak kabul edilebilirse...

Ağabeyim yeni –ve tek– *piercing*'ime “harika” demişti. Ama bunu onun için yapmamıştım. Mağazanın penceresindeki görüntü bana bir zamanlar Marc'ın göbek *piercing*'lerini seksi bulduğunu söylediğini hatırlattığında, geçici bir heves üzerine yaptırmıştım.

Bir hafta boyunca, ondan bir tepki almaya çalışarak dar ve kısa üstler giymiştim ama delinmiş göbeğime bakmamıştı bile. En azından ben baktığını görmemiştim. Belli ki karnımda açılan tek bir delik dikkatini çekmek için yeterli değildi.

Dört tanesi bu işi çok güzel bir şekilde yapmıştı...

“Beğendin mi?” diye sordum, kanlı yaralarımın görüntüyü lekelediğinin tamamen farkında olarak.

“Hımm, evet. Beğendim.” Sesi arzuyla boğuklaştı. Gülümsemdim. Gözlerim uzun bir süredir bakmama izin verilmediği için özgürce Marc'ın göğsünde gezindi. Yakışıklıydı; her zaman böyle düşünmüştüm. Çocuk olduğumuz zamanlarda bile. Benim kanımla kaplı olduğu şu anda bile.

Hayır, bekle, hepsi benim değil. Jace'le ormanda beni bulduklarında Marc'm üstü çoktan kanlıydı ve artık tişörtü üstünde olmadığından nedenini anlıyordum. Sol pazısı dört tane yepyeni pençe iziyle çizilmişti ve yaranın kokusundan bunu Jace'in yapmadığını söyleyebilirdim. Başka bir serseriyle karşılaşmışlardı. Beni bulmaları için bir süre geçmesine şaşmamak gerekirdi.

Ama ona ne olduğunu sormadan, Lucas ve tekrar dönüşüm geçirip yeniden giyinmiş Jace'in hareketsiz, çıplak bir erkeği taşıdıkları salondan gelen yumuşak bir homurdanma dikkatimi çekti. *Serseri.*

Dr. Carver'ın sihirli iğnesi işe yaramıştı... yeterli zaman verilirse, bilimin doğayı tamamen yenebileceğinin bir kanıtı daha.

Belki bir gün kedi adam enfeksiyonunu tersine çevirebilecek, serserilere insan hayatlarını geri verebilecekti. Ama şimdiye kadar, serseriler için mümkün olan tek umut kendilerine dağıtılan kartları en iyi nasıl oynayacaklarını öğrenmekti. Marc bununla çok güzel bir şekilde başa çıkmıştı. Andrew çıkamamıştı.

Dr. Carver odama girip kapıyı kapamadan önce görebildiğim son şey, Jace'in serserinin ayak bileklerini birbirine bağlarken Lucas'ın el bileklerini bağlamasıydı. Sonra Dr. Carver, Marc'ın boşalttığı sandalyeye oturdu ve gelecek dikişlere kendimi zihnen hazırlayarak yavaşça nefesimi bıraktım.

Dr. Carver dikiş yerlerini uyuşturmak için bana lokal anestezi uygularken Marc elimi tuttu. Lokal anestezinin iğneyle yapıldığını fark ettiğimde, neredeyse parmaklarını ezdim. Bundan sonra, gerçek dikişler başladığında, saçlarını okşamak için yerini değiştirdi ve Michael'ın bana vermiş olduğu stres topunu getirmesi için Jace'i gönderdi. Doktor beni tekrar bir araya getirdiğinde, o salak yumuşak top yorganımın her tarafında minik sünger parçaları halinde durmaktaydı.

Fakat her birini etimdeki acısız ama garip, minik çekişler olarak hissettiğim dikişleri atlatmamı sağlayan şey top değildi. Yatağımın ayak ucunda volta atmak üzere geri dönen babam da değildi. Atlatmamı sağlayan Marc'tı, lider adamlarının hikâyelerini anlatarak dikkatimi kendisinde tutan Marc. Bazıları komikti. Bazıları aptalcaydı. Ama bunların hepsi babamın endişeli voltası veya Dr. Carver'ın dikişlerimi sayarken kendi kendine mırıldanmasını dinlemekten daha iyiydi.

Marc, ben onu defalarca yüzüstü bırakmış olmama rağmen bir kez daha ona ihtiyaç duyduğumda beni hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Karnım en sonunda dikildiğinde ve babam, doktorun yaptığını inceleyip onayladığında Dr. Carver göbeğimi birkaç büyük sargı beziyle sarıp beyaz ve kalın tıbbi bantla sabitledi.

Marc kullanılmayan yatağın üstündeki battaniyeyi çekip beni bununla sardı. Sonra Dr. Carver'ın bana bir bardak suyla getirdiği hapları içmem için yeterli olacak kadar başımı yukarıda tutmam için güçlü, sıcak elini enseme koydu.

Hap sonrası oluşan acı tadı temizlemek için daha fazla su içtiğim sırada, "Bunlar senin birkaç saat uyumanı sağlayacak," dedi Dr. Carver. *Akıllı adam*. Eğer bana bunu hapları vermeden önce söylemiş olsaydı, muhtemelen içmeyi reddederdim. "Uyurken acı için bir şeye ihtiyacın olmayacak ama uyandığında alabileceğin güzel bir şeyim var."

Ona ihtiyacım olacağından emindim. Lokal anestezi çoktan etkisini kaybetmeye başlamıştı ve sadece başımı yukarıda tutmak dahi sanki alevli bıçaklar karnımı deşiyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. O kasları bu kadar sık kullandığıma dair bir fikrim yoktu ama onları bir daha göz ardı etmemek için zihnime not aldım.

"Seni yalnız bırakmak istemiyorum," dedi Dr. Carver, benimle konuşuyormuş gibi görünmesine rağmen babama bakarken. "En azından iç kanama ihtimalinden tamamen kurtulana kadar. Baş dönmesi veya mide bulantısı hissedersen veya idrarında kan olursa hemen bana haber ver. Birisi şişme, hassasiyet veya çürüme için başında beklemeli."

Babam başıyla onayladı ama ilk konuşan Marc'tı. "Ben onunla kalırım." Babam kaşlarını çattı ve bir an için tartışacakmış gibi göründü. Ama sonra yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizleşti ve sadece başını salladı. "İyi. Faythe uyanmadan önce serseri uyanırsa nöbeti devralması için birisini gönderirim." Çünkü sorgulamalardan Marc sorumluydu. İnsanları konuşmaya *ikna etme* konusunda gerçekten iyiydi.

Besbelli tatmin olan Dr. Carver çoktan kapıya doğru ilerlediği sırada Marc'a başını salladı. "Birkaç dakika içinde kolunla ilgilenmek için geri döneceğim."

Muhtemelen bu kadar çabuk bir şekilde etkisini göstermiş olmayacak haplar kadar, yorgunluk ve şoktan dolayı da gözlerim şimdiden ağırlaşıyordu. Ne olursa olsun, iradem dışında uykuya çekilmenin düşüncesi beni panikletmeye başlıyordu. Bir şeylerin dışında bırakılmaktan nefret ederim ve eğer serseri ben uyanmadan önce uyanırsa, bırakın kendi sorularımı sormayı, neler söylediğini dahi duyamayacaktım. *Hiç adil değil.*

"Bekle, onunla konuşmak istiyorum," diye ısrar ettim, babam eğilip gözlerimi sanki ne kadar ayık olduğuma karar vermeye çalışmış gibi incelerken. "Ona şeyi sormak istiyorum..."

"İster inan ister inanma, sen olmadan da üstesinden gelebiliriz." Ama nazik gülüşü egoma yapılan saldırıyı yumuşattı. "Biraz uyu ve serseri hakkında endişelenmeyi bize bırak."

"*Endişeli değilim...*" İtiraz etmeye başladım ama çoktan Marc'a bakıyordu. Yüz ifadesi şimdi sert ve kızgındı. Konu neyse, onu da kaçırmak istemiyordum.

"Benimle bir dakika dışarı gel," diye buyurdu liderimiz. Sonra, Marc cevap veremedi babam tekrar bana döndü, gözleri yumuşamıştı ve bu beni sinirlendiriyordu çünkü bana liderin bir adamı gibi değil de kızı gibi davranıyor olduğunu gösteriyordu. Gülümseyerek alnıma onuncu doğum günümün sabahından beri yaptığını hatırlamadığım yumuşak bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, kedicik. Uyandığında burada olacağız."

"Ben bir kedicik değilim!" diye çıktım ama kimse dinlemiyordu. Babam, Marc'ın önünden salona gidip sanki konuşmalarının duyulmasını engelleyebilirmiş gibi arkalarından kapıyı kapadı. Ama hâlâ benim hakkımda tartıştıklarını duyabiliyordum ve hızlı

bir şekilde beynimi kuşatan uyku hapının yoğun sisinin içinde bile şaşırdım. Marc'ın, lideriyle daha önce tartıştığını hiç hatırlamıyordum. Ama sonra anladım: Babam bir lider gibi hareket etmiyordu. Bir baba gibi hareket ediyor ve Marc da ona hitap ediyordu.

“... tek başına bırakabildin? Öldürülebilirdi!”

“Evet, öldürülebilirdi.” Marc'ın sesi sessiz bir kendine güvenin gizli etkisiyle sakindi ve bu içimi titretti. Bir lider gibi konuşuyordu. “Hepimiz, yılın herhangi bir günü öldürülebiliriz, Greg. Liderin adamlarıyız. İşimiz riskli bir iş.”

“İşte bu yüzden çiftler halinde çalışıyorsunuz. Bir diğerinizin arkasını kollamak için.”

“Kusursuz bir dünyada, evet,” diye kabul etti Marc. “Ama dünyamız kusursuzun kenarından kıyısından geçmiyor. Bazen bazı şeyler ortaya çıkar. Fırsatlar kendilerini sunar ve burada da olan buydu. Faythe bir fırsat gördü ve bunu değerlendirdi. Her şey onun fikriydi. İkimizden daha iyi bir yem olacağını söyledi ve haklıydı. Ortalıkta Jace ve ben gezinirken serseri kendisini asla göstermezdi.”

“Hiçbir kaçak, onun hayatını kaybetmesine değmez.”

“Katılıyorum. Ama gerçekten işleri senden devralmasını bekliyorsan, *nasıl* yapacağını öğrenmesine izin vermelisin. Ve ona güvendiğini bilmesine. Özellikle de hiç kimsenin ona inanmıyor gözüktüğü şu anda. Bu onun fikriydi ve iyi bir fikirdi. Keçi kadar inatçı ve onun suyuna gitmeseydik, zaten kendi başına harekete geçecekti. İkimiz de bunu biliyoruz. O anda en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, Faythe de öyle. Fakat yaralanması konusunda kimse benim hissettiğimden daha kötü hissedemez.”

“Biliyorum.”

Varlığımın her gün ona yaşattığı acı ve öfkeye rağmen, Marc'ın bana duyduğu hisleri babamın da bilmesinden rahatsız olarak gözle görülür şekilde yutkundum. Dünyamızda mahremiyet yoktu ve ço-

ğumuz diğer herkesin zaten bildiği şeyi bilmiyor gibi yapmak için bir neden görmüyordu. Rol yaptığım tek kişi Jace'ti ve bunun tek nedeni bu şekilde olmasını tercih ediyor gibi gözükmesiydi.

"Fakat olay bundan daha farklı, Greg."

"Ne gibi?" dedi babam ve bir şeyden kaçındığını fark ettiğim için gülümsedim. Büyük Greg Sanders'ın kendisine itiraf etmekten rahatsız olduğu bir şey gerçekten olabilir miydi?

"Mahkeme muhtemelen onu her iki suçlamadan suçlu bulacak. Hepimiz bunu biliyoruz. Şimdi ihtiyaçları olan şey, yaşamasına izin vermek için bir neden. Onları güçsüz aptallar olarak göstermeden yürüyüp gitmesine izin verecek bir mazeret. Bir anne olmak dışında onlar için –hepimiz için– faydalı olduğunu bilmeleri gerek. Brett'i korumak, serseriye tutuklamak onlara bunu gösterecek. Evet, bu süreçte yaralandı ama iyi olacak. Amaca ulaştırılan her yol mübah, Greg ve o da en az benim kadar buna inanıyor. Eğer bana inanmıyorsan, git kendin sor."

Babamın yerine sessizlik konuştu. Marc haklıydı ve bunu çok iyi biliyordu. Ama bir babanın korkularını tam anlamıyla yatıştıramazdı. "İyi. Mahkeme bir karara vardığı anda tekrar mesai başı yapar ve gerçekten işinin başına döner. Ama o zamana kadar, işleri ağırdan alacak. Özellikle de şimdi yaralı olduğundan. Ona göz kulak ol."

"Elbette."

Liderin kendine özgü, akıcı ama güçlü ayak sesleri kapıdan uzaklaştı ve karnımdaki acıya rağmen, dinlediğimi bilmesi için ona seslendim. "İyi geceler, babacığım!"

Adımları durakladı ve babam hafifçe kıkırdadı. "İyi geceler, kedicik."

"Ben bir kedicik değilim!" diye bağırdım Marc kapıyı açtığı sırada. "Tamamen yetişkin birisiyim!"

“Siz ikiniz bu konuda hayatınız boyunca didişeceksiniz,” dedi gülümseyerek. “Sen her zaman onun küçük kızı olacaksın.”

“Ve o her zaman fazla korumacı, her şeyi bilen bir karın ağrısı olacak,” diye patladım.

Marc başıyla onayladı, yatağımın yanına oturduğu sırada hâlâ gülümsüyordu. “Tıpkı babası gibi işte.”

Tam olarak kaşlarımı çatmayı başaramadım. Bana ne isterse diyebilirdi çünkü bu benimle konuştuğunu gösteriyordu. “Pekâlâ, neden bana birden nazik davranmaya başladın? Yaralandığım için mi?”

“Belki.”

“Tek yapmam gerekenin biraz kan dökmek olduğunu mu söylüyorsun?”

“Veya belki biraz kibarlık.”

Ah. Bu pek adil değildi; ona nadiren kötü davranıyordum. Ama bunu sesli bir şekilde söylemedim çünkü bu asla üstünde anlaşılmadığımız şeylerden biriydi.

Onunla evlenmeyi reddetmekle zalimce davrandığımı düşünüyordu ve ben de onunla evlenmek ile onu tamamen kaybetmek arasında beni bir seçime zorladığı için zalimce davrandığımı düşünüyordum.

Marc'ın dünyası siyah ve beyaz, kalın çizgilerle belirlenmişti. Benimki grinin tonları tarafından ele geçirilmişti. Marc iyi ve kötüyü görürdü ama ben çoğunlukla sadece orta yolu görürdüm. Fakat ne gariptir ki, yargılandığım şu mahkemede her zamanki pozisyonlarımızı tersine çevirmiş gibi duruyorduk.

“Üzgünüm,” dedi, saçlarımı tekrar okşayarak.

“Üzülme. Bunu hak ettim.”

İtiraz edemeden –ve itiraz edecekti– yatak odasının kapısı tekrar açıldı.

“Pekâlâ, Marc, haydi şu kola bir bakalım.” Dr. Carver yataklarının arasındaki sandalyeye oturup boş yatağa oturması için elini sallayarak Marc’a işaret etti. Marc kendisinden isteneni yaptı ve Dr. Carver incelemek için yaralı kolu lambaya doğru dikkatli bir şekilde uzattı.

“Tamam, sıyrıklar çok derin değil ve temiz. Görünen o ki, senin de şansın yaver gitmiş.”

Marc’ın kolunun hâlâ yerinde olmasının tek nedeni, çok iyi bir lider adamı olmasıydı. Bu zamana kadar gördüğüm en hızlı reflekslere sahipti ve her zaman tetikteydi. Marc hayatta kendi şansını yaratırdı.

Benim tek yaratabildiğim şey ise hatalardı.

Göz kapaklarım ağırlaşırken Dr. Carver’ın, Marc’ın yaralarını diktğini, peş peşe küçük, hatta hipnotize edici dikişler attığını seyrettim. Marc aslında benden daha çok yaralanmıştı, çünkü benimkiler kadar derin olmasa da sıyrıkları daha uzundu.

“Sabahleyin dönüşmeni istiyorum,” dedi Dr. Carver Marc’a, gözlerim kapanmaya başladığında. “İyileşme süreni önemli ölçüde kısaltacaktır ve sana buralarda en iyi halinle ihtiyaç duyacaklarım gibi duruyor.”

Gözlerimi son kez açtığımda Marc’ın başını sallarken doktorun omzunun üstünden hâlâ beni seyrettiğini fark ettim.

İlacın sebep olduğu uykuya yenik düşmeden önce gördüğüm son şey, dudaklarının acı verici şekilde tanıdık yarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmasıydı.

Dokuz

Uyandığımda, Marc gitmişti. Odam karanlıktı ve komodinin üzerindeki çalar saatin kırmızı rakamları saatin 03.13 olduğunu söylüyordu ama aklım bunun gece mi yoksa gündüz mü olduğunu anlayamayacak kadar uyku ilaçlarından dolayı karışmış bir haldeydi. Pencereye bakmak niyetiyle sağıma döndüm ama bunu başaramadım çünkü ilk hareketimle bir acı karnımı ikiye böldü.

“Ah, kahretsin,” diye inledim ve bir kahkaha karanlığın içinden bana doğru süzüldü.

“Bunun *iyi* hissettireceğini mi düşünmüştün?”

Jace.

Yastığın üstüne geri düştüm, yalnız olmadığım ve Marc’ın yerine... herhangi biri değil de Jace geçtiği için rahatlamıştım. “Aslında hiç düşünmemiştim. Hareket etmenin ne kadar acıttığını unutmuşum.”

“Yakında daha iyi olur.” Bunu en iyi o bilirdi. Yalnızca altı ay içinde, iş sebebiyle her zaman oluşan sıyrık ve çürüklere ilaveten, Marc da canına okumuş ve Manx tarafından da vurulmuştu. Annemin revirinde o kadar çok vakit geçirmişti ki, annem odayı yeniden dekore etmesini teklif etmişti.

“Kesinlikle öyle olmasını umuyorum. Işığı açabilir misin?”

“Elbette.” Sandalyenin yayları gıcırdadı ve yerde sürünen ayak sesleri duyuldu. Karanlık odanın içinde boğuk bir klik sesi yankı-

landı ve yatağımın yanındaki lambadan bir eli hâlâ düğmede olan Jace'i aydınlatmak üzere ışık yayılmaya başladı.

"Teşekkürler." Gözlerimi kısarak, karnımı hareket ettirmeden başımı kaldırmak için bir elimi başımın altına soktum.

"Sorun değil. Biraz su ister misin?"

"İsterim doğrusu. Ağzım çok kuru." Ve dilimde de acı bir tat vardı.

"Uyku ilaçlarından dolayı." Jace dikkatimi tekrar saate çekerek komodinin üstündeki su dolu plastik bardağı uzattı.

"Sabah mı?" diye sordum, öğlen olması için odada yeterince doğal ışık olmadığına en sonunda karar vererek. O kadar uzun süre uyumuş olamazdım...

"Evet. Neredeyse beş saattir kendinde değildin. Doktor camın ne yemek istiyorsa yiyebileceğini söyledi."

Jace yatağımın yanındaki sandalyeye oturup pipet ağzıma doğru eğilmiş bir şekilde bardağı yüzümün yakınında tutarken gülümse-dim. "Pizza. Pizza istiyorum."

Kıkırdadı. "Onun dışında."

Elbette. Liderler bir pizza dağıtıcısının araziye girmesine asla izin vermezlerdi.

Pipetten su içtim ve boğazımın anında daha iyi olduğunu hissettim. Yeterince içtiğimde, Jace bardağı yerine koydu. "Oturmana yardımcı olmamı ister misin? Doktor senin için biraz ağır kesici bıraktı ama yatarken almayı denersen muhtemelen boğazına takılırlar."

"Evet, teşekkürler."

Jace yatağın üstüne eğilip ellerini kollarımın altına geçirdi ve ben yatağın başına dayanmış bir yastığa yaslanıp kendimi yavaşça iterken o da ağırlığımı destekledi. Karnım itiraz ederek çığlık attı ve cildim dikişlerin etrafında sınıksı çekildi. Fazla ani hareket eder-

sem iplerin etimi keseceğine ve yeni baştan dikiş atılacağına dair korkumu bastıramıyordum.

Neyse ki böyle bir şey olmadı. En zoru, doğrulduğumda rahat bir pozisyon bulmaktı. Gözlerimi sımsıkı kapadım ve ilk acı dalgası beni sararken battaniyeyi her iki yumruğumun içine alıp sıkıttım.

“İşte, bunları al. Yardımı olur.” Komodinın yanındaki bir şişeden üç tane yuvarlak ve beyaz hap çıkardı ve şişenin ebadını görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Jace gülümsedi. “Bunun için yakında teşekkür edeceksin. Bunları ilk yirmi dört saat içinde alman, sonra işleri hızlandırmak için beraberinde dönüşümü denemen gerekiyor.”

Açık avucumun içinde duran haplara gözlerimi diktim. “Üçünü de mi?”

Omuzlarını silkti. “Manx beni vurduktan sonra her dört saatte bir, dört tane aldım. Etkilerini hızla kaybediyorlar. Her neyse, baban doktora seni iyi hissettirmesini tembihledi. Sanırım duruşmayı gereğinden fazla ertelemekten korkuyor.”

Tek korkan o değildi. Kararı hasta yatağında duymak zorunda kalsam bile, duruşmadan kurtulmak için fazlasıyla hazırdım. Benim için tuttuğu bardaktan içtiğim diğer bir yudumla hapları boğazımdan aşağı indirdim.

“Marc nerede?” diye sordum, birden kulübenin geri kalanındaki sessizlikten endişe duyarak. Jace’in yüzünde hoşnutsuz bir ifade dolaştı ve birden kendimi suçlu hissettim. Diğer herkes gibi, Marc’la ayrıldığımızı ve muhtemelen neden ayrıldığımızı biliyordu. Herkes duvarların arkasından duyabildiğinden, kedi adamlarla dolu bir evde sır saklamak zordu.

Ama Jace, Marc’ı geri istediğimi bilmek zorundaydı. Bu yüzden birinin önünde diğerinden bahsetmemeye çalışıyordum. Ve

unuttuğumda ise konuşmaya hızla devam etmeye. “Serseriyi ben- siz sorgulamıyorlar, değil mi?”

“Henüz değil. Yaklaşık bir saat önce uyandı ama liderler hâlâ Marc’la konuşuyorlar. Benden sonra orada neler olduğu hakkında sorgulamak için onu çağırdılar.” Eliyle havada çizdiği daire tüm vücudumu içine aldı ve ilkinin hemen peşinden ikinci bir vicdan azabı geldi.

“Bunun için sizleri suçlamıyorlar, değil mi?”

Jace bakışlarını kaçırıp çekimser bir şekilde omuzlarını silkti. “Calvin bunu çok isterdi ama konuşmayı baban yönetiyor.” Orman- daki hainlerin duruşmamla teknik olarak hiçbir alakaları olmadı- ğından, soruşturmayı babam yönetecekti. Tanrı’ya şükür.

“Onlara gerçeği söyleyeceğim.” Kızgınlıkla kaşlarını çatarak yemin ettim. “Benim fikrimdi ve denesenez bile hiçbiriniz beni dur- duramazdınız.”

Jace elini benimkinin üstüne koyarken gülümsedi. “Baban da tam olarak bunları söyledi.”

Babamın yola geldiğini duymaktan memnun olarak gülüm- sedim. Beni korunması gereken bir çocuk yerine yeniden bir lider adamı olarak düşündüğünü duymaktan. Şimdi mahkemenin olan- ları benim bakış açımı görmelerini bir sağlayabilirsem...

“Peki, sizin başınıza ne geldi orada?” diye sordum, yabancı bir kedinin cıglığı ile Marc’m kolundaki taze pençe izlerini hatırlayarak.

Jace yatağımın başına yaslandı ve alnını ovuşturduktan sonra gözlerinde pişmanlık parlarken bakışları benimkilerle buluştu. “La- net olsun, Faythe, bunun için çok üzgünüm. Birisinin ormanda çı- lıncı hareket ettiğini duyduk. Çıkardığı ses o kadar yüksek ve belir- gindi ki serseriyi kandırmak için böyle yaptığını düşündük.” Omuz- larını silkti. “Besbelli durum böyle değilmiş ama başka bir serseri olduğunu anladığımızda, etrafımızda daire çizip arkamıza gelmişti.

“Marc onun atladığını duymuş olmalı, çünkü tam zamanında kenara sıçradı ama pislik yine de ben oraya varamadan güzelce bir pençe savurdu. Ben vardığımda kaçıp gitti ama o sırada seni kaybetmiştik. Eğer bağırمامış olsaydın, seni zamanında bulamaya bilirdik.” Tekrar başını salladı. Yüzünde o kadar utanç ve suçluluk vardı ki bakmaya güçlükle dayanabiliyordum. “Çok üzgünüm.”

Özrünü elimi sallayarak geçiştirdim. “Hey, ben büyük bir kızmım. Bu pisliğe kendimi ben soktum.” Neyse ki, işin sonunda her şey yoluna girmişti. *Şu lanet olası dikişler dışında.*

Komodinin üstündeki suya uzandım ve kımıldadığım sırada battaniye bacaklarıma süründü. Acıyla yüzümü buruşturduğumda Jace bardağı benim için almaya yeltendi ama başımı iki yana salladım. Bakıcılık yapılması beni yataktan daha hızlı çıkarmayacaktı. Enerji kazanmaya kararlı olarak, birkaç büyük yudumla suyu içip bitirdim.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu Jace.

Bardağı yerine koydum ve karnımdaki gerilme hissine aldırmayarak yatakta daha dik oturdum. “Onun yerine bana bir kola kapabilir misin?”

“Kesinlikle.” Jace salondan geçip mutfağa giderken bardağımı yanında götürdü. Yatak odası kapısını açık bırakmıştı, serserinin boşluktan görülebiliyor olduğunu fark edince şaşırdım.

Başı benim aksi yönümde duruyordu, yüzüstü, kanepenin önünde yerde çıplak bir şekilde uzanıyordu. Kalın koli bantları el bileklerini arkasından sabitliyor ve benzer şeritler ayak bileklerini ve dizlerinin altından bacaklarını bağlıyordu.

Ayağındaki çizmeyi görebildiğim ve diğer herkes benimle veya liderlerin sorularım yanıtlamakla meşgulken serseriye gözcülük eden birisi yatak odası kapımın yanındaki koltuğa oturdu.

Mahkûmun suratını göremiyordum ama havayı hızlıca koklamam kimliğini doğruladı. Sıradan, düz kahverengi saçları vardı. Saçları ormandaki koşusundan darmadağın olmuştu. Veya belki bağlarından kurtulmak için çabalarken. İnce yapılıydı ama belli ki güçlüydü, sıkı kollarındaki sağlam kaslar belli oluyordu. Başını döndürmesi için seslenmeyi düşündüm çünkü insan formundayken de gözlerinin aynı yeşilimsi kahverengi tonda olup olmadığını merak ediyordum. Ayrıca kendisi hakkında söyleyeceklerini daha da fazla merak ediyordum.

Ama merakımın beni yönlendirdiği şekilde davranamadan kulübenin ön kapısı açıldı. Yatağımdan kapıyı göremiyordum ama havayı bir kez daha koklamak, bana içeri kimin girdiğini söyledi: Marc, babam ve Michael. *Çetenin tamamı burada.*

“Uyandı,” dedi Marc ve sesle birlikte serserinin kafası hızla yukarı kalktı. Bağlarıyla mücadele etti, yerde çırpındı ve bacakları birbirine bağhyken mümkün olabildiğince tekmeler savurdu. Boğuk çığlıklarından serserinin ağzının muhtemelen bir çeşit tıkaç ve üstüne yapıştırılan bantla kapatıldığını tahmin ediyordum.

“Yerden kaldır onu.” Babamın kendine özgü ayak sesleri odamdan uzaklaşıyordu. “Faythe de uyanık mı?” Sesinin yeni yankısı babamın, şu anda Jace’in bardağını doldururken kolanın fısırdadığı mutfakta olduğunu söylüyordu.

Jace başını sallamış olmalıydı çünkü yanıtını duymadım ama biraz sonra babam elinde bardakla odama girdi. “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Jace peşinden içeri girerken.

Berbat. “İyi. Çok daha iyi.” Gülümsedim ve uzattığı kolayı aldım.

“Güzel. Misafirimizle ilgilendikten sonra, sana son bilgileri veririm,” dedi babam. Başımila onayladım. Jace yatağımanın yanındaki sandalyeye otururken babam salona geri döndü.

Şimdi kapı aralığından gözükten Marc ve kuzenim Lucas –gör-müş olduğum çizmenin sahibi– birer kolundan tutup yerde çırpı-nan serseriye kaldırdılar. Çıplak zeminin ortasına dizlerinin üstüne koydular ve profilini –kanca gibi uzun bir burun ve tek bir kahve-rengi kalın kaş– görebildim.

Marc tutukluya doğru eğilip bir eliyle çenesini kavradı ve ser-seri geri çekilmeye çalıştı. Marc insanlar üstünde böyle bir etkiye sahipti. “Bunu ağzından çıkaracağım ama bu, konuşabileceğin an-lamina *gelmiyor*. Anladın mı?”

Serseri tereddüt etti ve Marc’ın yüz ifadesi sertleşti, altın be-nekli gözleri kararıp güzel dudakları öfkeyle incel-di. Arazimize izin-siz girenlere takındığı yüz ifadesiydi bu. Daha önce pek çok kafa-tası kırmış olduğunu ve en ufak bir kışkırtmada aynısını tekrarla-makta tereddüt yaşamayacağını anlatan yüz ifadesi. Bu yüz ifadesi sayesinde işini bu kadar çabuk bir şekilde ve hakkıyla yapıyordu. Şu yumruklarının yanında.

Bazen iki yanında sıkılı duran öfkeli yumrukları ile bana do-kunan nazik elleri bağdaştırmak benim için zor oluyordu. *Eskiden* bana dokunan elleri en azından.

“Anladın mı?” diye tekrarladı Marc ve serseri tereddütle ba-şını salladı. Marc gevşetmek için bandın bir köşesini tırnaklayıp tek bir hızlı hareketle bandı çekip çıkardı. Serseri ağzının içinde her ne varsa ona rağmen bağdı ve bu durumda, bandı hızlıca çek-menin zalim bir uyarı kadar insaflı olmadığına dair güçlü bir iz-lenime kapıldım.

Ağzındaki tıkaçı tükürüp çıkarmaya çalışırken serserinin çe-nesi kımıldadı, yanağının kırmızı derisinin gerisindeki kaslar es-nedi. Marc ve Lucas onu yıllarca eğitim sonucu oluşan soğuk bir tarafsızlıkla izliyorlardı. Yarım dakika sonra, sonunda serseri nemli beyaz bir kumaş dizlerinin önüne, yere tükürdü ve dehşetle sarsı-larak bunun kanla lekelendiğini fark ettim.

Karnımdaki acıya rağmen öne eğilerek, serserinin yüzünün görebildiğim kadarını inceledim ve dolgun bir dudağı –şüphesiz ki kanın kaynağıydı– olduğuna karar verdim. Birisi (umarım uyardıktan sonra gösterdiği dirence yanıt olarak) onu fena hırpalamıştı.

Babam, Marc'ın yanında görüş alanına girdi. “Bodrumumu şimdiden özlüyorum,” diye mırıldandı. “Onu dışarı çıkarın.”

“Hayır!” diye bağırdım ve tüm başlar benim olduğum tarafa döndü. Yorganı üstümden attım, bacaklarımın çıplak olduğunu fark edince hafifçe şaşırdım. Bir elimi karnıma bastırarak, her bir harekette vücudumun ortasını kavuran acıya rağmen sol bacağıma yere indirdim.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Jace. “Yatağa geri dön.” Baldırımı nazıkçe iki eliyle kucakladı –sanki lanet olası şey kırılacaktı gibi– ve kararlı bir şekilde battaniyenin üstüne geri koydu.

“Bırak, Jace.” Sesim sakın ve emredici çıkmıştı. Bundan etkilenen tek kişi ben olmamalıydım çünkü hareketinin ortasında durdu. Belli ki eğitimim sırasında gerçekten bir şeyler öğreniyordum...

“Ne oldu?” diye sordu Marc ve baktığımda kapının büyük kısmını kapladığını gördüm. Babam omzunun üstünden bana soru sorar gibi bir bakış attı.

Her ikisine de kaşlarımı çattım. “Bu serserinin yakalanmasına yardım ettim ve onu sorguladığınızda kesinlikle orada olacağım. Eğer onu dışarı çıkarırsanız sizinle geleceğim. Ve bana dik dik bakmayı kesin. Benim yerimde olsanız hepiniz aynı şeyi yapardınız ve bunu biliyorsunuz.”

Marc iç çekti ve Jace'e baktı. “Hapları aldı mı?” Jace başıyla onayladı. “Yaklaşık beş dakika önce.”

Marc kaşlarını çattı ve başını iki yana sallayarak bana baktı. “Canını gereğinden çok acıtıyorsun. Ayrıca, iyileşmek için bir fırsat bulmadan önce yürümemelisin.”

Omuzlarımı silktim. "Öyleyse dönüşüm geçiririm."

"Hayır." Gözleri kibardı ama ses tonu değil. "Doktor senin do-
ğal yoldan iyileşmen için en azından yirmi dört saate ihtiyacın ol-
duğunu söylüyor. Sonra bunu hızlandırmak için dönüşmeyi dene-
yebilirsin."

"Sen o kadar uzun beklemedin." Artık kabuk bağlamış şeritler
halindeki yeni pençe izlerini işaret edercesine gözlerimi ona diktim.

"Benimkiler sadece çizikti ve beklemem mümkün değildi. Sen
bekleyebilirsin."

"Her neyse. Eğer onu dışarı çıkarırsanız, ben de çıkarım." Ya-
vaşça döndüm ve bacaklarımı dikkatli bir şekilde yatağın yanından
aşağı sallarken yüzümü buruşturdum.

Jace iç çekip gözlerini devirdi ve aciz bir şekilde Marc'a omuz-
larını silkti.

"Ben seni yatağa bağlamadan önce o inatçı kıcını yatağa geri
sok!" diye homurdandı Marc. Öfke birden omurgamda alev alev,
hızlı ve canlandırıcı bir şekilde yükseldi.

"Eğer bunu yapabileceğini düşünüyorsan, gel de bir dene!"
Bunu yapacağımı ispat etmek için komodini ahşabı gıcırdatacak ka-
dar sertçe kavradım ve hem acı hem de karnımdaki o tuhaf gerilme
hissi yüzünden dişlerimi sıkarak dikkatli bir şekilde doğruldum.

Marc'ın gırtlığından kızgın bir hırıltı çıktı ve bana doğru yü-
rüdü. Ama babam salondan konuşmadan önce sadece iki adım ata-
bildi. "İçeride kalacağız. Jace, onu buraya getir. Bunun bir parçası
olmak istiyorsa ve acı içinde çalışmaya hevesliyse, bırak öyle olsun."

Marc'a kendimden memnun bir şekilde sırtıp bana eğildiği
sırada bir kolumu Jace'in omzuna sardım. Ama sonra Marc boğa-
zını temizledi ve çıplak dizlerime işaret ederek başını salladı. "Bir
şey unutmuyor musun?"

Kahretsin. Pantolon. Kot pantolon, karnımın üstünde fazla sert olurdu ama neredeyse karnımı deşmiş olan pisliğin karşısına tamamen giyinik olmanın asaletine sahip olmadan çıkmayacaktım. O giyinik olmasa bile.

Jace sempatiyle gülümsedi. "Giyinmene yardım..."

"Dışarı," diye hırladı Marc. "Ben yaparım."

Jace çıkarken kapıyı kapadı. Marc çoktan uygun bir şey bulmak için şifonyerimin üstündeki valizi eşeliyordu. "*Buna* ne dersin?" Bariz bir şekilde beni içinde canlandırmaya çalışarak düşük belli, yeni bir kırmızı saten pijama altını havaya kaldırdı.

Gülümsedim. "Güzel. Üstünü bul ve giyinmeme yardım et." Onu baştan çıkarmak için bu pijamayı giymeyi planlamıştım. Ama bir yaralanmanın zamanlamayı belirleyebileceğini hiç hesaba katmamıştım.

Bir dakika sonra, boyundan askılı kırmızı pijama üstü ve iç çamaşırım dışında bir şey olmaksızın ayakta duruyordum. Marc önümde diz çöktüğünde kalbim tekledi. Elleri yavaşça uyluklarımdan yukarı ve kalçalarımdan üstüne kayarken nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. Parmakları tenimi yakmıştı, fakat peşlerinde tenimde soğuk ürpertiler bıraktı. Geri oturup o yetenekli ellerini kucağına koyduğunda neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

Dengemi bozan şeyin karnımdaki zonklama olduğunu düşüneneceğini umarak yatağın başını kavradım. Ama öyle değildi. Her zamanki gibi problem yine Marc ve önceden paylaştığımız şeyin tadına az önce azıcık baktırmış olmasıydı. Ama tadına bakmak yeterli değildi, o zaman da değildi ve asla da olmayacaktı. Tüm kahrolası yemeği istiyordum.

Kendime hâkim olmak için yanıp tutuşarak aynaya baktım, Marc'ı unutup önümdeki işe odaklanmak için kendime sessizce

emir verdim. Ve bu işe yaramadığında, yeni bir acı dalgasının beni ayaklarımın üstünde tutacağına güvenerek karnımı bükttüm.

İşe yaradı ve ızdırıp dolu bir nefes aldım. *Lanet olsun!*

Marc ayağa kalktı ve başımı kaldırıp baktığımda birden ciddi bir hal alan ifadesiyle karşılaştım. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, sanki ısıtmak istermiş gibi kollarımı ovalayarak. "Hoş bir şey olmayacaktır."

"Biliyorum." Gerçek bir sorgulama hiç görmemiştim ama gereken temel şeyleri biliyordum ve Marc'ın elleri bağlı ve aciz –nere-deyse karnımı değen birisi bile olsa– bir adamı döverek bilgi alması izlemenin büyük olasılıkla beni korkutacağını da biliyordum.

Aynı zamanda bunun gerekli olduğunu da biliyordum. Bilgiye ihtiyacımız vardı. Muhtemelen serseri bir şeyler biliyordu ve bunu paylaşmayı neredeyse kesinlikle istemeyecekti. Dağı arayan kadın ve erkeklerin hayatları, onları kurtarabilecek bir şeyler bilme olasılığı olan bir adamın rahatından çok daha değerliydi.

Hiçbir gerçek lider adamı, yapılması gereken şeyler hakkında midesi kolayca bulanana birisi gibi davranmazdı. Ve kırmızı saten pijama takımına rağmen, ben gerçek bir lider adamıydım.

Marc gözlerimdeki kararlılığı gördü ve ciddi bir şekilde başıyla onayladı. Başka bir itiraz cümlesi olmadan, beni dikkatlice kucakladı; salona geçmek için bizi kapıdan yan yan çıkarırken acıya rağmen gülümsedim.

Hâlâ –çıplak bir halde– yerde diz çökmekte olan serserinin yanından geçirip Michael'ın kahvaltılık masasından almış olduğu sandalyeye indirdi. Bir şeylerin ters gitme ihtimaline karşı kanepeye göre mutfığa daha yakın, hareketten uzakta oturdum. Ama her şeyi düşününce yataktan çıkmıştım ve faaliyetlerin resmen bir parçasıydım. Bu yüzden keyfim oldukça yerindeydi.

Şimdi bir de keşke şu lanet olası haplar etkisini gösterse...

Lucas diz çökmüş mahkûmu yerinde tutmak için bir eliyle bağlı bileklerinden tutup arkasındaki kanepeye oturduğu sırada Michael ve Jace sandalyemin iki yanında dikildiler. Marc gönülsüz misafirimizin önünde onurlu duruşunu devam ettirdi. Herhangi birimize bakmayı reddedip başı aşağıda olan serserinin üstünde dikildi.

“İşlerin nasıl olacağını açıklamama izin ver.” Marc’ın sesi hiç duymadığım kadar soğuk ve yansızdı. “Soruları biz sorarız. Cevaplamak için bir şansın olur. Eğer bu şansını kullanmazsan, işbirliği yapman için seni ikna ederim. Her şey senin olmasını istediğin kadar kolay olabilir. Elbette, tersi de geçerli. Denemeye hazır mısın?”

Tutuklu hiç yanıt vermedi.

Odanın köşesinde duran babam bir kolunu göğsünde kavuşturdu ve diğer eliyle çenesinin üstündeki grileşmiş kirli sakalını okşadı. “Lütfen bu seferki iş temiz olsun.” Yıpranmış, eski mobilyaları ve rengi solmuş duvarları incelemek için duraksadı. “Abilene’deki gibi bu yeri de gitmeden önce boyamak zorunda kalmak istemiyorum.”

“Evet, o olay için üzgünüm.” Marc sert bir şekilde başını salladı ve yutkunurken serserinin âdemelması aşağı yukarı sallandı.

Tekrar boyamak mı? Abilene’de neyi örtbas etmek zorunda kaldıklarını bilmek dahi istemiyordum. Belki buna düşündüğüm kadar hazır değilim.

On

Marc, yerde çıplak bir halde diz çökmüş serserinin önünde ayakta durdu. "İsmin nedir?" diye sordu. Serseri kımıldamadı. Soruyu anladığını dahi göstermedi. "İsmin ya da burnun." Marc'm parmakları sağ yanında yumruk şeklini alırken çıtladı. Ağzım kurudu.

Serseri, Marc'a kaşlarını çatıp baktı, çıplaklığına ve aşağılanmış duruşuna rağmen davranışında tam bir meydan okuma vardı. "Beni sorgulamaya hiçbir..."

Marc babama göz attı, babam başıyla onayladı ve boğazım, içinde takılı olan kalp büyüklüğündeki yumrunun etrafında sıkıştı.

"Yanlış cevap." Marc'ın yumruğu havalandı. Kemikler çatırdadı. Parlak kırmızı damlacıklar kotuna ve yere serpildi. Serseri bir gurultu sesi çıkarıp öksürdü, yüzünden ve göğsünden aşağı akan kendi kanı boğazına takıldı.

Gözlerimi kapadım ve iğrenmemi bastırdım. *İşinin bir kısmıydı*, dedim kendime, gereksinimden olduğu kadar gerçeklerden de rahatsız olmuştum. Ve iş adına bir isim öğrenme uğruna pek çok serseriye yumruk atmış olduğumun da bilincindeydim. Ama asla birisini önümde çıplak bir şekilde diz çöktürüp bağlamamıştım ve prosedürün bu kısmı itiraf etmek istemediğim kadar çok canımı sıkıyordu. Bu bana bağlanmış olduğum ve karşımda dikişlen bir adamın merhametine kaldığım bir zamanı hatırlatıyordu.

Jace'in eli omzuma kondu ve ona bakmak için gözlerimi açtım. Yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizdi, imrendiğim bir yetenek...

"İsmin," diye tekrarladı Marc ve dikkatimi devam eden, kimseyi rahatsız etmişe benzemeyen manzaraya geri çevirdim.

"Zeke." Serseri, Marc'm ayaklarının dibine kan tükürüp ona meydan okurcasına baktı ve bunu takdir etmek zorunda kaldım. "Radley. Zeke Radley."

"Peki, burada ne yapıyorsun, Bay Radley?"

Serseri boğazını temizledi ve yere daha çok kan tükürüp alından bir tutam kahverengi saçı arkaya savurdu. "Düşen bir uzaylı gemisini arıyordum." Kimse, hele ki kolları öfkeyle kabarmış olan Marc, Radley'nin yersiz espri denemesinden pek eğlenmişe benzemiyordu. Ama serseri istifini bozmuyordu. "Buranın serbest bölge olduğunu düşündüm. Yanılıyor muydum?"

"Bunu nereden duydu?"

Radley omuz silkti, elleri arkasından bantlıyken bu acı vermiş gibi görünmüştü. "Bir kedi anlattı. Bir sınırı filan mı geçtim? Eğer öyleyse, bölgenize işeyip işaretlemekte berbatsınız. Mecazi anlamda söylemedim."

Solumda duran Jace homurdandı ve Lucas koca eliyle Radley'nin kafasının arkasına tokat attı. "Saygısız davranacak konumda değilsin."

Radley, Lucas'a aldırmadı, şaşırtıcı derecede sakin ve kontrol sahibi gözüken Marc'a bakıyordu. "Soruyu yanıtlamadın," dedi mahkûm. "Burası sizin toprağınız mı, değil mi?"

"Hayır." Babam ellerini arkasında kenetleyip sabahın üçünde bile takım elbisesi ve kravatıyla boylu poslu ve dimdik ayakta durmaktaydı. "Burası bizim toprağımız değil. Ama bu benim kızım," uzattığı eliyle beni işaret etti, "ve senin sayende karnına yirmi dikeş atıldı."

Sol elim hafifçe karnımın üstüne değdi. *Yirmi mi? Gerçekten mi?*

Radley gözlerini devirdi. Resmen babama, Orta Güney bölgesinin ve bölge konseyinin başı olan lidere gözlerini devirdi. Elbette ben bunu her daim yapıyordum ama aynı zamanda iki yaşındayken kucağına da işemiştim. Hiç kimse bir lidere karşı böylesi bir saygısızlık yapıp kurtulamamıştı. Bu da Radley'nin ya babamın kim olduğunu bilmediğini ya da önemsemediğini gösteriyordu. Her ikisi de gerçek olabilirdi çünkü çoğu serseri, kedi adamların sosyal hiyerarşisini anlamıyordu ve bunların liderlerimize saygı göstermek için çok az sebebi oluyordu.

Yine de şaşkınlıktan dilini yutan tek kişi ben değildim.

“O bir kazaydı!” diye çıkıştı Radley, zedelenmiş dizleri için daha rahat bir konum bulmak adına yerde kıpırdanarak. Babamdan bana, sonra tekrar babama baktı. “Ben yalnızca oradan canlı çıkmaya çalışıyordum ve yanımda o varken bana zarar vermeyeceklerini biliyordum.”

“Neden en başta onun ‘yanına’ gittin peki?” diye sordu Marc, alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla.

“Bana tuzak kurdu. *Hepiniz* bana tuzak kurdunuz. Yemi suratımın önünde salladınız ve şimdi neden yemi yuttuğumu bilmek istiyorsunuz!”

Kımıldamamaya çalıştım. Haklıydı, ona tuzak kurmuştuk. Radley'nin kayıp yürüyüşçüler ve katledilmiş polis hakkında hiçbir şey bilmiyor olması mümkün müydü? Basit bir şekilde yanlış zamanda yanlış yerde olmuş olabilir miydi? İnanılmayacak kadar fazla tesadüfi bir şeydi.

“Onu kovalamak zorunda değildin.” Jace korumacı bir şekilde omzumu sıktı. “Neden yaptın?”

Radley sabırsızca burnundan üfledi. Bunun, onun pozisyonundaki bir adamdan gelmesi tuhaftı. “Bak, siz pislikler hayatınızın her gecesinde dışı bir kediyle akşam yemeği yiyor olabilirsiniz ama be-

nim gibi bir erkek kedi için, bunun gibi bir dişi pisicikle karşılaşmak hayatta bir kez ele geçebilecek bir fırsat.” Sanki babam –ve Marc– dâhil beş erkek kediyle sarılı değilmişiz gibi bakışları cesurca üstümde gezindi.

Pekâlâ, en azından dürüst. Hakkını vermeliydim.

Jace ona nefes aldıracakmış gibi durmuyordu. “O zaman onu kovaladın çünkü hayatında başka bir dişi kedi görmemiştin, öyle mi?”

Serseri gözlerini kırptı ve kararsızlık yüzünde o kadar hızlı bir şekilde parlayıp söndü ki bunu ilk başta gördüğümünden bile emin olamadım.

Ne söyleyecekse vazgeçmişti ama Radley’nin güveni geri gelmiş, başka bir doz kızgınlık ve gücenmeyle güçlenmişti. “Üzgün gözüktüğü için onu takip ettim. Kendi başına kaçtı. Bir kız için gece vakti ormanda kendi başına olması güvenli değil.”

“Ben bir kız değilim,” diye çıktım ama Radley’nin burun delikleri bariz bir şekilde kokumu almak için genişlediğinde geriledim. Marc gerildi ve o araya girmeden ben aceleyle devam ettim. “Aslında ben muhtemelen ormanda tek başına, senin kendi başına işlemenden daha fazla bulunmuşumdur.”

Jace kahkahasını tutmaya çalışırken neredeyse boğulacakken, “Çok şirin, Faythe,” diye mırıldandı Michael sağ tarafımdan.

“Ve tamamen konuyla alakasız.” Babam sert bir şekilde kaşlarını çatı, sonra mahkûma bakıp benimle ilgisini tamamen kesti.

Marc boğazını temizleyip Radley’nin dikkatini benden uzaklaştırıp sorgulamayı tekrar başlattı. “Yani onu *korumak* için mi takip ettin? Ne yapacaktın... sıcak çikolata ikram edip sonra evine kadar yürürken ona eşlik mi edecektin?”

Kahkahayı patlatıp babamdan ve Michael’dan daha fazla onaylamaz bakışa ve Jace’in bastırılmış başka bir kahkahasına sebep oldum.

"Bilmiyorum." Radley burnundan süzülerek düşen bir damla kanı görmezden geldi. "Bir planım yoktu. Sadece kaçtığımı gördüm ve hiçbiriniz peşinden gitmeyince, birisinin gitmesi gerektiğini düşündüm."

"Bu bir oyundu... bunu kendin de söyledin," diye hırladı Marc kenetlenmiş dişlerinin arasından. Radley'nin, benim Marc'tan kaçabileceğimi düşünmesinin onu sinir ettiğini biliyordum.

Serseri sanki hiç umurunda değilmiş gibi omuzlarını silkti. "Her neyse. Ormanda tek başına olmaması gerektiğini düşündüm."

Jace yumuşak bir şekilde nefes aldı ve eli kısa bir an omzunun üstünde gerildi. "Neden bizi takip ediyordun?"

"Çünkü görüldüğüm kadar salak değilim." Radley ayaklarının üstüne oturabilmek için ağırlığını aşağı indirdi. "Bölgenizde üç yabancı kedinin yürüdüğünü görseniz, siz de takip etmez miydiniz?" Bir yana eğilip hepimiz kollarını bağlayan bandı görebilelim diye kollarını arkasında iki yana açtı. "Takip etmekle kalmayacağınızı tahmin ediyorum."

"Burası senin bölgen değil," diye belirtti Michael sakın bir şekilde, tamamen mantığın sesiyle.

"Burası sizin olduğu kadar benim de bölgem."

Hatta daha çok, diye düşündüm ama bir kez olsun ağzımı kapalı tutacak kadar sağduyulu davrandım.

Marc başıyla onayladı. "Haklısın. Yani onu takip ettin... korumak için, elbette..." Sesindeki alaycılık bir camı bile kesebilirdi. "Onu bulduğumuzda neden senden kaçıyordu?"

Radley omuzlarını silkti. "Ben nereden bileyim? Onu korkutmuş olmalıyım. Gerçi niyetim bu değildi." Dosdoğru bana söylemek için Marc'ın kolunun ardına baktı. "Seni korkutmak istemedim."

"Tabii ya, istemedin!" Sandalyemde öne eğildim ve karnımdaki ilaçla köretilmiş acı ani hareketle birlikte tekrar güçlü bir şekilde

ortaya çıktı. *Kahretsin!* Bir elimi karnıma bastırıp keskin zonklama azalana kadar derin derin nefes aldım. Başımı kaldırdığımda, babam dâhil, odadaki herkes beni izliyordu. Bu da bana hikâyeyi benim tarafımdan henüz kimsenin duymadığını hatırlattı. "Gitmeme izin vermiyordu. Beni başka bir yere götürmeye çalışıyordu."

Radley başını iki yana salladı. Bu kez benim yüzümden gözlerini devirmişti. "Orada başka birisi vardı. Başka bir kedi," dedi. Gözleri açık ve dürüsttü ama bizi ikna etmek için biraz fazla uğraştığı hissini üstümden atamıyordum. Yine de orada başka bir kedi vardı gerçekten...

Marc, Jace'e baktı. Benimle aynı şeyi düşündüklerini biliyordum.

"Tekrar kaçıp gitmesine engel olmaya çalışıyordum," diye devam etti Radley. "Tek bildiğim başka bir kediye doğru koşacağıydı ve o kedinin benim kadar arkadaş canlısı olduğundan kuşkuluydum. Arkadaş canlısı olmanın bana bugün pek yardımcı olduğu yok ya, neyse."

Eğer gerçeği söylüyorsa, Zeke Radley'ye son derece yanlış davranıyorduk. Fakat hikâyesinde bir tutarsızlık bulamasam da bunun bir yalan olmadığına da yemin edemezdim. Radley'nin zihnini okuyamıyordum ve bu bilgi beni içten içe kemiriyor, şimdi insafli bir şekilde körelmiş karnımdaki acının aynısını yaşıtıyordu.

Ne babamın ne de ağabeyimin yüz ifadesini yorumlamam mümkündü fakat Marc'ın Radley'nin masumiyetine zerre kadar inanmadığını görebiliyordum. "Belki kıcına Aziz Zeke dövmesi yaptırılmalısın..." diye mırıldanıp eli kolu bağlı erkek kediden tiksinti ve öfke içinde uzaklaştı.

Marc karşımda durarak gözlerini kapadı ve derin derin nefes aldı. Bir saniye sonra gözlerini açtığında, yüzü dikkatli bir şekilde ifadesizdi ve elleri iki yanında yumruk halinde değil, açık bir halde

duruyordu. Bir başka soru raundu için hazır olarak yavaşça döndü. "Nerede yaşıyorsun, Radley?"

"Şimdilik yakınlarda."

"Bu dağda mı?" Marc karanlıkta güçlkle görülebilen ormanlık alanı göstermek için bir elini pencereye doğru salladı. Radley iç çekip başıyla onayladı. Böylece Marc devam etti. "Bir kulübede mi? Bir evde mi? Nerede?"

"Beni birkaç saat için sıcak tutacak herhangi bir yerde. Tapum yok, ne demek istediğimi anlarsınız ya."

Ne demek istediğini anlıyorduk. O bir avareydi.

Çoğu serseri yerleşik insan yaşam tarzını bir serseri olarak geçirdikleri yaşamın uçarılığını dengelemek için kullanırken, bazı kedi adamlar enfeksiyon kaptıktan sonra asla normal bir insan varlığına uyum sağlayamazdı. Avareler bir yerden bir yere amaçsızca gezinirler, acıktıklarında avlanırlar, susadıklarında koklayarak su bulurlar, nerede sıcak bir yer bulsalar uyurlar ve düzgün düşünemeyecek kadar uzun süre yalnız kaldıklarında insan topluluğunun içine girerlerdi. Fakat sosyalleşme bir avare için ender olarak uzun sürerdi çünkü kısa sürede tekrar insan dünyasıyla ne kadar az ortak şeyi olduğunu ve böylece toplumun içinde gerçek bir yeri olmadığını fark ederdi. Ve tekrar ormana giderdi.

Ama Radley bende tipik bir avare izlenimi bırakmamıştı. Saçları derli topluydu ve dişleri iyi durumdaydı. Her ikisi de maksın veya diş fırçasının olmadığı bir hayatta başarması zor şeylerdi.

"Nerelisin?" diye sordu Marc.

"Doğduğum yerdenim." Radley sırttı.

"Tam olarak..." Marc omuzlarını çevirip gerekirse daha fazla ikna çalışması için hazır olduğunu açık bir şekilde gösterdi.

Radley dudaklarındaki kanı yavaş, kasıtlı bir hareketle yaladı. Sonra ağzını kapadı ve Marc'ın gözleriyle cesurca buluştu.

Marc omuzlarını silkti. "Ben olsam sivri dişlerimi kaybetmek istemezdim. Ama senin tercihin." Kollarını kavuşturduğu göğsünden ayırdı. Dirsekleri kıvrık, yumrukları sıkıydı. Bir bacağını geri çekip tekme atmak için öne eğildi. Hedef serserinin çenesiydi kuşkusuz.

Babam bütünüyle hareketsizleşti. Jace'in eli beklentiyle omzumun üstünde sıkılaştı. Nefesim tıkanı. Ağabeyim Ethan bir keresinde bana Marc'ın sadece tek bir dişi sökmek için yeterli olabilecek bir kesinlikle tekme atabildiğini anlatmıştı. Ama bunun gerçekleştiğini görmek istemiyordum.

"Peki, tamam!" diye bağırdı Radley, Marc tekmesini savurmadan önce darbeden geriye kaçınarak. "Vancouver! Vancouver"lıyım ama birkaç yıl önce dağların yakınına taşındım."

Pek çok serseri eninde sonunda, fazla görülme riski olmadan kedi formunda gezinebileceği geniş ormanlık bölgelerin yakınında yaşırdı.

Marc başıyla onayladı ve duruşunu gevşetti. "Daha iyi." Kaşları soru sorarcasına kalkmış bir halde, omzunun üstünden babama baktı. Babacığım devam etmesi için başıyla onayladı, ilerlemeden duyduğu memnuniyet yalnızca alnının gevşemiş çizgisinden görülebiliyordu.

Marc önündeki işe geri döndü. "Kanada, öyle mi? Evinden epey uzaklaşmışsın, Radley. Burada ne yapıyorsun? Aramızdaki uzaklıkları aramak dışında."

"Manzara değişikliğine ihtiyaç duydum."

"Neden?" Lucas serseriye bileklerinden geriye çekti, Radley bu yüzden neredeyse dengesini kaybediyordu. "Oralarda işler senin için fazla sıcak hale mi gelmişti?"

Radley cevap vermek için ağzını açtı ama Marc sözünü kesti. "Konuşmadan önce dikkatli düşün. Bize söylediğin şeyi doğrulamak için bir telefon konuşması yeterli olacaktır." Tabii ki Kana-

dah bölge konseyiyle yapılacak bir konuşmayla. Eğer Radley bölgelerinde herhangi bir sorun çıkardıysa, ellerinde bununla ilgili bir kayıt olurdu.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Radley bariz bir şaşkınlıkla herkesin suratına tek tek baktı. “Sadece bir değişikliğe ihtiyacım vardı. Aynı ağaçları ve tepeleri can sıkıntısından ölmeden önce kaç kere koklayabilirsin ki?”

Ya doğruyu söylüyordu ya da gerçekten *çok iyi* bir yalancıydı. Ve hangisinin doğru olduğunu anlayamamak canını sıkıyordu.

“O zaman, ne yani, *farklı* ağaçları ve tepeleri mi koklamak istedin?” Marc iç çekti ve başını iki yana salladı. “Boş ver. Ne kadardır buradasın?”

Radley omuz silkti. “Amerika’da mı? Yoksa bu dağda mı?”

“Her ikisi de.”

“Sınırı birkaç hafta önce geçtim. Neden? Hem tüm bunların amacı ne? Bana tuzak kurdunuz, bayılttınız, buraya sürüklediniz ve ellerim ile ayaklarım birbirine bağlı bir halde insan formunda uyandım. Hem ellerime nasıl kavuştum ki ben? Dönüşüm geçirdiğime dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Ve lanet olsun, benden ne istiyorsunuz ki?” Radley topuklarının üstüne oturdu ve Marc’a meydan okurcasına baktı. “Benim sorularımdan birkaçını yanıtlayana kadar sizin sorularınıza daha fazla cevap vermeyeceğim.”

“Eğer yüzünün zarar görmemiş halini seviyorsan, sana söylemeni yapacaksın,” dedi Lucas.

Babam düşünceli bir şekilde gözlerini kısıp Radley’yi inceledi. “Seni dönüşüme zorladık,” dedi sonunda. “İşlem, özel doktorum tarafından denetlendi. Seni temin ederim, tamamen güvendedin.”

Ani –ve gereğinden fazla– açıklaması yüzünden kafam karışmış bir halde kaşlarımı çatarak babama baktım. Ama yüzü kasıtlı olarak hiçbir ifade taşımadan hâlâ serseriye izliyordu.

Radley'nin gözleri büyüdü, ifadesi hevesli bir hal aldı. "Nasıl? Dönüşümümü nasıl zorladınız? Bir çeşit ilaçla mı?"

"Evet." Babacığım bir kez daha başıyla onaylayıp her zaman-
kinden daha güçlü bir otorite görünümü kuşandı. "Ama bu konuda bilmen gerekenler bu kadar."

Radley kaşlarını çattı. "Neden?" Lidere, en sonunda sorumlu olarak belirlediği kişiye bakmak üzere şimdi Marc'ı görmezden geliyordu. "Bana ne yapacaksınız?"

"Benim yönetimimdeki bölge konseyi tarafından tutuluyorsun, cinayete teşebbüs suçuyla. Kızımı öldürmeye teşebbüsten."

Omurgamdan yukarı bir şaşkınlık ürpertisi dolaştı. Bunu yeni duyuyordum ve Lucas'ın ifadesine bakınca onun da bilmediğini anladım. Besbelli liderlerin Marc ve Jace'le bu kadar uzun süre konuşmalarının sebebi buydu.

Fakat bariz şaşkınlığıma rağmen, serseride hiçbir korku belirtisi yoktu. Haklı bir öfkeyle karışık şaşkınlıktan başka bir şey göstermiyordu. İçinde bulunduğu son derece zor durumun az önce ne kadar ciddi bir hal aldığına dair bir fikri yoktu.

Babam benim olduğum tarafa bile bakmadan devam etti. "Resmî olarak muhtemel bir ölüm cezasıyla karşı karşıyasın, Bay Radley. Fakat *gayriresmî* olarak senden bilgi istiyoruz. Eğer bilgi alabilirsek ve kızıma yaptığın şeyin bir kaza olduğuna bizi inandırabilirsen, suçlama daha hafif bir cezası olan saldırıyla değiştirilebilir."

Radley'nin alnı kıvrıştı ve omuzları gerildi. "Ceza mı? Bekle, siz ciddi misiniz?"

"Tamamen," dedi Michael sağ tarafımdan.

Radley, Michael'dan babama, sonra kısa bir an için bana baktı. "Bu da ne demek oluyor şimdi? Sizler... nesiniz? Kedi adam infazcıları mı?"

Jace kıkırdadı. "Karşına çıkan ilk Gurur kedileri biz olamayız."

“Hayır. Bir Gurur sürüsünün ne olduğunu biliyorum. Oyunlarını başka kimsenin oynamasına izin vermeyen seçkin pislikler.” Fakat net bir şekilde bir serseri ve yine de bir Gurur kedisi olan Marc’a göz attığı sırada yüzünden bir kuşku belirtisi geçti. “Anlamadığım şey, boktan bir şeyle beni suçlama hakkını nereden bulduğunuz. Polis değilsiniz. Polis siz gerzeklerin kim olduğunu bile bilmiyor.”

“Ağzından çıkana dikkat et,” dedi Marc, uyarısı göğsünde bir hırıltı gibi yükselirken. “Yoksa ben senin yerine dikkat ederim.”

Radley ona bakmadı bile, belli ki Marc’tan başka endişelenecek daha büyük şeyler olduğuna karar vermişti. Ama farkına varmadığı şey eğer konsey onu ölüm cezasına çarptırırsa, bu ölümün ona insafli bir son sunmaya hiç niyeti olmayan bir doksanlık, uzun, esmer ve korkutucu bir lider adamının elinden geleceğiydi.

Michael babamızın yanına yürüdü. “Kedi adam işi hiçbir polis departmanının yetkisi alanına girmez, Radley. Eyalet ve yerel hukuk infazcılar bölge konseyiyle aynı *galakside* bile değildir ve şu anda sen bizi dünyamızdasın. Gitmene izin vermek veya top-rağa gömmek için biz bir karar verene kadar yaşar, nefes alır ve toplu isteğimiz üzerine konuşursun. Şu anda sadece bölge konseyini mutlu etmek için varsın ve eğer onları mutlu etmeyi kesersen, yaşamın da son bulur. Nokta. Şimdi anlıyor musun?”

Veeeeee işte panik geliyor...

Tamam, Radley tam olarak paniklememişti. Ama iç organlarını püskürtüp kanının halihazırda serpilmiş olduğu yerlere saçacakmış gibi görünüyordu.

Neler hissettiğini tamamen anlayabiliyordum.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu, bocalayan cesaretini ağır bir doz öfkeyle güçlendirerek. “Siz aşağılık herifler delisiniz ve ben sadece buradan...”

Marc neredeyse görülmeyecek kadar hızlı davranarak patladı. Yumruğu serserinin çenesine çarptı. Radley'nin kelimeleri acı dolu, şaşkın bir oflamayla kesildi ve başı bir yana doğru savruldu. Bir an için bilincini kaybedebilirmiş gibi göz kapakları titreşti, dik durmasını sağlayan tek şey Lucas'ın omuzlarından tutmasıydı.

Babam boğazının gerisinden onaylamadığını gösteren sert bir ses çıkardı ve Marc geri adım atarak sözsüz azarlamasını gerginlikten beyazlamış sımsıkı yumruklarıyla kabul etti. Sorgulamanın asıl kuralını unutmuştu: Baygın bir kedi sorulara cevap veremezdi.

Babacığım memnun gözükmüyordu. Ama Marc da gözükmüyordu. Özel hayatında düzenli olarak öfkelenirdi ama daha önce işinde öfkesine yenildiğini hiç duymamıştım. Onunla ilgili başka bir şey ters gidiyor olmalıydı. Radley'yle ilgili olmayan bir şey. Veya en azından Radley'nin kullandığı bozuk dille ilgisi olmayan bir şey.

Radley'nin bayılıp bayılmayacağını görmek için bekleyerek birkaç saniye boyunca kimse nefes almadı. Ama sonra görüş alanını netleştirmek için gözlerini kırptı ve gözleri yavaş bir şekilde yüzündeki pişmanlık ifadesi artık silinmiş olan Marc'a odaklandı.

"Söylediklerine dikkat etmeni söylemiştim. Bunu son ikazın olarak düşün." Radley boğazını temizledi ve yere biraz daha kan tükürdü. Bu kez başını yukarı kaldırdığında gözleri soğuk, tarifsiz bir öfkeyle doluydu.

"Ne istiyorsun?"

Marc kollarını göğsünde kavuşturup yumruklarını sakladı. Radley'den bir iki metre ötede durup tekrar yumruk atmaya teşvik olmamak için diye kendisini uzaklaştırdı. "Birkaç gün önce dağda kaybolan yürüyüşçü iki insan hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey." Bu kadardı. Daha başka açıklama veya soru yoktu. Radley bize tam olarak sorduğumuz şeyin karşılığını verecekti, daha

fazlasını değil. Marc'ın öfkesi, babamın muhbirimizi kendi tercihiyle işbirliğine ikna etmek yönünde yaptığı tüm ilerlemeyi silmişti.

“Peki ya dün öğleden sonra pençeyle hırpalanan polis? Onun hakkında herhangi bir şey biliyor musun?”

“Hayır.” Radley, Marc'a aldırmadığını işaret edercesine gözlerini Michael'a dikmişti. Bu yüzden babamın sessiz işaretiyle, Michael işi devraldı, Marc kapının yanındaki duvara yaslanmak için sessizce hareket ederken öne çıktı. Marc'ın yüzündeki öfke Radley'ninkiyle aşık atabilirdi.

Michael ellerini gecenin bir yarısı bile ütülü olan pantolonunun ceplerine soktu. “Geçen hafta dağda başka serseri gördün mü?”

“Evet.”

“Kaç tane?”

Radley yüzündeki kanı çıplak omzuna silmek için başını eğerek bir an için düşündü. “Üç. Belki dört?” dedi sonunda, kanepenin önüne sol koluyla yaslanmak için geriye doğru kımlıdanarak. “Saymam gerektiğini bilmiyordum.”

Michael gözlüğünü burun kemiğinin üstüne doğru itip ihtiyacı dahi olmayan gözlük camlarından Radley'ye baktı. Gözlük takmasının sebebi bunun kendisini avukat gibi gösterdiğini düşünmeyesiydi. Haklıydı, özellikle de şu anda. “İsimlerini ve şimdi bulundukları yerleri biliyor musun?”

“Hayır.”

“Dağdaki eylemleri hakkında herhangi bir bilgin var mı?”

“Hayır.”

Michael dramatik bir şekilde iç çekerek, Zeke Radley'nin önünde dizlerini büktü ve yere değmeden oturdu. Serserinin gözlerine eşit bir yükseklikten baktı. Sanki odada sadece ikisi varmış gibi ses tonu arkadaş canlısı, güvenilir bir hal aldı. “Bay Radley, sana yardım etmek istiyorum. Kız kardeşimi incitmek istemediğine inanı-

yorum. Yalnızca yanlış zamanda yanlış yerde bulunduğunu düşünüyorum ama sana karşı dürüst olmak zorundayım... olunacak en kötü zamanda çok yanlış bir yerdeydin. Biz katilleri arıyoruz, Bay Radley ve bunun yerine seninle karşılaştık. Daha birkaç saat önce bir polis memurunun katledildiği yerden maksimum bir buçuk kilometre uzakta, dağda tek başına olmanın, dışarıdan nasıl göründüğünü anlayabiliyor musun?"

Radley kaşlarını çattı ve isteksiz bir şekilde başıyla onayladı.

"Eğer sana yardım etmemizi istiyorsan, önce bize yardım etmen gerekiyor. Kendine de yardım et. O dağdaki birisi insanları öldürüyor ve senin bir şeyler gördüğünü düşünüyorum... veya bir şeyler bildiğini. Olayı gerçekleştiren görmemiş olabilirsin ama diğer kedileri görmüştün, değil mi? Belki kokularını almıştın."

Radley tereddütlü bir şekilde başıyla onayladı, kalbim şaşkınlık ve merak içinde küt küt attı. Michael başarıyordu. Marc'ın kötü polis rolünün korkunç bir şekilde ters gittiği yerde onun iyi polis usulü ilerleme kaydediyordu. Karşımızdaki tehdit edilmeye alışık ve işbirliğine zorlanan sıradan bir avare değildi. Radley zekiymiş ve gururluydu. Kendine duyduğu saygıyla belirlenmiş olan noktanın ötesine itilemezdi.

Bu serseride bizim gördüğümüzden daha fazlası vardı. Hayatım pahasına bahse girebilirdim.

"Bize yardım edebilir misin?" Son dokunuşu yapmadan önce duraksadı... Radley'nin direnemeyeceğini bildiği son saygı parçasını. "Lütfen?"

Radley kan sıçramış parkeye gözlerini dikti, sanki yapmak üzere olduğu şey için zihninden konuşup kendisini vazgeçirmeye çalışıyormuş gibiydi. Bakışlarını kaldırdığında, sanki geri kalanımızın onu duymasına engel oluşturabilecekmiş gibi sadece Michael'ın

gözlerine baktı. Biz ona saygı duymamıştık... işbirliği için hak kazanmamıştık. Michael ise kazanmıştı.

“Bak, ben kendi işime bakarım ve beladan uzak durmaya çalışırım.” Omuzlarını silkti. “Ama bahsettiğin şu kedileri görmüş olabilirim.”

Michael başıyla onaylayıp diğer hepimiz gergin bir sessizlik içinde onları seyredirken kendi rolünü oynadı. “Nerede?”

Radley iç çekip boyun eğdi. “O tepenin diğer yamacında bir kulübe var.” Başını pencereye ve şafak öncesi zifiri karanlığın ötesinde zar zor görebildiğim dağa doğru salladı. “On beş belki otuz kilometre kuzeybatıya doğru. Birkaç gün önce orada kalan pek çok kedi vardı. Artık gitmiş olabilirler. Bilmiyorum. Ama orası onları gördüğüm son yer.”

“Kim onlar?”

“Size söyledim, bilmiyorum.” Tabii bize nerede olduklarını bilmediğini de söylemişti ama kimse bundan bahsedip bildiklerini gizlemesi riskine girmeye meyilli görünmüyordu. “Sadece kediler. Hepsi erkek kedi elbette. Ve anlayabildiğim kadıyla hepsi serseri.”

Bu da Radley’nin bir serseri haline nasıl geldiğini merak etmemi sağladı. Kendisine enfeksiyon bulaştırmanın kokusunu tanı mıyordum.

“Bu kulübeyi bize gösterebilir misin?” diye sordu Michael, ayaklarının üstünde yavaşça ileri geri sallanıyordu.

Radley başını hararetli bir şekilde iki yana salladı. “Yo. Katiyen olmaz. Bir dakika önce, bana bu ahbabların insanları öldürdüğünü söylüyorsunuz ve hemen sonra sizi oraya götürmemi mi istiyorsunuz? Hayır.” Kafası şiddetle iki yana sallanırken kanla keçeleşmiş kahverengi saçları alnına çarptı.

“Bu konuda bir seçeneğin olduğunu düşünmekle yanlış bir izlenime kapılmış gibi gözüküyorsun,” diye homurdandı Lucas, onu

sertçe geriye çekerek. Babamın başını kısaca iki yana sallamasıyla Lucas öfkeyle Radley'yi ileri itti.

Elleri serbest olmadığından, Radley öne düştü ve eğer onu sabitlemek için Michael elini uzatmasaydı yere kapaklanacaktı. "Lütfen." Ağabeyim serserinin bakışını yakaladı. "Ormanın içinde saatlerce yürümekten bizi kurtarabilirsin."

Radley tereddüt etti. Vücudundan yayılan kokudan ayartılıyor oluşunun tadını resmen alabiliyordum. "Bu düzmece suçlamayı düşürmelerini sağlayabilir misin?"

Michael sanki serseri kendisinden imkânsız istiyormuş gibi gözlerini kapadı ve gülmek için dudağını ısırdım. Tüm şu cina-yete teşebbüs numarasıyla başından beri gittikleri yol buydu. Eğer Radley benim ölmemi istemiş olsaydı, beni kolaylıkla öldürebilirdi. Hepimiz bunu biliyorduk.

Gerçi bu erdemli ve görkemli role inanmış değildim... Michael sesli bir şekilde nefesini bırakarak omzunun üstünden Marc'ın yanına, odanın köşesine çekilmiş olan liderimize baktı. Babam başıyla onaylayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ne yapabileceğime bakarım." Michael, muhtemelen pek de tehlikede olmayan hayatı karşılığında, bize yardım etmeyi az önce kabul etmiş serseriye baktı.

Özgürlüğü için pazarlık yapmalıydı, diye düşündüm, yüzümü ele geçiren kendini beğenmiş gülümsemeyi güçlülük bastırarak. Aslında kaybetme tehlikesinde olduğu şey bu. Sonra iki tanığın önünde karnımı resmen deşen serserinin benim karşı karşıya kaldığım cezadan daha hafif bir cezayla karşı karşıya geldiğini fark ettiğimde tüm bedenimde serin bir ürperti dolaştı.

Michael sehpadan not defterini ve kalemini aldı, babamıza baktığında hızla bir şeyler karalamaktaydı. "Sence Bay Radley'yi daha rahat ettirecek bir şeyler yapmamız mümkün mü?" Ve bu-

nunla birlikte ağabeyimin iyi polis olarak pozisyonu kesin olarak kurulmuş oldu.

“Elbette.” Lider tepedeki tozlu ampulden gelen donuk ışığın içine girdi ve bir eliyle Lucas’a kesme işareti yaptı. Lucas başını olumlu anlamda salladı ve arka cebinden –Radley uğruna kaybettiğimin kıyısından köşesinden bile geçmeyen– bir çakı çıkardı. Kuzenim bıçağını Radley’nin bilekleri ile koli bandının ilk şeridi arasında götürüp getirirken, babam dikkatini Jace’e çevirdi. “Sen ve Lucas, Bay Radley’nin duş yapması ve bir şeyler giymesini sağlayın. Kulübeyi bulmaları için bir takım oluşturacağım ve hepiniz misafirimiz bir şeyler yedikten sonra gidebilirsiniz.”

Ne? Pislik beni neredeyse ikiye kesmişti ve babam resmen önüne kırmızı halı seriyordu.

Lucas serserinin ayak bileklerindeki bant topağını serserinin acı dolu nefes alıp veriş eşliğinde çekerken Jace başıyla onaylayıp Radley’ye kalkması için elini uzattı. Sonra ikisi birer koluna girerek, ayak parmakları attığı her adımda zar zor yere değerken koridordan aşağı, banyoya kadar ona eşlik ettiler.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, karnımdaki körelmiş acı okundan cesaret alarak babama bakmak için döndüm. “Ona duş mu yaptırıyorsun? Ve yemek mi yediriyorsun?” diye sordum. “Neden beni öylece yere yatırıp başladığı işi bitirmesine izin vermiyorsun?”

“Faythe, bak...”

“Kapa çeneni Michael,” diye tersledim ayağa kalkmak için bir elimle sandalyemin arkasını kavrarken. “İç organların ile kahrolası yer arasında yirmi dikişten başka bir şey olmadığında, işte o zaman konuşabilirsin. O zamana kadar...”

Ayağa kalktım, öfke beni artmakta olan acının ve yırtılmış dikişlerin korkusunun ötesine itti. Ve aniden tüm lanet oda karardı. *Ne haplar ama*, diye düşündüm bacaklarım altımda bükülmeden hemen önce.

On Bir

“... ne kadar aldı?” Babamın sesi sanki Ethan’la çocukken oynadığımız şu teneke kutudan telefonların içine konuşuyormuş gibi tuhaf bir şekilde derinlerden geliyordu. Ve arka plandan gelen bir parıltı dışında her şey karanlıktı... o sırada kapalı göz kapaklarımın içine bir ıfık süzöldü.

“Jace ona üç tane verdiğini söyledi.”

Marc. Gözlerimi açtığımda yukarıdan bana baktığını gördüm, kara bukleleri tepedeki soluk parıltının içinde parlıyordu. “İşte kendine geldi,” dedi, endişesi sesinden duyulabiliyor, alnındaki kaygı çizgilerinden görölebiliyordu. “Daha iyi misin?”

“İyiyim. Ne oldu?” Parmaklarım yan tarafımdaki kadifeye sürününce kanepenin üstünde olduğumu anladım. Uzanıyordum. “Hay aksi. Bayıldım mı?”

Marc kıkırdadı ve yüzündeki endişe eriyip yerini rahatlamaya ve sempati ifadesine bıraktı... kesinlikle en favori yüz ifadem değildi bu. Kanepenin ucuna, bana dokunmamaya dikkat ederek yanıma oturdu. “Yok, sadece kendinden geçtin. Ayağa fazla hızlı kalktın ve muhtemelen şu küçük beyaz haplardan gereğinden fazla almıştın.”

“Ama Jace dedi ki...”

Marc kaşlarını çatıp lafımı kesti. “Jace’in ağırlığı seninkinden çok daha fazla. Ayrıca o bir gerzek.”

“Bu onun hatası değil.” Marc’ın uzattığı eli tuttum ve karnımdaki dikişlerden gelen sönük itirazı dikkate almayarak kendimi yavaşça yukarı çektim. Kanepeye yaslandığımda, odanın kalamı keskin bir şekilde netleşti. Babam önümdeki kahve masasının üstünde, kırıksık takım elbisesinin içinde çökmüş bir halde, dirseklerini dizlerine dayamış olarak oturuyordu.

Michael babamın arkasında mutfağın kapısında duruyor, elinde dumanı tüten bir fincanla birlikte beni seyrediyordu. Kokuya bakılırsa bu kahveydi. Üçünün dışında salon boştu ama akan suyun sıçrama sesleri koridorun sonundan geliyordu. Radley hâlâ duştaydı. Birkaç dakikadan fazla bir süredir baygın olamazdım.

“Karnın nasıl?” diye sordu babam, gözlerimin içine bakarak.

“Hâlâ ağrıyor ama yalnızca hareket ettiğimde dayanılmaz oluyor.”

“Eh, en azından yaratıcılıktan dolayı sana hakkını vermek zorundayım.” Michael elini sanki hislerini ovalayıp ifadesine geri katmak istermişçesine yüzünde gezdirdi. “Daha önce kimsenin azarlanmaktan kurtulmak için bayıldığını hatırlamıyorum.”

“Ne?” Sonra bacaklarım altımdan kaydıği sırada ne yapmakta olduğumu hatırladım: Karnımın üzerine –kalıcı olarak– bir işaret bırakan kediye misafirperverlik sunma konusunda babamın kararından şikâyet ediyordum. “Ah, evet. Büyük ihtimalle fazla heyecanlandım. Ama cidden, babacığım, eğer ben zavallı bir kedinin karnını kesseydim hepiniz beni bağlar ve ağzıma tıkaç koyardınız. Ama onu besliyor ve ona kıyafet veriyorsunuz. Bu tam olarak nasıl bir adalet?”

“Bağlıydı ve ağzında tıkaç vardı,” diye hatırlattı Michael bana, birazcık bile gülümsemeyerek. Onun şu ankinden daha bitkin göründüğünü hatırlamıyordum. Benim adıma mahkeme için uzun

saatler boyunca çalışmıştı ve şimdi Radley ile serseriler yüzünden, son yirmi dört saat içinde üç saatten fazla uyuyamamıştı.

“Öyleydi,” diye vurguladım. “Bağlıydı ve ağzında tıkaç vardı. Şimdi muhtemelen orada şampuanının kalanını bitiriyordur. Lavanta gibi kokarak gelmese iyi olur.”

Marc elini nazıkçe dizime koyunca temas ettiği noktadan yukarı bir elektriklenme hissi yayıldı. “Ben de ondan hoşlanmıyorum ama baban haklı. Onu tutmak için hakiki bir nedenimiz yok. Veya onu tutacak herhangi bir yerimiz.”

“Cinayete teşebbüse ne oldu? O sadece bir taktik miydi?”

“Yalnızca bir taktik değildi...” diye geveledi Michael.

Babam kalktığında kahve masası gıcırdadı. Sonra kendisini sağındaki tekli koltuğa bıraktı. “Sen ve Radley hâlâ baygınken olayı konferans konuşmasıyla tüm konseye rapor ettik. Suçlamayı ben önerdim çünkü o vakit tek bildiğimiz onun seni kovaladığı ve karında delik açtığıydı.”

“Bu onu tutmaya yeterli değil mi?”

“Elbette yeterli.” Bana ciddi şekilde bakarak kaşlarını çatı. “Eğer seni öldürmek istediğine inandığını dürüst bir şekilde söyleyebilirsen. Söyleyebilir misin? Çünkü Marc seni bulmalarından önce onunla birkaç dakika yalnız kaldığını ve isteseydi seni anında öldürebileceğini söylüyor.”

Marc’ın Radley’yi savunmasına şaşırmış bir halde ona baktım. Omuzlarını silktiler. “Hoşlansam da hoşlanmasam da gerçek gerçektir.”

Profesyonelliğinden bir kez daha etkilenerken başımla onayladım. Gerçeğin büyük bir hayranıyım. Genellikle. “Ah, pekâlâ. Beni öldürmeye çalışmıyordu. Ama etrafta kımıldayan herhangi bir şeyden beni korumaya da çalışmıyordu. Gitmeme asla izin vermeyecekti. Bundan hiç kuşku yok.”

Üçü de onaylayarak başlarını salladı ve babam sehpadan bir kupa aldı. "Bundan şüphe duymuyorum. Ama gerçek şu ki burada, ayağımızın altında durmasındansa," pencereyi ve devasa dış alanı gösterdi, "dışarıda olması bize daha fazla fayda sağlar."

"Söylediğimiz her kelimeyi duymasını istemediğimizden bahsetmeye gerek dahi yok." Michael alnındaki yumuşak bir kahve rengi saç tutamını çekti. "Onun o kadar da masum olduğunu düşünmüyorum."

Bize kulak misafiri olabilirdi. Tabii ya. Babam bu yüzden mahkûmu duşa göndermişti. Böylece akan su tartışmamızın duyulmasını bloke edecekti. *Kahretsin, öğrenecek çok şeyim var...*

Başımınla onayladım. "O zaman plan nedir?"

"Radley büyük bir ekibi hâlâ orada olma ihtimallerine karşı o kulübeye götürecektir. Oradaysalar onları gözaltına alacağız. Değillerse Radley her türlü soruna karşı gözleri ve kulakları açık bir şekilde yoluna devam edecek. Bizden daha uzun bir zamandır buradaydı ve ormanı kuşkusuz bizden daha iyi biliyor."

"Peki ya yardımcı olmak istemezse?"

"Öyle bir seçeneği yok." Marc'ın çenesindeki sert çizgi, düşünmemi istediği kadar plandan mutlu olmadığını söylüyordu. Bu plana uyuyordu çünkü Zeke Radley serserileri yakalamadaki en iyi şansımızdı. Ve kararları liderimiz veriyordu. Ama Marc yabancıya benim güvendiğimden daha fazla güvenmiyordu.

Koridorun sonunda, akan suyun sesi durdu ve su damla damla akmaya başladı, duş perdesi kenara çekilirken metal halkalar cınladı. Radley küvetten çıkmıştı ve mahremiyetimiz sona ermişti.

On beş dakika sonra, temiz ve giyinik Zeke Radley mutfak masasında oturuyor, mikrodalgada ısıtılan tavuklu yemeğin ikincisini mideye indirdiği sırada hiçbirimize aldırış etmiyordu. Michael ve Jace iki yanında oturdular, konserve deniztarağı çorbasını sessizce

içtiler. Şafak öncesindeki garip kahvaltılarının birbirine karışmış kokusu, mümkün olduğunca az hareket etmeye çalışarak oturduğum kanepenin bulunduğu salona bile hiç iştah açıcı gelmiyordu.

Radley yırtık pırtık ama temiz bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyordu. Jace serserinin bedenine daha yakın olmasına rağmen her iki kıyafet de yalnızca “misafirimizi” kızdırmak için Marc tarafından verilmişti.

Erkek mantığında –tabii bu tamlama tam bir tezattı– Marc, Radley’ye kıyafet vermekle ona teknik olarak yardım ettiği için, şimdi serseri ona borçluydu. Kıyafetleri reddetmenin ödünç verene bariz bir hakaret olacağından ötürü kabul etmiş olsa dahi. Ve işin en iyi kısmı artık Radley’nin etrafta Marc gibi kokarak gezmek zorunda kalmasıydı ki bu da resmen Marc’ın egemenliğinin bir kabulüydü. Ve misafirimizin sabit kaş çatışının da kaynağıydı.

Radley kâğıt tabağındaki son parçaları kaşıkladığı sırada birisi ön kapıyı çaldı. Lucas kalktı ve babamla mahkemenin oluşturduğu takımın son iki üyesini içeri aldı. Kapıdan ilk giren tahmin ettiğim üzere Paul Blackwell’in torunu Nate idi. Ama hemen arkasından giren Danny Carver’ı beklemiyordum.

“Hey, doktor.” Bana çok yakın oturan Marc’ın arkasına bakmak için yana eğildim. “Buraya beni görmeye mi geldin yoksa diğerleriyle ormanda oynamaya mı?”

Gözleri gözlerimle buluştuğunda hiçbir zaman yüzünden eksik olmayan gülümsemesi daha da büyüdü. “Her ikisi de.” Omuzlarını silkti. “Bir süredir patilerimi kirletmiyordum. Eğlenceli olabileceğini düşündüm.”

“Hem öyle, hem de yaralanmamış, müsait durumdaki lider adamlarımızın sayısı azalıyor,” diye mırıldandı Marc kulağıma. Mantıken yalnızca Radley’nin adam ekşiğimiz hakkında bir şey duyma-

sım engellemeye çalıştığını biliyordum. Yine de nabzım aniden hızlandı ve dudakları kulağıma değdiğinde yüzüm kızardı.

Dr. Carver kanepıyla kahve masasının arasına yaklaşıp bir elini bana uzattı. Elini tuttum ve nazikçe ayaklarımın üstüne kalkmama yardım etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bu soruyu cevaplamaktan çoktan sıkılmışım gibi."

Başını sallayıp yumuşak bir şekilde güldü. "Kulağa mantıklı geliyor. Haydi, bir bakalım."

Doktorun beni yatak odama geri götürmesine izin verdim. Kendimi büyük bir dikkatle yatağa bıraktım ve tişörtümü göğüs kafesine kadar sıyırdım. Bandajlarımı yerinde tutan bandı dikkatle çıkardı ve acele etmeden dikişlerimi inceledi.

"Daha demin Brett Malone'un benzer yaralarını tedavi ettim ve senin ilgilenilmesi çok daha kolay bir hasta olduğunu söylemek zorundayım. Bana bir kez bile tıslamadın." Sırıttı. "Tabii, senin sadece yirmi dikişin var. Onunkiler yüze yakın."

Doktor temiz gazlı bez parçalarını karnıma yayarken gülümseyerek gözlerimi kapadım. "O iyi mi?"

Dr. Carver başıyla onaylayıp yeni bandajları bantlayıp sağlamlaştırdı. "İyi olacak. Doğal olarak senin kadar çabuk değil. Senin kesiklerin güzelce kapanıyor." Ayağa kalkıp kullanılmış gazlı bezleri kapının yanındaki çöp tenekesine atı. "Ama uyumamı istiyorum."

Başımı olumlu anlamında salladım ama verdiğim sözün arkasında durmayacağıma inandığı için aldırış etmedi. "Ciddiyim, Fayette." Kaşlarını çatıp bana bakarak ender olarak gördüğüm katı doktor yanını gösterdi. "Eğer dinlenmez ve bedeninin işini yapmasına izin vermezsen yarın dönüşüm için hazır olamayacak ve bir günü daha kanepede geçirmek zorunda kalacaksın."

"Anladım, doktor." Elbette kocaman açılmış gözlü masum görünüşüm, basit bir baş sallamasından daha ikna ediciydi. "Yatakta kal, bütün gece uyu." İyi ki gece neredeyse bitmek üzereydi.

"Aynen öyle. Ve bu, sana söyleneni bir kez olsun yapmanı sağlamak için." Dr. Carver cebinden kahverengi, plastik bir ilaç şişesi çekip içinden şu aptal uyku haplarından iki tane daha çıkardı. "Endişelenme," dedi yüzümün her yanını kaplamış olan paniğe cevaben. "Senin de fark etmiş olabileceğin gibi bunlar bizim üstümüzde çok iyi işlemezler. Yalnızca birkaç saat baygın kalacaksın ve hiçbir şeyi kaçırmayacaksın."

"Ah, peki." Bana uzattığı sudan aldığım bir yudumla hapları yuttum. Sonra dilimi dışarı çıkarıp Dr. Carver'ı o salak şeyleri gerçekten yuttuğuma ikna etmek için yukarı aşağı oynattım.

On dakika sonra çocuklar ön odadan tek tek dışarı çıktılar. Zeke Radley, Marc ve Lucas'ın arasında sıkışmıştı. Marc ve Jace gitmeden önce iyi geceler dediler ama ikisi de bensiz devam etme konusunda tereddüt dahi etmemişti. Sağ salım geri dönmek ve döndüklerinde tüm hikâyeyi anlatmak üzerine her zamanki sözlerini verdiler. Sonra beni uyanık tutmaktan çekindiklerinden konuşmayı reddeden babam ve ağabeyimle beni tek başıma bıraktılar.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama uyandığımı kesinlikle hatırlıyordum. Gözlerimi açtığımda, ilk farkına vardığım şey lamba yanmıyorken bile yatak odasının ne kadar parlak olduğuydu. Çalar saatin üzerinde 08.04 yazıyordu.

Lanet olsun. Sabah olmuş. Gecenin kalamı boyunca uyumuştum... yaklaşık üç saat.

Ama beni uyandıran sinir bozucu şekilde parlak olan güneş ışığı değildi. Uykumu sesler bölmüştü. Sinirli seslerdi, biri babama aitti.

"... gitmesine izin mi verdiniz? Bunu neden yaptınız ki?" diye sordu Malone. Seslerden anladığım kadarıyla babamla hemen ka-

pımın dışında salonda tartışıyorlardı. Ve uyandığıma dair hiçbir fikirleri yoktu.

“Bu benim kararındı ve en iyisi olduğunu düşündüğüm kararı verdim. Bu kararımın arkasındayım. Kulübe boştu –muhtemelen birkaç gündür boştu– ve Radley’nin onları bulma şansı bizimkinden daha yüksek. Ormanı tanıyor ve şimdiye dek onun kokusuna aşina olmuş olmalılar, bu yüzden onun etrafta dolanması hakkında durup düşünmeyeceklerdir, oysa bizim erkek kedilerimizden birisinin kokusunu almaları onları kaçıracaaktır. Radley’nin yardımına ihtiyacımız var ve onu televizyonun önünde harcayarak bunu elde edemeyiz.”

“O bir suçlu, Greg. Son zamanlarda suçlu davranışına ilişkin görüşünün bir nebze değiştiğini biliyorum ama Radley bir serseri. Onu korumak için hiçbir nedenin yok. Neredeyse kızını öldürüyordu. Arka pençesini bir tavşan ayağı gibi anahtarlığında sallandırman lazımdı. Bunun yerine, diğer üç ayağıyla birlikte gamsız bir şekilde ormanda koşturup duruyor.”

“Yapabilecek olsan kızımın yarın idam edilmesini sağlardın, Calvin.” Babamın tehlikeli sesi o kadar kısıktı ki zorlukla duyabiliyordum. “Senin de pençeni almalı mıyım?”

Malone’un sessizliği karşısında bir heyecan dalgası omurgamdan yukarı ve kollarımdan aşağı ellerime yayıldı. O andaki yüz ifadesini görebilmek için neredeyse her şeyimi verirdim. Yüzünde korku ifadesi vardı. Öyle olmak zorundaydı. Dolaylı bile olsa babam tarafından tehdit edildikten sonra kesinlikle pantolonuna yapmak üzereydi.

Başka herkes böyle olurdu.

“Aynı şey değil ve sen bunu biliyorsun,” dedi Malone sonunda. “Sen ne düşünürsen düşün, onun peşinde değilim.”

Ya, tabii, seni pislik. Bunu yüksek sesle bağırmanın için elimi tersini ağzıma sokmak zorunda kaldım.

“Faythe’in duruşmasının adil olmasını sağlamak benim görevim, sadece onun için değil, tüm kedi adam camiası için. Erkek arkadaşına enfeksiyon bulaştırdı, sonra suçunu örtbas etmek için onu öldürdü. Sen bunu görebiliyor olsan da olmasan da Faythe tehlikeli birisi ve bunu tekrar yapması için onu özgür bırakmamız adil değil.”

“Kendisini korumak için onu öldürdü ve sen de bunu *gayet iyi* biliyorsun.” Döşeme tahtaları gıcırdadı. Babamın, kişisel alanına girerek Malone’a yaklaştığını zihnimde canlandırdım. “Kızımı idam ettirmen sana konsey başkanlığı sandalyesini kazandırma-yacak. Bunu bilmelisin.”

“Konseydeki yerimin bununla hiçbir ilgisi yok. Bu *senin* önceliklerinle ve bu önceliklerin artık çoğunluğun çıkarlarını temsil etmemesiyle ilgili.”

“Haddini aşıyorsun. Radley’yi bize yardım edebileceği umuduyla saldı. Hayır, yardım edeceğinden emin değilim. Ama daha fazla zarar vermeden önce serserileri kendi başımıza yakalayabileceğimizden de emin değilim. Radley’ye güvenmek denemeye değerdi, ben de denedim. Sana kalsaydı, sen muhtemelen onu idam ettirirdin.”

“Kesinlikle haklısın. Böylece dünyadan bir ser...”

Koridorun sonundaki banyonun kapısı açıldı ve bir giyotin bıçağı gibi keskin ve ani bir sessizlik çöktü. Yataktan çıkmak ve kapının daha yakınına gitmek istiyordum ama örtülerimin hışırtısının birazdan olacakların sesini bastıracağından korkuyordum.

“Dünyadan bir ne?” diye sordu Marc, sesi çelik kadar soğuk ve sertti.

Ah, kahretsin.

Malone, “Bu seni ilgilendirmez,” diyerek tamamlanmamış düşüncesini tamamlamayı zekice reddetti ama bundan paçasını kurtar-

masına izin veremezdim. Marc'tan nefret edecekse, kendisine –ve geri kalanımıza– bunun nedeni hakkında dürüst olacaktı.

“Dünyadan bir ne?” diye bağırdım, kendimi itip sırtımı yatağın başına dayayarak oturma pozisyonuna geçerken. Karnımdaki acı ilk anda keskindi ama babam yatak odasını kapısını açmadan önce çoktan sönük bir zonklama haline dönüp dinmek üzereydi.

Tek kelime etmedi. Beni sadece gözleriyle bu konudan uzak durmam için uyardı.

Babamın lacivert bornozlu omzunun üstünden, Malone'un çoktan tam takım giyinik olduğunu gördüm. Ve hemen önünde, genelde geceleri uyurken giydiği şortu ve az önce duş aldığı için ıslak saçlarıyla Marc duruyordu.

“Dünyadan bir ne?” diye tekrarladım, ne kadar katıksız bir ahmak olduğunu bilip bilmediğini merak ederek dikkatimi Malone'un üzerinde yoğunlaştırıp. Kesinlikle bilmiyordu. Kesinlikle hiç kimse kendisini gerçeklikten izole eden bir cehalet örtüsü olmadan böylesine iğrenç bir kişiliği muhafaza edemezdi.

“Dünyadan bir... başıboş *suçlu* daha eksilir.” Malone'un yüzü ya öfkeden ya aşağılanmaktan kızarmıştı ama hangisi olduğuna karar verecek kadar iyi tanı mıyordum onu. “*Suçlu* diyecektim.”

“Hepimiz senin ne söylemek istediğini biliyoruz,” diye lafı yapıştırdım, belimden aşağısını açmak üzere örtüleri kenara iterek. Hâlâ kırmızı pijama altım vardı üstümde, neyse ki. “Boşlukları doldurmak için dâhi olmaya gerek yok. Fakat belli ki keyfinin yerine gelmesi için bir safkanı öldürmen gerekiyor.”

“Faythe...” diye ikaz etti babam ama ifadesi, dikkatli bir şekilde sert olan sesiyle uyumlu olmaktan ziyade tamamen boştu. Bu gerçekten benim çenemi kapamamı istemediği anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece henüz dâhilî politik-felaket telefon hattının “kritik” aşamasına ulaşmamış mıydım?

Malone hem beni hem de Marc'ı görmezden gelerek tekrar babama döndü. "Radley seninle irtibata geçerse bize haber vereceğini farz ediyorum."

"Kesinlikle. Ben de cinayet davası hakkında bir karara vardığınızda *bize* bildireceğinizi varsayıyorum."

"Elbette." Salondan geçip ön kapıdan çıkmadan önce Malone'un bakışları kısa bir an için benim üstümde durdu.

"Biraz uyu," dedi babam Marc'a, sonra bana döndü. "Ve bugün fazla yorma kendini. Danny dönüşüm geçirmek için hazır olup olmadığını görmek için bu akşam geri gelecek."

Bununla birlikte babam muhtemelen vaktini uyumaktan daha çok tavana gözlerini dikerek geçirdiği kiralık yatak odasına çekildi.

Jace, Marc ve babam uyumaya çalışırlarken günün kalanı çok yavaş bir şekilde ilerledi. Jace ve Marc üst kattaki iki odadan birini paylaşıyorlardı ama uyandığım için biraz özel zamanı olabilirdim diye Marc'ın benim odamdaki boş yatağa geçmesine izin verdim. Böylece geriye, kaçmadığımdan emin olmak için bana eşlik eden ve bir yandan da beni gözetleyen Michael kalıyordu. On iki kısa saat önce neredeyse karnımın deşildiğini düşünecek olursak bu besbelli *yüksek* bir riskti.

Ağabeyim tüm günü kanepenin üstünde yanımda geçirdi. Sanki etrafında gerçek bir dünya yokmuş gibi dizüstü bilgisayarını kendisini oyalamaya hazır bir şekilde dizlerinin üstüne yerleştirmiş, klavyeyi tıkırdatıyordu.

Neyse ki konuşmak istemiyordu, bu yüzden okuyacağım şeyleri okumak için bir sürü vaktim oldu. Şans eseri, Michael'ın iki kısa tuvalet molasından birinde, kulübenin telefonu o gün ilk kez çaldı ve etrafta telefona yanıt verecek başka kimse yoktu. Romanımı kucağıma bıraktım ve kimseyi uyandırmadan önce telefona ulaşmayı umarak dikkatli bir şekilde sehpa uzandım.

“Alo?” Karnımdaki acı azalırken dişlerimi gıcırdattım.

Etrafta telefonu vereceğim kimse yoktu ve arayan da annemdi. “Faythe, canım, kendini nasıl hissediyorsun?”

“İğnelik gibi. Ya sen?”

Beni şaşırtarak gerçekten güldü. “Pekâlâ, sesin *iyi* geliyor. Ve ben iyiyim. Aslında hepimiz gayet iyiyiz. Manx en sonunda ilk fotoğrafi için bebeğinin giyeceği renklere karar verdi. Mavi kantaron, menekşe, safir ve geceyarısı renklerindeki kumaşları kullanacağız.”

“Çok şirin.” Gözlerimi devirmekten kendimi alıkoyamadım. “Ve... tek renk.”

“Biliyorum.” Annem tekrar kıkırdadı. “Hâlâ hepsinin mavi olmasında ısrar ediyor.”

Dr. Carver birkaç ay önce mesai bitiminden sonra doğmamış çocuğun cinsiyetini kesinleştirmişti. Manx başka bir erkek çocuğunun olmasından hiç üzüntü duymuyor, tam tersine heyecanlanıyordu. Kendi kaderine rağmen, bu bebeğin yaşayacağı ve cinsiyetine rağmen dünyanın onu kabul edeceği konusunda kararlıydı. Ağabeylerinin aksine. Ve bunu ispatlamak için, annemle beraber zavalılığa mavinin akla gelebilecek her tonunda bir dolap dolusu şapka, süveter, eldiven ve battaniye örüyorlardı.

Annem nihayet Ethan'ın kız arkadaşı Angela'yla tanışmasını ve Manx'in bebeğinin şimdi ne kadar sıklıkla tekne attığını anlatarak beş dakika boyunca başımın etini yedi. Owen mevsimin son samanını satmıştı ve Vic ile Parker düzenli bir şekilde devriye geziyorlardı. Bahsetmediği tek kişi Ryan idi, bunun sebebi muhtemelen bodrum hücresinde hiçbir şey değişmediği içindi. Ama daha büyük ihtimalle, haine dönüşen en sevdiği oğlunun eve hiç dönmediğine dair rol yapmaya devam etmeye çalışmasından kaynaklanıyordu bu. Ve bunun için onu suçlamam mümkün değildi.

Michael banyodan çıktığında, telefonu ona fırlatıp dudaklarımla sessizce, "Annem," dedim ve kitabıma geri döndüm.

Michael, biraz öğle yemeği aşırmaq için çoktan mutfağa ilerlerken, "Alo?" dedi ahizeye.

Kulak misafiri olurken okuyormuşum numarası dahi yapmadım. Annem bana duruşmayı sormamıştı, fakat aramasının nedeninin bu olduğunu, muhtemelen konuyu benim açmamı umduğunu çok iyi biliyordum. Ama bu benim tarzım değildi. Eğer benden bir şey öğrenmek istiyorsa, sormak zorundaydı.

Maalesef bu da *onun* tarzı değildi. Annem daha çok bir şeyler çtlatacak tipte birisiydi, en azından bana karşı böyleydi.

Annemle hiçbir zaman çok iyi arkadaş olamamıştık. Ben yara bere içinde, dobra dobra konuşan ve kaba birisiyken o zarıftı, inceydi ve soğukkanlıydı. Ancak farklılıklarımıza rağmen, yakın bir zamanda çeliğe benzer karakterimin ve muhtemelen kendi inatçılığımın kaynağının o olduğunu fark etmiştim... Bunlar beni hem şaşırtan hem de memnun eden keşiflerdi.

Yine de daha ciddi işleri Michael'la konuşurken daha rahat ediyordu ve beklenildiği gibi, Michael buzdolabının içini karıştırırken antika buzdolabının gürültüsü konuşmanın çoğunu bloke ettiğinden annemin söylediklerini kendi başıma çözmek için beni zorlayarak soruları tek tek yanıtladı.

"Suçlu." Bir kutu dondurulmuş lazanya ve bir pepperonili pizzayı havaya kaldırarak bana seçmem için sessizce sordu. Pizzayı işaret ettim. Lazanyayı tekrar dondurucuya itti. "Henüz değil. Rick amca bize biraz daha zaman kazandırıyor." Pizzayı koyduktan sonra mikrodalga'nın kapağını kapayıp birkaç düğmeye bastığı sırada bir duraksama daha oldu. "Evet, öyle. Bu gerçekten... ilginçti. En son seferkine fazla benzemiyordu."

Kısmi dönüşümü soruyordu... şu anda en sevdiğim konu değildi. Neyse ki, mikrodalga çınladığında Michael babamızın onu aramasını sağlayacağına söz vererek özür dileyip telefonu kapadı.

Biz yemek yerken, Jace merdivenlerden sessizce indi. Üstünde sadece belini sıkıca tutan, mavi ekose bir pijama altı vardı. Mutfığa giderken uyku sersemi bir selam mırıldandı. Beş tane donmuş *burrito*'yu mikrodalgaya koyup gözleri hâlâ yarı kapalıyken bir demlik kahve yapmaya başladı. Dakikalar sonra, kahvenin kokusu Marc'ı içinde bulunduğu komadan çıkardı. Sinir bozucu şekilde dinç ve uyanık görünüyordu.

Geçen yirmi dört saatin onunda uyumuştum ve ağrı kesiciler ile karnımdaki düzenli zonklama yüzünden kendimi hâlâ berbat hissediyordum. Marc yalnızca dört saat uyumuştı ve sanki tek damla ter akıtmadan Everest Dağı'na tırmanabilirmiş gibi görünüyordu. Kolundaki pençe izleri, iki kere kedi formuna girip çıktığı için sadece kabarık kırmızı yaralar gibi duruyordu.

Marc ve Jace dönüşüm geçirdiklerinde, yürüyüşçüleri arayan ekiplerden birisini rahatlatmak için dört saatlik bir arama süresince ormanda dolaşmışlardı. Beş buçuk civarında, bitkin, hiçbir ilerleme kaydedememekten ötürü cesaretleri kırılmış bir halde geri gelmişlerdi.

İnsan yürüyüşçüler üç gündür kayıptı. Brett Malone yirmi altı saat önce pençelenmişti ve her iki olaydan sorumlu olduğundan şüphelendiğimiz serserilere ait hiçbir iz bulamamıştık. Ve hepsine ilaveten, karnım hâlâ çok kötü bir şekilde acıdığından kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum.

Ormandaki dönüşümünden sonra Marc'ın bir kutu kolayı açışını seyrederken, bakışlarım yeni iyileşmiş yaralarına kaydı ve ne yapmam gerektiğini anladım.

Dönüşme zamanım gelmişti... ne kadar kısa zamanda iyileşsem, o kadar kısa zamanda popomu kanepeden kaldırabilir ve harekete geçebilirdim. Gözlerim kısa bir an için yatak odamın yanındaki kapalı yatak odasının kapısına kaydı. Bu kapının arkasında babam nihayet uykuya dalmıştı.

Muhtemelen önce ona sormalıyım. Ama sormadım çünkü bana yirmi dört saatlik süre dolana kadar beklememi söylerdi. Onun yerine cebimden cep telefonumu çıkardım. Çocuklar beni seyrederken, Michael ne yaptığımı bilmesine imkân olmamasına rağmen onaylamaz bakışlarla kaşlarını çatıyordu. Hızlı arama tuşuyla –hepimizin tıbbi acil durumlar için telefonlarımıza kaydettiğimiz– Dr. Carver’ın cep telefonunu aradım. Bizimkilere geçen yıllarda birkaç kez telefonla turnike yaptırmıştı. Ve birkaç kırık kemik hakkında yardım da etmişti.

“Alo?” Dr. Carver ikinci çalışta telefona cevap verdi. “Faythe? Ne oldu?”

“Dönüşüm geçirmeyi deneyeceğim.”

Bir an için hattın öteki ucuna bir sessizlik çöktü ve arka planda Brett’in nefes aldığı anda canının acımasının normal olup olmadığını sorması duyuldu. “Buradaki işimin bitmesi için bana on dakika ver.” Doktorun sesinde ne bir kuşku ne de bir yargılama vardı. Yalnızca kararımın kabulünü ve yardım etme konusunda hevesli olduğunu duymuştum ki bu gerçekten güzel bir değişiklikti.

Carver vardığında babam uyanmıştı (Michael’in onu uyandırdığından şüphe duyuyordum). Bu da Dr. Carver mutfaktaki floresan ışığın –kulübedeki en parlak ışık kaynağı– altında dikişlerimi incelerken karnıma gözlerini dikip bakacak fazladan dört çift göz anlamına geliyordu.

“Kendim yaptım diye söylemiyorum, kusursuz dikişler.” Doktor dikişlerime daha yakından bakmak için yemek sandalyelerinin

birinden öne eğildi. “Pekâlâ...” Dik oturup bu kez karnım yerine gözlerimle temas kurdu. “Kendini iyi hissetmeyeceksin, orası kesin. Denemeye hazır olduğuna emin misin? Bir gün beklesen zarar görmez...”

“Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca o kanepenin üstünde hiçbir şey yapmadan oturamam. Tek bilmek istediğim, dönüşüm geçirmenin gerçekten de iyileşmeyi hızlandırıp hızlandırmayacağı. Deriyi daha çok yırtması gibi bir ihtimal var mı?” Bu düşünce mi-demi ağzıma getiriyordu.

Dr. Carver gözlerini kırıp bana cevap vermeden önce babama göz attı. “Dün gece dönüşüm geçirmiş olsaydın yarardan çok zarar verirdi. Ama birkaç saat, büyük bir fark yaratabilir. Zaten iyileşmeye başladın ve şansımız yaver giderse dikişler dayanacaktır.” Omuzlarını silkti. “Kendini buna hazır hissediyorsan, denemeni söylerim. Tabii bunu otoriteler için de uygun olduğunu farz ederek söylüyorum.” Bununla birlikte, bakışları tekrar lidere kaydı.

Babam yüzümde kesin bir şekilde görüldüğünü bildiğim samimi umudu incelerken kaşlarını çatı. Ne düşündüğünü biliyordum: Malone buna asla izin vermezdi. Kaçmaya karar verirsem büyük olasılıkla beni yakalayamayacaklarını bildikleri için mahkeme benim dönüşüm geçirmemi istemiyordu. Kulübelerimizdeki en küçük –bu yüzden de en hafif– kedi bendim ve tüm hayatımı çocuk muamelesi görmemek için dört ağabeyimden daha hızlı koşarak geçirmiştım. Bu ve üstüne üstlük son zamanlarda aldığım lider adamı eğitimim, beni gözlerinde büyük kaçış riski taşıdığım şeklinde etiketlemişti ve gitmeyeceğime ne kadar içtenlikle yemin edersem edeyim, bana inanmıyorlardı. İşin kötüsü geçmişimi göz önüne alınca onları gerçekten suçlayamıyordum.

Ama artık yaralı olduğumdan işler değişmişti. Karnımda dört delikle bir *tespih böceğini* dahi geçemezdim, göğsümdeki deliklerden bahsetmiyorum bile. Malone bile bunu anlardı.

En sonunda babam yavaşça nefesini bıraktı ve gözlerinde parlayan yaramazlık yüz hatlarına gençlik getirdi. “Danny, kesikleri- nin iyileşmesini kolaylaştırmak için Faythe’in dönüşüm geçirilmesi gerektiğini mi söylüyorsun?”

Gözleri kocaman açılmış Dr. Carver belli ki neler olduğunu anlayarak hevesli bir şekilde başıyla onayladı. “Ne kadar erken dönüşüm geçirirse, o kadar çabuk iyileşir, böylece duruşmaya devam etmek için o kadar hızlı hazır olur.”

“O zaman gerçekten bir seçeneğimiz yok.” Babamın genellikle ciddi olan yüz ifadesinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Faythe, kendi iyiliğin için dönüşüm geçirmek zorundasın ve duruşmanı ertelemeye çalıştığımız için mahkeme bizi suçlayamasın diye bunu şimdi yapıp bitirebilirsin.”

Jace gülümsemesini saklamak için burnunu kaşıdı ama ben zahmet etmedim. İki haftada bir –fiziği ve zihin sağlığını korumak adına, bir kedi adam için gerekli olduğuna inanılan maksimum süreydi– dönüşüm geçirmeme izin verilmişti ve o zaman bile ciddi bir şekilde denetlenmişim. İki haftalık sürenin neredeyse sonuna gelmişim ve etraftaki dağları dört patimin üstünde katetmeden buradan ayrılabilirim düşüncesi beni buraya getiren suçlama kadar çileden çıkarıyordu.

“Dönüşümünü gözlemlemek istiyorum,” dedi Dr. Carver. “Herhangi bir şeyin ters gitmesi ihtimaline karşın.”

“İyi.” Dönüşümümün izlenmesinden ne kadar nefret edersem edeyim, ormanda gülüp oynama şansımın bu kadar önemsiz bir şey için vazgeçecek değildim.

Babam başıyla onayladı, artık resmîleşmişti. “Dönüşüm geçirdikten sonra, egzersiz yapmak için yarım saatin var. Her şeyin hâlâ sağlam olduğundan emin ol.”

“Seksen yaşında değil, yaralıyım sadece,” diye şikâyet ettim ama araya girmemi umursamadı. “Serseriler hâlâ dışarıdalar, Faythe ve saklanma yerlerini terk etmeleri muhtemelen bizim onları aradığımızı bildikleri anlamına geliyor. Kulübemize yakın ol ve ana kulübeden uzakta dur. Ayrıca sana refakat edenlerin gözünün önünden hiç ayrılma. Refakatçiler?” Babamın gözleri odayı taradı. Hiç kimse Marc ve Jace’in sessiz bir şekilde ellerini kaldırdığını görmekten dolayı şaşırmamıştı. “İyi.” Bakışları tekrar bana döndü. “Yarım saatin sonunda buraya gel ve Danny’nin geri dönüşümünü izlemesine izin ver. Ve Faythe?”

“Evet, babacığım?” Masum ifadem yüzüme yapıştırılmış halde bakışlarımı ona kaldırdım. Buna kanmıyordu. Hiçbir zaman kanmamıştı.

“Aptalca veya tehlikeli bir şey yapma. Anladın mı? Tamamen iyileşmedin ve tek bir dönüşümden sonra da iyileşmiş olmayacaksın. Çok fazla şeyi çok hızlı yapmak sadece canını daha çok yakar. Ağaca tırmanmak, atlamak ve avlanmak yok. Sadece hafif bir egzersiz. Anladın mı?”

“Evet, babacığım.”

Elbette “uslu ol”, “kendi işine bak” ve “çocuklarla iyi geçin” sözleri gibi “hafif egzersiz” de yorumlamaya açıktı. Değil mi?

On İki

Kırmızı, kalçalarımı saran iç çamaşırım çoktan ayaklarımın dibine düşmüş olan pijamamın içine girmek üzere bacaklarımdan aşağı kaydı. İhtiyatla aldığım bir nefesle hevesliliğimi ölçülü hale getirerek, kollarımı başımın üstünde gerip pijama üstümü eğlenceye katılması için yukarı çektim. Diğer kıyafetlerimle birlikte yere düştü ve dondurucu rüzgâr diken diken olmuş derimi yalayıp geçerken titredim. Her sabah dağda çıplak durmuyordum sonuçta.

Her iki yanımda, Marc ve Jace dört ayakları üstünde, ölü yapraklar ve soğuk toprak arasında kıvranarak kendi dönüşümlerine başlamışlardı.

Dişlerim birbirine çarparken omzumun üstünden çıplak dalların arasındaki boşluklardan kolayca görülebilen kulübemize baktım. Ormana birkaç metre ötede durmuştuk, böylece herhangi bir şey ters gittiğinde doktor yardım için uzağa gitmek zorunda kalmayacaktı. Aslında yalnızca bağırması yeterdi çünkü babamın si-lüeti, elinde kupa tutan bir gölge halinde, ön pencereden net bir şekilde görülüyordu.

“Hazır mısınız?” diye sordu Dr. Carver. Hem onunla hem de önceki cesaretime ve hevesliliğime rağmen beni endişelendirmeye başlayan dönüşümümle karşılaşmak için döndüm. Başımla onayladım. Doktor destekleyici şekilde gülümsedi. “Şimdi unutma, eğer canını fazla acıtırsa, her zaman dönüşümü geri çevirebilir ve bir gün daha bekleyebilirsin. Veya birkaç saat. Ve karnında farklı bir

kopma veya yırtılma duygusu hissedersen, dönüşümünü anında durdur ve bakmama izin ver.”

Konuşamayacak kadar gergin bir halde tekrar başımla onayladım. On yılı aşkın bir süredir çoğunlukla düzenli aralıklarla dönüşüm geçirdikten sonra, vücudum için neyin normal olduğunu ve neyin olmadığını biliyordum. “Eğer herhangi bir şey ters giderse, ilk bilen sen olacaksın.”

“Güzel.” Eliyle yeri süpürürcesine bir hareket yaptı. “Göster bakalım.”

Marc o sırada tamamen dönüşüm geçirmişti ve beni beraberce dikkatlice seyredebilecekleri şekilde doktorun yanında, kalçasının üstünde oturuyordu. Jace kendi dönüşümünün son basamaklarına giriyordu, bu yüzden midemdeki acı dolu gerilme hissinden zihnimi uzaklaştırmak için kendimi ormanın tanıdık fakat buna rağmen farklı olan kokularını derince soluyarak dikkatli bir şekilde dizlerimin üstüne bıraktım.

Önce bir elime sonra diğerine ağırlığımı verirken, Doğu Teksas'ta sahip olduğumuz çam iğnelerinin ve Doğu Teksas'ta sahip olmadığımız ayı derisi döküntülerinin ve kendi özel doğa parçamızda sahip olmayı dilediğim kışın açan tatlı asmaların kokusunu zihnimde listeledim.

Sağ tarafımda bir yaprak kümesinin içinde bir şey çıtırdadı ve ben onun kokusunu fark ettiğim sırada benim kokumu alıp kaçışan bir farenin yerini kolayca belirlerken burnum seğirdi. *Pençelerim olsaydı, harika bir atıştırılmalık olurdu minik fare.* Sanki bu düşünce dönüşümümü tetiklemiş gibi, acının ilk dalgası ızdırabın nahoş dansı içinde temel kas sistemlerimi sarsarak sırtımdan dalgalanıp uzuvlarıma yayıldı.

On yılı aşkın süre önce yapmayı öğrendiğim üzere dönüşümün vücudumda kendi yolunu çizmesine izin vererek kendimi acıya tes-

lim ettim. Eğer onu herhangi bir yöne gitmesi için zorlarsam, daha fazla ve daha uzun bir acıyla bunun bedelini öderdim.

Birkaç dakika için, vücudum parçalarına ayrılıp kendisini yeniden yapılandırırken, kemik ve eklemlerimdeki keskin acı dalgaları karnımdaki zonklamayı gölgede bıraktı. Omurgam büküldü. Kalçalarım ve omuzlarım yuvalarına girip çıktılar. Dirseklerim ve dizlerim korkunç acı okları eşliğinde içi boş kırıma sesleri çıkardılar.

Ayak tabanlarım şişip pati tabanları haline gelirken kuru yapraklar avuç içlerime battı. Tırnaklarım kalınlaşarak sert, keskin pençelere dönüştü. Dönüşüm başıma ulaşip acı veren şişkinlikler ve yeni boşluklarla yüzümün şeklini değiştirirken ağzımı gevşettim. Çene kemiğim, insan dişlerimin keskince kıvrılmış uçlara sahip olacak şekilde dönüştüğü sırada şekilsizleşmiş gırtlığımdan bir inilti koptu. Birkaç yüz tane minik diken dilimde tomurcuklanıp boğazıma doğru yay çizdiğinde dilim karıncalandı.

Kürküm sırtımdan yayılıp yüzümü kaplamak için hızla dağılmaya başlarken ve uzuvlarımı kapamak için dalgalandığı sırada benim kaşınmaya başladı. Tam da yaralanmışken dönüşüm geçirmenin o kadar kötü olmadığını düşünmeye başlarken, kürkün düzensiz hattı yanlarımdan karnıma doğru indi.

Bedenim en kötü kısmı geri dönemeyeceğim kadar geçce, en sona saklamıştı.

Yeni kıl kökleri açılıp kürküm tomurcuklanır, yırtılmış derim esneyip dayanılmaz şekilde yanarken çığlık attım. Karnım zonkladı, kaslarım yeniden yapılanmış bedenimi desteklemek için toparlanıp açıldı.

Sonra, nihayet bitti.

Sanki birkaç kilometre koşmuşum gibi yerde nefes nefeseydim. Karnımdaki acının keskin darbeleri her şeyin –yakında– daha

iyiye gideceğine dair bir vaatle birlikte neler yaşadığının bir hatırlatıcısı olarak hafif bir ağrı haline dönüşmüştü.

Bir dönüşümden sonra her zaman olduğu gibi, yeni vücudum bana biraz garip geliyordu... sanki daha yeni uyanmışım ve her şeyi yerine yerleştirmek için güzelce bir gerinmem gerekirmiş gibi sertleşmiştim. Eklemlerimdeki yağmurlu hava ağrısını dindirmek için, ön patilerimi Marc'ın yanında kalçasının üstünde oturan Jace'e doğru uzattım. Her ikisi de bir soruna ilişkin herhangi işaret verme olasılığıma karşı beni seyrediyordu. Tırnaklarımı kıştan dolayı soğuk olan toprağa geçirdim ve dikkatli bir şekilde karnımı gerdim, arka kısmım havadaydı, kuyruğum tepedeki çoğu çıplak olan dallara doğru yavaşça salınıyordu.

Karnımda keskin bir sancı ve dönüşümünden oldukça iyi çıkan dikişlerde bir çekilme hissettim, bu yüzden yeni vücut gerinmesini bırakıp oturma pozisyonu aldım. Sızının anında kaybolmasından çok memnun oldum.

Bir el nazikçe başıma konup bir seferde iki kulağımın arkasını kaşdı ve Dr. Carver'ın kokusunu aldığım sırada elinin içine doğru kavislendim. "Dön de karnına bakmama izin ver lütfen," dedi uzanması güç olan kürek kemiklerimin arasındaki noktaya kadar boyunundan aşağı kaşımaya devam ederek.

Yardım etmekten mutlu bir şekilde, kendimi yere indirdim ve sağ tarafımın üstüne yuvarlandım. Marc yanağıyla yanağıma sü-rünür ve Jace aynısını açıkta kalan sol yanıma yaparken yumuşak bir şekilde boğazımdan bir mırıltı çıktı. Dr. Carver yanımda diz çöküp karnıma bir el feneri tuttu. Parmaklarını dikkatli bir şekilde kalın, siyah kürkümün içinden geçirince burnumdan hızla soluk verdim, hafif bir kahkahanın kedi versiyonuydu. Büyük ihtimalle daha önce kimse karnıma hafifçe dokunmamış olduğundan, kedi formunda gıdıklandığımı fark etmemiştim. Keyifli, güven verici ve hoş bir şeydi.

Dikişler için gerekmiş olan dokunuştan çok farklıydı.

“Pekâlâ, dikişler kurtuldu, bu iyi bir şey. Bu daha kalın, yeni dikiş iplikleri yaralıyken dahi dönüşüm geçirmeyi çok daha kolay bir hale getiriyor...” Soğuk parmağıyla kürkümü ayırarak yaptığı işe daha yakından baktığı sırada sesi yavaş yavaş kesildi. “Deri bu tek derin kesik dışında her yerde neredeyse iyileşmiş ve tekrar dönüşüm geçirdiğinde bunun kendi kendisini kapayacağını umuyorum. Ama altındaki kasların iyileşmesi biraz daha sürecektir.” Dr. Carver topukları üzerinde geriye sallanıp ayağa kalktı. Bunu yuvarlanıp patilerimin üstüne kalkmam için bir işaret olarak algıladım.

“Babanın ne dediğini hatırla. Tırmanmak yok, boğuşmak yok...” O anda Marc’a ve Jace’e bakmıştı. “Uzun mesafelere sıçramak yok. Kendine iyileşmek için bir şans tanı.” Hepimiz itaatkâr şekilde başımızı salladık, Carver saatine göz attığı sırada sözlerine hiç aldırış etmeyeceğimizi kesin biliyordu. “Otuz dakikanız var. Kıymetini bilin.”

İşte bunun üzerine bahse girebilirdi.

Dr. Carver ince ağaç sırasının içinden bahçeye giderken, hıza duyduğum bastırılmış ihtiyacımı acının ve kesilen derinin yeni hatıralarıyla frenleyerek aksi yöne ilerledim. Eğer bunu şimdi abartırsam, kedi gözleriyle ormanı tekrar görebilmem için haftalar geçebilirdi.

Marc ve Jace ilk başta benim yanımdan yürüyüp sanki bir metreden fazla uzaklaşsam beni sonsuza kadar kaybedebilirlermiş gibi çok az boşluk bıraktılar. Ama gerçek şu ki birbirine karışmış Gurur kedisi kokularımızın kesinlikle serseri savar olarak çalıştığı kulübe kompleksine bu kadar yakinken pek sorun çıkmazdı. Özellikle de yakına gelen son yabancının et tokmağıyla beynine sertçe vurulduğu düşünülürse.

Kanının kokusu –artık ön bahçemize sinmişti– güç gösterisi için çok güzel bir reklamdı.

Birkaç dakika sonra, limitlerimi test etmeye başladım ve çocuklar bana biraz rahat vermek için geri çekildiler. Jace yanımda oynuyor, vurmam için çam kozalaklarını bana atıyor ve üstüne –dikkatli bir şekilde, elbette– atlamam için tarla faresi bulmak üzere etrafı kokluyordu. Ama Marc uzağımda kalıp iyileşen vücudumun içinde daha cesur ve daha kendime güvenli hale gelirken fazla uzaklaşmama engel olmak için beni kendisi ile kulübe arasında tutuyordu.

Maalesef, babamın çok iyi bir şekilde bildiği üzere, yarım saat fazla maceracı herhangi bir şey yapmak için yeterli bir zaman değildi. Sadece geçtiğimiz iki haftada neyi kaçırdığımın –isim vermek gerekirse, taze av– farkına varmama yarayacak kadar uzundu. Pekâlâ, avlanmanın heyecanı içinde yanıp tutuşuyordum ama böylesi yorucu bir egzersiz söz konusu değilken, küçük, taze bir ete razı olacaktım.

Jace'in fırlattığı çam kozalağını bulmak için ölü yapraklardan oluşan bir yığının içini koklarken bir tavşanın kokusunu aldığımda kararımı verdim. Tek lokma bir şey yemeden ormandan ayrılmayacaktım. Nokta.

Burnum, avın kokusunu mümkün oldukça fazla içime çekerek çalılıkların içinde kıpırdandı. Yerini belirlemeye çalışmıyordum; kediler kokuyu takip etmezler. Yalnızca iştahımı açıyordum. Ve minik lokmamın biraz ses çıkarması için korkutmayı umuyordum, çünkü biz kediler inanılmaz derecede iyi ayarlanmış işitme duyularımızla avlarız. Ve görme yeteneğimizle.

Oyundaki duraksamam fark edildi. Jace meraklı bir şekilde bana doğru inledi ve yanıt olarak mırlayıp çocuklara çalıların içinde istediğim bir şey olduğunu anlattım. Burnumu ön patilerimin üstüne koydum ve arkamı havaya kaldırıp öne arkaya sallayarak atlamak istediğimin işaretini verdim.

Elbette gerçekten atlamayacaktım. Ama her ihtimale karşı Marc yan tarafıma vurup kedi dilinde, "Kenara kay, senin akşam yemeğini ben yakalarım," diyerek burnuyla beni yoldan itti. Düşünecek olursak, son derece centilmence bir davranıştı.

Marc çalılıkların içine fırladı ve tavşan da batıya sıçrayarak diğer taraftan hızla dışarı çıktı. Marc peşinden gitti ve hem avcı hem de av yoğun bir çalı kümesinin içinde kayboldular.

Jace benimle birlikte kaldı ve boğuk kedi hırıltıları, tiz sesli korku çığlıkları ve sallanan yapraklar eşliğinde, avı dolaylı olarak yaşadık. İki dakika sonra, Marc ağzına pas renkli bir tavşan sıkıştırılmış halde tekrar görüş alanına girdi. Lanet şey hâlâ kıpırıyor, nafile de olsa kaçmaya çalışıyordu. Kalp krizi geçirmemesi bir mucizeydi.

Yüksek sesle mırılarak teşekkür ettim ve Jace akşam yemeğini iyice koklamak için daha yakına geldi. Tadına bakmak için kibarı bir şekilde yalvararak yanağını omzuma sürdü ama omuz silkip onu uzaklaştırdım. Karnında hiçbir sorun yoktu. Kendi yemeğini kendisi avlayabilirdi.

Marc tavşanı patimin önüne bıraktı ve zavallı şey hoplayıp kaçmaya çalıştı. Fazla uzaklaşmadı. Bunun bir nedeni sol arka ayağının kırılmış olmasıydı. Ama diğer nedeni, gerçek avdan vazgeçmek zorunda kalmış olsam bile kendi yemeğini avlama hissini yakalayabileceğimi umarak üstüne atılmamdı.

Marc ani hareketime hırladı ama dişlerim tüylü tavşana battığı, hızlı kalp atışları kanını çenemden akıp yere damlayacak şekilde ağzıma boşalttığı sırada onu dikkate almadım. Ölene kadar avımı salladıktan sonra tek patimle yere yapııştırıp dişlerimle karnını açtım.

Benim ebatlarımdaki bir kedi için böylesi küçük bir yaratık ancak bir atıştırma ihtiyacı ama yemek pratik olduğu kadar sembolik

bir şeydi. Bölge konseyi mecazi olarak kanatlarımı kırpmıştı ve sadece lider adamı olduğum işimi elimden almamış, aynı zamanda en doğal hakkım olan kedi adam dostlarımla beraber koşma hakkımı da yok etmişti. Bir insanın ne anlayabileceği ne de tadını çıkarabileceği bir hız ve özgürlüğü tatma hakkımı. Ormanda yarım saat geçirmenin ve taze bir atıştırmalığın kaybettiğim şeyin bir kısmının –tam olarak söylemek gerekirse, gururumun– yerine konmasında yeterli gelmesine hem rahatlamış hem de şaşırmıştım.

Marc'ın hakiki bir tedarikçinin memnuniyetiyle ve Jace'in biraz kıskançlıkla seyrettiği yemeğimi yemeyi bitirdiğim sırada, dönme vakti gelmişti. Muhtemelen gecikmiştik aslında ama öyle bile olsa birkaç dakikayı kürkümü temizlemeye ayırdım. Taze et etrafı kirletir ve yaralı bile olsa bir kızın bazı standartları vardır, değil mi?

Marc yeterince temiz olduğumu düşündüğünde, arkama vurup kulübeye doğru dürttü. Ruh halim özgürlüğün –ve tavşanın– tadından güçlenmiş bir halde, istekli bir şekilde gittim.

Kulübede babam geç kaldığımız için bizi tersledi ama sesinde gerçek bir kızgınlık yoktu. Büyük ihtimalle tüm süre boyunca bizi ön verandadan dinlemişti.

Dr. Carver'ın gözetiminde yatak odamda tekrar dönüşüm geçirdim ve ikinci dönüşümümün ilkinden daha kolay ve daha az acılı olması beni rahattı. Ve daha hızlı. Karnımdaki kesiklerin şimdi kırışık, pembe izler olduğu keşfedince ikimiz de sevindik. Bir yandan ötekine döndüğüm sırada hâlâ canım acımasına rağmen, o garip et kesilmesi hissi acının çoğuyla birlikte kaybolmuştu.

Bornozumu belime bağlayıp banyoya giderken, Dr. Carver çocukların Lucas'tan ödünç aldıkları bir DVD'yi seyredip gerçek bir akşam yemeği yerine iki paket Doritos'u elden ele geçirip mobilyaların üstüne yayıldıkları salondan bana seslendi. "Brett seninle konuşmak istiyordu. İstersen, duş aldıktan sonra seni oraya götürebilirim."

“Hepimiz gideriz.” Babam mutfaktan koridora çıktı. “Mahkemeye rapor vermemiz lazım zaten. Ve mısır cipsinden daha besleyici bir şeyler almamız.”

Ben duş alırken, babacığım herkese geldiğimizi haber versin ve dört tane dondurulmuş lazanyayı fırına koysun diye Jace’i önden gönderdi. Brett’e olanlardan sonra serseriler bulunana ve haklarından gelene kadar kimsenin yalnız başına dışarı çıkmasına izin verilmediğinden, Dr. Carver onunla birlikte gitti. Her zaman çiftler halinde çalışırdık ve şimdi resmî bir şekilde alarında olduğumuzdan, her şeyi ikiyeşerli veya daha kalabalık gruplar halinde yapacaktık.

Yirmi dakika sonra, yeni duş almış, kot pantolon, dar ve uzun kollu yeşil bir tişört giymiş halde Brett’in yatak odası kapısını çaldım. Arkamda, Nate Blackwell ve Jace’in dev bir salata için sebzeleri doğradığı mutfaktan geniş salona sarımsak ve domates sosu kokuları hücum etmeye başlamıştı.

“Evet?” diye seslendi Brett odasının içinden ve omurgamdan yukarı kıvrılan bir endişe hissini bastırarak kapıyı itip açtım. Dr. Carver, Brett’in bana teşekkür etmek istediğini söylemişti, tehdit etmek değil. Malone’un oğlu olsa bile, Brett, Jace’le aynı anneyi paylaştığına göre o kadar da kötü olamazdı. Değil mi?

“Faythe.” Brett örtüler göğsüne çekilmiş bir halde sağ taraftaki yatakta yatıyordu. Benimkilerle buluşan mavi gözleri Jace’inkiler kadar parlaktı. Sesinde acı ve rahatlama vardı. Her ikisine karşı anlayışlı olabilirdim.

“Hey.” Duştan ıslanmış bir tutam saç kulağımın arkasına iterek, yatağın yanında hâlâ Danny Carver gibi kokan sandalyeye oturdum. “Doktor benimle konuşmak istediğini söyledi.”

“Evet. Ben sadece...” Sesi kesildi ve yüzü acıyla bükülüken tek eli örtülerin üstünden karnının olduğu yere gitti ve yaralarının benimkinden ne kadar kötü olduğunu hatırladım. Ne kadar kan kay-

bettiğini, onu daha fazla yaralamadan kanamasını durdurmaya çalıştığım sırada çoğunun beni kapladığını.

Tekrar sakinleşen Brett, bana daha doğrudan bakmak için başını yastığın üstünde çevirdi. Altındaki yaylar gıcırdadı. "Sana teşekkür etmek istedim. Jace bana neler olduğunu anlattı. Gerçekte neler olduğunu."

Jace'le mi konuşmuştu? Meraklı bir şekilde sol bileğimdeki saatle oyalandım. "Ne söyledi?"

"Sana hayatımı borçlu olduğumu."

Yanaklarımın yandığını hissedince, şaşkın bir halde kucağımdaki ellerime baktım. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Brett başını iki yana salladı. "Colin ölmeme izin verirdi. Blackwell onu görüyor. Yeni birisini göndersinler diye evi aradı. Colin'i sabahтан havaalanına götürecekler. Onu Kanada'ya geri postalayacaklar."

Yüzümü kaplayan tatmin olmuş gülümsemeyi saklamaya uğraşmadım. İntikam, umduğum kadar iyi hissettirmişti. Kötüydü belki ama doğruyd.

"Senin için bir şeyler yapmak istiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Ben de bir lider adamıyım... birbirimize göz kulak oluruz. İşler bu şekilde yürür."

"Hayır." Sesi kararlı, dudakları ince bir çizgi halindeydi. "Oraya pençesiz ve desteksiz gittin. İşler bu şekilde yürümüyor ve bunu yapmana gerek yoktu. Sana borçluyum. İzin ver, sana borçlu olayım."

Bırakın seslendirmeyi, daha yeni bir konu açmayı düşünmeden önce ön kapının yüksek sesle vurulması yemek pişirme seslerini ve kulübenin içindeki arka fondaki muhabbet seslerini bastırdı. "Hey, Gurur kedileri!" Elias Keller'ın sesi tipik olarak yüksek ama boğuktu ve ön kapıdaki seslerin yumruğundan geldiğini fark ettim.

Kulübeye sessizlik çöktü.

"Açın kapıyı!" diye seslendi Keller, bu kez duvarları sallamaya yetecek kadar sert bir şekilde tekrar yumruklayarak. "Size ait bir şey buldum ve bunu geri isteyebileceğinizi düşündüm."

Pek çok ayak sesi ön kapıya gürültülü bir şekilde gitti ve bunların arasından Malone'un yeni, parlak makosen ayakkabılarının yanı sıra babamın belirgin ayak sesini tanıdım. Brett'e baktığımda gözlerinin kuşkusuz benim gözlerim gibi kocaman açılmış ve merakla baktığını gördüm. Sonra menteşelerdeki gıcırdama, bakışlarımı Marc, Jace, Nate ve Michael'ın mutfak eşliğinde toplanıp göremediğim ön kapıya baktıkları salona çekti. Jace elinde tırtıklı bir ekmek bıçağı, Nate ise bir havuç soyucu tutuyordu.

"İşte oradasınız!" diye böğürdü Keller, ağır çizme tabanları parkeyi döverken. "Sizin için bir şey getirdim."

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Jace ve bir oda dolusu kedi adamı afallatan şeyin ne olduğunu öğrenmek için çıldırmış bir halde anında ayağa kalktım. Jace'i en az dört farklı liderin önünde küftiren şey ne olabilirdi? Dahası hepsinin birden bunu fark etmemesini ne sağlayabilirdi?

Yatak odasının kapısına koşturdum ama Marc bana bakıp başını iki yana salladığında ve net bir dur işareti yapmak için avucunun içini gösterdiğinde duraksadım.

Bakışlarım Marc'inkileri takip ederek liderlerin Keller'ın omzuna asılı gevşek, siyah bohçaya baktıkları ve Keller'm, etrafında toplanan liderlerin hepsinin boyunu geçtiği salona gitti. *Neler oluyor?* Ben izlediğim sırada bohça kabarıp büzüşüyor gibi duruyordu. Sonra tekrar kabarıp büzüştü. Sonra tekrar. Nefes alıyordu. Bohça *canlıydı*.

Ve birden anlamıştım. Keller bize bir kedi getirmişti. Serserilerden birisini mi? Belki Radley'yi.

Boz ayının olduğu yönü koklamam bu teoriyi rafa kaldırdı. Kedi kesinlikle Zeke Radley değildi.

“Burnuyla çöplerimi karıştırırken buldum ve onu geri isteyebileceğinizi düşündüm.” Keller bohçayı omzundan kaldırdı ve boş kahve masasının üstüne ilgisiz bir tavırla bıraktı. Uzun, siyah bir kuyruk masanın üstünden yere sarkıyordu. “Kürkü olunca biraz farklı kokuyor. Ama fazla kız kedinizin olmadığını görünce –bu doğru, değil mi?– buna daha iyi bakmak isteyebileceğinizi düşündüm.”

Keller bize baygın bir kedi getirmişti. *Dişi bir kedi*. Ve onun ben olduğumu düşünüyordu.

On Üç

Parmak uçlarım şaşkınlıktan karıncalanırken salona girdim ve tüm gözler bana çevrildi. Keller'ınkiler dâhil. Kafasının karıştığı yüzünden belli olurken kaş çatışı geniş alnını kapladı. Bakışlarını benden çekip kahve masasının üstünde neredeyse hareketsiz duran forma baktı. Sonra tekrar bana.

Keller gözlerini kırpıp bakışlarıyla babamı aradı. "Farklı kokmasına şaşmamak gerek. Eğer bu sizinkiyse," boz ayı başını bana doğru salladı, "bu kim?" Eğilip baygın kedinin başının üstündeki kürkü onu teselli etmek istermiş gibi okşadı.

"Bu harika bir soru, Bay Keller."

Keller gırtlığının gerisinden bir şaşkınlık sesi çıkarıp yabancı dişi kedinin önündeki kanepeye çöktü. "Onu tanımıyor musunuz?"

Gözleri dişi kedi ile boz ayı arasında mekik dokurken Paul Blackwell onu cevapladı. "Hayır. Eğer dişi kedilerimizden birisi kaybolsaydı, bunu bilirdik."

Babam başını salladı ama her ihtimale karşı sormak zorundaydı. "Onu tanıyan kimse var mı?" Aynı anda daha iyi görebilmek için öne ilerleyip kalabalıklaşan erkek kedi grubuna şöyle bir göz gezdirdi. "Nefes alacağı kadar boşluk bırakalım, olur mu?"

Erkekler geri çekilip coşkulu bir şekilde havayı koklarlarken gözlerimi devirdim. Fakat merakları anlaşılabilirdi. Her gün yeni bir dişi kediyle karşılaşılıyor değildik. Aslında bu, hayatım boyunca bir kez olmuştu. Dokuz milimetreliliğini hızlı bir şekilde Jace'in omzuna boşaltan Manx'le.

Ama bu dişi kedi silahlı değildi. Ve besbelli baygındı. Ve bütününüyle yabancıydı.

Her birinde en fazla bir anne kedi ve bir dişi kedi olan on Amerikalı Gurur sürüsü vardı... hepsini şahsen tanıyordum. Ama bu dişi kediyi tanıımıyordum. Her kimse, bizden değildi.

Erkek kediler veya diğer liderler onu tanımadıklarında, babamın kışları daha çok çatıldı. "Danny, onun hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Dr. Carver elinde olduğunu unuttuğu, meyveli gevrek dolu kâsesiyle öne çıktı. Kâseyi en yakındaki sehpa koydu ve ellerini pantolonuna silip dişi kedinin yanına diz çöktü.

Doktor ellerini baygın kedinin üstünde gezdirip muayenesine başladı. Kürkünü ayırmak ve daha yakından bakmak için pek çok defa durdu. "Pekâlâ, genç birisi," dedi parmakları sağ yanından omzuna doğru çıkarken. "İnsan formunda görmeden emin olamayacak olmama rağmen on beş on yedi yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum."

Büyüklüğüne bakınca ben de aynı şekilde düşünmüştüm; bir dişi kedi için bile küçüktü.

"Genç bir dişi kedinin yalnız başına ormanda ne işi var?" diye sordu Calvin Malone, muhtemelen kendisini otorite alanının içine sokmak için babamın yanında bir yere geçerek. "Hem de serbest bölgede. *Boz ayı* bölgesi olduğundan bahsetmiyorum bile. Ailesi nerede? Ailesi kim?"

Kesinlikle hepimizin düşündüğü şeyleri söylemişti. Dişi kediler ağaçta yetişmiyordu. Çoğu anne kedi, soylarının devamını sağlamak için gerekli olan dişi kediye hamile kalmadan önce pek çok erkek kedi doğururdu. Dünyadaki hiçbir Gurur sürüsü geleceğinin anahtarı olan dişi kedisinin serbest bölgede gözetimsiz bir şekilde dolaşmasına izin vermezdi.

İnanın bana; denemiştım.

“Bunu bilmiyorum,” dedi doktor, Malone’un muhtemelen retorik sorusuna cevap olarak. Gözlerini kaldırıp Keller’a baktı. “Onu nerede bulduğunuzu söylemiştiniz?”

“Evimin arkasında, burnuyla çöplerimi karıştırırken.”

“Ya bu nasıl oldu?” Dr. Carver dişi kedinin ensesindeki kürkü ayırıp resmen kalp atışlarıyla birlikte zonklayan büyük, mor bir yumruyu açığa çıkardı.

Keller yıpranmış yanaklarındaki kalın tüylerin altında kızardı. “Onu tutmaya çalıştığımnda çok ürkttü. Görüyor musunuz?” Oduncu gömleğindeki pek çok uzun kesikten kan akan sağ kolunu havaya kaldırdı. “Onu şöyle güzelce bir tutabilmek için kafasının arkasına bir odun parçasıyla vurmak zorunda kaldım.”

Hırçın şeyi evcilleştirmek için uyguladığı yaklaşıma kaşlarını mı çatayım yoksa güleyim mi emin olamadım. Keller’ın yanlışlıkla ben olduğumu düşündüğü dişi kediye bayılma konusundaki istekliliği hakkında ne düşüneceğimden tam olarak emin değildim.

“Sanırım yemek arıyordu. Keşke kapıyı çalsaydı. Ona seve seve taze geyik eti verirdim.”

Dr. Carver boz ayıya gülümseyip kediye zarar vermediğine dair sözsüz bir şekilde güvence verdi. “Bir sorunu olmayacağını düşünüyorum. Kırık yok samırım. Yakında uyanacaktır ancak o zamana kadar gözümüzü ondan ayırmamalıyız.” Bakışlarını kaldırıp babama, sonra Paul Blackwell’e baktı. “Onu nereye koymak istiyorsunuz?”

Babam, Blackwell'e omuzlarını silkti. "Burası senin kulüben."

Blackwell başıyla onayladı. "Colin, odanı boşalt. Bu gece kanepede uyuyacaksın." Babama göz attı. "Zaten yarın buradan ayrılıyor."

"Paul..." diye başladı Colin çenesinde oluşturduğum yumrunun üstüne bir buz paketini bastırarak durduğu mutfak kapısından.

Blackwell kaşlarını çatı ve yaşının getirdiği kırılganlığa rağmen yaşlı adamın amansız duruşundan etkilendim. "Şimdi." Hepimiz gibi Blackwell de, Colin patronunu korumaktan korkacak olseydi Güneybatı bölgesinin yeni bir lider arıyor olacağını biliyordu.

Colin tam bir şımarık anaokulu çocuğu gibi çantalarını toplamak için ayaklarını yere vura vura üst kata çıktı. Çok büyük bir anaokulu öğrencisi. Blackwell'in onu neden eve gönderdiğini öğrendiğinde babasının yüzündeki ifadeyi görmek için özgürlüğümün bir haftasını seve seve verirdim.

"Greg, birisini tıbbi malzeme çantamı alması için gönderebilir misin, lütfen?" dedi Dr. Carver dişi kedinin karnını incelemek için kahve masasının etrafından dolanarak. "Kulübende bırakmıştım."

"Elbette." Dişi kediye hâlâ kendilerinden geçmiş bir şekilde gözlerini dikip bakan yüzleri taradı. "Jace?"

Jace ekmek bıçağını Nate'e verip tek kelime etmeden ön kapıya gitti. Tek başlarına çıkmamaları gerektiğinden Michael da peşinden seğirtti. Onlar gittikten kısa bir süre sonra mutfakta sesli bir alarm cihazı öttü ve Nate lazanyaları yanmadan önce fırından çıkarmak için koştu.

Bundan sonra, Keller müsaade istedi ve diğer liderler adamlarını kalabalık odadan kışkışladıklarında birisinin beni her an durdurmasını bekleyerek yavaş yavaş dişi kediye doğru ilerledim. Kimse durdurmadığında Dr. Carver'ın yanına dizlerimin üstüne çöktüm. Dişi kedi başındaki yeni oluşmuş yumrudan da öte, oldukça kötü

durumda görüldüğü için ona karşı duyduğum sempati merakıma baskın çıktı.

Dişi kedinin yan tarafını nazik bir şekilde okşadığımda Dr. Carver gülümsedi. “Ne düşünüyorsunuz? Yaşına dair herhangi bir tahminin var mı?”

“Genç.” Parmaklarım haddinden fazla ince ve sert kaburgaların üstünden geçtiği sırada kaşlarımı çattım. “Çok genç.” Kedi formundayken kuzenim Abby’yle yaklaşık aynı boyuttaydı. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha çok endişelendiriyordu. Abby on yedi buçuk yaşındaydı ama çok minyondu; ilk bakışta on iki yaşında sanılabilirdi.

Elbette dişi kedi o kadar küçük değildi. Rocky Dağları’nda tek başına ne yapıyordu ki?

Bir elim hâlâ hassas olan karnımın üstünde havada dururken ve kotum eski halının üstünde hışırdarken masaya daha çok yaklaştım. “Öyle zayıf ki,” dedim dikkatli bir şekilde sol yanındaki kürkten bir pıtrak çıkarırken. “Neden bu kadar zayıf?”

Birisi mutfakta dolaptan birkaç şişe çıkardığında camlar birbirine değip ses çıkardı. Akşam yemeği neredeyse hazırды ama ilk kez karnımı düşünmüyordum. Bariz bir şekilde benden daha fazla yemeğe ihtiyaç duyan dişi kediye düşünüyordum.

Dr. Carver’ın gözleri yine benimkilerle buluştu. “Yetersiz beslenmiş. Neredeyse açlıktan ölmek üzere. Ve böylesi bir zarar o kadar çabuk bir şekilde olmaz. Ya gözetiminden kim sorumluyorsa uzun bir süre onu ihmal etmiş ya da dişi kedi oldukça uzun süredir kendi başına kalmış.”

Parmaklarım yumuşak ve ekşi kokan bir şeyin oluşturduğu yığının etrafına yapışmış bir kürk parçasının üstünden geçti. “Ne kadar?”

“En azından birkaç hafta. Burayı görüyor musun?” Doktor elini kürkünden geriye doğru kaydırıp kuru, pul pul olmuş bir deri parçasını açığa çıkardı. “Deri döküyor. Ve karnının nasıl davul gibi şiştiğine bak.”

Vücudunun kemikli görüntüsüyle zıt olarak karnı biraz şişti. İçinden yıkıcı bir sempati sızısı geçip gözlerimi yaşlarla doldurdu. Ama acımamın yerini anında alevli bir öfke almıştı. Bu dişi kedi her kimse, öylece var olmamıştı. Bir erkek kedi onun babasıydı ve bir anne kedi onu doğurmuştu.

Birisi bu zavallı kızıdan sorumluydu ve birisi onun şu anda içinde bulunduğu acınacak haldeki durumunun hesabını ödeyecekti.

Zorunda kalırsam bunu şahsen sağlayacaktım.

“Buraya ne olmuş?” Zayıf, berrak bir sıvının çıktığı açık bir yarayı göstermek için sol ön patisini kaldırdığım sırada moralim bozuldu.

“Bir şeyle kesmiş, eğer kendisini çöplerle besliyorsa muhtemelen birisinin çöp tenekesindeki bir camla. Mikrop kapmış. Yetersiz beslendiği için yarası iyileşmiyor. Yani vücuduna besleyici bir şeyler sokmadan iyileşmez.” Doktor, korkmuş bir yavru kediyi okşar gibi, kedinin yan tarafını okşadı. “İçimdeki bir his, uyandığında bizi yanında istemeyeceğini söylüyor, bu yüzden ona şu anda yapabileceğim şeyleri yapacağım. Yardım etmek ister misin?”

Sessizce başımla onayladım, ona ne olduğunu bulmaya çalışırken başım dönüyordu. Bu kadar minik ve genç bir kedi nasıl olur da bu kadar yetersiz beslenecek kadar uzun bir süre kendi başına hayatta kalabilirdi?

Nate herkese bir tabak kapması için seslendiği sırada Jace ve Michael tıbbi malzeme çantasıyla geri döndüler. Erkek kediler li-derlerin arkasında akşam yemeği için bir sıra oluşturlarken, ben

de Dr. Carver çantasından tek tek malzemeleri çıkarıp bana uzatırken onunla birlikte yerde kaldım.

Birkaç dakika sonra, doktor daha iyi görebilsin diye dişi kedinin patisine bir el feneri tuttuğum sırada, Marc arkamdaki kanepeye oturup bana bir tabak dolusu yemek uzattı. "Al." Tabagın kenarıyla omzumu dürttü. "Sana biraz yemek getirdim. Yemelisin."

"Teşekkürler." Gözlerindeki endişeyi görecektim ve bunun dişi kedi için değil, benim için olduğunu bilecek kadar uzun bir süre ona baktım. "Sen başla. Buradaki işimiz bittiğinde yiyeceğim."

"O zamana kadar yemek bitmiş olur."

"O zaman başka bir şey alırım. Yardım etmek istiyorum." Doktora *neden* yardım etmek istediğimi bilmiyordum ama içimde böyle bir dürtü vardı yine de. Bu zavallı genç dişi kedi masanın üstünde iğne ipliğe dönmüş, kürkünde düğümlerle ve patilerinde iyileşmemiş yaralarla baygın bir halde yatarken kendimi doyurmak için ayağa kalkamazdım. Doğru olmazdı.

Yine de... "Mahsuru olmazsa, bir kolaya hayır demem ama."

"Tabii." Marc yerini korumak için kanepenin orta minderinin üstüne yemek tabağını bırakıp görev başındaki bir adam gibi mutfağa yürüdü. Babam görüş alanımı kapayana kadar, Marc'ın üstüne aldığı bir görevle nasıl mutlu olduğunu seyrederken memnuniyetle gülümsedim. Babam yemeğini karşı duvara yaslı bir tekli koltuğa taşıyıp oturdu ve tabağını kucagında dengeledi.

Bir lider olarak, babam rahat içinde yemeğini yerken bana kolaylıkla bakabileceği mutfaktaki masada kendisine bir yer açılmasını isteyebilirdi. Fakat beni denetlemek değil, *izlemek* için salona gelmişti. Beni gözlemek ve beni harekete geçiren şeyleri incelemek için. Ve halinden memnun görünüyordu. Bu da tuhaf bir şekilde yanaklarımın gururla kızarmasına neden oldu.

Giysilerimi, koca ağzımı ve özgürlük için kıvrınmamı onaylamamasını pek umursamasam da, bir insan olarak –muhtemel bir *vâris* olarak– hakkımdaki düşünceleri... işte bu benim için dün-yalar demektir.

Gözlerindeki onaylama, karnımdaki gurultuyu birkaç dakika daha dinlemeye değerdi.

Marc kolamla birlikte dönüp arkamdaki kanepeye oturdu. Jace mutfakta Lucas, Michael ve Rick amcamla masada oturmuş, hep beraber Dr. Carver'ın dişi kedinin patisini temizlemesine ve yapış yapış görünen bir krem sürüp gazlı bezle sarmasına yardım etmemi seyrediyordu. Diğer herkes on dört kişilik uzun masanın bulunduğu yemek odasına gelmişti.

Dr. Carver ile dişi kedi için yapabileceğimiz her şeyi yaptığımızda, doktor onu yukarı kata, Colin'in dişi kedi için boşalttığı, koridorun sonundaki yatak odasına taşıdı. Ben de eşyalarını taşıyarak takip ettim. Onu yatağa yatırdığında, yardımım için bana teşekkür edip biraz akşam yemeği yemem için beni aşağı kata gönderdi.

Ayrılmak istemiyordum çünkü dişi kedi gözlerini açtığında orada olmak istiyordum. Ama onu uyandıran şeyin guruldayan karnım olmasını istemediğimden gittim.

Ancak, Marc'ın benim için kenara ayırmış olduğu iri dilim lazanyamın daha yarısına gelmiştim ki tepemdeki tavan bir güm sesiyle sallandı, peşinden bir kükreme ve hırçın, korkmuş bir hırlama geldi. Dr. Carver çılgık attı ve hâlâ kulübede olan her kedi ayaklandı, ta ki babam onlara durmalarını söyleyip kendisi ile amcamın peşinden üst kata gelmesi için Marc'a başıyla işaret edene kadar.

Gittiklerinde ve geri kalanımız mutlak bir sessizlik içinde kulak kesildiğinde, Blackwell ve Malone yemek odasından fırlayıp sorularına cevap istediler. Ne olduğuna dair bir fikrimizin olmadığını kimse daha söyleyemeden, ikinci katta bir kapı kapandı ve

Dr. Carver bir kolunun etrafında kan lekeli bir havlu sarılı halde merdivenlerde belirdi.

“Ne oldu?” diye sordum, yanımdaki mutfak sandalyesine oturdugunda. Liderler masanın etrafında toplandılar ve tüm gözlerin üstümüzde olduğunu hissettim.

“Uyandı. Onu korkutmuş olmalıyım çünkü bana tüm hızıyla vurdu. Kolumu kesip yardı.” Dr. Carver dirseğine yakın yeri kesen üç tane kanlı pençe izini göstermek için ihtiyatla havluyu kaldırdı.

“Vay canına.” Keskin bir şekilde nefes aldım. “Dikiş ihtiyacın olacak.”

“Keşke evde bir doktor olsaydı...” Carver güldü. Ses tonu yoğun bir şekilde alaycılık taşıyordu. Bu kadar yoğun bir şekilde kanaması olan bir adama göre oldukça iyi bir tutum sergiliyordu.

Omuzlarımı silktilim. “Marc daha önce pek çok kez acil durumlarda dikiş atmıştı.” Aslında pek çok erkek de yapmıştı ama annemin ve Carver’ın kendi dikişlerinin dışında, Marc’inkiler bu zamana kadar gördüğüm en temiz dikişlerdi.

“Marc?” diye seslendi babam ve Marc elinde doktorun malzeme çantasını tutarak öne çıktı. Tekmemle ona bir sandalye gönderdim. Marc dezenfektanı ve tehlikeli görünümlü, kıvrık bir dikiş iğnesini çıkarırken oturdu.

Sanki Marc kesiklerin üstüne oksijenli suyu dökerken kendi dikkatini dağıtmak ister gibi, “Ona yatıştırıcı vermem gerekti,” diye açıkladı Dr. Carver. Besbelli doktorlardan çok iyi hasta olmuyordu. “Ama birkaç saat içinde etkisini kaybedecektir. Umalım o vakit daha iyi bir ruh halinde olsun, çünkü er ya da geç onu tedavi etmem gerekecek.”

“Eğer tehlikeli birisiyse, oraya yalnız girmemen gerektiğini düşünüyorum,” dedi Rick amcam.

“Kesinlikle *tehlikeli* değil.” Kaşlarını çatıttım. “Büyük ihtimalle yalnızca korktu. Zaten Dr. Carver da onu ürküttüğünü *söyledi*.”

“Bu riske girmek için hiçbir neden göremiyorum,” dedi Malone.

Babam doktora dönerek başıyla onayladı. “Katılıyorum. Uyan-
dığında tutulması veya tekrar uyuşturulması gerekirse diye seninle
birlikte birkaç erkek kedi göndereceğiz.”

Dr. Carver kaşlarını çatıttı. “Korkarım bu onu tedavi etmeyi ko-
laylaştırmayacaktır. Veya işbirliği yapması için çok istekli hale ge-
tirmeyecektir.”

“Herhangi birinin yaralanmasından daha iyidir.” Rick amca
mutfak kapısının çerçevesine yaslandı. “Şu anda toplayabileceği-
miz tüm güçlü kuvvetli erkek kedilere ihtiyacımız var, bu yüzden
kimse dişi kedinin odasına yalnız girmeyecek. Anlaşıldı mı?”

Hepimiz başımızla onayladık ama Dr. Carver da benim kadar
hüsrana uğramış gibi görünüyordu. Ve içimden bir ses, dişi kedi-
nin haberleri bizden daha iyi karşılamayacağını söylüyordu.

On Dört

“Faythe!” Fısıltılı halindeki bir nefes kulağıma değerken soğuk bir el koluma kondu. “Faythe, uyan.”

Gözlerim açıldı, sonra karşıma yalnızca karanlık çıkınca yine kapandı. Güneş henüz doğmamıştı ve ben de uyanmamıştım. Cevap vermek yerine, göğsüme, karnıma ve bacaklarıma değen sıcak vücuda daha çok sokuldum, hâlâ bütünüyle giyinik olduğumdan kime kıvrıldığımı umursamayacak kadar yorgundum.

“Faythe, haydi!” Ses tekrar fısıldadı, bu kez yalvarıyordu.

Huzurumu bozana gitmesini söylemek için derin bir soluk aldım ama önümdeki beden kokusu bitkin, ilaç almış beynimden içeri girerken donakaldım.

Jace? Jace’in yatağında mı uyumuştum? Ya da o benimkinde mi uyumuştum?

Her iki şekilde de bu çok ama çok kötüydü. Bunu öğrendiğinde babam deliye dönecekti ve birisinin az önce bizi birlikte bulduğunu düşünürsek, bunun olması çok uzun zaman almayacaktı. Eğer Jace’le yatarak her şeyi berbat edeceksem, *en azından* babamın –Marc’inkinden bahsetmiyorum bile– öfkesini dengelemek için bazı ateşli anılarım olmalıydı.

Bir saniye. Eğer geceyi Jace'le birlikte geçirdiysem neden hâlâ üstümde kıyafetlerim vardı? Ve neden ne yaptığımızı hatırlayamıyordum. Daha önemlisi, suçu ağır kesicilere atarak bundan kurtulabilir miydim?

"Faythe..."

"Kalktım," diye mırıldandım, gözlerimi ovalayarak. Dikkatli bir şekilde sırtüstü uzandım, sonra sıcak, ağır bir kol kaburgalarımın üstüne atıldığında tekrar donakaldım. *Öteki* taraftan.

Bu kim şimdi?

Şöyle bir koklayınca cevap geldi. *Marc. Marc ve Jace'le birlikte mi yatmıştım? Kesinlikle bununla ilgili bazı anılarım olmalı!*

Bir dakika... Kimin yatağındaydık biz? Ve daha önemlisi, ne akla hizmet böyle bir şey yapmıştım ben?

Bu kez yavaşça hareket ederek, öteki tarafa dönüşümü tamamladım ve kuzenim Lucas'ın salondan gelen ışıkla arkadan aydınlatılmış kıvılcıkli görüş alanıma girdi. Onu gördüğüm anda hafif bir hayal kırıklığı sızısıyla birlikte anılar yerli yerine oturdu.

Marc ve Jace'le kötü hiçbir şey olmamıştı –yani iyi bir şey de olmamıştı– ve üçümüz Nate'in yatağındaydık. Nate ve oda arkadaşı, serserileri ve kayıp insanları aradıklarından, ormandaki gece devriyesindeydiler.

Babam akşam yatacağı sırada genç dişi kedi hâlâ baygındı, bu yüzden kulübede kalmak için izin istemiştim. Uyandığında yanında olmak istiyordum çünkü bulunduğu yabancı çevreden ve onu yere yapıştırıp uyutmaya hazır yabancı ve gürültücü erkek kedi topluluğundan kuşkusuz ki korkacaktı.

Marc ve Jace benimle kalacaklarını söyledikleri için babam kulübede kalmama izin vermişti ve Nate ile oda arkadaşı da bize odalarını vermişlerdi. Ayrıca Dr. Carver iyileşmemin öngörülen sürede olacağını bildirip bir saat önce dikişlerimi çıkarmıştı. Ama ço-

cuklar aynı yatakta yatmayacaklarından ve ikisinin de bir diğeri-
nin benim yatağında uyumasına izin vermeye istekli olmamasın-
dan dolayı iki yatağı birleştirip büyük bir yatak haline getirerek
birbirimize sokulup yatmıştık. Kedi adamların büyük yığınlar ha-
linde yatma sevgisiyle başka bir muhtemel felaket daha önlenmişti.

Doğal olarak, ortadaki yarıktaki sıkışıp kalmıştım.

“Ne oldu?” diye fısıldadım, Marc’ın kolunu onu uyandırma-
dan dikkatli bir şekilde kaldırırken gözlerimi kırıp uykumu aç-
maya çalıştım.

“Dr. Carver seni çağırdı. Dişi kedi tekrar uyandı.”

Uyku sisi vücudumdan çıkınca tetikte ve soğukkanlı bir hale
büründüm. İki yanımdan sıkıştıran erkek kedileri rahatsız etme-
den –ya da yarı yarıya iyileşmiş yaralarımı tekrar açmadan– yatak-
tan çıkmak için kedi adam dengemi ve sessizliğimi kullanıp anında
ayağa kalktım.

Ayaktayken üstümü düzelttim ve kotumu çekiştirip az önce ay-
rıldığım yatağa pişmanlıkla baktım. Her gün böyle nefis erkekle-
rin arasında uyumuyordum ve bir yanım gidip aralarına geri yat-
mak istiyordu. Ama diğer yanım yabancı, genç dişi kediyi o kadar
merak ediyordu ki herkes uyurken onu görmek için bu fırsatı tep-
meye hazırdım.

Lucas’ın peşinden salona gittim ama onu Dr. Carver’in, kızın
yatak odasının dışında beklediği üst kata giderken takip etmeden
önce banyoya saptım. “Ne zaman uyandı?”

Doktor farkında olmadan kolundaki bandajı ovaladı. “Yarım
saat önce etrafta gezindiğini duydum ama bir süre sadece dinle-
dim çünkü odanın içinde volta atıyordu.” Volta atan bir kedi adam
ya endişeliydi ya da üzgündü –veya ikisi birden– ve yanına yakla-
şılmamalıydı. “Sakinleştiğinde, kapıyı hafifçe araladım. Bir köşeye
kvrılmıştı ve bana tıslamaya başladı. Ona kim olduğumu ve ona

zarar vermeyeceğimi anlattım. Ama kapıyı biraz daha açmaya çalıştığımda, hem tıslamaya hem de hırlamaya başladı.”

“Sözlerinden henüz dönüşüm geçirmediğini anlıyorum.”

“Evet. Dönüşmesini istedim ama beni anlayıp anlamadığını bile bilemiyorum. Sadece gözlerini dikip bana bakıyor ve kuyruğunu salıyor.” Duraksadı ve sanki gözden irak, gönülden irak anlamına gelirmiş gibi yaralanmış kolunu arkaya attı. “Her neyse, başka bir dişi kedinin kokusunun onun sakinleşmesine yardımcı olabileceğini düşündüm...”

Nabızım heyecan yüzünden hızlandı. “Sizlerle içeri girmemi mi istiyorsun?” Liderlerin ona yaklaşılmasının güvenli olduğunu ilan edecekleri zamana kadar dişi kediye şöyle üstünkörü bir bakış atabilmekten daha fazlasını yapabileceğimi hiç beklemiyordum.

“Hayır.”

Dönüp baktığımda Marc’ın üst basamakta durduğunu ve otuz santim daha kısa olmasına rağmen Lucas’ın arkasından yükseldiğini gördüm.

Marc her adımında sert bir kınamayla, bize doğru ilerledi. “Faythe’in hâlâ ciddi yaraları var ve benim gözetimimdeyken bir başka yara almayacak.”

Sinirlenerek ellerimi kalçalarımaya dayadım. “Kendi adıma konuşabilirim.”

Başıyla onayladı. “Mantıklı bir şey söylediğin sürece.”

Ben bağırmaya başlayamadan önce, Dr. Carver dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi. “Marc...” Parmaklarıyla huzursuzca bandajının kenarını çekti. “Bu dişi kedinin kim olduğunu bilmeniz gerekiyor ve erkek kedilerin herhangi biriyle konuşacağını düşünmüyorum. Ama daha önemlisi, yemeğe ve tıbbi bakıma ihtiyacı var ve güvende hissedene kadar herhangi birisini kabul edeceğinden şüpheliyim. Dönüşüm geçirmesi için onu ikna edemiyorum.”

rum bile. Büyük ihtimalle içimizde, en azından ilk başta, güvencği tek kişi Faythe.”

“O zaman gidip Greg’den izin al.” Marc direnmeye besbelli hazır bir şekilde doktordan bir metre mesafede durdu. “Demek istediğın şeyi anlayacaktır ve muhtemelen ikinizle birlikte içeri girecektir.”

Carver iç geçirdi ve birden çok yorgun gözüktü. “Ani bir harekette bulunduğuş anda onu hayıltmaya hazır bir şekilde etrafında biz dururken bizimle –Faythe’le bile– işbirliğine yanaşacağını sanmıyorum. Kendisini güvende hissetmeli, tehdit altında değil.”

Kalbim hızlandı, heyecandan tenim karıncalandı. Tek başıma girmemi istiyordu!

“Kesinlikle *olmaz*.” Marc’ın bakışları sertleşti. “Son macerası yüzünden hâlâ yaralıyken Faythe’in vahşî bir kediyle tek başına karşılaşmasına asla izin vermez.”

Doktor kısa bir an gözlerini kapadı, sonra açıp Marc’ınkilere baktı. “Kesinlikle.”

“Ben ona izin verirsem, Greg başımı koparır.” O anda en yüksek rütbeli lider adamı Marc olduğundan, teoride bana bir emir verdiğinde onu uygulamak zorundaydım. Tabii ki bu uygulama, şey... onun için her zaman pek iyi sonuçlanmıyordu. “Ve konseyin kalınının ne yapacağına dair hiçbir şey bilmiyoruz. İkimizin de hayatına hunu öğrenme riskine girmeyecek kadar fazla değer veriyorum.”

“Peki ya onun hayatı?” Dr. Carver başını kapalı kapıya doğru kıvıldattı. “O dişî kedi bir deri bir kemik kalmış ve aynı zamanda susuz. Beyin sarsıntısı geçiriyor ve bir patisinin üstünde iltihap kapmış bir kesik var. Yemeğuş, suya ve tıbbi ilgiye ihtiyacı var. Acilen. Eğer Greg’i uyandırırırsan, kızını güvende tutmak için anlaşılabilir ama fazla korumacı bir sebeple hayır diyecektir. Ama zarar göreceğ olan kişî dişî kedi.”

“Yani daha tanımadığın bir kediye yardım etmek için Faythe’in hayatını riske atmaya gönüllüsün.”

Sesinin nasıl bu kadar duygusuz çıktığına şaşırıp Marc’a baka-kaldım. “O yalnızca bir kedi değil. Resmen bir çocuk. Muhtemelen nerede olduğuna veya buraya nasıl geldiğine ilişkin bir fikri olmayan hasta, korkmuş bir çocuk.” Dişi bir kedi olduğu gerçeğinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Bir liderin kızı. Ve babası her kimse, özellikle de korkaklıktan, kızının acı çekmesine izin verdiğimizizi öğrenmekten memnun kalmayacaktı.

Marc benim görüşümden etkilenmemiş görüldüğü için, Dr. Carver koridordaki aydınlatmadan gelen loş ışık kahverengi kısa sakalının üstünde parlarken tekrar araya girdi. “Faythe gerçekten tehlike altında olmayacak, Marc. Elimizde sakinleştiricilerle hemen burada olacağız ve herhangi bir şey ters giderse, dişi kediye uyuşturabilir ve Faythe’i anında dışarı çıkarabiliriz.”

“Neden onu şimdi vurup dönüşüme zorlamıyorsun?” diye sordu Marc.

“Çünkü onu uygun bir şekilde tedavi etmek için hevesli olmasına ihtiyacım var. Serum için yanımda malzemem yok, bu yüzden sıvıları ve ilaçları ağız yoluyla almak zorunda. Eğer onu tekrar bayıltmam gerekirse yaparım ama bunu en son çare olarak düşünüyorum.”

En sonunda Marc’ın gözlerinde çelişki gördüm. Dişi kediye umursamıyor değildi ama... yaralı genç bir kıza yardım etmek için bile olsa yaralanma riskine girmeme izin veremeyecek kadar fazla değer veriyordu bana. Ama liderlerin tartışıp bir karar vermeleri için dahi olsa onu uzun süre yalnız ve acı çeker halde bırakamazdım. Zihnim bodrumdaki bir hapishanede tek başına ve korkmuş bir halde duran kuzenim Abby’ye gidip duruyordu ve bunu yapamazdım.

Doktora bakmak için sırtımı Marc'a döndüm. "Ne yapmamı istiyorsun? Konuşup dönüşmesini mi sağlayayım?"

Dr. Carver başıyla onayladı. "Başlangıç olarak. Sonra onu tedavi etmeme izin vermesi için ikna et. Ayrıca ismi de işimize yarardı."

"Tamamdır."

Marc kaşlarını çattı, babamınkinin etkileyici bir imitasyonuydu. "Faythe..."

Damarlarımda öfke ateşlenirken hışımla ona döndüm. "Ona yardım etmek için oraya giriyorum. Ya burada oturup arkamı kollarsın -ve biliyorsun, senden daha fazla güvendiğim kimse yok- ya da boşboğazlık edip hepimizin başını belaya sokarsın."

"Liderler uyandığında başımız zaten belaya girecek. Sadece kaçınılmazı geciktiriyorsun."

"Aynen öyle. Onlar durumu öğrendiklerinde, dişi kedi -insan formunda- kahvaltısını ediyor ve konuşmaya hazır olacak. Ve ben de sapa sağlam olacağım. Bunun bir önemi olmalı."

Marc iç geçirdi, kazandığımı biliyordum. Babama benim daha fazla sorumluluk almaya ihtiyacım olduğunu daha yeni söylemişti ve tam olarak bunu yaptığım için beni gammazlamayacaktı. "Burada içeriyi dinliyor olacağım ve eğer senin olduğun yöne doğru bir adım bile atarsa, seni oradan çıkarırım, bu yüzden kapının açıldığı kısımdan uzak dur. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Pekâlâ."

"Ve yanına kendini savunacak bir şey alacaksın. Nerede o lanet olası et tokmağı?" İşaret edercesine Lucas'a baktı ve Lucas anında merdivenlere yöneldi.

"Dur, Lucas." Gözlerimi Marc'a diktim. "Elinde bir silahla içeri giren kimseye asla güvenmez."

Marc baş ağrısı çekiyormuş gibi alnını ovuşturdu. "En azından şu lanet sakinleştiricilerden bir tane al."

“Tamamdır.” Buna katlanabilirdim. “Sakinleştiriciler nere...”

Dr. Carver hâkî pantolonunun cebinden kırmızı başlıklı bir şırınga çıkarıp açtığım avucumun içine koydu. “Yüklü ve kullanıma hazır,” dedi, ince iğneyi kotumun arka cebine kaydırduğım sırada. “Kırmamaya dikkat et.”

“Tamam.”

Kapı tokmağına uzandım ve Marc’a meydan okumama rağmen, kuşkunun ilk tohumları içimde filizlenmeye başladı. Kışkırtıldığı takdirde dünyadaki en minik, en tecrübesiz dişi kedi bile silahsız bir insana ciddi zararlar verebilirdi. Dr. Carver’in kolu buna bir kanıttı. Derin bir nefes alarak elimi tokmağın etrafına sardım. “Haydi bakalım, işte başlıyoruz.”

Tokmağı çevirdim, kapıyı itip açtım ve odanın içine girdim. Dr. Carver’in ışığı açık bıraktığını fark edince mutlu oldum. Beni ısır- mak için birden atlayan kürklü siyah bir bulanıklık yoktu, bu yüzden rahatlayarak nefesimi bırakıp kapıyı kapadım. *Şimdilik iyi gidiyor.*

Bir an için, hareketsiz ve sessiz kalıp küçük birer pencerenin altında duran iki ikiz yatağa ve birbirinin aynısı kontrplak komodinlere dikkatle baktım. Yatakların arasında çıplak bir duvar şeridi ve oval bir halı vardı. Karşı duvarlarda, oda da kalanların her biri için ayrılmış birbirinin aynısı şifonyerler vardı. Onun dışında oda boş duruyordu. Dişi kedi ya yataklardan birinin altındaydı ya da tuvaletteydi.

Hızlı nabzımın sesi kulaklarımdan silinmeye başladığında, yerine alçak sesli bir gürlleme sesi geldi. Dişi kedi bana hırıliyordu.

Birden açmadan önce kapıyı çalmış olmayı diledim. İnsanlar haber vermeden yatak odama girdiklerinde bundan hoşlanmıyordum, o neden hoşlanacaktı ki?

“Hımm... merhaba,” dedim, hâlâ görünüşte boş olan odayı tarayarak. “Neredesin? Yatağın altında mı?” Bir adım ilerledim ve

en yakın yataktan sarkan battaniyeyi kaldırmak için uzandım ama ben bunu yapamadan, hırlama sesi yükseldi ve kaynağı hareket etti. Yatağın altında değildi; yatakla sağ taraftaki duvarın arasındaydı.

Öne doğru bir adım daha atınca onu görebildim. Köşede tüm kasları gergin, başı yukarıda ve tetikte kıvrılmış yatıyordu. Kulakları ona yaklaşırken çıkardığım sesleri en iyi şekilde yakalamak için olduğum istikamete doğru dönüyordu. Alıp verdiği her nefesle göğsü inip kalkıyor, tepedeki lambadan gelen ışıktaki kaburgaları göze çarpıyordu.

Onunla aynı hizaya gelmek için yavaşça çömeldim ve büyük yeşilimtırak gözler hareketimi takip etti. “Benim adım Faythe ve sana yardım etmeyi gerçekten çok isterim. Senin için herhangi bir şey getirebilir miyim? Yiyecek bir şeyler?” Aç olmalıydı.

Gözleri yüzümden hiç ayrılmasa bile, dişi kedi hırlamayı kesti ve bunu beni anladığına dair bir işaret olarak aldım. *Sevgiymiş. Uluslararası dil yemekti.*

Henüz beni öldürmeye çalışmamasından cesaret alarak, bir adım daha attım... sonra hırlaması tekrar başlayınca olduğum yerde kaldım.

Tamaaaaaam, çoook yavaştan alacağız.

“Biliyorsun, dönüşsen çok daha kolay olurdu. Böylece ne yemek istediğini bana söyleyebilirdin. Ya da ismini. Ya da uzatmaya çalıştığım zeytin dalını tam olarak nereme sokmamı istediğini.”

Dişi kedi burnundan hava çıkardı. Gülüyordu! “Ah, beni anlıyorsun.” Gülümsedim, içimde gurur kabardı. *Dr. Carver’in onu güldüremediğine bahse girerim. Veya kendisini dinlemesini sağlayamadığına.* “O zaman dönüşmeye ne dersin? Kıyafetlerin hakkında endişeleniyorsan, şimdilik giymen için bir şeylerim olduğundan eminim.”

Dişi kedinin gözleri kısıldı, bu tuhaf bir şekilde insani bir hareketi ama kesinlikle anlaşılabilir bir şeydi, özellikle de başını bir yana yatırdığında. “Beni anlamıyor musun?” Başka bir ihtimal aklıma geldiğinde duraksadım. “Ya da söylediğim şeyden hoşlanmadın... Konu kıyafetler mi? Benim kıyafetlerimi giymek istemiyor musun?”

Mantıklıydı. Kedi adamların insan formunda bile çok hassas burunları vardı ve dosdoğru kurutucudan çıkarsa bile kıyafetlerimi giyerse benim kokumla çevrelenenecekti. Başkası gibi kokarak etrafta dolaşmak istemezdim. *Belki Marc hariç...*

“İstersen, birisini yeni kıyafetler alması için gönderebilirim. Ve bu sırada sen de bir çarşaf veya havluya sarınırsın. Olur mu?”

Tekrar başını eğdi. Kaşlarımı çattım. Belki beni gerçekten anlamıyordu...

“Ne söylediğimi bildiğine dair bir işarete ihtiyacım var. Baş sallamaya ne dersin? Beni anlıyorsan başını salla.” Elbette bunu da yapmak istemezse, bir iletişim sorunumuz mu olduğunu yoksa sadece inatçı birisi mi olduğunu asla bilemeyecektim.

Dişi kedi tereddütlü bir şekilde başını salladı.

“Güzel. Harika.” *Artık bir yerlere varıyoruz.* “Tamam, kıyafetlerim sorun mu? Benim kıyafetlerimi giymek istemiyor musun? Evet için başını yukarı aşağı, hayır için sağa sola salla.”

Bu kez başını hiçbir yöne kımıldatmayarak sadece bana baktı. *Hımm.* Belki sorularım çok açık değildi. Daha önceki yemek bahsine yanıt vermişti...

“Aç mısın?” diye sordum ve dişi kedi, yavaş ve abartılı hareketlerle başını yukarı aşağı salladı. *Harika.* “Yemek getirmesi için birisini mutfağa gönderebilir miyim?”

Başını sallamak yerine kapıya baktı. Ben yalnızca bizim tek taraflı muhabbetimizi dinledikleri sırada halının üstünde ayakla-

rının çıkardığı sesleri duyabiliyorken o kedi formunda muhtemelen aldıkları nefesleri bile duyabiliyordu.

“Yani, yemeğe mi hayır? Yoksa çocuklara mı hayır? Gidip benim getirmemi mi istersin?” Geri geri kapıya gittim ve dışı kedi hararetili bir şekilde başını sağa sola sallayıp kalçalarının üstünde oturmak için doğruldu. “Hayır mı? Kalmamı mı istiyorsun?”

Başını tekrar olumlu yönde salladı ve yüzümü bir gülücük kapladı. Benden hoşlanmıştı. Ya da en azından beni bir grup yabancı erkeğe tercih ediyordu. İki türlü de bu iyi bir başlangıçtı.

“Lazanyaya ne dersin? Sanırım akşam yemeğinden biraz kalmıştı.”

Dış kedi başını iki yana salladığında tekrar denedim. “Tavuk? Dün gece kızarmış tavuğumuz vardı.”

Tekrar başını yukarı aşağı salladı ve parmak uçlarını heyecandan karıncalandı. Benden yemek kabul etmesi bana güvenmeye başladığını gösteriyordu. Ya öyleydi ya da çok açtı. Her bir kaburgasının net bir şekilde görünüşü hangi cevabın daha muhtemel olduğunu bana söylüyordu. “Tamam, hemen döneceğim. Yalnızca garsona siparişini vermek için gidiyorum. Tamam mı?”

Bir anlık tereddütten sonra, isteksiz bir şekilde başıyla onayladı ve fikrini değiştirmeden önce koridora çıktım.

“Ne oldu?” diye sordu Carver kapı arkamdan kapandığı anda. Lucas’la birlikte kapının karşısında bana hevesli bir şekilde bakıyorlardı. Marc sol tarafta, ona ihtiyacım olursa diye bir elinde şırıngayla içeri dalmaya hazır duruyordu. Ama artık ihtiyacım olmayacağından oldukça emindim.

“Acıkmış.” Ellerimi cebime sokup Lucas’a baktım. “Kalan tavuktan birazını mikrodalgaya koyabilir misin?”

“Tabii. Patates de olsun mu?”

“Hayır. Sanırım et istiyor.” Başıyla onaylayıp yürümeye başladı. Marc’a ve heyecanla resmen uğuldayan doktora döndüm. “Hâlâ köşede ama iletişim kurmaya çalışıyor.”

“Dönüşüm geçirmeye hazır mı?” diye sordu Marc, belli ki ilerlememden pek memnun değildi.

“O kadar ilerlemedik henüz.” Sert duvar kaplamasının içindeki bir yarıktaki parmağımı dolaştırdım. “Ama evet ve hayır sorularına yanıt veriyor.”

“Vahşi değil mi?”

“Elbette değil!” Kafasını Dr. Carver’in kolunu işaret edencesine sallayana kadar Marc’a kaşlarımı çattım. Demek istediğini kabul etmek zorunda kaldım. *Lanet olsun.* “Bana bir pati bile kaldırmış değil. Sadece korkmuş ve aç ama açılmasını sağlayabileceğinden eminim.” Söylediğimiz her kelimeyi dinlediğinden de ayrıca emindim.

“Pekâlâ, acele et o zaman,” diye tersledi Marc, kollarını göğsünde kavuşturarak. “Bu yaptığımız yüzünden derimizi canlı canlı yüzüp yüzmemeye karar vermeye çalıştığında babana göstereceğimiz elle tutulur bir şeylerin olması hoş olurdu.”

Haklıydı, bu yüzden yatak odasına geri döndüm. Dişi kedinin geri dönüşüm için kapıyı gözleyip hâlâ kalçalarının üstünde oturduğunu görünce mutlu oldum. “Tavuğun geliyor.” En yakındaki yatağa yöneldim, gözleri ilerlememi takip etti. Yaklaşmama bir itiraz sesi yükselmeyince, yatağın üstüne oturdum ve ayaklarımı altına soktum. Şimdi aramızda en fazla bir metrelik boşluk vardı.

“Üşüyor musun?” diye sordum, çıplak ayaklarının altındaki tahta zeminin ne kadar soğuk olduğunu hatırlayarak.

Başıyla onayladı ve kuyruğunu vücuduna doladı.

Altındaki yataktan battaniyeyi çekistirmeye başladım ama dişi kedi tekrar hırlamaya başladığında durdum. “Üzgünüm.” *Çok fazla üşümemiş olmalısın.*

“Biliyorsun, seninle kız kıza konuşmaktan hoşlanıyorum ama muhabbet iki kişilik bir oyun aslında. Geri dönüşüm geçirip benimle konuşursan buna çok sevinirdim. Belki ismini söylersin bana. Bir ismin var, değil mi?”

Tekrar başını yukarı aşağı salladı.

“Güzel. İsmi duymak isterim. Öyleyse, geri dönüşüm geçirmeye hazır mısın?” Bir cevap beklentisiyle öne doğru eğildim.

Dişi kedinin başı tekrar bir tarafa eğildi ve tırnaklarını hayal kırıklığıyla avuçlarına battı. Neyi anlamıyordu? Bunlar zor sorular değildi ki!

“Pekâlâ, bakalım nerede hata yaptığımızı anlayabilecek miyiz. Tamam mı?” Başıyla onayladığından, battaniyenin bir köşesini parmaklarının arasında bükerek devam ettim. “Senin bir ismin var. Bana ismini söylemek istiyor musun?”

Bir yukarı aşağı baş sallama daha.

Güzel. Hâlâ işbirliği için çabalıyordu. “İsmi söylemek için dönüşüm geçirmen gerekecek çünkü sessiz sinema oyununda gerçekten iyi değilimdir. Ve açıkçası, sesini duymayı tercih ederim. Bu yüzden... dönüşüm geçirmek istiyor musun?”

Tekrar başını bir yana yatırdı, bu defa bilindik bu hareketinin peşinden hayal kırıklığıyla inledi. Nasıl hissettiğini tam olarak biliyordum.

Humm. Dönüşüm geçirmekten bahsettiğimde kafası karışmış görünüyor. Belki ait olduğu Gurur sürüsü bunu farklı şekilde isimlendiriyordu. Kuzey Amerika’da doğduysa bu pek olası değildi. Ama zaten bir Kuzey Amerika kedisi olsaydı kim olduğunu muhtemelen çoktan bilirdim.

“Dönüşüm dediğimde ne demek istediğimi biliyor musun? Senden ne yapmanı istediğimi biliyor musun?” Büyük bir ilerleme kaydetmeye yakındık; bunu hissedebiliyordum.

Kararlı bir şekilde başını iki yana sallayıp sanki açıklamam için hevesliymiş gibi, daha dik bir şekilde oturdu.

Boğazımdan patlarcasına çıkana kadar nefesimi tuttuğumu bile bilmiyordum. *Şimdi bir yerlere varıyoruz.* Sorun terminolojide yatıyordu. “Dönüşümünden bahsediyorum. Kedi formundan insan formuna geçmenden. Biz buna dönüşüm diyoruz. Baş sallamalar ve sızlanmalar olmadan insanlar gibi konuşabilelim diye senin insan formuna dönüşmeni istiyorum. Bu yardımcı oldu mu?”

Dişi kedi tekrar başını iki yana salladı ve başım, etin ete çarpmasının çıkardığı garip sesle avuçlarımın içine düştü. “Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Dönüşüm geçirmeni istiyorum. Sadece... insan formuna geri döndür kendini.” Anlattıklarımı açıklamak arayışıyla ellerim havada hızla hareket etti. “Biliyorsun... eller, nesneleri kavrayabilen insan parmakları, düşünceleri kolayca ifade edebilen dil, her şey. Şimdi. Lütfen.”

Cevap vermek yerine, dişi kedi başını yere indirdi ve bir top halinde kıvrıldı. Artık bana bakmıyordu bile. Kapı dışarı edilmiştim. Kahretsin.

Büyükte ne var ki? Kelimeleri içimde güçlkle tutabilerek sessizce içinden sormuştum bunu. *Bu yalnızca bir dönüşüm.* Yalnızca on dört yaşında bile olsa –kendi başına dışarıda olmak için *çooooo* fazla genç olmasına rağmen– muhtemelen düzinelerce kez dönüşüm geçirmişti. Yabancı bir kadın kendisini izlerken, yabancı bir yerde muhtemelen hiç dönüşüm geçirmemiş olmasına rağmen. Herkesten çok ben, bu şartları anlayıp destekleyebiliyor olmalıydım. Özellikle dişi kedi, tıpkı Abby’nin Miguel’in bodrumunda yaşadığı gibi başkalarının önünde bir çeşit sahne korkusu yaşıyorsa...

Elbette. Dönüşüm geçiremeyecek kadar üzgün veya korkmuştu. Tıpkı Abby gibi.

“Korkuyor musun? Sorun bu mu?” Yanıtını beklemeden yataktan kalkıp dişi kedinin bir buçuk metre yakınında dizlerimin üstüne çöktüm.

Yatağın yayları gıcırdadığında kulakları dikildi ama başını kaldırmıyordu. Yürümeye yeni başlayan kahrolası bir ufaklık gibi beni görmezden geliyordu.

“Hey. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Senin yaşlarında bir kuzenim var.” En azından Abby kadar büyük olduğunu *umuyordum*. “Birkaç ay önce, ikimiz kendimizi çok korkunç bir durumda bulduk. Biz...” Ona ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin olmayarak duraksadım. Onu daha fazla korkutmak istemiyordum. Ama sonra beni izlediğini, aktif bir şekilde dinlediğini fark ettim, bu yüzden devam ettim. “Öleceğimizi sandık. Kendimizi korumak için kedi formuna dönüşmemiz gerekiyordu ama Abby dönüşüm geçiremeyecek kadar fazla korkmuştu ve bunu düşünmek bile durumunu daha kötü yapıyordu.” Kendimce samimi bir endişe taşıdığını umduğum gözlerle dişi kedinin gözlerine bakarak duraksadım. “Burada olan şey bu mu? Korkuyor musun?”

Şimdi dik oturan dişi kedi başıyla onayladı ama ben daha ümitlenemeden aynı kararlılıkla başımı olumsuz anlamda salladı.

Evet *ve* hayır mı? Yoksa emin olmadığını mı anlatıyordu? Bir saniye, ona aynı anda iki soru sormuştum. Zavallı şey ikisini birden cevaplamaya çalışıyordu. “Affedersin. Bir seferde bir soru. Korkuyor musun?”

Yukarı aşağı kısa, tek bir baş sallama. Şimdiye kadar oldukça iyi.

“Bu yüzden mi dönüşüm geçiremiyorsun?”

Başını iki yana salladı.

Kahretsin. Evet ya da hayır sorularım tükeniyordu.

“Tamam, korkuyorsun ama dönüşüm geçirmeme sebebin bu değil.” Bu bilgi kırıntısını işaret parmağımın üzerinde işaretleyip

orta parmağımla devam ettim. “Ve dönüşümün ne olduğunu biliyorsun, bu yüzden...”

Gözümün ucuna bir hareket takıldı. Başımı kaldırıp baktığımda dişi kedi başını o kadar sert bir şekilde sağa sola sallıyordu ki düşeceğini düşündüm.

“Bekle, dönüşümün ne olduğunu bilmiyor musun? Bunu az önce halletmedik mi? Dönüşüm bir formdan diğer forma dönüşmemiz için isimlendirdiğimiz şey. Belki senin Gurur sürün buna başka bir şey diyordur.” Kahretsin. Onun Gurur’u, Gurur olarak mı isimlendiriliyordu ki? Tamamen farklı iki dil konuşuyor olmamız mümkün müydü?

Gözlerindeki bariz meraktan cesaret alarak, dikkatli bir şekilde öne eğilip kenara geldim. “Senin bir Gurur sürün var mı?” Başını tekrar iki yana salladı, bu yüzden devam ettim. “Pekâlâ, muhtemelen ona başka bir şey diyorlardır. Ama sen kedi adamların olduğu bir grupta birlikte yaşıyorsun, değil mi? Baban lider, yani patron ve annen de gruptaki tek anne değil mi? Ve muhtemelen pek çok ağabeyin var. Benim yalnızca dört tane var ama çoğu dişi kedinin beş ya da altı tane...” Sesim kısılıp kesildi. Son birkaç sorum boyunca başını durmadan iki yana sallıyordu.

Dişi kedinin bana sabit bir şekilde bakışını izlediğim sırada garip, huzursuz edici bir his karnımdan yukarı dalgalanıp asit gibi cızırdamaya başladı. Bir Gurur sürüsüyle birlikte yaşamıyor muydu? Bu mümkün müydü? Kesinlikle... *bir şeyleri* yanlış anlıyordum.

“Sen...” Beynime üşüşüp duran sorulara nasıl yaklaşacağımdan bile emin değildim. Kavranması gereken çok fazla şey vardı. “Baban bir lider değil mi?” Başını tekrar, bir kez, iki yana salladı, yavaşça nefesimi bıraktım. Ender görülen bir durumdu ama duyulmamış değildi. Jace’in babası bir lider değildi; ölmüştü. Ve bir keresinde bir liderin Gurur sürüsünün çıkarlarına göre hareket etmedeki başarısızlığından dolayı görevden alındığını duymuştum.

Bu temel olarak Malone'un babamı suçladığı şeydi. Suçlama tamamen asılsız olmasına rağmen.

Pekâlâ, o zaman babası bir lider değildi. "Ama annen gruptaki tek anne kedi, değil mi?" Bir dişi kedi, çocuk sahibi olduğunda anne kedi olarak adlandırılırdı, başka türlü yoktu gerçekten. Fakat dişi kedi yine başını iki yana salladı ve muhtemelen birisine sormak zorunda kaldığım en zor soruyu sormak için kendimi hazırladım. "Annen öldü mü?"

Dişi kedi bana yavaşça gözlerini kırpıp baktı ve çenesini bir patisinin üzerinde durması için indirdi. Bir süre sonra başını kaldırıp yukarı aşağı salladı ve tekrar aşağı indirdi.

Kahretsin. O bir öksüzdü. Tanıştığım diğer tek öksüz dişi kedi Manx'ti ki o tamamen yetişkindi ve Manx'i düşünmek, bana dişi kedinin annesinin, babasını Gurur sürülerinden ayıran olay her neyse orada ölüp ölmediğini merak ettirdi. Fakat öksüz ya da değil, *bir yerlerde* bir Gurur bölgesinde doğmuştu ve hiçbir Gurur sürüsü, dişi kedi ebeveynini kaybetmiş –veya ebeveynleri devrilmiş– olsa bile ondan vazgeçmezdi.

O kaçmış. Bunu daha önce anlamalıydım. İpuçlarını tanıyacak kadar kaçmışlığım vardı ve epey bir süredir belli ki tek başınaydı. Ama en azından anladığım şekliyle, en acil soru, bariz bir şekilde yer almak istemediği bir Gurur sürüsüne onu geri vermek konusunda herhangi bir hakkımızın olup olmadığıydı.

"Tatlım..." *Lanet olsun, keşke ismini bilseydim!* "Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Seni gitmek istemediğin hiçbir yere göndermeyeceğiz. Hayatım üzerine yemin ederim. Burada güven-desin. Anlıyor musun?"

Bir kez daha başını yukarı aşağı sallamaya yetecek kadar başını kaldırdı.

“Güzel. İstersen...” Kızarmış tavuk kokusunun ardından kapı çalındı ve ağzım anında sulandı. Dişi kedi odadaki tek aç kız değildi. “Yemeğin geldi,” dedim, çoktan kapıya ilerlerken.

Lucas’ın içeri girmesine izin verirken bir elimi dişi kedi başka bir erkek kediyi görünce ürkerse diye hızlıca kapamaya hazır bir halde kapı tokmağında tuttum. Ama kapı gıcırdayıp açıldığında hiç ses çıkarmadı; hatta Lucas beni geçip odanın içine, bir elinde dev bir tabak dolusu tavuk parçalarıyla girdiğinde hırlamadı bile. Belli ki açlık arta kalan her türlü korkuyu ve kuşkuyu bastırıyordu.

“Hâlâ dönüşüm geçirmedi mi?” Alnındaki kızıl bukleyi çekerken çatılan kaşı, Lucas’ın merak ifadesinin şeklini bozdu. Muhtemelen misafirimizi ilk kez insan şeklinde göreceğini umuyordu.

Bakışını takip edip gözleri ellerindeki yemekte, bizi dikkatli bir şekilde izleyerek oturan dişi kediye baktım. “Evet, bu kısımda bir parça karışıklık var gibi gözüküyor. Ondan ne yapmasını istediğimi anladığını sanmıyorum.”

Bana tabağı verdi. “Yani, nasıl dönüşüm geçireceğini bilmiyor gibi mi? Bu nasıl mümkün olur?”

“Mümkün değil. Hiç ihtimal yok...” Elimde sıcak tabak varken donakaldım. “Lanet olsun!”

Sorun ondan ne yapmasını istediğimi anlamaması değildi, istediğim şeyi nasıl yapacağını bilmemesiydi.

Bir şekilde, böyle bir fikir kulağa ne kadar imkânsız gibi gelse de, dişi kedi nasıl dönüşüm geçireceğini bilmiyordu.

On Beş

Yeni teorimi araştırmaya hevesli bir şekilde, Marc'a veya doktora yeni bilgileri vermeyip Lucas'ı gitmek istediğinden çok daha çabuk bir şekilde odadan çıkardım. Hepsinin suratına kapıyı kapayıp her iki elimle tavuk tabağını tutarak dişi kediye geri döndüm. "Sana katılmamın mahsuru olur mu?"

Hiç yanıt vermedi, ben de bunu izin olarak algıladım. Fakat açıkçası bu noktada saldırı olmayan her şeyi izin olarak algıladım.

Tereddüde düşerse beni uyarması için ona zaman vererek yavaşça dişi kediye ilerledim. Ama tabağı aramızdaki çıplak zemine koyana kadar gözleri tabaktan ayrılmadı.

Dişi kedi yemek için izin isteyerek tavuktan başını kaldırıp bana baktı. Bir avda, bir aslan sürüsündeki erkek gibi, en yüksek rütbeli kedi adam önce yedi. Ama içimden bir ses aklımdakinin bu olmadığını söylüyordu. Sadece fiziksel sağlığıyla değil, yetiştirilmesiyle de ilgilenen birisi tarafından öğretilen basit, insan davranışlarını kullanıyordu.

O noktadan buraya nasıl gelmişti? Ona davranış kurallarını öğreten sevgi dolu anne babadan, tamamen yabancı birisiyle, kedi formunda kiralık bir kulübenin zemininde dünden kalan kızartılmış tavuğu yeme noktasına.

Tabağın ve dişi kedinin karşısına geçip yerde bağdaş kurduğum sırada, başımla yemeği işaret ettim. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yedik. Ben tek bir göğüs yediğim sırada, o bir göğsü ve iki budu derileri dâhil olmak üzere silip süpürmüş, ön patisiyle yere sabitlediği ikinci budun ucunda kalan eti yalıyordu.

Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor gibi görünse de kesinlikle bir kedi adam gibi yiyordu.

Üç kanat ve bir kalçadan sonra, dişi kedi yavaşlamaya başladığında, dizlerimi göğsüme çektim ve kollarımı dizlerime sardım. “Eğer cevaplamak istersen, biraz daha sorum olacak.” Sağ ön patisini yalayıp bunu ağzını ve burnunu temizlemek için kullandığı sırada yavaşça ileri geri sallandım. “Olur mu?”

Başıyla onayladı ve küçük bir memnuniyet tomurcuğu göğsümde çiçek açtı... Güvenini ve bir parça inancını kazanmaktan dolayı kendimle gurur duyuyordum. Veya belki de bu tavuktan kaynaklı mide ekşimesiydi...

Yavaşça nefes alıp iletişim yöntemimiz aracılığıyla gerçekten soruna isabet ettireceğimi umdum. “Nasıl dönüşüm geçireceğini biliyor musun?” Dişi kedinin başı kararlı bir şekilde sağa sola sallandı, nefesimi bıraktım. “Dönüşümün ne olduğunu biliyor musun?”

Bu defa dişi kedi başıyla onayladı ama çok yavaş bir şekilde. Tereddütlü bir şekilde. Tam da beklediğim gibi. Patisini yere indirip temizlenme gayretlerini tamamen bıraktı. Yemek bittiği için tüm dikkati şimdi bendeydi.

“Dönüşümün ne olduğunu bu gecedan önce biliyor muydun? Seninle konuşmak için buraya gelmemin öncesinde?”

Başını iki yana salladı ve küçük bir tebessüme cesaret ettim. Dönüşümün ne olduğunu bilmeden kedi adam formuna nasıl geçmiş olabileceğini hayatta anlayamasam da, önümdeki resim daha net hale gelmeye başlamıştı. Belki o kadar uzun zamandır tek ba-

şınaydı ve açtı ki bir çeşit biçim değiştiren unutkanlığına yakalanmıştı. Hayatta daha tuhaf şeyler de oluyordu, değil mi?

Tamam, belki olmuyordu.

“Şimdiki haline geçmek için dönüşüm geçirdiğini hatırlıyor musun?” diye sordum. Tekrar kafasını dikip kafa karışıklığını hafif bir sızlanmayla vurguladı. Hımm. “Bir insan olduğun zamanı hatırlıyor musun? Benim gibi bir kız olduğunu?”

Dişi kedi önce yavaşça, sonra daha hevesli bir şekilde başını salladı, sanki bahsettiğim hatıraları daha yeni keşfetmiş gibiydi.

Heyecan verici bir ihtimal içinde uğuldayıp tenimin karıncalanmasına ve kalbimin daha hızlı atmasına sebep olurken daha dik oturdum.

“Güzel. Şimdi... büyük, siyah bir kedi tarafından tırmalandığını veya ısırıldığını hatırlıyor musun?” Başını iki yana salladı ama başka bir kedi adamdan enfeksiyon kapmış olsa bile, fiili saldırıya veya kedi tırmığı hastalığı ve ilk dönüşümü dâhil, sonrasında olanları muhtemelen pek hatırlayamazdı.

Hafıza kaybı sinir bozucu olsa da yeni enfeksiyon kapmış ser-serilerde bu oldukça sık görülürdü ve dişi kedinin bir serseri olduğu ihtimalini ortadan kaldırmıyordu.

Ama dişi kediler kızdılar ve dişi bir serserinin varlığı teknik açıdan reddedilmemiş olsa da, hiçbir zaman kanıtlanmamıştı da.

Tüm kedi adam tarihinde, bir dişi serseriden bahsedildiğini ilk kez, Miguel ve diğer dişi kedi kaçırıcılar grubu tarafından hapsedildiği Güney Amerika’da bir tane gördüğünü iddia eden Manx’ten duymuştum. Ama bölge konseyi Manx’in ispatlayamadığı, kedi tırmığı hastalığına yakalanmış dişi kedi iddiasına inanmaya, kısmi dönüşüm iddiasına inanmak istediklerinden daha istekli değillerdi.

Ama kısmi dönüşüm konusunda yanılıyorlardı. Belki dişi ser-seriler hakkında da yanılıyorlardı...

“Sen de istersen, bir şey denemek isterim.” *Sen istemesen bile...*
 “Kuzenim Abby ve ben... hapsedildiğimizde ve kendi güvenliğimiz için dönüşüm geçirmeye ihtiyaç duyduğumuzda... Bundan bahsettiğimi hatırlıyor musun?”

Başıyla onayladı.

“O gergindi ve dönüşümle ilgili sorun yaşadı, bu yüzden ona yardım etmeye çalıştım.” Yardımımın aslında işe *yaramadığı* gerçeğinden bahsetmeme hiç gerek yoktu. “İstersen, sana da aynı şekilde yardım etmeye çalışabilirim.”

Dişi kedi tereddüt etti. Bakışları benden uzaklaşıp çoğu yenmiş yemeklere, yumuşak, sıcak yatağa ve sonra fazlasıyla insan şekilli kıyafetlerime odaklandığında resmen düşüncelerini takip edebiliyordum. Aklını çelmiştim. Şimdi bunu daha cazip hale getirmek için...

“İki ayak üstünde yürümenin üstünden ne kadar zaman geçti?” diye sordum, başını sallayarak cevap veremeyeceğini bilerek. “Konuşmak istemiyor musun? Bir duş almak ve saçını yıkamak? Belki biraz bilgisayar oyunu oynamak? PlayStation oynamayı sever misin?”

Bu defa daha az tereddütlü bir şekilde başını salladı ve onun *Rock Band* taraftarı mı yoksa daha çok *God of War* oynayacak türde bir kız mı olduğunu merak ettim.

“Geri dönüşüm geçirirsen, sana kıyafetler getirebiliriz ve bir sonraki yemeğini gerçek bir masada yiyebilirsin. Bir *sandalyede* oturabileceğin ve yine de ayaklarınla yere değebileceğin bir yerde. Ya ayakkabıya ne dersin? Ne istersen getirebiliriz. Sen sadece söyle, Lucas’ı hemen kasabaya gönderirim.” Gözleri yüzüme kilitlenmişti ve hâlâ kedi olan yüz hatlarımdaki arzuyu görebiliyordum. “İlgini çekiyor mu?”

Bu defa başıyla kararlı bir şekilde onayladı. Hevesli bir şekilde. *Cici kız.*

"Harika. Haydi başlayalım." Boş tabağı en yakındaki yatağın üstüne koydum ve hâlâ kalçalarının üstünde oturan kediye karşıma alarak ayağa kalktım. "Şimdi, kedi formuna dönüşüm geçirmediğin son seferi hatırlamadığını biliyorum ama dönüşümü hiç mi hatırlamıyorsun?"

Dişi kedi başını sağa sola salladı. Bunu beklemiştim. Ne yapması gerektiğine veya nasıl bir şey hissedeceğine dair gerçekten hiçbir fikri yoktu. Zavallı kız. "Pekâlâ, bunun canını acıtacağı konusunda seni uyarmalıyım. Ama buna değeceğine dair sana söz veriyorum. Acı geçici ve parmaklarının ve dilinin kullanımına tekrar sahip olmakla karşılaştırırsan hiçbir şey değil. Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?"

Başıyla onayladı, kesinlikle korkmuş olmasına rağmen aynı zamanda hevesli de görünüyordu. Dönüşüm geçirmek için hazırды. Muhtemelen geç bile kalmıştı.

"Tamam, yapmanı istediğim ilk şey ayağa kalkman." Göstermek için ellerimin ve dizlerimin üstüne indim ve Abby'ye yardım etmeye çalışırken yapmış olduğum gibi dönüşüme başlamamam gerektiğini kendi kendime hatırlattım. O bir insan haline dönüşüm geçirirken ben bir kedi haline gelirsem... savunmasız ve benim merhametime kalmış olmak muhtemelen hoşuna gitmezdi.

Dişi kedi yarım metre uzağımda ayağa kalktı ve dehşet dolu, ani bir şokla beni tek patisinin kuvvetli darbesiyle kolayca öldürebileceğini fark ettim. İsterse.

Ama yapmazdı. Bundan çok kuşku duymuyordum çünkü beni öldürürse, ona nasıl dönüşüm geçireceğini öğretemezdim ve insan formuna geri dönme hevesliliği aşikârdı. Bu yüzden onunkilere konsantre olabileyim diye kendi korkumu zihnimin gerisine ittim.

"Güzel. Şimdi, geri kalanı zihinsel. Sen farkına varsan da varmasan da, bedenini bunu nasıl yapacağını biliyor ve tek yapman ge-

reken gevşemek ve bedeninin görevi devralmasına izin vermek.” Sonuçta, bir kedi formunda doğmamıştı, bu yüzden hatırlasa da hatırlamasa da besbelli yakın zamanda bir ara dönüşüm geçirmişti. Detaylar beyninde bir yerlerde gömülüydü. Öyle olmak zorundaydı.

“Ama her ihtimale karşın, bedenini doğru yönde dürteceğiz. Genellikle ayaklarımla başlarım.” Sol ayağımın çıplak parmaklarını etki yaratsın diye kıpırdattım. “Veya senin durumunda arka patiler diyebiliriz. Vücudunun yalnızca o kısmına konsantre ol. Ayak parmaklarını hisset. İstersen onları kımlıdat. Tırnaklarını içeri çekip dışarı çıkar.”

Gözlerini kapadı. Ona bakmadan, kendisine söylediklerimi yaptığını biliyordum.

“Güzel. Şimdi, kedi patilerin yerine insan ayaklarını canlandır zihninde. Nasıl gözüktüklerini hatırla. Ayağında herhangi bir iz varsa, onları düşün. Nerede bu izler? Şekilleri neye benziyor? Onları nasıl aldın?”

Gözleri şimdi konsantrasyon içinde sımsıkı kapanmıştı ve açık yürekli çabalarına gülümsemeden edemedim.

“Ayak parmakların...” diye devam ettim. “Uzun ve inceler mi yoksa daha kısa ve kalınlar mı? Başparmağın mı yoksa orta parmağın mı en uzun? Şimdi gözünün önüne başparmağının üstündeki...”

Dişi kedi keskin bir şekilde içine nefes çekti ve bu nefes hissettiği acı yüzünden tıslama şeklinde dışarı çıktı. Sonraki solukta, boğazının derinlerinden ağlar gibi bir miyavlama sesi geldi.

Dönüşümü başlamıştı.

Parmaklarım heyecan içinde parkeyi çizirken, ayaklarımın üstünde oturdum. “Başladı, değil mi? Acıyı hissediyor musun?” Bir an için, gözleri hâlâ sımsıkı kapalı bir halde ağlar gibi miyavlamadan başka hiçbir yanıt gelmedi. “Bekle, şimdi, bana bak.” Değişiklik yoktu.

“Bana bak,” dedim, bu kez daha kararlı bir şekilde. Şimdi bahamı taklit etmeye çalışıyordum ve kendi görüşüme göre bunda epey iyi iş çıkarıyordum.

Ya sesimdeki değişiklikten dolayı şaşırıp itaat etmek için ya da daha fazla talimat almak için yanıp tutuştuğundan, gözlerini açıp acı ve artan korku içinde dosdoğru gözlerimin içine baktı.

“Ayakların acıyor mu?” diye tekrarladım ve bu kez başıyla onayladı. “Güzel. Bu kısmın berbat olduğunu biliyorum ama bu şekilde hissettirmesi gerekiyor. Gerçekten. İşe yaradığını gösteriyor.”

Başını iki yana salladı ve sessizce iç geçirdim. “Hayır, bunu durdurmaya çalışma. Tekrar insan olmak istiyorsun, değil mi?”

Başını salladı ve tekrar gözlerini, bu kez konsantrasyon içinde kapadı. Acıyla baş etmek için çok çalışıyordu. Sempatimle birlikte zavalılık şimdi saygımı da kazanmıştı.

“Harika ilerliyorsun. Cidden. Sonraki adım geriye çekmek yerine ileri itmek. Ayaklarınla yaptığın gibi bacaklarını gözünün önüne getir.” Gözleri hâlâ kapalıydı, bu yüzden ilerlemeyi kontrol etmek için yana eğildim. Henüz gözle görülür bir değişikliği yoktu ama kemiklerinin kendilerini yeniden düzenlemeye başladıkları sırada çıkardıkları boğuk çatırtıları duyabiliyordum.

Acıyı minimuma indirmek için eşit bir şekilde dönüşüm geçirmesi –vücudunun her kısmını aynı anda aynı basamaktan geçirmesi– gerekiyordu. Kısacası, üst kısmı dönüşüme yetişmeliydi.

“Tamam, hâlâ çok iyi gidiyorsun. Haydi, şimdi ellerin üzerinde çalışalım. Uzun, güzel tırnakların mı var yoksa benimkiler gibi kısa ve kalm tırnakların mı var?” Fark ettiği yoktu gerçi. Saatlerden ziyade haftalardır kedi formundaysa, tırnakları insan formundayken uzun ve bakımsız olacaktı. Ama canlandırma egzersizi için, tırnaklarını hoşlandığı şekilde resmetmesi aynı şekilde işe yarardı.

Yerdeki hareketlilik dikkatimi çekti; ön patilerindeki tırnaklar kıpırdanıyordu. Gerçekten deniyordu. Soru ve şikâyet olmadan istediğimi yapan kişilere karşı zaafım vardı. Bu özelliğimi de babamdan almıştım.

Başka bir minik eklemden ses geldi ve dişi kedinin sağ ön ayağı altına doğru burkuldu. Ağırlığını diğer ayağına veremedi, dengisini kaybedip bir yanına doğru yere devrildi.

Tüh. Bu kısım hakkında uyarmayı unuttum.

"İyi misin?" Okşama ve onu bir şekilde rahatlatma güdüsünü bastırdım... bir kediye, dönüşümün ortasında dokunmayacak kadar akıllıydım. Kedi çenesi yerinde olduğu sürece, elimi bir ısırışta koparabilirdi. Niyeti bu olmasa bile.

Cevap vermediğinde, artık değişiklikler gözle görülür olduğundan tepeden tırnağa sarsıldığı sırada tekrar denedim. "Hey! İyiy-sen başını sall!"

İnsan iskelet yapısının bir habercisi olan tüm vücudunun titre-melerinin içinde başını istikrarsız bir yukarı aşağı hareketiyle salladı.

Seyrettiğim sırada, kuyruğu omurgasına doğru çekilir gibiydi –sürecin en şaşırtıcı kısmı buydu– ve sanki saç kökleri her bir kılı tekrar derisinin içine emiyor gibi sırtındaki kürk geniş bir kavisle geri çekilmeye başlamıştı. Bunu en az bin defa yapmıştım ama izlemesi hâlâ hayranlık uyandırıcıydı. İlginçti. Dişi kedi büyük ihtimalle bundan o kadar fazla keyif almıyor olsa da...

Neyse ki, o zamana kadar benim rehberliğime ihtiyaç duyduğu noktayı geçmişti. Veya en azından bu kadar genç bir dişi kedi için, geri dönüş noktasını. Daha tecrübeli bir kedi ekstra acı ve uzatılmış süreye katlanmaya istekliyse muhtemelen böylesi bir son kademede dönüşümü tersine çevirebilirdi. Ama dişi kedi tepeyi aşmıştı ve dönüşümünün tamamlanması dışında sürecini durdura-bilecek bir şey olmaksızın aşağı iniş yolundaydı.

Birkaç dakika sonra, çıplak patileri kıvrıldı ve el halinde uzadı ve pençeleri inceli tahmin ettiğim gibi uzun, toprakla kaplanmış tırnaklar haline geldi. Sonra karnının üstünde, bir bacağı dışarı uzatılmış, diğeri dizden bükülmüş bir halde yerde uzanarak hareketsizleşti. Uzun, karışmış, kalın ve kahverengi bir saç yelesi başını, omuzlarını ve sırtının çoğunu kapladı. Saçları temiz ve sağlıklı olduğunda muhtemelen bugüne kadar gördüğüm en güzel saçlara sahip olacaktı. Gerçek bir yele.

Birkaç dakika boyunca, bu zamana kadar katlandığı en yorucu ve benzersiz egzersiz yüzünden kıvrıla kıvrıla inen saç örtüsünün altında nefes aldığı sırada göğsünün inip kalkmasının haricinde kılmıdamadı. Bu kadar bitkin veya böyle olağanüstü derecede kırılan görünüp görünmediğimi hatırlamaya çalışarak ilk birkaç dönüşümümü düşündüm. Sanmıyordum. Ama ne de olsa, ne bekleyeceğimi biliyordum. Ve hayatımda hiçbir zaman onun kadar güçsüz veya yarısı kadar zayıf olmamıştım.

Dolaşmış saç tellerinin arasından, kemikli omuzlardan bir çift kol uzadığını gördüm. O kadar kırılğan ve zayıf görünüyorlardı ki dirseklerinin gerçekten köşeleri vardı. Beli inanılmayacak kadar inceydi ve kalçaları o kadar dardı ki ergenlik, hormonları çıldırıp göğüslerden ve reglden başka şeyleri de tetiklemeden önce bir kedi adam için dönüşüm mümkün oluyor olsaydı dişi kedinin ergenlik öncesinde olduğunu düşünebilirdim.

Ama bu imkânsızdı. Sadece Abby gibi minyon olmalıydı.

Başını kaldırıp bir koluyla hafif ağırlığını desteklerken diğeriyle karışmış saç tellerini itip başını kaldırına kadar öyle düşünüyordum en azından. Büyük ela gözler bana baktı, kedi formunda olduklarından biraz daha kahverengiydiler ve yüzünün bu kadar ince olmasından dolayı normalden çok daha büyük gözüküyorlardı. Yanakları içe göçüktü ve çenesi son derece keskin görünüyordu.

Fakat gerçek bir güzelliğe sahipti ve birkaç kilo -on kilo filan- aldığıında tüm dünyadaki erkek kedilerin kalplerini kıracağından şüphem yoktu. Ve gözlerindeki pırıltının gösterdiğinin yarısı kadar vahşiyse, birkaç kemik de kırabilirdi.

Ondan şimdiden hoşlanmıştım.

On Altı

Artık insan olan dişi kediye gülümsedim ve bir elimi kalkmasına yardım etmek için uzatarak dizlerimin üstünde yükseldim. Ama kı-mıldadığım anda, saçları yeri süpürüp gözleri kocaman açılmış ve ürkmüş bir halde elleri ve dizleri üstünde benden hızla uzaklaştı.

Kımıldadığı anda, vücudunun önüne kaçamak bakışlar attım ve beynimin lider adamı olarak çalışan kısmı ilk enfeksiyondan kaynaklanabilecek bir yara veya iz arayarak faaliyete geçti. Nere-deyse kesinlikle bir serseri değildi ama örnek teşkil edebilecek bir kanıtı görmezden gelmek istemiyordum.

Maalesef bu tarz izleri yoktu. Tek tük çizik ve birkaç derin yaranın dışında gördüğüm en ciddi hasar, dönüşümü sırasında bandaj düştüğü için açıkta olan elindeki tedavi edilmiş kesikti.

Sırtı köşeye çarptığında, dişi kedi çıplak bacaklarını göğsüne çekip kucakladı ve kirli, kemikli dizlerinin üstünden bana gözle-rini dikti. Dikkati sanki ilk defa görüyormuş gibi yüzümden tişör-tüme, sonra taşlanmış kotuma gitti. Onları daha önce elbette gör-müştü ama insan gözünün sahip olduğu tüm renk çeşitliliğiyle değil.

Sonra sanki ani bir anlayışla gözlerini kırpı ve bakışı tekrar benimkilerle buluştu. Yanakları kızardı ve bacaklarını daha sıkı tutarak başka yere baktı.

O... utanmıştı.

Gurur sürüm –bildiğim kadarıyla tüm Gurur sürüleri– dönüşümle alakalı çıplaklığa çok az ilgi gösterirdi. Hatta dönüşümle alakalı olmayan bir kısım çıplaklığa bile. Ama bazı istisnalar vardı. Annem mesela. İnsanlarda olduğu gibi, rahatlık ve kabullenme seviyeleri geniş bir yelpazeye sahipti, az bir kısım uçlara düşerken, çoğumuz ortalama kabullenme tarzları gösterirdik.

Yani dişi kedinin Gurur sürüsünün, ulu orta çıplaklığa bizim olduğumuzdan daha tutucu yaklaşıyor olması mümkündü. Ama nedensiz yere çıplak değildi. Yeni *dönüşüm* geçirmişti. Üstünde kıyafetlerle bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu. En azından onları mahvetmeden.

“Sorun yok.” Dizlerimin üstünde daha çok yaklaştım. “Başardın! Yapabileceğini biliyordum.” Herkese amigo kız numarası yapmazdım ama sesimdeki gururun ve hevesin bulaşıcı olduğunu umuyordum.

Dişi kedi hiçbir şey söylemedi. Çenesi dizlerinin üstünde dururken kocaman gözlerle sadece bana bakıyordu. Şoke olmuş görünüyordu. Korkmuş. Ve sadece yapmış olduğu şeyden değil. Bir yabancının önünde kendisini çıplak bulmaktan ötürü dehşete düşmüş görünüyordu. Bu tipik kedi adam tepkisi *değildi*. İlk dönüşümden sonra bile olamazdı ve bunun ilk dönüşümü olmasına imkân yoktu. Ne de olsa bir şekilde kedi formuna *girmişti*.

Dizlerimin üstünde ona bir adım daha yaklaştım ve bacağım keskin bir şeyin üstüne geldi. “Ah, kahretsin!” Aşağı baktığımda kotumun diz kısmına yapışmış bir pıtrak buldum. *Bu ne şimdi?* Çekip çıkardım ve ahşap zemine attım. Başka bir pıtrağın yanına kondu. Etrafıma bakınca, birkaç tane daha buldum ve işte o zaman anladım. Pıtraklar, kürkü tenine çekildiğinde dişi kediden yere düşmüştü.

Hah. Şu işe bak.

Temkinli bir şekilde, pıtrak yığımından uzaklaştım. Ben daha fazla yaklaştıkça, dişi kedi bacaklarını gövdesine daha sıkı yapıştırdı, parmakları baskının altında beyazlaştı. Bakışı soluma kaydıldı. Bakışını takip ettim.

Yatak. Yatağa bakıyordu. *Battaniye istiyor.*

Elbette battaniye istiyordu. Çıplaktı ve muhtemelen üşüyordu. Ani hareketlerle dişi kediyi korkutmamak için yavaş bir şekilde ayağa kalktım. En üstteki örtüyü yataktan çektiğimde –neyse ki Colin'in uyumuş olduğu örtü değildi– güvenimin göstergesini en azından bilinçaltında tanıyacağımı umarak kasıtlı olarak sırtımı ona döndüm. Bir kedi adam neredeyse hiçbir zaman güvenmediği birisine sırtını dönmezdi. Böyle bir şey yapmak kişiyi öldürtebilirdi.

Ona zarar vermek niyetinde olmadığımı göstererek dönerken battaniyeyi yukarı kaldırdım. Yaklaşmama izin verdi ama gözleri battaniyeyi üstüne koyana ve kendisi istediği şekilde ayarlasın diye bırakana kadar gözlerimden ayrılmadı. Pamuklu battaniye yığını yerde etrafında toplandı ve dişi kedi mümkün olmayacak kadar ufak gözükersen, küçük bir bölümün altına sıkıştı. Mümkün olmayacak kadar genç.

“Yeterince ısındın mı?” Ondan yarım metre kadar ötede yerde bağdaş kurup oturdum. Ayaklarımın uçları kaşındığında ovaladım ve üstlerine oturduğum zamandan kalan ahşabın izlerinin hâlâ orada olduğunu görünce şaşırdım.

Dişleri birbirine vurmaya başladığı sırada bile, dişi kedi başıyla onayladı. Hiç üşümüyordum. Ama ne de olsa ne haddinden fazla zayıftım ne de çıplaktım. “Biraz bekle. Giymen için benim kıyafetlerimden getirmesi için çocuklardan birisini göndereyim. Ne istediğine karar verdiğin anda, sana yeni bir şeyler alırız. Tamam mı?”

Tekrar başıyla onayladı. Odayı geçerken onu rahatlatmaya çalışarak gülümsedim ve tanımadığı birkaç erkeğin görüntüsüyle

korkmasın diye kapıyı sadece geçebileceğim kadar açtım. Çocuklar karşı duvarda sıra olmuşlardı. Dr. Carver temiz, bandajlı kolunu göğsünde tutuyordu.

Jace onlara katılmıştı ve muhtemelen boş bir yatakta tek başına kalkmış olduğu için sinirli görünüyordu. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum. Genelde olayların dışında bırakılan ben olurdum.

Dişi kedi ben koridora çıkarken kapıyı arkamdan kapadı ve kapı sürgüsünün yerine oturmasının sesiyle Jace'in gözlerindeki heves söndü ama Lucas sinir bozucu derecede kendinden memnun duruyordu. Başımın üstünden arkasını rahatlıkla görebilecek kadar uzundu ve besbelli dişi kediyi görebilmişti. Birden onu örtmüş olduğum için mutlu oldum. Kızı çıplak görmek Lucas için özel bir şey ifade etmezdi –merakı tamamen masumdu– ama bu muhtemelen dişi kediyi yerin dibine geçirirdi.

“Dönüşüm geçirmiş!” Lucas'ın heyecanına resmen elle dokunabilirdi ama Marc gözlerini devirdi. Son kırk beş dakika boyunca söylediğimiz her kelimeyi duyduklarından bunu zaten biliyorlardı.

“Evet.” Herkesin yüzüne tek tek baktım. Kelimeler heyecandan ağzımdan hızla döküldü. “Birisinin valizimden ona kıyafet getirmesini istiyorum.” Bakışlarım önce Marc'ın üstünde durdu çünkü çoğu eşyamanın nerede olduğunu ve neleri ödünç vermeyi umursamayacağımı biliyordu. Ama gözlerindeki çelik keskinliğindeki parıltı bana cevabını bildirdi. Bunu anlayacak kadar akıllı olmalıydım. Güvenliğim için endişelendiğinden değil –şu an burada bulunan tüm erkek kedilere güvenirdi– ama babamla karşılaşp neler yaptığımızı açıklamak zorunda kalma riskine girmeyeceğinden gitmeyecekti.

Kendi başlarına öğrendikleri anda başımız yeterince belaya girecekti zaten.

Ama Jace giderdi. Marc onu zorlayacağı için giderdi. Ve nazik bir şekilde ondan rica edeceğim için. “Lütfen?” Gözlerimi ona diktim.

“Ne? Beni tüm eğlencenin dışında bırakıyorsun ve şimdi ayak işlerine bakan lanet olası birisi gibi senin kıyafetlerini getirmemi mi istiyorsun?”

“Lütfen,” diye tekrarladım. “Ben yapardım ama onu yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Her neyse.” Jace gözlerini benden ayırmayarak burnundan soludu. “Ne istiyorsun?”

Teşekkürümü gülümseyerek sundum. “Hımm... Siyah pijama altım, sanırım. Beli ipli olan. Ve siyah bir tişört. Ve şu yumuşak, krem rengi kazak. Orada tir tir titriyor.”

“Çorap?”

“Evet. Tüylü olanları getir.” İçimden bir ses bundan hoşlanacağını söylüyordu. “Ayakkabılarım ona uymaz, bu yüzden ölçülerini aldığımda birisinin alışverişe gitmesi gerekecek.” O zamana kadar iç çamaşırsız gezmesi gerekecekti çünkü benimkileri paylaşmayacaktım. Sonuçta cömertliğimin bir sınırı vardı. Neyse ki, üst kısmı rahat etmek için bir sütyene ihtiyaç duyacak kadar gelişmemişti.

“Başka bir şey?”

“Hayır. Acele et, lütfen.” Jace koşar adımla koridorda ilerledi, çıplak ayakları parkede ses çıkarmıyordu. Merdivenin başındaki basamağa geldiğinde son bir önemli detayı hatırladım. “Jace!” dedim tıslarcasına, kulübenin kalanını uyandırmamayı umarak.

Bir eli çoktan tırabzanın üstünde duruyordu. “Evet?”

“Lütfen babamı uyandırma. Veya Michael’i.” Dünyadaki hiçbir şey babamın ilk çocuğunun ondan sır saklamasını sağlayamazdı.

“Endişelenme,” dedi Jace o dayanılmaz gülümsemesi ve gün ortasında deniz gibi parlayan mavi gözleriyle. Sonra merdivenlerden aşağı inip bir süre sonra ön kapıdan çıktı.

“İsmi öğren,” dedi Marc, sesinde tam bir otoriteyle. “Hepimizin başının ciddi belaya girmesini istemiyorsan herkes uyandığı sırada en azından buna ihtiyacın var.”

“Biliyorum.” *Tanrım*, hem de çok iyi biliyordum.

Dr. Carver ilk kez konuştuğunda elim çoktan kapı kolundaydı. “Nasıl dönüşüm geçireceğini bilmediğine gerçekten inanıyor musun?”

Gözlerindeki kuşkuculuğu kendi gözlerimdeki kuşkusuzlukla karşıladım. “Evet. Henüz neden olduğunu ya da bunun nasıl mümkün olabildiğini bilmiyorum ama dönüşüm geçirdiğine dair hiçbir hatırası olmadığına inanıyorum. Tepkileri fazla içtendi. Dönüşümünden korkuyordu.” Bunu dönüşüme hazırlandığı sırada kalbinin daha hızlı attığını duyduğum ve terindeki korku kokusunu aldığı için biliyordum.

Beni seyrettiğini hissettiğimde bakışlarım Marc’a çevrildi. Ne düşündüğümü biliyordu: Elias Keller’ın yazılı tarihteki ilk dişi ser-seriye rast geldiğini. En azından tarihteki ilk *kanıtlanabilir* dişi serseriye.

Ama hiçbirimiz bunu söylemedik. Ünüm kedi adamların komplo teorilerini ve uzaylılar tarafından kaçırılma hikâyelerini etrafa saçmaya başlamama imkân tanıyacak kadar sağlam değildi. Böylesi iddialarda bulunmadan önce somut kanıt ihtiyacım olacaktı.

“Devam et,” dedi Marc, gözleriyle sessiz olmamı söyleyerek.

Dişi kedinin odasına geri girip kapıyı kapadım. İlk gözüme çarpan şey köşesinde bir battaniyenin altına sıkışmış minik kız değil, en yakındaki ikiz yatağın üstündeki pencereydi. Veya daha doğrusu bahsettiğim pencereden içeri süzülen güneşin ilk ışıklarıydı.

Ah, kahretsin. Saati baktım ve saat kuşkumu doğruladığında dehşete düştüm. Mahremiyetimizin süresi bitmek üzereydi. Marc mahkeme üyelerinin içeri girmesine muhtemelen izin vermezdi ama babamı durdurmayı *denemezdi* bile.

Göz açıp kapayıncaya kadar dikkatim pencereden köşede kıvrılmış kıza gitti. Bu kadar küçük bir surat için fazla büyük bir esnemeyle ağzını açtığını gördüğümde açılış cümlem çoktan dudaklarımdaydı. Uyumak üzereydi. Yine. Saatlerdir baygındı ama baygın olmanın güçlendirici olmadığını pek çok kişiden daha iyi biliyordum. Uyanık ve dinlenmiş hissetmek için gerçekten uyumak gerekiyordu.

“Uzanmak ister misin?” Önünde dizlerimin üstünde oturdum.

Başını son derece kararlı bir şekilde iki yana salladı, sert hareket onu bir parça uyandırmışa benziyordu. Ama uykunun onu ele geçirmesi an meselesiydi. Kendinden geçtiğinde onu herhangi birinin kasıtlı olarak uyandıracağını sanmıyordum ama o zamana kadar ismini öğrenmek zorundaydım.

“Çocuklardan birisini sana birkaç parça kıyafet getirmesi için yolladım. Geri döndüğünde, giyinip yatağın içine kıvrılabilirsin.” Başını tekrar iki yana salladı ve kabullenmek zorunda kaldım. “Ya da uyanık kalabilirsin. Ama o buraya gelmeden önce, konuşmamız lazım. Konuşabilirsin, değil mi?”

Ciddi bir şekilde başını salladı, zayıf eli sanki hâlâ orada olup olmadığını kontrol edermişçesine boğazına gitti. “Sanı...” Sadece iki heceden sonra sesi çatlak bir karga sesine dönüşüp kesildi. “Sanı...” Ama çabası yine kuru bir boğulma sesiyle sonlandı.

“İçecek bir şey ister misin?” diye sordum, eli hâlâ kirden çizgi çizgi olmuş boynuna bastırılmış dururken başıyla onayladı. Lucas tavuk tabağının yanında içecek hiçbir şey getirmemişti ve onu tekrar mutfığa gönderecek kadar zamanımız olduğundan emin değildim. Ama bir doktorun yeni uyanmış bir hastaya teklif edeceği şeylerin başında kesinlikle içecek bir şey gelirdi...

Gözlerimle odayı taradım ama bardak gibi kullanılacak bir şey bulamadım. Kâğıt bardak yoktu, kahve kupası yoktu ve kesinlikle buzlu su dolu, hoş, uzun bir bardak da yoktu.

Dişi kedi dikkatimi çekmek için tekrar boğazını temizledi. “Orada,” diye gılgıladı, en yakındaki yatağın ucunu işaret ederek. Parmağını takip ederek yatağın bir köşesinden dışarı çıkan beyaz ve yuvarlak bir şey gördüm. Çarşafı kaldırıp üçte biri su dolu beyaz, plastik bir mısır gevreği kâsesini açığa çıkardım.

Bir kâse. Elbette. Lucas içeri girdiğinde dişi kedi hâlâ kedi formundaydı.

Kâseyi dışarı çıkardığımda, elim yerdeki küçük, soğuk gölcüğün içine girdi ve suyun geri kalanının nereye gittiğini anladım.

“Al bakalım.” Kâseyi uzattım, battaniye omuzlarından kaydığında köprücük kemiklerinin sert hatlarını, neredeyse düz göğsünü ve saymaya cesaret edebileceğimden daha fazla kaburga kemiğini açığa çıkararak zayıf elleriyle benden kaptı.

Dişi kedi kâseyi göz açıp kapayıncaya kadar içip bitirdi, sonra gözleri hoşnutlukla pırıl pırıl parlayarak bana uzattı. “Teşekkürler,” dedi kâseyi ondan aldığım sırada.

“Çok sevimli bir sesin var,” dedim, ciddiydim. Sesi, en azından son birkaç haftayı suya sabuna dokunacak herhangi bir tesise ulaşmadan geçirmesine rağmen ten rengi gibi berrak ve gençti. Sesi, teni ve davranışları sahip olduğu hayatın öncesinde farklı bir şey olduğuna dair tek ipucuydu. Saf, güzel ve bir noktada kendi gerçekliği haline gelen vahşi doğa kâbusuyla bütünüyle alakasız olan bir şey.

Dişi kedi gülümsememe karşılık vermedi. Gözlerini kırptı ve gözlerindeki o ısıltı kayboldu. Battaniyeyi bir havlu gibi kollarının altına sıkıştırarak gövdesine sardı, muhtemelen onu buraya getiren şeyden önceki hayatından kalan bir alışkanlıktı.

Alt kattan akan suyun sesi geldi. Birisi sabah duşunu alıyordu. Onu büyük bir *sûratle* konuşturmalıydım.

Artık yüzüme yapıştığını hissettiğim bir gülümsemeyi korumaya çabalayarak kâseyi yere koydum ve dişi kediye baktım. "Daha iyi hissediyor musun kendini?"

Başını iki yana salladı. "Fazla değil."

"Yorgun olduğuna eminim. Ama benim için bir iki soruyu cevaplayabilirsen, uzaklaşacağım ve senin bir süre uyumana izin vereceğim." *Doktor seni muayene eder etmez...*

Bu defa yorgunluğunu inkâr etmedi... doğru yönde kesin bir adım. "Ne tür sorular?"

Cesaret verircesine gülümsedim. En azından cesaret verici olduğunu umuyordum. "Başlangıç olarak ismin."

"Kaci Dillon," dedi ve kalbim dosdoğru göğüs kafesimden çıkmaya çalıştı.

Başarı! Doktorun varlığına bile dayanamıyorken ben dişi kediye yemek yemeye, dönüşüm geçirmeye, konuşmaya ve ismini söylemeye ikna etmiştim. Sonrasında ne olursa olsun, liderler işi yapıp bitirdiğine itiraz edemezlerdi. Bir kuluçka makinesinin haricinde bir değerimin olduğuna.

Ama dişi kedi bitirmemişti. "Kaci-k-ve-i-ile-yazılıyor." Tüm sözcük grubunu tek bir kelimeymiş gibi söylemişti ve sanki aynı şeyi neredeyse hayatının her günü söylemiş gibi konuşması, uzun süreli alışkanlığın belirgin ahengini taşıyordu. Onu anlayabiliyordum. Benim ismimi de kimse ilk seferde düzgün yazamıyordu.

"Seninle tanıştığıma sevindim, Kaci. Ben Faythe-y-ve-e-ile." Gülümsemem yayıldı ve gülümsememin minicik bir yansımasının yüzünde belirdiğini görünce mest oldum. Beni mutlu etmiş olmaktan mutluydu. Ya da bana içten içe gülüyordu.

Bunun diğer gülümsemelerin ilki olduğunu hararetle bir şekilde umarak, “Çok küçük görünüyorsun,” dedim. *Gerçekte olduğundan çok daha genç olduğunu umuyorum.* Yavaş bir şekilde nefesimi bıraktım, sonra korkmaya fırsat bırakmadan önce soruyu sordum. Bilmek istesem de istemesem de öğrenmem gerekiyordu. “Kaç yaşındasın, Kaci?”

“O kadar küçük değilim.” Yüzünü buruşturup bir memnuniyetsizlik ifadesi kattı; bir perinin kaş çatışını seyretmek gibiydi bu biraz. Çok zayıf, kirli bir perinin. “Sadece geç geliyorum. En azından annem...” Lafın ortasında durdu ve bakışlarını kaçırdı ama cümlenin kafasının içinde nasıl bittiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. “Her neyse, görüldüğüm kadar küçük değilim.”

Tanrı’ya şükürler olsun. Ama güvence vermesi, kucacımda kenetlenmiş ellerimi açmam için yeterli değildi. “O zaman? Kaç yaşındasın?” *Lütfen, lütfen, lütfen on yedi de. On altı bile olur.*

“On üç. Buçuk.”

Kahretsin. Ah, kahretsin. On üç buçuk herhangi bir şey için çok genç bir yaştı. Kendi sivri dişlerine değer veren hiçbir lider adamının bu kadar küçük bir dişi kediye gözünün önünden ayırması mümkün değildi. Özellikle ailesi ölmüşken.

“On üç buçuk mu?” Sesimdeki düz, şoke olmuş tınıyı duydum ve irkildim. O sırada Kaci kaşlarını çatıyordu. On üç yaşındaki birisi bu kadar zayıflayacak ve yetersiz beslenecek kadar uzun süre nasıl kendi başına hayatta kalabilirdi? Tüm süre boyunca kedi formunda sıkışıp kalsa bile bu kesinlikle mümkün değildi ve hikâye bu şekilde şekilleniyor gibiydi.

“Neredensin, Kaci?” Sesimdeki dehşeti saklamaya çalıştım fakat şansım yaver gitmedi. Ama o cevap veremeden önce, kapının öteki tarafından yüksek sesli, ısrarcı bir şekilde kapıya vuruldu.

Koridorda bıraktığım erkek kedilerin hiçbirinin bizi rahatsız etmeyeceğini bilerek, o yöne doğru havayı kokladım ve kokunun sahibi yüksek sesle koridorda bağırdığı sırada yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

“Katherine Faythe Sanders, kuyruğunu çabuk buraya getir!”

Kahretsin!

“Hemen döneceğim,” diye fısıldadım Kaci’ye. Güçlkle yutkunup ayağa kalkmaya başladım, sonra Kaci’nin gözlerinin kocaman açıldığını fark ettiğimde tekrar yere oturdum. “Endişelenme,” diye mırıldandım, uykudan kalkınca dağılmış saçlarımı yüzümden geriye iterek. “Kapıdaki yalnızca babam.”

On Yedi

“Doğrudan bir emre itaatsizlik ederken ne düşünüyordun?” diye sordu babam. Çıplak, donmuş parmaklarımın toprağın içine batmaması için topuklarımın üstünde dikilmek zorunda kaldım. Tüm duruşu kendisini takip etmem için verilmiş sessiz bir emirken ve merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkarken ayakkabı giymeye bile fırsatım olmamıştı. Ana kulübenin arkasındaki iki ağacın arasında uzanan odun yığınının kadar gitmişti.

“Marc’ın daha önce söylediği şeyi düşünüyordum. Şu anda konseye göre hiç faydam yok... beni canlı tutmaları için hiçbir neden yok. Kendime yardım edebileceğim en iyi yöntem onlara hatalı olduklarını kanıtlamak. Yararlı olduğumu kanıtlamak. *Vazgeçilemez* olduğumu. Bu yüzden Dr. Carver, dişi kedinin başka bir kadın görürse sakinleşebileceğini söylediğinde...”

Babam kaşlarını daha fazla çatmaya başladı.

Kahretsin. Dr. Carver’ın tüm bu olaydaki rolünden bahsetmeliydim. Şimdi onun da başının etini yiyeceklerdi.

“Bu onun suçu değil, babacığım. Bana bunu zorla yaptırmadı. Kimse yaptırmadı.” Ama bu fark etmeyecekti. Ben batarsam, doktor da benimle birlikte batacağı. Ve büyük ihtimalle yalnız olmayacaktık.

Nereye varmaya çalıştığımı hatırlamaya çalışarak tepemizdeki iskeleti andıran dallara baktım. *Ah, evet...* “Ama demek istediğim, en sonunda onlara sunabileceğim bir şey var. Başka kimsenin sunamayacağı bir şey.”

Dudakları çoktan lafımı kesmek için aralanmıştı, başını iki yana salladığında sabahın ilk ışıkları şakaklarındaki gri parçaları aydınlattı. Lafımı kesmeden hızla devam ettim. “Başka kimse bırak konuşmasını, dönüşüm geçirmesini bile sağlayamazdı, babacığım. Erkeklerden onları dinleyemeyecek kadar korkuyordu. Dr. Carver’ın kolunu yardı!”

“İşte *tam olarak* bu yüzden oraya kimsenin tek başına girmeyeceğini söyledik! Burada hepimiz başını omuzlarıyla bağlantılı halde tutmaya çalışıyoruz fakat bir sebepten, seni ölü görmek isteyen tüm yargıçların önünde azametle itaatsizliğini gösterme ihtiyacı duyuyorsun! Ne kadar kötü bir şekilde yaralanabileceğinden bahsetmiyorum bile. Yirmi dikiş karnından daha on saat önce çıkarıldı. Tekrar yaralanmanı kaldıramayız.”

“Ben iyiyim.” Ne kadar kusursuz bir şekilde el değmemiş olduğumu göstererek kollarımı iki yana açtım.

“Pençelenebilirdin.”

“Evet. Ayrıca kulübeye geri dönerken yıldırım düşebilirdi. Veya üstüme bir ağaç devrilebilirdi. Ya da yaya geçidinde ezilebilirdim. Hayat güvenli değil, babacığım. Ne küçük kızın için ne de lider adamlarından herhangi birisi için. Kendi kıymetimi ispatlamak ve o zavalı çocuğa yardım etmek için bir fırsat gördüm ve bu fırsatı değerlendirdim. Kararımın arkasında duruyorum.” Gerçi kararım hakkında o kadar gergindim ki ellerim soğuğa rağmen terlemeye başlıyordu.

“Ve üstelik,” diye hızla devam ettim, hem kendi sinirime hem de babam her ne söylemek istiyorsa ona aldırmayarak, “bence bana

kızmak yerine benimle *gurur* duymalısın. Benim yerimde olsan *senin* de aynı şeyi yapacağını düşünüyorum.”

Babamın yüzü sözümü geri alabileceğimden daha hızlı bir şekilde mora döndü. “Benim ne yapacağımın konuyla bir ilgisi yok.” Kişisel alanımın içine girdi ve içgüdüsel olarak geri çekildim, sırtım ağaç gövdesine çarptığında içimden inledim. “Ben *senin* baban ve liderinim. *Senin* gibi emirleri uygulamayı akıllarında tutamayan küstah gençler yüzünden ne yapılması gerekiyorsa yaparım!”

“Tamam, evet. Haklısın.” Sanki bunu ona söylememe ihtiyacı varmış gibi. Parmaklarımın altında ağaç kabuğunu hissetmemle olduğum yerde dururken aklımı toplayıp yavaşça nefesimi bıraktım. “Ama benim yerimde olsaydın ne yapacağımın konuyla ilgisi var. Bu kaçınılmaz bir şey. Bir gün *senin* yerine geçmem için beni eğitiyorsun, değil mi? Gurur sürüsünün başına şu anda *senin* olduğun kadar iyi bir lider olmam için.”

Muhtemelen vâris kartını oynamamalıyım, özellikle de yağcılıkla birleştirerek. Fakat amaca giden her şey mübah ise... “*Seni* taklit etmeye çalışmaktan daha iyi nasıl yapabilirim bunu?”

Kaşları iyice çatıldı. “Yağcılıkla bundan kurtulamayacaksın, bu yüzden zahmet etme bile.”

Kahretsin. “Haklısın.” İç geçirdim ve kızgın bakışlarına bakmaya zorladım kendimi. “Yalnızca biraz cesaret ve şefkat göstererek herkese ve ona yardım edebilecekken, kendi güvenliğini düşünüyorsun diye o zavallı kızın –o çocuğun– yalnız başına ızdırap çekmesine izin verir miydin?”

Bir an için babam yalnızca bana baktı ve tepkisini bekleyerek nefesimi tuttum. Lider babamı azarladığımı fark ettiğimde yerin dibine geçtim. *Ah, kahretsin.*

Babam kollarını göğsünde kavuşturup başıyla onayladığında şaşakaldım. Görünen o ki bakış açımı kabul ediyordu. “Güzel söy-

ledin.” Yüzünde gülümsediğine dair hiçbir iz yoktu, yani mutluluktan çok uzaktaydı ama benimle –mucize eseri– gurur duyuyor olabiliyordu. “Umarım bunu aynen bu şekilde tekrar edebilirsin, çünkü niyetin ne kadar iyi olursa olsun, doğrudan bir emre itaatsizlikten dolayı seni affetmeyecekler. Mahkeme seninle konuşmak isteyecek.”

“Evet, tahmin ettim.” Düşüncelere dalarak gözlerimi bir an için kapadım. Tekrar gözlerimi açtığımda, babamın hâlâ aynı kapalı duruşuyla beni izlediğini gördüm. “Ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Özür dilemek, başka bir uzaklaştırma cezası, hatta kafeste bir gece.” Hepimiz burada bir kafes olmadığını biliyorduk. “Tek istediğim senin Kaci’yi koruman.”

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve yüz ifadesi çok hafifçe yumuşadı. “Sana ismini söyledi mi?”

“Sana söylemeye çalıştığım buydu. Kız arkadaşımın haylazlık etmiyor, orada çalışıyordum. Ayak tırnaklarımıza oje sürmedik!”

İş maskesine yeniden bürünmeden önce kısa bir an için gerçekten gülümsedi. “Ne söyledi?”

“Sadece ismini ve yaşını. Sen geldiğinde daha fazlasını söylemek üzereydi.” Babam tekrar kaşlarını çattınca boşluğu doldurmak için acele ettim. “Adı Kaci Dillon ve on üç buçuk yaşında.”

“On üç...” Sözleri dehşete düşmüş bir sessizlikle kayboldu ve kendisini dengede tutmak istermişçesine bir odun yığınının uzandı. “Bu mümkün değil.”

“Ben de böyle düşünmüştüm.” Pencerele kaplayan panjurların içinde pek çok boşluğun oluşmuş olduğu –erkek kediler göreceli bir güvenlik mesafesinden bizi izliyorlardı– kulübeye baktım. Besbelli artık herkes uyanıktı, bu da babamın Marc’ı ve Jace’i kendisi başka bir talimat verene kadar kimseyi içeri –veya dışarı– çıkarmamaları emriyle birlikte dışı kedinin kapısına postalamış olduğuna gerçekten sevinmeme neden oldu. Diğer liderler dâhil kimseyi.

Riskli bir hareketti ve tüm mahkeme üyeleri içeri girmek istediklerine karar verirlerse kapıyı kendi başlarına tutamayacaklardı. Ama bunun olması –Rick amca sayesinde– pek mümkün değildi ve olsa bile, kopan yaygarayı dışarıdan duyar ve işleri düzeltmek için koşardık. Bu yüzden şimdilik, dişi kedinin güvende olduğu konusunda içim rahattı.

“Kim o?” diye sordu babam, şimdi kuru yaprakları ayaklarının altında ezip odun yığını boyunca volta atıyordu. İyi ki sorusunu cevap almak amacıyla sormamıştı çünkü kesinlikle cevabı bilmiyordum. “Dillon’ları veya Gurur sürülerini hiç duymadım. Onları nasıl hiç duymamış olabilirim ki?”

Hayır, dünyadaki her Gurur sürüsünü şahsen tanımıyorduk ama babam Kuzey Amerika’daki her Gurur’un yanı sıra Avrupa’dakilerle birlikte Orta ve Güney Amerika’daki pek çok sürüyü biliyordu, en azından isimlerinden ve şanlarından. Ve Kaci, İngilizce konuşuyordu. Anlayabildiğim kadarıyla Amerikan İngilizcesiydi, şimdiye kadar söylediği birkaç kelimedede hiçbir aksan yoktu.

“İşler daha da garipleşiyor. Nasıl dönüşüm geçireceğini bilmiyordu. Ona adım adım anlatmak zorunda kaldım.” Topuklarının üstünde sallandım, ellerim sinirli bir şekilde arkamda kenetlenmişti. “Biliyorsun, kimsenin yüksek sesle söylemeyi istemediği bir ihtimal var...”

“Hayır.” Odun yığınının uzak ucunun yakınında durup tek omzunun üstünden bana baktı. “Muhtemelen kendi başına dönüşüm geçiremeyecek kadar fazla gergindi, bu da ne kadar genç olduğunu düşününce mantıklı. O bir serseri *değil*, Faythe.”

“Neden? Çünkü daha önce hiç dişi bir serseri görmediğimiz için mi? Her şeyin bir ilki vardır, babacığım.”

Gözleri cam gibi parladı ve volta atmaya devam etti. Böylece teorileri tehdit edip tuzla buz eden, değerlendirilemeyecek kadar

yeni fakat yine de son derece mümkün fikrimle birlikte beni başından savmıştı.

Öfkeyle çenem kasıldığından dişlerimin arasından konuştum. “Niçin Manx dişi bir serseriyle tanıştığını iddia ettiğinde herkes gülümsüyor ve her şeyin mümkün olduğunu söylüyor da ben bu ihtimalden *bahsettiğinde* dahi aynı insanlar gözlerini devirip yüzüme karşı gülüyor?”

Liderim odun yığınının sonuna ulaşmış geri döndü. “Onu alttan alıyorlar. Senden daha fazlasını bekliyorlar. Sen iyi eğitimlisin, iyi talim gördün ve belli çevrelerde saygı görüyorsun.”

Öyle mi? *Hımm, hoş.* Bunların dezavantajının yolda olduğunu bilmeme rağmen, içimden bir gurur karıncalanması ürpererek geçti...

“Böylesi saçmalıkları etrafa saçmak, Koca Ayak’ın fotoğrafını çekme umuduyla her yıl fotoğraf makineleriyle ormana gelen şu aptallar gibi görünmeni sağlar.”

“Biliyorsun, tamamen yanılıyor değil.” Başımın üstünde tek başına sallanmakta olan, kahverengi bir yaprağı çektim ve bir kısmını kopardım. “Bir gün içlerinden birisinin şanslı yaver gidebilir ve Elias Keller’ın fotoğrafını çekebilir.”

Yumuşak bir şekilde azarlıcasına hırladı. “Asıl noktayı kaçırıyorsun. O bir serseri *değil* ve bunu bir serseri gibi kokmadığı gerçeğine dayandırıyorum. Koksaydı hepimiz anında fark ederdik.”

“Bir erkek serseri gibi kokmuyor ama belki dişi bir serseri gibi kokuyordur ve daha önce hiç dişi bir serseri koklamadığımızdan bunu bilmiyoruz.”

Öfke içinde burnundan soludu. “Dişi kedileri ve serserileri kokladık. Birleşiminin nasıl kokacağını tahmin etmek fazla güç değil. O bir serseri değil, bu da bir yerlerden gelmiş olduğunu gösteriyor. Bir Gurur bölgesinden. Ondan daha fazla bilgi almamız lazım.” Bes-

belli bir karara varmış olarak adımlamayı kesip bana baktı. "Ona birkaç soru daha sorman gerekecek."

Öyle mi dersin? Gözlerimi devirdim. Bana yalnızca geri dönmemi ve en başta yaptığım şeyi daha fazla yapmamı söylemek için bizi bölerek resmen saçlarımdan tutup odadan sürüklemişti. Ne şirin.

"Başlama, Faythe. Bu farklı. Bu kez içeri izinle ve onaylanmış bir planla gireceksin, gecenin bir yarısı doğrudan bir emre itaat-sizlik ederek değil."

Teknik açıdan sabahın beş buçuğundaydı...

Yaprağın kalan kısmını ikiye böldüm ve parçaların yere uçuş-masına izin verdim. "Malone şansını deneyecek midir?"

Babam besbelli nahoş şeyler düşünerek duraksadı. "O söyle-yeceklerini söyledikten ve sen ne söylenirse kabullendikten sonra, Malone'un fazla bir seçeneğinin kalacağını sanmıyorum. Dişi ke-diyi kendisi konuşturamayacaktır." Başka bir şey söylemeden, ba-bam ağır ve kararlı adımlarla kulübeye ilerledi.

Tam olarak koşmadan ona yetişmeye çalışıp peşinden gider-ken, keskin şafak vakti soğukunda fısıldanmış son bir cümle bana doğru süzüldü. "Artık ona işe yaramaz desinler de görelim."

Kendime ve her üyesi kuşkusuz içeride oturmuş beni bekle-yen mahkemeye rağmen gülümsedim.

Yirmi dakika sonra, Dr. Carver'in omzunda uykuya dalmamaya çalışarak salonun kanepesinde oturuyordum. Lucas uykuya dala-mayacak kadar gergin ve sinirli bir halde sağımızdaki tekli kol-tuğa tünemişti. Marc karşıdaki sehpanın önünde, elleri ön ka-pının yakınındaki sandalyenin kollarına kenetlenmiş bir halde otu-ruyordu. Kimse konuşmuyordu. Müdürün kapısının önünde, içeri çağrılmayı bekleyen çocuklar gibi görünüyorduk. Ve esasen tam olarak da öyleydik.

Babam neler yaptığımız hakkında bilgi vermek için diğer liderlerle birlikte kendisini yemek odasına kilitlemişti. Toplantılarına kulak misafiri olmayı denesem de tek duyabildiğim aceleyle fısıldanan kısa kısa kelimelerdi. Teypte muhtemelen beni terletmeye çalıştıklarından yine Beethoven çalıyordu.

İşe yarıyordu.

Saat neredeyse 08.00'e geliyordu ve beş dakika içinde ikinci kahvemi içiyor olsam da, etrafta hazırlayacak birisi olmadığından kimse kahvaltı bile etmemişti. Babam ve diğer liderlerden ikisi araştırmaya yardım etsinler diye fazladan destek çağırmışlardı ama akşama kadar uçakların hiçbirini iniş yapmayacaktı. Bu yüzden Jace ve Michael ormana gitmek üzereydiler. Diğer lider adamı çiftlerinden biri çift vardiya yapmak zorunda kalmıştı çünkü benimle ve Dr. Carver'la birlikte Marc ve Lucas'ın başı da beladaydı.

Şafak sökene kadar arama yapmış herkes şimdi uyuyordu.

Bu yüzden serserileri ve kayıp insan yürüyüşçüleri bulamadan geçen başka bir gecenin ardından yine adam eksikimiz vardı ve artık çok temkinli davranıyorduk.

Salondan yararlı bir şey duymak için kendimi hâlâ zorladığımdan, mutfaktan ani bir pat sesi geldiğinde korkudan neredeyse altıma ediyordum... sonrasında yumuşak bir köpürme sesi geldi, birisi bir kola kutusu açıyordu. Bir süre sonra Jace elinde bir kolayla kapıdan geçti. "Başka susayan var mı?" Umutla bize gülümsedi.

Gözlerim Jace'inkilerle buluştu ve öfke, derinlerde için için yanmakta olan sinir alevlerini besledi.

"Bana öyle bakma." Kutu dudaklarının önünde oyalandığında Jace gözleriyle bana yalvardı. "Kulübeye gittiğimde baban çoktan kalkmıştı ve ona yalan söyleyemezdim herhalde, değil mi?"

"Tabii ki hayır." İç geçirdim. Bu, Jace'in hatası değildi. Liderlerin eninde sonunda öğreneceklerini biliyorduk. "Kızgın değilim.

Yalnızca... gerginim.” Babama hareketlerimin sonuçlarını kabul lenmeye hazır olduğumu söylemiştim. Ama bunu dört gözle bek liyor sayılmazdım.

“Bak, sen aslında onlara bir iyilik yapıyordun ve kimse yara lanmadı.” Konuştuğu sırada elindeki kutuyu kımlıdatıyordu. “Bir süre fırtına gibi eserler, sonra her şey durulur. Değil mi?” Kapı çer çevesine yaslanarak kolasından uzun bir yudum aldı ve kimse ce vap vermediğinde, yüzünü gergin, dikkatli bir tebessüm kapladı. “Yani ne yapacaklar? Seni iki kere mi idam edecekler?”

“Bu hiç de komik...” diye başladım. Ama sonra Marc’ın yum ruğu sehpaye geçti ve son hecem tahta ikiye ayrıldığı sırada ahşap parçaları altında kayboldu.

“Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?” Masanın bir yarısını tekmeleyip yolundan iterken ayağa kalktı. “Çünkü liderle rin bunu çok ciddiye aldıklarına seni *temin edebilirim*.” Jace’ten sonra bana baktı ama gözlerindeki gerçeği görmüştüm. Hiçbiri mize kızgın değildi. Gerçekten. Kendisine kızgındı. “Oraya girmene asla izin vermemeliydim.” Ayağını geri çekip sehpanın diğer yarısını da tekmeledi, sehpa kapının yanındaki duvara çarpıp parça landığında irkildim.

Michael her zamanki avukatımsı kıyafetlerinden ziyade giydiği kot, yürüyüş botları ve kalın oduncu gömleğiyle şaşırtıcı derecede rahat görünerek banyodan çıktı. Marc’a bir an baktı, sonra kapı dan çıkıp ormana giderken Jace’i arkasından çekti.

Gittiklerinde Lucas sakın bir şekilde durdu ve sehpanın bir ya rısını yerden aldı. Marc diğer parçayı aldı ve ön kapıya çıkarken onu takip etti. Ayak sesleri kulübenin köşesinden dönerlerken kay boldu. Kırık sehpayı arkaya, Marc’ın bir gün önce kırmış olduğu sandalyenin yanına götürdüklerini tahmin ettim.

Marc mobilyalara karşı sert davranıyordu.

"Marc iyi olacak," dedi Dr. Carver. Bakışlarımı kaldırıncı beni izlediğini gördüm. "En önemli şey kimse yapamayacakken senin dişi kediye ulaşabilmen ve bunu anlamak zorunda kalacaklar."

"Umarım öyle olur." Ama heyecanlı değildim. Marc haklıydı. Liderler besbelli amaca giden yolda her şeyin mübah olduğunu düşünmüyorlardı.

Kulübenin arkasında bir kapı gıcırdayarak açıldı ve klasik müzik ara bir notada kapandı. "... onları içeri getiririm," dedi Rick amcam ve bir an sonra koridorda gözüktü. Yüzünde kızgınlık ve hayal kırıklığından oluşan bir maske vardı. Salonun ortasında durdu, ifadesindeki gerginlik yerini anlık bir şaşkınlığa bıraktı. "Marc ve Lucas nerede?" Yeni açılmış boş alanı görünce duraksadı. "Ve sehpa?"

"Munzam zarar." Marc ön verandadan salona girdi ve Lucas da peşinden içeri girdi.

"Anlıyorum." Ama amcam anlıyormuş gibi görünmüyordu.

Marc omuzlarını silkip korkusuzca gözlerine baktı. "Pekâlâ... neler oluyor?"

"Tam olarak emin değilim." Rick amca iç geçirip alnını ovaladıktan sonra bana baktı. "Babanla bunu bireysel Gurur bölgesi ilkelerine göre çözümlemeye çalıştık, böylece herkes kendi bölgesini disipline edecekti. Ama Malone buna yanaşmadı. Konseyin kalanıyla bir konferans konuşması yaptı ve dörde altı oyla çoğunluğu sağladı." Bunları dedikten sonra amcam oğlunun az önce kalktığı sandalyeye oturdu. Kızgın, hayal kırıklığına uğramış ve çok ama çok yorgun görünüyordu.

Nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Ne için oylama?" Lucas babasına en yakın olan, kanepenin sağ tarafındaki mindere yorgun bir şekilde oturdu.

"Yetki alanını bölge konseyine devretmek için."

"Ne için yetki alanı?" diye sordum, sesim korkuyla kısalmışken.

Rick amca anneminkilerle aynı, kristalimsi mavi gözlerle bana baktı. "Emre itaatsizlikten suçlanıyorsun."

Kızıl çillerinin altında, Lucas'ın yüzü dehşetle soldu ama benim tek yapabildiğim hafifçe kızmaktı.

Emre itaatsizlik göreceli olarak küçük bir suçtu... kabahat kapsamına giriyordu. Normal şartlar altında, suçlu bulunmak, suçlanan lider adamının derhal görevden alınmasını gerektirirdi ama zaten uzaklaştırıldığımı düşününce bunun için endişelenmem zordu. Bir de lanet olası bir ölüm cezasıyla karşı karşıya olduğum için.

"Emre itaatsizlik, öyle mi? Hepsi bu mu?" diye sorunca amcam başıyla onayladı. "Pekâlâ, ama bana karşı yapılan diğer suçluların varlığında bu biraz anlamsız gözüküyor mu?"

Tekrar başıyla onayladı. "Neden bu yola başvurduklarını anlamıyorum. Neden boynunu kırmayı planlıyorlarken bileğine hafifçe vurmakla uğraşsınlar ki?"

Kalbim sıkıştı. Tabii ki ölüm cezasının ne olduğunu biliyordum ama böyle açık açık söylendiğini duymak pek hoş değildi. Boynumun sağlam olması hoşuma gidiyordu.

Lucas elimi tuttu ve başımı kaldırdığımda herkesin beni seyrettiğini gördüm.

"Bir saniye." Kedi adam politikasıyla ilgili bir bilgi aklıma geldiğinde üstümden kısa bir anlığına sakinlik dalgası geçti. "Bunun için yeterince lider yok burada. Üç lider bir mahkeme için yeterli ama resmî olarak konseyi toplamak için en az dört tane olması lazım." *Hah! Al sana Malone!*

Ama Rick amca bölge konseyi politikasını neredeyse mükemmel bir şekilde hatırlamama gerektiği kadar memnun olmuş görünmüyordu. Gerçi Marc oldukça etkilenmişse benziyordu.

"Konsey emre itaatsizliğinin..."

“Sözde emre itaatsizlik,” diye üsteledim, suçlu olduğumu çok iyi bilmeme rağmen.

“Yanlış.” Lucas zorla gülümsedi. “Michael, aksi ispatlanana kadar suçlu olduğunu söylüyor.”

“Her neyse.” İtiraz halinde, kaş çatma hakkımı kullanarak ona aldırış etmedim.

“Neyse,” diye devam etti Rick amca tüm gözler tekrar kendisine odaklandığında. “Konferans konuşması sırasında, konsey bunun halihazırda süren duruşmadan farklı bir konu olduğuna karar verdi. Babanın böyle küçük bir patavatsızlık konusunda taraf tutmayacağına hemfikir oldular.”

Kahretsin. Babacığımınla birlikte bölge konseyini toplantıya resmen çağırmak için yeterli lider sayısına ulaşıyorlardı. *Her neyse!* Ne yapacaklardı ki? Görevden alınmam için uzaklaştırılma cezasını iptal edeceklerdi? O zaman ne olacaktı ki? İşimi sevmeye başlamama rağmen, hayatımı daha çok seviyordum.

“Yani bu kadar mı? Bana yönlendirilen bir suçlama daha mı?” Sanki pek mühim bir şey değilmiş gibi. Belki umursamıyor gibi numara yaparsam, bana inanırlardı. Belki ben de inanırdım.

Rick amca söylemek üzere olduğu şeyin önemini belirtmek için dikkatle bana bakarak başını iki yana salladı. “Sadece seni değil, Faythe. *Hepinizi* suçluyoruz.”

On Sekiz

“Ne?” Elim, aniden ter boşalan Lucas’ın elinin içinde buz kesildi. “Hayır. Yapamazlar.” Eski, rengi solmuş kanepede onu yanlış duymuş olabileceğime ilişkin bir işaret arayışı içinde amcama bakarak öne eğildim. Başımın belaya gireceğini, Marc ve özellikle de kazayla doktoru ispiyonladığımdan Dr. Carver’a muhtemelen bağırılacağını biliyordum. Ama ateş püsküreceklerini ve abuk sabuk konuşacaklarını, sonra da babamın özel olarak durumla ilgilenmesine izin vermelerini beklemiştim.

Yalnızca orada olduğu için Lucas’ı da karışıklığın içine sürükleyeceklerine dair hiçbir fikrim yoktu. “Benim yaptığım şey için onları sorumlu tutamazsınız.”

Amcamın normalde sıcak olan mavi gözleri buz mavisi gibi soğudu ve kendisini fiziksel olarak benden uzaklaştırarak ayağa kalktı. “Evet. Tutabiliriz. Hepiniz kuralları çiğnediniz ve artık sonuç ne olursa olsun hepiniz bedelini ödeyeceksiniz.”

Sonra dudakları gergin ve düz bir çizgi haline gelirken, bakışları sadece bana odaklandı. Bu ifadeyi annemin yüzünde yüzlerce defa görmüştüm ve şimdi bunu kimden aldığını biliyordum. “Sempatimi, çizgiyi aştığın her seferde kuralları senin için bükeceğim eğilimiyle karıştırma. Andrew’u nefsi müdafaa sonucu öldürdüğüne inanıyorum, bu yüzden duruşmanın adil olmasını sağla-

mak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ama bu defa doğrudan bir emre kasıtlı olarak itaatsizlik ettin. Bu yüzden içeride ağzını açtığında bunu aklında tut.”

Hay aksi. Beni gafil avlamıştı.

On dakika sonra, iğrenç bir şekilde neşeyle doğan sabah güneşi doğu duvarı boyunca pencerelerden süzüldüğü sırada emre itaatsizlikten resmi olarak suçlanmışım. Bir kez daha uzun yemek masasının ucunda oturuyordum.

Bu odadan gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Dr. Carver, Marc ve Lucas duvarın dibindeki sandalyelerde oturuyorlardı ama bu kez sağındaki sandalyede kimse oturmuyordu. Michael’a tekrar danışmanın olarak yer alması seçeneğini sunmuşlardı ama bunun yerine prensip meselesi yüzünden yanımda durmayı reddederek arama çalışmalarında yer almıştı. Veya onun söylediği şekliyle, böyle bir numaraya giriştiğim için aptalın tekiydim ve adaletin ağır yumruğuna müdahale etmeyecekti. Veya bu tarz bir saçmalıklı işte.

İşin özü, bana verecekleri simgesel ceza her neyse onu hak ettiğimdi ve ciddi bir şekilde “simgesel” kısmında haklı olmasını umuyordum. Bu yüzden ben sonraki saatin çoğunu emirlerine rağmen dışı kediye ziyaret etmekle otoritelerine herhangi bir hakarete bulunmak istemediğime konseyi ikna etmeye çalışarak geçirirken, Michael ve Jace diğer lider adamı gruplarıyla dağ yamacını tardılar. Bir grup anlamsız formaliteyle vakit harcamadan dışı kedinin acil ihtiyaçlarını karşılama konusunda yardım etmeye çalışıyordum sadece.

Bu ikna etme cümlem, konseyin ta kendisinin –aşlında, tam bir kedi adam siyaset modeliydi– bir grup aynı, anlamsız formaliteyle kurulmamış olması durumunda çok işime yarayabilirdi.

Babam söyleyeceğini çoktan söylediğinden, arkasına yaslanıp beklemeye ve resmi bir duruş alarak konseyin ortak rüzgârının nereye estiğini tespit etmeye kararlı görünüyordu. Maalesef o rüzgâr tek bir yöne esiyordu.

Amcam, Malone ve Blackwell'in suçlamalarında olduğundan daha ılımlı olmasına rağmen, kendi oğluna ve yeğenine yumuşak davranarak daha az tarafsız görüneceği korkusuyla, resmi ifade-sinde herhangi birimize yumuşak davranma konusunda isteksizdi. Ayrıca, eninde sonunda hem Kaci'ye hem de konseye yardım etmiş olmama rağmen, otoritesine saygısızlık yapılmasından dolayı küplere binmişti.

Ve işin en kötü tarafı bu defa Malone'un ağzını açmasına gerek olmamasıydı. Yalnızca arkasına yaslandı ve amcam bana herkesin ortasında fırça atarken kendinden memnun bir halde sırıttı. Hatta aşağılık herif bir noktada benim adıma söz bile alıp Rick amcamın lafını "muhtemelen o sırada doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptığım" konusunda ısrar etmek için kesti. Bu da güçlü bir şekilde "doğru"nun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını ima ediyordu.

Malone'un küçük destek gösterisi hiç kuşkusuz benimle ilgili konularda gereksiz bir şekilde sert davrandığı dedikodularına karşı mücadele etmeyi de amaçlıyordu. Hilebaz pislik.

Liderlerin hepsi konuştuktan sonra, kendimi savunmak için bir fırsatım oldu. Babam, kurula hitap etmek için ayağa kalktığım sırada gözleriyle uslu olmam için beni uyardı. "Bakın," diye başladım ama kaş çatışından, bunun bölge konseyine hitap etmek için uygun yol olmadığını anladım. Bu yüzden tekrar başladım.

"Ben burada olmaktan ne kadar sıkıldysam, siz de muhtemelen beni burada görmekten o kadar sıkıldınız, bu yüzden her şeyi önünüze sereceğim. Gerçeği." İtiraz etmeleri için onlara biraz süre tanıdım, kimse etmediğinde devam ettim.

“Evet, yalnız başıma dişi kediyi görmeye giderek doğrudan bir emre itaatsizlik ettim. Bu yüzden sanırım teknik olarak emre itaatsizlikten suçluyum. Ama bu olup bitenler?” Tüm odayı ve oradaki davayı içine alacak şekilde kollarımı iki yana açtım. “İşte ilk başta bu yüzden sormadım... çünkü bir oda dolusu lider adamının önünde dönüşüm geçirecek kadar sakinleşemeyecekti, bu yüzden o zavallı küçük kız, kedi formunda sıkışıp kalmış ve ölümüne korkarken saatlerce bunu tartışarak eninde sonunda kendimizi yine burada bulacaktık. Zayıf, kafası karışık ve neredeyse aklıktan ölüyordu ve onu bu şekilde bıraktığımız her dakika, ihmalkârlıktan suçluyuz. O bir çocuk. Kurallarımız ve mahkemelerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor. Nokta. Ben ona yardım etmeye çalışıyordum. Onu konuşturarak size yardım etmeye çalışıyordum. Belirtmem gerekirse, hiçbirinizin yapamayacağı bir şeydi bu.”

Ama belli ki bunu belirtmemem gerekiyordu. Kim bilebilirdi?

Babam kalkmak için o anı seçti, ifadesini Malone’un beni savunmasıyla aynı sebepten –kendisinin de adil olabileceğini göstermek için– beni suçlu ilan etmeden önce aklımdakileri söyleyebileyim diye dikkatli bir şekilde zamanladığını düşünmeden edemedim.

“Faythe, nedenlerin ve hatta elde ettiğin sonuçlar burada konu dışı. Önemli olan şey doğrudan bir emre itaatsizlik etmiş olman.” Tüm lider arkadaşlarına bakmak için duraksadı. “Şimdi, eminim ki buradaki herkes Kaci Dillon’la yaptığın işin değerini anlıyor. Ama elbette ki eyleminin bir sonucun olması gerektiğini kabul ediyor-sundur.”

Ah, kahretsin. Bana zorla söyletecekti.

“Evet, elbette.” İç geçirdim ve omuzlarım yenilgi içinde çöktü. *Kaybedecek bir şey yok, Faythe.* “Bunu içeri girdiğimde biliyordum ama o zaman –ve şimdi– sonucun siz bana hangi cezayı verirsiniz verin degeceğine inandığımdan yine de içeri girdim. İçeri girme-

mek korkaklığı seçmek olurdu. Korktuğum için –sizden veya ondan, hiç fark etmez– koridorda kalmak, ahlaki görevim olduğunu düşündüğüm şeyden kaytarmak olacaktı. Yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmek kolay. Belli başlı sonuçları olduğunu bilirken yapmak ise kolay değil. Bunu bana sen öğrettin.”

Babam başıyla onayladı; bu kendi hüsnükuruntum olabilecek olsa da, yanaklarında hafif bir kızarıklık gördüğümü düşündüm. Her iki şekilde de amcam birkaç dakika öncesine göre biraz daha az öfkeli görünüyordu.

Amacımın iyi olduğunu kabullenmelerini istediğim sırada sessizce otoritelerini kabullenirken bir an için bütün konsey üyelerinin gözlerine baktım. “Yapmam gerekeni yaptım. Şimdi sizin de ayısını yapmanız gerekiyor.”

Bunu söyleyip kalbim kulaklarımda atarken ve cilalı yemek masasının üstünde ıslak çizgiler bırakacak kadar terli avuçlarla yerime oturdum.

“Şahsen,” dedi Paul Blackwell ve yaşlı bunağın konuşmasını duyduğum için şaşırarak gözlerimi kısıp baktım, “ona şimdi bir ceza vermeyi mantıklı bulmuyorum, geleceğinin... belirsiz olduğunu düşünürsek.”

Bu kulağa hoş gelmiyordu.

“Katılıyorum.” Kendimi beladan kurtarma konusundaki daha iyi girişimlerimden bir başkasını pek hoş karşılamamış olan Malone’dan gelmişti bu. *Zorlu oda*. “Duruşma bittiğinde cezasına hep beraber karar vermeyi teklif ediyorum.”

“Hayır.” Babam sandalyesinde geriye yaslandı. “Bu davada konuşma hakkım var ama mahkemenin bir parçası değilim.”

“Pekâlâ.” Malone dirseklerini masaya dayadı. Sözleri besbelli babama yöneltilmiş olsa da beni izliyordu. “Buna ayrıca karar vereceğiz ama üçünü birden açklayacağız.”

İçimdeki küçük ama lafını sakınmaz bir kısmım cinayetten henüz suçlu bulunmadığımı, bu yüzden o konuda verilecek bir ceza olmadığını belirtmeyi istiyordu. Ama bu defa –en azından şimdi-lik– ağzım gerçekten beni beladan kurtardığından, şansımı zorlamak için bir neden görmedim.

Maalesef mahkemenin öfkesi yalnızca bana doğrultulmamıştı. Benim kısmım bittiğinde, cezalarının açıklanmasını bekleyen duvarın dibindeki erkek kediler sırasının sonundaki bir sandalyeye oturdum.

Dr. Carver benden doğrudan bir emri çiğnememi istediği için ateş hattına girdi. Savunmasında liderlere kendisinin bir hekim olduğunu, ilk görevinin genç dişi kedinin sağlığı olduğunu ve kızın iyiliği için hareket etmiş –acil besin kaynağı ve yaklaşmasına izin verdiği tek kişinin danışmanlığını sağlamak– olduğunu söyledi.

Konsey üyeleri etkilenmemişe benziyordu ve Malone, eğer Dr. Carver kendilerine aciliyeti açıklamış olsaydı, dişi kedinin her ne ihtiyacı varsa hızla karşılayabilecekleri konusunda ısrar etti. Ama hepimiz dişi kedinin onlarla işbirliği içine girmeyeceğini ve güvenini kazanmam için de benim içeri yalnız girmeme izin vermeyeceklerini biliyorduk.

Herkes söyleyeceğini söyledikten sonra, doktor kınama aldı ve gelecekte kural ihlalinde bulunmasının Gurur sürüsünden ihraç edilmesiyle sonuçlanacağı konusunda –babam tarafından– uyarıldı.

Lucas oradaki en alçak rütbeli erkek kedi olduğundan kızgın bir uyarıyla ve bir aylık maaş kesintisiyle paçayı kurtardı. Ama babamdan sonra gelen yetkili kişi Marc’ın teknik olarak hepimizi bu kadar sorumsuzca ve muhtemelen tehlikeli bir şeyi yapmaktan alıkoyacak otoritesi ve sorumluluğu vardı. Fakat bunu yapmamıştı.

Marc ciddi bir şekilde odanın ortasına yürürken karnım iki büklüm oldu. Elleri arkasında kenetlenmiş bir halde ve ayakları ra-

hat bir tavırla (gerçi kendisi muhtemelen hiç rahat değildi) durdu. Oturmamayı tercih etti. Bunu bir erkek gibi karşılayacaktı.

Benim yüziimden.

Marc'ın daha önce konsey tarafından azarlandığını dahi hatırlayamıyordum. Zaman zaman asabiyeti yüzünden kınanmıştı ama bununla kıyaslanırsa o hiçbir şeydi. Sevecen bir babanın eline hafifçe vurması gibiydi. Malone, Marc'ı sevmiyordu ve eline vurması bir yana, o eli koparabilirdi.

Malone başlamak için ağzını açtı ama babam lafını kesti. "Marc..." Acı dolu bir sessizliğe geçti ve hararetli bir şekilde gözlerindeki hayal kırıklığını okuyabilen tek kişinin ben olduğumu umdum. "Ne düşünüyordun?"

"Doğrusunu mu istersin?" diye sordu Marc ve babam muhtemelen diğerlerinin duymak istemeyeceği bir şeyi söylemesi için izin vererek başıyla onayladı. "Yaptığım şeyin fark etmeyeceğini düşünüyordum. Faythe dişi kediyle çalışmak istediye, ne söylesek ya da yapsak bunu yapacaktı."

Babacığım gülümsemedi. Bunun yerine Marc'ın acısını paylaştığını söylemek istermişçesine yorgun bir şekilde başını hafifçe yukarı aşağı salladı.

"Yani onun doğrudan bir emri çiğnemesine izin mi verdin?" diye sordu Malone. O kadar ileri eğilmişti ki, masa bileğine batıyor olmalıydı. "Yalnızca orada dikildin ve ait olduğun Gurur sürüsünün tek dişi kedisinin –sözde hayatının aşkının– yabancı, vahşi bir kedi adamla aynı odaya tek başına ve silahsız girmesini mi seyrettin? Neden?"

Marc'ın yüzünü sadece profilden görebiliyordum ama bu öfkeyle şişen çenesini ve vahşice çatılmış bir kaşı göstermeye yeterliydi. "Çünkü birisinin bunu yapması gerekiyordu ve Faythe bu iş için biçilmiş kaftan. Travma geçirmiş genç bir dişi kediye danış-

manlık yapma konusunda daha önceden tecrübesi var.” Kuzenim Abby, elbette. “Hem birkaç gün önce kedi tırmığı hastalığının kontrolündeki ergen bir serseriye hakladı. Bu kedi ise yalnızca açlıktan ve bitkinlikten zayıf düşmüş bir *çocuktu*. Ayrıca Faythe bütünüyle silahsız değildi. Elinde bir uyuşturucu tabanca vardı.”

Ama her şeyi söylemiyordu. Beni durdurmaya çalıştığını ve onu dinlemeyi reddettiğimi söylemiyordu. Hak etmiş bile olsam suçu bana atmayacaktı.

Ellerim sandalyemin kollarına kenetlenmiş halde öne doğru eğildim. *Neden kendisini savunmuyor?*

“Ya kedi saldırmış olsaydı?” Malone gerginlikten beyazlaşmış parmaklarıyla masanın ucunu kavradı. “Faythe’in karnındaki pek çok kesik daha iyileşmedi bile. Ya tekrar yaralansaydı?”

“Sanki umurundaydı!” diye mırıldandım. Babam kafasını çevirdi ve gözleri kendi vicdanının ağırlığıyla birlikte üstüme yerleşti. Ama canıma tak etmişti. Hepsine birden dik dik bakıp ayağa kalktım. “Ne var? Bu doğru! Doğrunun peşinde değil misiniz? Çünkü hepimiz biliyoruz ki konsey üyesi Malone paçayı kurtarabileceğini bilse Marc’a hemen şimdi, burada boynumu kırmayı emredebilir. Fakat o burada oturmuş, benim yaptığım bir şey için ona gözdağı veriyor! Adalet bunun nere...”

Lucas sertçe koluma asıldı, sandalyeme düştüğümde dilimi ısırarak atıp tutmamı etkin bir şekilde kestim. Kan ağzıma dolunca yutkundum. Kuzenime dik dik bakarken kolumun tersiyle dudaklarımı sildim. Bana aldırmadı, gözleri odanın önünde oturan liderlerden ayrılmıyordu.

“Tek kelime daha edersen seni kulübeden dışarı çıkartırım,” dedi Malone. Bir şekilde “çıkartırım” lafının olması gerektiğinden daha tehditkar duyulmasını sağlamıştı. Omurgamdan yukarı bir öfke dalgası çıktı. Pis hergele beni tehdit ediyordu!

Ağzımı açtım... *bir şeyler* söyleyecektim. Henüz tüm detaylara karar vermemiştim ama bunun fark etmeyeceği ortaya çıktı çünkü Marc kuşkusuz her zamanki gibi beni kendimden korumaya çalışarak benden önce davrandı.

“Buna karşı çıkmıyorum.” Sabretmek için mücadele verirmişçesine ayaklarına baktı ve tekrar bakışlarını kaldırdığında gözlerinde tüm hayatım boyunca hiç görmemiş olduğum türden rahat bir güç vardı. Marc’ın konseyde harcadığı iradenin bir zerresi için neredeyse her şeyimi verebilirdim. “İçeri girmesine ben izin verdim,” dedi. “Aksini savunmuyorum, o yüzden şu işi bitirelim.”

“Peki.” Malone, sanki duymak istedikleri tam olarak buymuş gibi –olmadığını bildiğim halde– başıyla onayladı. Marc’ı bir şekilde daha fazla azarlamak istiyordu ve en sonunda saçma önyargısını gösterebileceği yasal bir ortam bulmuştu. Ama Marc bu fırsatı elinden almıştı ve eğer Lucas görünüşte beni rahatlatmak üzere elimi tutmak için o anı seçmemiş olsaydı, onu alkışlayabilirdim.

Malone’un başının bir yanından içeri sokup diğer tarafından çıkarmak istediğim gözleri, güçlkle bastırılmış neşeyle parlıyordu. “Seni emre itaatsizlikle ve koruman altındaki dişi kediyi ihmal etmek ve tehlikeye atmakla suçluyoruz. Bu dişi kediyle bir zamanlar evlenmek istediğini düşününce doğrusu bu beni şaşırtıyor.”

Lanet olası aşağılık herif!

Marc’ın elleri yumruk halinde iki yanına düştü ve amcam boşluğu doldurmak için acele etti. “Calvin, yorumlamayı minimumda tut.”

Malone onu duymazdan geldi ama zeki bir şekilde devam etti. “Herkesin önünde özür dilemesinden, görevden alınmasından ve ihraç edilmesinden oluşan bir ceza öneriyorum.”

Marc sanki kendisine tokat atılmış gibi aniden çekildi ve birisi yüksek sesle nefesini tuttu. Sanırım o bendim.

Ağzım kocaman açıldığında çenemden aşağı kan damladı. Diğer elimin tırnakları Lucas'ın tenine batarken aynı kolla kanı sil dim. Lucas tısladı ve elini benden çekmeye çalıştı ama bunu neredeyse hiç fark etmedim.

Hayır. Marc cezasını kabul ettiğini söylemişti ama Malone'un böyle bir numara yapacağını bilemezdi.

“Bu *tamamen* mantıksız,” diye gürledi babam. Şimdi sandalyesinin ucundaydı. Çenesi bariz bir öfkeyle şişmişti ki bu da sadece şimdiye kadar gördüğümden çok daha fazla bir şekilde herkesin önünde kendisini kaybetmeye yakın olduğu anlamına gelebilirdi. “Kimse incinmedi. Üstelik Faythe gerçekten hem bize hem de dişi kediye yardım etti.”

Odadaki tüm gözler nasıl cevap vereceğini görmek için babamdan uzaklaşıp Calvin Malone'a çevrildi. En azından bildiğim kadarıyla kedi adam siyasal yapısı tabiatında yeni bir bölgeyi keşfediyorduk ve kimse şu anda ne yapması gerektiğinden emin görünmüyordu.

Malone'un gözleri beklentiyle parladı. “Senin kızını emirlerimiz aksine, Dr. Carver'ın kolunu çoktan kesip açmış yarı deli bir kedi adam tarafından katledilmesi için gönderdi. Eğer ergen bir erkek kedi onunla baş edemediyse, Marc'ın Faythe'in baş edebileceğine inanması için hiçbir nedeni yoktu.”

Babamın sesi tehlikeli bir şekilde yumuşak ve derinden çıktı. “Kızımın kapasitesinin ne olduğu konusunda Marc senden daha iyi bir uzman ve haklıydı. Faythe'e bir şey olmadı.”

“Mutlu son fark etmez... Olaylar kolaylıkla başka bir yola girebilirdi. Önemli olan kızının ölümüne sebep olabilecek çok kötü bir karar vermiş olması.” Malone ve babam birbirleriyle çarpışmaktaydılar ve kalanlarımız ender görülen bir lider irade savaşında unutulmuştuk. “Bunun bedelini ödemeli, Greg ve evinde ve Gurur böl-

gende kalmasına izin vermek, onun hayatına kızınınkinden daha çok değer verdiğini söylemek gibi bir şey. Artık kızını koruması için ona güvenemezsin. Ona bir bıçak verip işini bitirmesini söyle bari!”

Kan yanaklarımı yakarak yüzüme hücum etti ve tekrar nefes almak için ciğerlerimdeki havayı zorla dışarı çıkardım. Ciddi olmazdı. Marc’ı benim ölümümü istemekle suçluyordu! Bunu söyleyen başkası olsa onu evire çevire döverdim!

Şaşkınlıkla birlikte gelen sessizlik odanın içine bir sis gibi nefes alınamayacak kadar kalın bir şekilde çöktüğü sırada birkaç saniyeliğine kalın ve kıpkırmızı bir perdeden başka bir şey görmedim. Görüşüm netleştğinde, bakışım odanın içinde kımıldayan ilk şeye gitti.

Blackwell’in Marc’a şimdi tiksintiyle gözlerini dikip başını yukarı aşağı salladığım görünce bütünüyle dehşete düştüm. Malone’un dumanı üstünde tüten bu pis saçmalıklarını yutuyordu!

Rick amca benim kadar midesi bulanmış görünüyordu. Ama babam sadece çok öfkeliydi.

Malone’a bakmak için yavaşça kalktı ve sandalyesi yerde tiz bir ses çıkardı. “Ne Gurur bölgemi nasıl yöneteceğimi bana anlatabilirsin, ne de içinde kimi barındıracağım hakkında bana emir verebilirsin. Sınırlarını aştın, Calvin ve eğer derhal geri adım atmazsan, sana haddini bildiririm.”

Evet!

Malone ayağa kalktı, alnının yalnızca babamın burnuna kadar ulaşabilmesinden duyduğum neşe dalgasını bastıramadım. “Oyum burada seninki kadar önem taşıyor, Greg ve müttefiklerim senin oyunu eşitliyor gibi görünüyor.”

Blackwell, Malone’un saçma ifadesine katıldığını belirtircesine başıyla onayladı. “Marc, Gurur bölgenin iyiliğini düşünüyor gibi durmuyor.”

“Bunun kararı *bana* düşer,” diye gürledi babam.

Fakat Malone’un önerisi lehine iki oy olması birisi taraf değiştirene ya da dünya durana kadar mahkemeyi bekletmeye yetdi. Ya da konseyin geri kalanına eşitliği bozmak için başvurabilirlerdi. Ancak bu kendi içinde riskli bir hareketti çünkü Malone’un Marc’a duyduğu önyargılı nefreti paylaşan birkaç lider daha vardı. Eğer eşitliği bozan kişi Malone’dan yana oy kullanırsa, Marc’ı temelli kaybedebilirdim. Alenen aşağılanırdı, kovulurdu ve bir hain olarak ihraç edilirdi.

Bunun olmasına izin veremezdim.

“Hayır!” Anında sandalyemden fırlamıştım ve Lucas’ın benimle birlikte kalkmaksızın beni tutması için fazla uzaktaydım, zaten o da ayağa kalkmak istemiyordu. Bu kadar gerginlikle dolu bir odada dikkatleri üstüne çekmeyecek kadar akıllıydı. Benim olduğumdan daha akıllıydı çünkü ilgiyi Marc’tan çekmek için hepsini üstüme çekmeyi planlıyordum.

Maalesef, planım bu kadardı.

“Faythe...” Babam öfkeli gözlerini bana çevirdi ama öfkenin altında gerçek korkuyu gördüm. Marc’ı kaybedeceğini biliyordu ve çenemi kapamazsam beni de kaybedeceğinden korkuyordu. Ama beni zaten kaybedebileceğini düşününce bu, işbirliğine yanaşmam için yeterli bir motivasyon oluşturmuyordu.

“Hayır.” Hararetli bir şekilde başımı iki yana salladığım sırada atkuyruğumun ucu yanaklarıma çarptı. “Bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Marc yanlış hiçbir şey yapmadı. Beni durdurmaya çalıştı ama ben dinlemedim. Beni durdursaydı, onunla kavga ederdim. Beni durdurmak için beni incitmesi gerekirdi ve bunu yapmak istemiyordu. Suçlu olduğu tek şey ne yaptığımı bildiğime inacak kadar bana güvenmesiydi.”

“Buna o karar veremez!” diye bağırdı Malone.

“Kesinlikle o verir!” diye haykırp, temsil ettiği kokuşmuş tüm ideallerden deli gibi tiksinierek öfkeyle baktım. “Marc oradaki en yüksek rütbeli erkek kedi idi, bu da onun karar vereceğini gösteriyor. Ve iyi bir karar verdi, Kaci’nin bana ne söylediğini dinleseydin bunu bilebilirdin.”

“Faythe, *otur!*” diye tısladı Marc, dehşet içinde bana bakmak için dönerek. İlk kez kendim için tam olarak ne kadar derin bir çukur kazdığımı biliyordum ama birincil endişem Malone’un böylesi bir bencillikle ve adalet parodisiyle olaydan paçasını kurtarmamasıydı. Marc ihraç edilemezdi. O olmadan çiftlikte kalmayacaktım.

“Hayır!” Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu ve gözlerimi di-
kip ona baktım, Malone’un alçak ve orantısız hükmüne sinirlendi-
ğim kadar Marc’ın uysal sessizliğine de sinirleniyordum. “Benim
yaptığım bir şey için seni sepetlemelerine izin vermemin imkânı
yok. Bunun için savaşımadığına *inanamıyorum!*”

Ama aslında inanabiliyordum. Marc’ın onur duygusu kusur-
suzdu. Cezasını kabulleneceğini söylemişti. Cezası bütünüyle ve acı-
masızca insafsız olsa da böyle yapacağına dair onur sözü vermişti.

Malone kollarını göğsünde kavuşturdu. “Emre itaatsizliğin stan-
dart cezası görevden uzaklaştırmadır. Ve bir dişi kedinin hayatını
tehlikeye sokmak söz konusuysa, ihraç edilmenin ucuz atlatmak
olduğunu söyleyebilirim. Daha az toleranslı bir lider daha... *kalıcı*
bir şey isteyebilirdi.” Kaşlarının onaylamaz bir şekilde çatılmasına
rağmen alttan alta sırtması an meselesiydi.

Ve ağzının burnunun yamulup dişlerinin dökülmesinin. Yum-
ruklarım bu onuru onlara bahşetmem için sızlıyordu.

Odanın kendi tarafının sonundaki Blackwell, Malone’un Marc’a
bir iyilik yaptığına inanmış, başıyla onaylıyordu. Ve Marc çenesi
kasılırken elleri kenetlenmiş, dudakları mühürlenmiş bir halde yal-
nızca orada dikiliyordu.

Son umut ışığı da yerine çaresizlik zerrelere bırakarak, kalbinin etrafından uzaklaştı. Liderlerin geri kalanını es geçtim ve babama odaklandım; bunu durdurabilecek tek kişi şimdi oydu. "Babacığım, bunu yapmalarına izin veremezsin." Marc'ın yanından hızla geçerek, masanın üstünden eğildim ve buz gibi soğuk avuçlarımı pürüzsüz yüzeye koyup neslimin en saygı duyulan adamına gözlerimi diktim. "Bunu yapma!"

Babam böylesi bir kaos ortamında ne söyleyeceğini hiç bilmiyormuş gibi görünerek bana kaşlarını çattı ve bu durum beni paniğe sürükledi. Babamın suskun kaldığı ve Marc'ın hiç olmadığı bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyordum. Onlar her zaman hayatımdaki önemli ve değişmez kişiler olmuşlardı, onların kuvvetli destekleri olmadığında hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Görüşüm tekrar bulanıklaşmaya başladı ve gözlerimi kırptığımda gözyaşları yüzümden kaydı. Yanaklarımdaki korkunç sıcaklığın üstünde tuhaf bir şekilde serindiler. Islaklığı parmaklarımla sildim, sanki bir şekilde o gözyaşları neler olduğunun açıklamasına sahiplermiş gibi onlara şaşkınlık içinde bakabildim yalnızca. Bir dişi kediye yardım etmeye çalışmaktan, tüm hayatımın temelinin, adaletsizliğin çelik burunlu çizmelerinin altında çiğnendiğini seyretme noktasına nasıl gelmişim?

"Bu hiç mantıklı değil, Marc. Beni idam ettirmeye çalışıyor. Bunu senin yapmanı istiyor. Ve şimdi kendi hayatımı tehlikeye atama izin verdiğin için seni dışarı atmak mı istiyor? Saçmalığın dansı! Her ikisine birden sahip olamaz. Ona izin vermeyeceğim!"

Artık sadece Marc'ın cezası için ağlamıyordum. Andrew'un ölümüne ve ölümündeki payıma ağlıyordum. Kendime yardım edememe kabiliyetsizliğime de ağlıyordum, çünkü ne söylersem ya

da yaparsam yapayım, sadece işleri daha kötü hale getirmeyi başarıyordum.

“Çıkarın onu buradan,” diye emretti liderim –*babam*– sessizce.

“Hayatta olmaz! Hiçbir yere gitmiyorum.” Daha fazla gözyaşı kuruladım, sonra kollarımı göğsümde kavuşturdum ve bacaklarımı açtım. Babam arkamdaki birisine başıyla işaret edene kadar direnişimi yapmaya hazırdım.

Kime baktığını görmek için soluma baktım ama Lucas tüm görüş alanımı kapladı. Kendi etrafımda döndüm ve diğer yanımda Marc'ı buldum. Kollarını bana sardı, öfke ve hüsrân yığınımın zaten hassas olan kontrolünü kaybettiğim noktada, nazıkçe başımı omzuna bastırdı.

Bir şey gömleğimin kolundan geçip kolumun arkasına batınca, irkildim. Dönüp baktığımda Dr. Carver'ın artık yarısı boş bir şırıngayı tuttuğunu gördüm. Gözleri korku ve pişmanlıkla doluydu.

“Hain...” diye fısıldadım, Marc beni kollarına aldığı sırada bacaklarım altımda çökuverdi.

Sonra, parlak bir kasım sabahının ortasında her şey karardı.

On Dokuz

Yumuşak ve sarı ışık göz kapaklarımın arkasında kırmızı şeritler oluşturdu. Yanıma döndüğüm sırada inledim. *Lanet olası sakinleştiriciler...* Gözlerimi açıp üstünde düğünümüzü yeniden planlamak yerine üniversiteye gitmek istediğimi söylediğim zaman Marc'ın bana verdiği valizin durduğu tanıdık bir şifonyer gördüm.

Kahretsin. Tekrar kulübedeki kendi odamdaydım.

Jace sağ tarafımdan, “Uyan artık, uyuyan güzel,” dedi yumuşak bir şekilde.

“Bana bir daha böyle bir şey söylersen tüm Gurur sürüsüne senin Scooby-Doo iç çamaşırlarıyla uyuduğunu söylerim.”

“Scooby-Doo iç çamaşırıyla uyumuyorum ki. *Hiç* iç çamaşır giymeden uyuyorum hatta.”

Çoook fazla bilgi, Jace. Ve ilk kez zihnimde hiçbir görüntü canlanmadı. Eğlenceli tahminlerde bulunacak havamda değildim o anda. Hem de hiç.

“Benim sözüme karşı seninki olacak.” Kaşlarımı çatarak doğruldum ve oda etrafımda döndüğünde bir elimi alnıma koydum. Sakinleştirici henüz etkisini kaybetmemişti. Hem o hem de panjurların arasındaki boşluklardan süzülen güneş ışığı çok uzun süredir baygın olmadığımı söylüyordu. Guruldayan midem aksini iddia etse de...

“Ne kadardır baygınım?” diye sordum Jace yatağının ayak ucuna oturduğu sırada.

Kol saatini yatağının yanındaki lambanın yumuşak ışığına uzattı. “Sadece üç saat.”

Daha kötüsü de olabilirdi; fazla bir şey kaçırmamıştım. “Ne kadar kötü?”

Kederli yüzü ne sorduğumu tam olarak bildiğini gösteriyordu. “Eh, kendi davana yardım ettiğinden kuşku duyuyorum.”

“Davamın *canı cehenneme*.” Örtüleri bir kenara attım ve üstümde pantolon olmadığını fark ettiğimde kötü ruh halim anında daha da kötüleşti. “Yapacağım ya da söyleyeceğim hiçbir şey o konuda en ufak bir fark yaratmayacak. Çoktan kararlarını vermişler.”

“Artık verdiler...”

“En baştan beri vermişlerdi, tüm bu rezilliğin hiç mantığı yok.” Gölgelemin içine gözlerimi kısarak baktım ve kotumun köşedeki bir sandalyenin koluna serilmiş olduğunu gördüm. “Uygun evrak işlerini hallettikleri anda benim öldürülmemi isteyeceklerken, neden Marc’ı beni tehlikeye atmakla suçlamaya başladılar?”

“Amcan gibi konuşuyorsun.”

Sandalyeye giderken omzumun üstünden Jace’e meraklı bir bakış attım. “Ne söyledi?”

“Babana, Calvin’in tüm sabahı ve dün de neredeyse iki saatinin odasında telefonda geçirdiğini söylerken duydum. Bütün süre boyunca müzik çalıyormuş. Bir şeylerin peşinde. Rick ne olduğunu bilmiyor ama öğrenmeye çalışıyor.”

İç geçirerek sandalyeye oturdum ve son on sekiz saatin çoğunda üstümde olan kotumun içine önce bir ayağımı sonra diğerini soktum. En rahat kotumdu. Bazen iyi bir kot pantolon beni daha iyi hissettirmek konusunda iyi bir çikolatadan daha bile ileri gidebilirdi. Daha etkili olabilecek tek şey güçlü bir içki olurdu ama

bu şu anda mümkün değildi. Aklımın yerinde olmasına ihtiyacım vardı, özellikle beş yüz kilometrekarelik alandaki her lideri benim raporlandırılabilir türden bir *kaçık* olduğuma ikna ettikten sonra.

Kendi iyiliğim için uyuşturulmuştum. Çocuklar bunu unutmama asla izin vermezlerdi.

“Kaci nasıl?”

Jace temiz bir üst aramak için valizime doğru sessizce yürümemi seyretmek üzere döndü. Bir duşa ihtiyacım vardı ama o sırada bu tarz saçmalıklarla vaktimi harcamak istemiyordum. “Seni soruyordu. Başka kimseyle konuşmuyor. Malone onu görmeye gitti ama Kaci ona bakmadı bile. Dışarı çıktığında Malone’u görmeliydin. O kadar kızgındı ki ne olduğunu söylemedi ama Lucas koridordan duymuştu.”

Uyurken giydiğim tişörtü çıkardım ve bir köşedeki kirli kıyafet yığınının üstüne fırlattım. “Evet?” Benim tepkimi beklediği netleşince Jace’e döndüm. “Lucas ne söyledi?”

“Kaci çığlık atmaya başlamadan önce odasından çekip gitmesini söylemiş.”

“Çığlık atmak mı?” Çok fazla kırıkmamış bir şey bulmak için valizimdeki kıyafetleri didik didik ettim. Ama tüm kıyafetlerim sanki büyük bir top haline getirilmiş gibi duruyordu. Muhtemelen Kaci için kıyafet arayan birisi tarafından.

“Evet. Ve görünen o ki onu hoşnut edecek kadar hızlı bir şekilde kımıldamamış. Çünkü Kaci çığlık atmaya başladı. Salondan net bir şekilde duyabiliyorduk.”

Etkilenmemiş bir halde valizin üst cebinden siyah dantelli bir sütyen çıkarırken omuzlarımı silktim. “İnanması güç değil.”

“Bu kulübenin salonundan, ana kulübeninkinden değil.”

Ah. *Aferin kızım.*

Sırtım Jace'e dönükken, sütyenimin kopçasını açıp köşedeki kıyafet yığının üstüne fırlattıktan sonra temiz olanı üstüme geçirdim. "Peki o iyi mi?"

"Evet. Bunlar bir saat önceydi ve o zamandan beri kimseyi içeri göndermediler. Uyanıp onunla konuşmanı bekliyorlar."

"Bunu nazik bir şekilde rica etmeyi düşünüyorlar mı?" Siyah bisiklet yaka tişörtümü başımdan geçirdiğim sırada sözlerim boğuldu. Uzaklaştırılsam bile herkese benim hâlâ bir lider adamı olduğumu hatırlatmak için seçmiştim bunu. En azından şu an için.

Tişörtümün kollarını çekiştirdiğim sırada Jace arkamda burundan hızla nefesini bıraktı. "Bunu soracaklarından bile kuşkuluyum," dedi hafifçe gülümseyerek. "Son büyük konuşmandan sonra, bunu sadece yapılacak 'doğru' şey olduğu için yapacağını biliyorlar."

İyi davranmamın eninde sonunda başıma bela olacağını bilmem gerekirdi.

Çantayı tekrar eşeleyerek, kıyafetlerin kollarına dolanmış bir halde duran fırçamı çekip saçlarımı taradım. Atkuyruğum gitmişti ve lastik bandım görünürde yoktu.

Hem Jace'in yüzümü görmesini hem de cevabı bilmeyi gerçekten istemediğimden sonraki soruyu sorarken sırtım hâlâ Jace'e dönüktü. "Peki ya Marc? Babam ne yaptı?"

Jace iç geçirince saçlarımı tararken omuzlarım çöktü. O söylemeden bile gerçeği biliyordum. "Ona herhangi bir seçenek vermediler, Faythe. Michael'la geri döndüğümüzde her şey bitmişti, bu yüzden neler olduğunu duymadım ama ikimiz de eğer herhangi bir çıkış yolu olsaydı Marc'ın cezasını asla kabullenmeyeceğini biliyoruz."

Hayır! Bunu nasıl yapabildi ki?

"Saçmalığın daniskası ve sen de bunu biliyorsun!" Yumruğum yumuşak kapaklı valizimin yanına vurdu, valiz şifonyer boyunca uçtu ve koyu ahşap kaplamalı duvara çarptı. Sağ elimin boğum yer-

leri –çantanın kalın dokumasında soymuştum– nabzımla birlikte zonkladı. “*Her zaman bir seçenek vardır. Pek çok seçenek vardır. Yeterince olmayan şey cesarettir... kolay seçeneği bir kenara itip başka nelerin olduğunu arama hevesi.*”

Yüzündeki sempati ifadesinin içinde bir öfke belirmeye başlarken, Jace kaşlarını çattı. “Marc’ı kaybetmenin baban için kolay olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır.” Gözlerimi kapayıp şifonyere dayandım. “Tabii ki hayır.” Ah, zaman zaman Marc’ı benden daha çok sevdiğini bile düşünürdüm. “Sadece bunu yaptığını inanmıyorum. Doğru olan şeyi yapmanın onun için ne kadar önemli olduğunu söyleyip duruyordu her zaman. Güçlülerin âcizleri ezmesine izin vermemekten bahsediyordu. Ama sanırım bu konseydekilerden öğrendiği bir eğilim... çok konuşup az iş yapma. Çok fazla politika ve az eylem. O ve Rick amca diğerlerine karşı bir kez güzelce ayağa kalksalar –gerçekten bunu net bir şekilde gözler önüne serseler– tüm bu olanlar bir saat içinde biterdi.”

“Belki, ama ‘biterdi’ illa ki mutlu son anlamına gelmek zorunda değil.” Bana baktığı sırada Jace’in dudağının bir köşesi üzgün bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Tüm yanıtlara sahip olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayata dair mi? Hayır.” Yerdeki valizden katlanmış bir çift çorap çıkardım. “Ama bu davada... evet. Eğer babam Gurur sürüsünün bozulmadan kalmasını istiyorsa, onun ve müttefiklerinin çenelerini kapayıp yumruklarıyla konuşmasının vakti geldi.”

“Ya diğerleri de aynı şekilde düşünüyorsa?”

“Bilmiyorum.” Yakındaki yatağa oturduğum sırada, çorapları birbirinden ayırıp omuzlarımı silktim. “Onlar kaybeder, biz kazanırız ve herkes evine gider? İyilik, kötülüğü yener? Filmlerde işler bu şekilde yürüyor.”

Jace başını anlayış içinde iki yana sallayıp yanına oturdu. “Burası Hollywood değil. Sistemi değiştirmek istiyorsan, bunu içeriden yapman gerekecek. Marc yardım etmek için burada olmasa bile.”

Gözlerim yaşarınca Jace’in fark etmediğini umarak, temiz çorapla gözlerimi kuruladım. Ama elbette fark etmişti.

“Çok üzgünüm, Faythe.”

“Bu senin suçun değil.” Fakat sanki üvey baba bozuntusu dünyamı ekseninden kaydırmak için girişimde bulunduğundan, kendisini nasıl –sanki bir şekilde sorumluymuş gibi– hissettiğini biliyordum. Ama bunun Jace’le hiçbir ilgisi yoktu. Hepsi Malone’dan, aşâğılık kininden ve iktidar sarhoşluğundan kaynaklanıyordu.

Pekâlâ. Belki Marc’ı dışarı atmalarına engel olamayabilirim ama onunla gitmem konusunda bana engel olamazlardı. Birlikte giderdik. Sonuçta beni bulamazlarsa, idam edemezlerdi. Haksız mıyım?

En sonunda giyinmiş bir halde, Marc’ı bulmak için kapıya doğru ayaklarımı yere vura vura yürüdüm ama Jace birden önümde belirdi. Kalktığını bile görmemiştim. “Çekil,” diye emrettim.

Kolları kararlı bir şekilde göğsünde kavuşturarak başını iki yana salladı. “Ne düşündüğünü biliyorum ve anlıyorum ama gidemezsin.”

“Şimdi seninle uğraşamam, Jace. Nasıl hissettiğimi...”

Yüzünden kederli bir bakış geçti ama bu duygu neredeyse hemen aynı anda kuvvetli bir kararlılıkla uzaklaştırıldı. “Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok. Benimle birlikte olmasan bile senin mutlu olduğunu görmek isterim. Ama onunla gidemezsin.”

Onu yolumdan itmeye çalıştım ama Jace kıınıldamayı reddediyordu. Daha güçlü ittim. Üst kollarımı iki eliyle tuttu. “Kaci’yi düşün. Bir tek seninle konuşuyor. Sana ihtiyacı var. Bunu ona yapma.”

Kaci’den ayrılmaktan ne kadar nefret edersem edeyim, o iyi olacaktı. Annem ona nasıl en iyi şekilde yardım edileceğini bilirdi.

Manx de öyle. Kollarımı tutuşundan kurtarmaya çalıştım ama izin vermiyordu.

Jace gözlerimdeki kararlılığı gördü ve kaşlarını çatı. "Kahretsin, bunu Marc'a yapma. Onunla gidersen hayatı nasıl olacak? Her gününü senin için dövüşerek geçirecek ve Marc bile sonsuza kadar dövüşemez."

Bir çapanın deniz tabanına oturması gibi içime bir korku oturdu, beni olduğum yere sabitledi. Ama Jace bitirmemişti.

"Konseyin seni kaçırdığı için Marc'ın peşinden gitmeyeceğini farz ediyoruz. Ve Calvin'in bunu yapacağını biliyorsun."

Haklıydı. Marc onunla gidersem bir ölüden farksız olurdu. Serbest bölgede benimle şanslarını denemek için onu öldürecek ser-seriler vardı. Eğer önce konsey onu ele geçirmezse.

Ve babam beni bulmak için çok fazla zaman ve kaynak har-cayacaktı.

Lanet olsun!

Yavaşça nefesimi bıraktım ve omuzlarım yenilgiyle düştüğümde, Jace kollarımı bıraktı. "Henüz bitmedi," diye fısıldadım, rahatlat-tığı kadar kalbimi acıtan bir kucaklamayla beni sardığında. Göz-lerim yaşardı ve gözlerimi kırıştıtırıp yaşları uzaklaştırdım. Bu ko-nuda tekrar ağlamayacaktım. Ağlamakla işim bitmişti. Sinirlenme-nin vakti gelmişti.

Öfke, gözyaşlarından çok daha yapıcıydı.

Jace şahsi olarak algılamasın diye çok nazıkçe ondan çekildim ve azmimi güçlendiren yeni bir kararlılıkla gözlerine baktım. Kon-seyin istediği şeyi yapacaktım; onlara Kaci konusunda yardım ede-cektim. Ama bunu *kendi yöntemimle* yapacaktım ve bunun üste-sinden gelemezlerse, gidip kendilerini becerebilirlerdi.

Kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Hayatım dışında. Ve ha-yatımdan bir şeyler çıkardıkları her an onun da değeri azalıyordu.

Bu yüzden onların oyununu oynarken, *kendiminkini* de oynayacaktım. Marc'ı Gurur bölgesine geri getirmenin bir yolunu bulacaktım. Bir açık kapı gibi bir şey.

Eğer Marc'ın boyun eğmesine engel olamıyorsam, ihracı sadece geçici olacaktı. Bunun gerçekleşmesini bizzat sağlayacaktım.

Eğilerek, yerden yürüyüş botlarımı kaptım ve tek tek giydim, o kadar kızgındım ki bağcıkları ayağımdaki kan dolaşımını kesecek kadar sıkı çektim, sonra gevşetmek zorunda kaldım. "Marc ne zaman ayrılıyor?"

"Uçağı yarın sabah en erken saatte kalkıyor."

"Nerede şimdi?"

"Odasında," dedi Jace. Beni Marc'la ayıran duvara, muhtemelen söylediğimiz her kelimeyi duymuş olduğunun farkına vararak baktım.

"Peki ya diğer herkes?" Kulübenin içi mutfaktaki buzdolabının hafif uğultusu dışında sessizdi.

"Ana kulübedeler. Baban uyandığın zaman seni oraya götürmemi söyledi." Yatak odasından çıkıp salona geçerken peşimden geldi.

"İyi." Ön kapıyı açıp ayağımla sinekliği tekmeledim. Kulübenin dış duvarına çarpıp geri sıçradı, Jace için sinekliği açık tuttum. "Görevin tamamlanmış diye düşün."

Dışarı adım attı. Sinekliği arkasından hızla çekip kapadım ve parmağımın hızlı bir hareketiyle kilitledim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Jace, kolu çekiştirerek.

Cevap vermek yerine, ağır meşe kapıyı yüzüne kapadım ve topuzdaki kilidi çevirip güvenlik zincirini yerine taktım.

"Faythe! Eğer *benimle* gelmezsen seni gerçekten götürmüş oluyorum!"

"Birkaç dakika içinde orada olurum. Yavaş bir şekilde yürü. Sana yetişirim."

"Hayır. Faythe! Aç şu lanet olası kapıyı!" Jace'in yumruğu sineklik kapısına geçince plastik cam parçalandı. İstese sinekliği menteşelerinden sökebilirdi ama sağlam meşe kapıdan içeri girmeye çalışırken daha çok vaktini harcayacaktı. Tatmin olmuş bir şekilde, arka kapıyı kilitlemek için mutfığa doğru ilerlerken ayak sesleri ön veranda boyunca ilerledi ve Jace elinin tersiyle çerçevesinin içinden pencereyi tıklattı. "Bana camı kırdırma, Faythe. Biliyorsun, bunu yaparım."

Öfke içinde nefesimi bırakıp tekrar ön kapıya yürüdüm ve kilidi açtım.

"Yarım saat, Jace." Kapıyı açtım ve sessiz bir şekilde Marc'la birkaç dakika yalnız kalmak için yalvararak, sinekliğin içinden ona baktım. "Ölmekte olan bir kadın için fazla bir şey mi istiyorum?"

Komik bulmamıştı, kaşlarını çatı. "Sen ölmüyorsun."

"Nedense üvey babanın buna katılacağından kuşkuluyum."

Arkamda menteşeler gıcırdadı ve dönünce Marc'ın solmuş bir Poison konser tişörtü ve tek dizinde bir delik olan kot pantolonla yatak odasının kapısında durduğunu gördüm. "Sen ne yaptığını sanıyorsun, Faythe?"

"Biraz yalnız kalmak için pazarlık yapıyorum. Seninle konuşmam lazım ve konuştuğumuz her kelimeyi herkesin duymasından sıkıldım."

Marc duraksayıp birkaç saniye gözlerime baktı. Sonra bakışlarını benden Jace'e çevirip başıyla onayladı.

"Marc..." diye şikâyet etti Jace, ona dönünce çatığı kaşlarının etrafındaki derin çizgilerdeki çelişkiyi gördüm.

Marc, "Git," diye emretti ve Jace kararsızlık içinde ikimize bakıp durdu. Teknik açıdan artık Marc'm onun üstünde hiçbir otoritesi yoktu. Ama ona bunu söylemeyecektim ve belli ki Jace de söylemeyecekti.

“Yarım saat burada –verandada– bekleyeceğim. Ama birisi buraya gelirse anlaşma bozulur. Veya ararsa.”

“Tamam. Teşekkür ederim.” Küçük bir minnettarlık gülümsemesine zorladım kendimi ama gülünsemem tamamlanmadan önce arkasını dönüp gitti. Gözlerindeki hüznü düşünmemeye çalışarak kapıyı tekrar kapadım. Şu anda kendime ait yeteri kadar küreyecek duygusal pisliğim vardı zaten. Jace’le daha sonra ilgilenirdim. “Daha sonrası” denilebilecek bir şeye sahip olduğumu varsayarak.

“Bu olup biten neydi?” Marc yatak odası kapısının çerçevesine yaslandı ve göğsünün biçimli kabarıklığının üstündeki tişörtünün gerilmesini sağlayarak kollarını kavuşturdu. Konser tişörtü henüz günlerden perşembe olmasına rağmen Marc’ın serbest iş kıyafeti anlayışydı. Dört gündür dağdaydık ve şimdiye kadar bir serseri öldürmüş, yaralanmış, yabancı bir dişi kediye danışmanlık yapmış ve Marc’ı ihraç ettirmiştım.

Genel olarak en iyi haftam değildi.

“Hiçbir şey.” Gittiği için ona bağırmaya mı yoksa kalması için yalvarmaya mı başlasam diye karar vermeye çalışırken tek botumun tabanını kapalı ön kapıya dayayıp yaslandım. “Gitmek zorunda değilsin, biliyorsun. Yere yatıp boğazını Malone’a uzatamazsın.”

İç geçirdi ve yorgun bir şekilde başını iki yana salladı. “Yapma bunu, Faythe. Bitti ve bitmesine izin vermek zorundasın. Gitmeme izin ver.”

“Hayır.” Ayağımı ittirerek kapıdan uzaklaştım ve odasına koşar adım gittim. Yatak odası kapısını kapamak üzere savurdu ama tek avucumla kapıya vurup kenara ittim. “Kesinlikle olmaz. Arkam dönüp bundan uzaklaşmana izin verecek değilim. Benden uzaklaşmana.”

Marc odanın sağındaki hazır valizinin yanındaki dağınık yatağın üstüne oturup dirseklerini dizlerinin üstüne koydu. “Ne isti-

yorsun, Faythe? Benden ne istiyorsun?" Bakışlarını kaldırdığında, gözlerinde ateş gördüm... kendisini kurtarmak için yeterince direbileceğine dair beni umutlandıran ve kalbimi daha hızlı attıran haksızlık karşısındaki aşına olduğum bir öfke ateşi. Eğer biz tekrar *biz* olabilirsek, *bizi* kurtarmak için. Ve her zaman eninde sonunda "*biz*" olacağımızı varsaymıştım.

"Seni becerirlerken öne eğilmen yerine bir şeyler yapmanı istiyorum. İstedğin şeyi savunmanı istiyorum!"

"Senin istediğin bu değil." Loş ışığa rağmen gözleri öfkeyle parlarken ayağa kalkıp kişisel alanımın içine girdi. "İstedğim şeyi iki ay önce savundum ve lanet olası gururuna ve bağımsızlığına sarılı bir halde kalbimi –cesaretimden bahsetmiyorum bile– elime verdin. Ve şimdi karşıma dikilmiş aynı teraneyi tekrarlamaya istekli olmadığım için bana bağıryor musun? Bu saçmalık, Faythe. Konu ne? Benden *gerçekten* ne istiyorsun?"

"Lanet yüzüğünü istemediğimi söyledim," dedim ayrıldığımız geceyi yeniden hatırlayarak "Seni istemediğimi asla söylemedim." Kelimelerim isteksiz bir fısıltı halinde çıkmıştı, ağlamadan ya da bağırmadan becerebildiğim en iyisi buydu. "Planda bu yoktu."

Burnundan hışımla soluğunu bırakıp sırtı bana dönük şekilde, her iki avucunu şifonyere dayayarak eğildi. "Planlar değişir."

"Sen izin vermezsen değişmez."

Marc başını ya tiksinti ya da öfkeyle iki yana salladı; hangisi olduğunu anlayamamıştım. "Ne zaman öğreneceksin? *Lanet olsun*, ne zaman *büyüyeceksin* ve tüm kuralları senin koymadığını anlayacaksın? Kahretsin, kuralların hiçbirini sen koymuyorsun. Ben de koymuyorum." Doğrulup sanki gerçekten bir cevap beklermiş gibi beklenti içinde bana döndü ama haklı olduğu için ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama henüz bitirmemişti.

“Konseyin karşısına çıkmamı istemiyorsun. Her şey tam istediğin şekilde olana kadar etrafta dolaşıp insanlara vurabilesin diye sihirli bir değnek istiyorsun. Ama ne var biliyor musun, Faythe? Hayat bu şekilde işlemiyor. Hayat sana dişlerini geçirir ve ne kadar çok savaşırsan, kalbini tam göğsünden söküp atmak için o kadar çok gücü olur. Ve bu uyuyan köpeği gerçekten uyandırmayı istiyorsan söyleyeyim: Gerçek şu ki o ‘lanet yüzüğü’ beş sene önce kabul etmiş olsaydın bu saçmalıkların hiçbirisi asla olmayacaktı!”

Afallamış bir halde Marc’a baktım, acı göğsümü parçalarken sessizlik içinde gözlerimi kırdım. Radley’nin karnıma yaptığı bir benzeriydi, sadece muazzam derecede daha kötüsüydü. Daha kişiseldi. Daha ızdırap vericiydi. Nefesim tek, uzun, gürültülü bir solukla vücudumu terk etti. Duvara yaslanıp yere kaydım, kollarım dizlerime sarıldı.

“Üzgünüm.” Marc’ın kolları iki yanına gevşek bir halde düştü ve başı yenilgi içinde eğildi. Ya da pişmanlık. “Bunu söylememeliydim.”

“Evet, söylemeliydin. Gerçek bu.” Bana teklif ettiği ilk seferde onunla evlenmiş olsaydım, muhtemelen çiftlikten birkaç kilometre ötede kendi evimiz ve salıncak ile kum havuzlarıyla dolu bir arka bahçemiz olurdu. Hiçbir heyecan ve tehlike –en azından benim için– olmazdı. Ölüm cezası gerektiren suçlar, ölmüş bir eski sevgili ve bir idam olasılığı olmazdı.

“Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Biliyorum.” O anda, her şeyi geri alabilecek olsaydım, alırdım.

Marc derin bir nefes verdi ve ses yerini kırılğan, dayanılmaz derecede acı veren bir sessizliğe bıraktı. Yaptığım her şeye rağmen, hâlâ gerçeği süslemeyecek kadar bana saygı duyuyordu. Tüm suçlarımı bağışlayacak kadar. Ve ne kadar canımı acıtırsa da, onu bu yüzden seviyordum.

“Ne istediğini söyle bana, Faythe. Sadece ne yapmamı istediğini söyle, onu yapayım.”

Her şeye yeni baştan başlamak istiyordum. Bir zaman makinesi. O sihirli değneği. Ama gerçek hayatta kolay yollar yoktu ve çok az “sonsuz kadar mutlu yaşadılar” vardı. Gerçek hayat daha çok kapağını bile açmadan önce çoğu seçeneklerin koparılıp çıkarıldığı bir “Kendi Maceranı Seç” kitabı gibiydi.

“Ben...” Marc’tan gelecek tek bir keskin sözle paramparça olabilecek kalbimin etrafını kolumla sarmaladığım sırada gözlerine bakmak zorunda kalmayayım diye gözlerimi yere diktim. “Beni kalmana yetecek kadar sevmeni istiyorum.”

İşte, söylemiştim... Ayrıldığımızdan beri on haftada bir kez olsun doğrudan söylemediğim şeyi yüksek sesle itiraf etmişim. Ve her nasıl tepki verirse versin, artık bunu geri almak için çok geçti.

Bakışlarımı kaldırdığımda Marc’ın dudaklarının gevşek çizgisindeki şaşkınlığı ve başının hafifçe yana yattığını gördüm. Acı, bastırılmış bir titreme gibi yüzüne dalga dalga yayıldı ve konuştuğunda, çökmürlük ve incinmişlik sesinde yankılandı.

“Seni sevdiğim için gidiyorum. Çünkü Malone benim peşimde, senin değil ve ben gidersem, seni rahat bırakacak.”

Yirmi

“Ne?” Yeni bilgiyi anlamlandırmaya çalışırken gözlerimi kırptım.

“Neden sen gittiğin anda beni rahat bıraksın ki?”

Marc elini uzattı, beni yukarı çekmesine izin verdim. “Beni yanına aldığı için Malone babanın kararını asla onaylamadı ve Blackwell kendi *eski güzel günlerinden* başka bir şey göremiyor. Böyle düşünen sadece onlar da değil. Bir süredir bu durum sürüyordu ve şimdi benden kurtulmak için bir yol buldular. Babanı seninle benim aramızda bir seçim yapma noktasına getirdiler.”

Hâlâ kafam karışıkken başımı iki yana salladım. “Anlamıyorum. Babam aramızda nasıl seçim yapacak?”

“Malone ona hiçbir seçenek bırakmadı, resmî olarak değil elbette. Eğer Greg ihracım için savaşmazsa, Malone –mahkemenin başı olarak– aniden senin için ölüm cezasının gerekli olmadığına karar verecek.”

Ne? “Ciddi olamazsın.” Fakat birden güvenliğim için –idam edilmem için ısrar ettiği sırada dahi– gösterdiği sahte endişe anlam kazanmıştı. Marc’a yöneltilen uyduruk suçlama babamı zorlamak ve Marc’ı kovmasını sağlamak için planlanmıştı.

Ve işe yaramıştı.

Marc valizini kenara itti ve ben karşısındaki yatağa otururken o da kendi yatağının başına oturdu. "Maalesef, çok ciddiym. Amcan ben gittiğim anda Malone'un fikrini değiştireceğini düşünüyor. Gerçekçi gözüksün diye sana bir uyarı, şartlı tahliye ve muhtemelen uzun dönemli bir uzaklaştırma vereceklerini tahmin ediyor. Ve en kötü yanı ise o kokuşmuş pislik ikimize de merhametli davranmış gibi görünecek."

Ama yanılıyordu. En kötü yanı Marc'ın gidecek olmasıydı.

Tavana gözlerimi dikerken başımın yatağın başlığına çarpmasına izin verdim. "Bu çok *yanlış!* Duruşmamın seninle hiçbir ilgisi yok! Babamı seçime zorlayamaz."

Fakat zorlayabileceğini ikimiz de biliyorduk. Eğer çoğunluk oyu alırsa Calvin Malone ne isterse yapabilirdi. En başından beri Marc'tan nefret ettiğini biliyordum, sadece ondan kurtulmak için ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu fark etmemiştim.

Bölge konseyindeki diğer kişiler babamın acayıplığına ilk başta toleranslı davranmışlardı, yufka yürekli aslanın öksüz kalmış yavru kediye eve alması hoşlarına gitmişti. Ama o yavru kedi büyüyüp büyük ve güçlü hale gelince –özellikle de kalbimi kazanmada, Gurur sürümüzün lideri pozisyonunda ve bölge konseyinde bir kol-tuk sahibi olma yarışında en öndeki koşucu olduğunda– bir avuç lider paniklemişti. Son beş senedir, Calvin Malone dâhil olmak üzere pek çok lider, beni bir başkasıyla –doğal olarak kendi oğullarıyla– evlendirmesi için babama baskı yapıyorlardı. Ama babam durmadan reddediyor, doğru zaman geldiğinde kendi kararımı vereceğim konusunda ısrar ediyordu.

Ama huysuzluk yaparak ona yanıldığını göstermiştim; Marc'ın kiler dâhil yoluma çıkan tüm evlilik tekliflerini geri çevirmiştim. Şimdi eve döndüğüm ve Marc'ı geri kazanmaya çalıştığım için, o liderler konseyde onlarla oturacak bir serserinin düşüncesiyle bariz

bir şekilde yeniden paniklemişlerdi. Malone tarafından yönlendirilerek Marc'tan kurtulmak için yepyeni adilliklere başvuruyorlardı.

Ve ben onlara mükemmel fırsatı sağlayıvermişim.

"Yani bunların hepsi bir oyun!" Öfkem rahatlamayla birlikte alevlendi ve elim yatak örtüsünü sıkıp bırakırken ayağa kalktım. "Bu lanet olası bir oyun ve onlar hamlelerini yaptılar. Tek yapmamız gereken onlardan daha iyi bir hamle yapmak. Beni gerçekten idam etmeyeceklerini bildiğimiz için bu şimdi kolay olmalı."

Marc yavaş bir şekilde başını iki yana üzgünce sallayıp bana bakmak için döndü. "Bir oyun değil, Faythe. Bu bir güç gösterisi ve çoktan kazandılar. Ölüm cezası bir blöf değil." Muhtemelen hoşlanmayacağım bir şey söylemeye hazırlanarak derin bir nefes çekti. "Oğullarından birisinin seni hamile bırakmasına izin vermen için seni korkutmaya çalışmaları ilk başta bir blöftü sanırım. Ama şimdi senin yerine geçecek bir dişi kedi bulduklarına inanıyorlar... ne benimle ne de babanla bağlantısı olan bir dişi kedi. Onunla bizi kendi Gurur bölgemizden dışarı sürebilecekler."

Kaci. Hay aksi. Korku damarlarımdan hızla dolaşıp kalbimin her atışında şiddetle zonkladı. Benim olduğumu düşündükleri inatçı, işbirliği etmeyen cehennem kedisi yerine genç, korkmuş, kolay etkilenir, dişi kediyi istiyorlardı. "Lanet olsun!" Kaci'ye sahip oldukları anda, bana ihtiyaç duymayacaklardı ve bu noktada varlığımın hiçbir önemi kalmayacaktı. İşte Marc'ın tam olarak bana söylemeye çalıştığı şey buydu.

Babamı iki ucu da kötü noktalara çıkan bir durumunun içine kıstırmışlardı ve gerçekte hangisini tercih edeceğiyle ilgilenmiyorlardı. Marc'ı seçerse beni idam ederlerdi. Babamın bir kızı ve dolaysisıyla hiç vârisi olmazdı. Eninde sonunda Gurur sürüsünün kontrolünü kaybederdi ve konsey Kaci'yi kendilerinin kolaylıkla kontrol edebilecekleri bir erkek kediyle evlendirince Gurur bölgesini o kişiye verirdi.

Ama babam beni seçerse, Marc zaten yollarından çekilmiş böylece benim ve konseyin yanından uzaklaşmış olurdu. Oğullarından birisiyle evlenirsem, seçtiğim erkek kedi bölgenin ve babamın konseydeki sandalyesinin vârisi olurdu. Yine de evlenmeyi reddedersem benim yerime Kaci'yi getirirlerdi.

İçimden soğuk bir ürperti geçip tüylerimi diken diken etti. "Babamın yerine geçecek kişiyi seçmeye çalışıyorlar. Kendi seçtikleri erkek kediyle Kaci'yi eşleştirebileceklerini ve bizi kendi bölgemizden çıkaracaklarını düşünüyorlar!" Başım döndü, düşünceleirim takip edemeyeceğim kadar hızlıydı. "Muhtemelen Malone'un çocuklarından birisini seçerler." Bir gün hem bölge konseyinin bir üyesi hem de bir lider olacak ve Calvin Malone'a iki bölgenin kontrolünü verecek, böylece onu konseyin en güçlü adamı yapacak kişiyle. "Bunu yapmasına izin veremeyiz! Kaci'yi kendi seçtikleri birisiyle evlendirmek Miguel'in Abby ile benim adıma planladıklarından daha iyi değil."

"Biliyorum. İğrenç bir şey." Marc gözle görülür biçimde yutkundu.

"Lanet olsun, umarım onun bir serseri olması konusunda yanlışlıyorumdur." Eğer Gurur sürüsüne ait bir dişi kediye, öksüz bir Gurur kedisi bile olsa, dışarıda bir yerde onu arayan bir grup ağabey ve lider adamları olurdu. Ve her neden kaçıyorduyorsa bu kesinlikle Malone'un onun için planladıklarından daha kötü olamazdı.

Veya belki öyleydi. Yoksa neden birdenbire haftalar boyunca hasta, aç ve yaralı halde bir başına dolaşmak için kendi evinin güvenliğini terk etsindi ki?

Kahretsin. Büyük ihtimalle on üç yaşındaki zavallı dişi kedi iki arada bir dereye kalmıştı... çok yakından tanıdığım bir yer. Ona yardım etmek zorundaydım.

“Nereden geldiğini ve kimlerin onu arıyor olabileceğini bulmamız gerekiyor. Onu korumak zorundayız, Marc.”

Sanki çok ağırış gibi başını yavaşça iki yana salladı. “Onu sen korumak zorundasın ve bunu yapmak için hayatta olman gerek. İşte bu yüzden ayrılıyorum. Her ikiniz için de elimden gelenin en iyisi bu.” Bakışları içime işleyip bir zamanlar olduğumuz şeylerin anısıyla ruhumu dağladı.

O gittiği anda kaybedeceğimiz her şey.

Ve bunu *çok kalıcı* bir şeymiş gibi söylüyordu.

“Bunu düzeltmek için başka bir yol olmalı.” Boş yatakta hareket edince yatak altımda gıcırdadı. “Kaci’yi kendi başıma koruyamam ve seni kaybetmek bunu daha iyi değil, daha kötü hale getirecektir.” Ayrıca hayatımın geri kalanını onsuz geçirmenin düşüncesini *kesinlikle* hazmedemiyordum. Onun yerine bir başkasını seçmeyi aklıma bile getirmiyordum. Ama konsey beni eninde sonunda buna zorlayacaktı. Duruşma bana en azından bunu öğretmişti.

Boğazımdan yukarı doğru beni tırmalayan korkuyu deli gibi bastırmaya çalışırken yüzümden bir tutam saç çektim. “Gidemezsin. Gitmene izin vermeyeceğim. Veremem.” Konuştuğum sırada sesim çatladı ve son kelimeyle en sonunda tamamen kesildi.

Marc sanki bana bakmak canını acıtıyormuş gibi pencereden bakmak için odada ilerledi. “Burada kalıp seni öldürmelerini izleyemem. Lütfen, Faythe. Bırak gideyim.”

Yaşlardan görüşüm bulanıklaştı ve gözlerimi kırıp onları uzaklaştırmaya çalıştım ama bunun yerine yanaklarımdan aşağı ikiz yollar halinde tenimi yakarak düştüler. “Hayır.” Ayağa kalktım ve kolumla yüzümü silerek odayı geçtim. *Temelli olmaz.*

“Bunu daha fazla zorlaştırma,” diye fısıldadı ellerim göğsünü bulduğu sırada. “Lütfen.”

Parmak uçlarımda dikilip dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Kokusu yıllardır düşünmediğim hatıraları ve bir kez bile unutmadığım tepkileri tetikleyerek etrafımı sardı.

“Faythe...” Benden çekildi ama parmaklarım on yıldan fazla süredir sahip olduğu solmuş, pamuklu konser tişörtünün altındaki göğsünün o iç burkarcasına aşına olduğum kabarıklığında gezinirken peşinden gittim.

Onu tekrar öptüm, bu kez bir tepki isteyerek daha sertçe. Hâlâ birlikte bir şeylere sahip olduğumuza dair bir onay isteyerek. Hâlâ onun için bir şeyler ifade ettiğime dair. Arkasında neyi bıraktığını hatırlatabilirim, belki bunun için savaşmaya istekli olabilirdi. Bizim için. Sadece bir hatırlatmaya ihtiyacı vardı...

Ellerim tişörtünün altına kaydı ve parmaklarım karnının sert yüzeyindeki seyrek, kalın kıllara değdi. Derince nefes aldım, kokusu içimi doldurdu.

Kalbim daha güçlü atmaya ve nefesim hızlanmaya başladı. Ellerim göğsünün üst kısımlarını taradı, cildi parmaklarımın altında sıcacıktı. Çıkarmak istediğini ikimizin de bildiği sesleri bastırmaya çalışırcasına dudaklarını sımsıkı kapamış olsa da boğazından uzun, alçak sesli bir inleme çıktı.

“Faythe, lütfen...” Ama ne geri adım atıyor ne de beni itmek için bir hareket yapıyordu.

Tişörtünü yavaş yavaş yukarı çıkarırken ellerim her bir kurgasının üstünden kaydı. Tekrar parmak uçlarımda durup dudaklarımı çenesinde gezdirdim. Yeni çıkmakta olan sakalının dudaklarımdaki sert, son derece erkeksi hissini seviyordum. Ellerim daha yukarı çıktı, parmaklarım açıldı ve başparmaklarım sertleşmiş göğüs uçlarına değdi. Artık dudakları aralanmış olan Marc'ın nefesi hızlandı.

“Kollar yukarı,” diye fısıldadım, dudaklarım çenesine değerken. Marc itaatkâr bir şekilde kollarını kaldırdı ve ben de tişörtünü kafasının üstünden geçirdikten sonra arkasından yere bıraktım. Ellerim kollarında ve göğsünde gezindi. Nabzım neredeyse onun kalp atışlarını duymama tamamen engel olarak kulaklarımda uğulduyordu.

“Faythe, bunu yapmak zorunda değilsin...”

“Şişşt.” Dudaklarım aralandı ve dişlerimi çenesine geçirip hafif hafif dişleyerek çenesinden aşağı o nefis, mis gibi Marc kokusunun yoğunlaştığı kulağına kadar ilerledim. Kulak memesini dudaklarımın arasına hapsederek mırladım. Isırmamaya dikkat ediyordum ama kulak memesini hafifçe çektiğimde, başını geriye attı ve elleri nihayet kalçalarımı buldu; yanaklarımın üstünde yumuşak, kısık sesli bir hırıltı duyduğum sırada kalçalarımı sıktı.

Dudaklarım daha aşağı indi, boynundaki tatlı, sıcak deriyi ufak ufak ısırardım ve elleri tişörtümün altına kayıp kendi nabızıyla aynı anda belimi okşadı. Sözsüz memnuniyetimi boğazına mırıldandım. Bizi yatağa bir adım daha götürüp ona daha fazla yanaştım. Elleri kotumun altına kayıp kalçalarımı hevesle, sahiplenici bir şekilde kavradı. Teni tenimin üstünde enfes biçimde sıcak, parmakları harika bir biçimde sert ve istekliydi.

Çok güzel kokuyordu. Çok tanıdık ve güvenli ama aynı anda tehlikeli de... Ona doyamıyordum. Dudaklarım tekrar dudaklarını buldu ve dudaklarım aralandığında, onunkiler de memnuniyetle aralandı. Parmaklarım kotunun beline değene kadar ellerim gövdesinde bir kez daha dolaştı.

Elleri yavaşça tişörtümün dışından ve omuzlarımın üstünden yukarı çıkarken düğmesini deliğinden çıkardım. Parmakları saçlarıma dolandı, dudaklarıma daha rahat ulaşabilmek için başımı geriye eğdi. Öpüşmemiz derinleşti. Durduğu yerde bacaklarımı etrafına sarmamak için mücadele ederek kotunu aşağı ittim. Marc bana

iki buçuk aydır samimi bir şekilde dokunmamıştı ve birileri bizi kaçınılmaz bir şekilde bölmeden önce sadece birkaç dakikamız vardı.

Sabırlı olmak kolay değildi.

O da telaşımı hissetmiş olmalıydı çünkü tişörtümü tutmak için saçımı bıraktı ve dudaklarımdan yalnızca siyah tişörtümü başımdan geçirip çıkaracak kadar ayrı kaldı. Dizlerimin arkası yatağın kenarına sürünecek şekilde bizi döndürdü. Parmaklarım hâlâ sırtında geziniyordu. Elleri kotumun belinde çalışırken dudakları tekrar dudaklarımı sahiplendi. Bir saniye sonra, kotum içinde iç çamaşırımla birlikte yere düşmüştü.

Kolları beni sarmaladı, elleri sütyenimin kopçasıyla uğraşıyor-ken ben iç çamaşırımı aşağı itiyordum, ellerim sırtının sıkı kıvrımlarında, kalçalarının taş gibi yüzeyinde geziniyordu. Öfkeyle hırladı, bana değen kolları gerildi. İplikler koptu ve kopçalar kumaştan yırtılırken sütyenim kollarımdan aşağı kaydı.

Lanet olsun. Bu da iyi bir sütyendi. Ama Marc daha iyiydi. Mahvetmek istediği ne kadar kıyafet varsa buna değerdi ve kalırsa, seve seve tüm kıyafetlerimi parçalamasına izin verirdim.

İç çamaşırının içinden çıktığı sırada sütyenimin yere düşmesine izin verdim ve gözleri tekrar gözlerimi bulduğunda, bir elimi göğsünde açıp on beş yıl önce aklını yitirmiş bir serseri tarafından üstüne işlenen eski, beyaz yara izlerini parmaklarımla kapatırken ona sarıldım. Onlardan nefret ettiğini bilmeme rağmen, Marc'ı hayatıma getirdikleri için o izleri seviyordum. Bildiği her şeyden kendisini koparıp alan ve bizi birbirimize veren kalıcı bir hatıra.

Ve onca zamandan, tüm o çalınmış dakikalardan, boyun eğilen şiddetli arzulardan sonra, *beni kurtarmak için...* gidiyordu. Daha önce de ayrı kalmıştık. En dikkat çeken üniversitede geçirdiğim beş yıldır. Ama bu seferki farklıydı. Eski mevkisini geri verene dek, konuk evinin arkasında ayaklarını yere vura vura öylece gezinmeye-

cek veya okuldan eve gelmem için beklemeyecekti. Gerçekten ulaşılmaz bir yere gidecekti ve resmen *persona non grata*⁵ olacaktı.

Ama yarma kadar değil. Şu an için Marc her yerdeydi. Göğüs kolları avuçlarımla gıdıklıyor, kalbi parmaklarımla ucunda atıyordu. Kokusu havayı dolduruyordu. Sesi her bir zevk inlemesiyle, her bir sabırsızlık sızlanmasıyla içimde gürlüyordu. Yakında serbest bölge onu alabilirdi. Ama o zamana kadar Marc benimdi ve ona unutamayacağı bir veda yemeği verecektim.

Gülümsedim ve onu geri ittim. Yatağa bilinçli bir şekilde düştü ve minik bir heyecan dalgası omurgamdan hızla geçip içime yerleşerek düzenli bir şekilde zonkladı. Anında Marc'ın üstündeydim, ellerim teninin her bir santimini araştırırken uyluklarının üstüne ata biner gibi oturmuştum.

Yataktan yukarı doğru tekrar tekrar yay çizerken beni kendisine çekip elleriyle kalçalarımla sıktı. Hızla nefes aldım ve o, vücudumun en hassas noktalarında küt küt atarken bizi birbirimize yapıştırıp dizlerimle ona iki yanından kenetlendim.

Doğrudum ve Marc'ın gözleri benimkilerle buluştu. Başımın onayladım. İki eliyle beni kaldırıp ileri doğru bana rehberlik etti. Tüm süre boyunca yüzümü seyredeceğinin bilinciyle gözlerimi kapadım.

Uyluklarım kalçalarına değene kadar beni yavaş bir şekilde, santim santim üstüne oturttu. Açık ağzımdan memnuniyet içinde bir nefes kaçıverene kadar soluğumu tuttuğumu fark etmemiştim. Tatmin içinde. Nabızlarımızın birbirine eş ritimlerle attığı, her bir nefesin art arda alınıp verildiği böylesine bütün ve bu kadar yakın bir şekilde birleştiğimiz anlar haricinde asla, hiçbir zaman hissetmediğim inkâr edilemez bir doğruluk hissi içinde.

5 (Lat.) İstenmeyen kişi. (ç.n.)

Altımda nefesini bıraktığını hissettim ve sonraki kalp atışıyla birlikte başım geriye atılmış, alt dudağım konsantrasyonla dişlerimin arasına sıkıştırılmış halde ileri sallandım. İnledi ve ben tekrar aşağı inerken içime doğru yükseldi. Yavaş bir şekilde başladık, ritmin sürmesine, zevkin kademe kademe artmasına izin verdik. Ama bu devam etmedi. Çok zaman geçmişti ve çok az vaktimiz kalmıştı.

Beni bir kez daha öpmek için aşağı çekti ve tekrar yükseldi. ğimde ben etrafında kasılırken, kalçalarımı kavrayıp daha hızlı hareket etmemi sağladı ve kendini kaybetmişçesine içime girip çıktı. Dizlerim kalitesiz çarşaflara sürtünüp berelendi ama diğer sürtünme, yani Marc'ın benimle birleştiği noktadaki nefis sürtünme yüzünden bunu fark etmedim bile. Belimdeki tutuşu sıkılaştı ve hareketlerimiz daha hızlı, daha çılgın bir hal aldı.

Göğsü terleyip ellerimin altında kayganlaştı. Uyluklarım tekrar tekrar kasılıp gevşedi, her geri çekilmeyle beni yukarı çıkarıp her bir vuruşla bizi birbirimize yapıştırdı. Marc altımda gerildi. Temas ettiğimiz her defada bağardı. Her darbe, nefesimi kesip içimde yükselen ihtiyacı şiddetlendirdi. Ta ki son bir sert sürtünme Marc'ın vücudunu titretene, tutuşu kalçalarımı çürütene kadar. Ve son vuruşlarıyla birlikte nefesim kesildi ve o tek, sonsuz dakikanın ötesini düşünemeyecek halde etrafında titredim.

Gözlerimi açtığımda Marc'ın aylardan beri ilk kez bana gülümseydiğini gördüm ve orgazmımın ucunda içim rahatlamayla doldu. Yanağım omzuna gelecek şekilde üstüne gevşekçe düştüm. Saçlarımı topladı, yayıp yatağın üstüne döktü ve yarattığımız ritim yüzünden kalplerimiz hızla atarken Marc altımda hızlı hızlı nefes alıp vererek tekrar tekrar saçlarımı okşadı.

Kesintisiz beş dakika boyunca, tekrar başlamadan yapabileceğimiz kadar yakın durup yatakta beraberce uzandık. Konseye ve yakın zamandaki uyuşturulmama duyduğum köpüren öfkeme

rağmen gözlerim kapanmak üzereyken, Jace'in ihtiyatlı seslenmesi huzur dolu sessizliğimizi böldü.

"Hey, çocuklar? Araya girmekten nefret ediyorum ama sanırım az önce bir kapının çarpıldığını duydum. Ana kulübeden geliyor gibiydi."

"Teşekkürler!" İki odanın ve kapılı kapıların arkasından bağırdım. İsteksizce kalktım ve Marc kalkmak için hiçbir hareket yapmayıp beni yataktan seyrederken iç çamaşırımı ve pantolonumu giydim. Hatırlayabildiğim kadarıyla hayatında ilk kez gitmesi gereken önemli bir yer yoktu.

Kopçasının mahvolduğunu hatırlayana kadar çoktan sütyenimi iki omzumdan geçirmiştim. Sahte bir sinirle kaşlarımı çatarak bunu Marc'a fırlatıp sırttım ve başka bir sütyen olmak için kendi yatak odama ilerledim. "Hediyem olsun."

"Mendillerin âdet olduğunu sanıyordum. Veya bir fotoğraf bile olurdu."

"Üzgünüm, ikisi de üstümde yok." Ve ben şaka yapmış bile olsam benim gibi koktuğu için sütyenimi alacağını biliyordum. Kediler için, insanlardan daha fazla bir şekilde hatıralar kokularla canlanırdı. Bu yüzden eşyalarının yanından ayrıldığında tişörtlerinden birini almak gibi bir niyetim vardı.

Beş dakika sonra, önceden dondurulmuş *waffle*'lerle dolu bir tabağın başında oturuyorken babam ve ağabeyim kulübenin ön kapısından girdiler... Saat kaçtı, öğlen on iki buçuk mu? Marc ikinci çikolatalı gevrek kâsesindeydi ama ben az önce yaktığımız enerjinin yerine geçebilecek sıcak ve tatlı bir şey istemişim.

Jace beni salonda bekliyordu ve babam içeri girdiğinde, muhafızım koşturup ben bir şeyler yer yemez beni kulübeye götüreceğini açıkladı. Babam eliyle mazeretlerini savuşturdu. "Zaten onunla konuşmak istiyorum," diye mırıldandı. Sonra kokumu içine çekti

ve kasvetli kaş çatışı tam olarak ne yaptığımızı bildiğini gösteren sessiz bir tebessümle aydınlandı.

Vaktimi duş almak için kullanmış olmam gerektiğini biliyordum. Duş alana kadar Marc gibi kokacaktım... o da benim gibi kokacaktı tabii.

Waffle'larımın neredeyse tümünü mideye indirmeme rağmen, Marc hâlâ birincisini yiyordu ve ayağa kalktığı anda, tabağım da kâlanları Jace'e doğru ittim ve salona gittim. Marc kanepede yanıma oturdu ve tek vücutmuşuz gibi babama baktık.

Politik oyunlarla ayrı kalalım diye tam zamanında bir araya gelmiştik. Dönüşüm geçirseydim ve bir merdivenin altında ayna kırsaydım bundan daha kötü bir şansım olamazdı.

"Seni bilgilendirdiklerini varsayıyorum." Babam yamru yumru kollarına ve fazla alçak olmasına rağmen sağımındaki tekli koltuğa yorgunca oturdu. Sadece hareketlerinden bile uyuşturulduğum için bir özür beklememem gerektiğini biliyordum. Kahretsin, beni eski usulle –kafama ağır bir darbeyle– bayıltmadıkları için şanslıyım.

"Evet." Babama duyduğum kızgınlığımı içime gömmeye çalışarak duraksadım. Böylesi bir kararı kolay vermiş olamazdı. "Ayrıca başka bir seçeneğin olmadığını da söylediler."

Başıyla onayladı. "Kabul etmem bana acı verse de..."

Neredeyse bir dakika boyunca kimse konuşmadı ve etraftaki tek ses, Michael'ın saatinden gelen tik taklar ile Jace'in yemek yemesiydi. Ancak bu kadarına tahammül edebildim. "Pekâlâ, işler nasıl olacak?" Babamdan ağabeyime, sonra tekrar babama baktım. "Marc bir süre serbest bölgede kalacak sonra onu geri getirmek için bir neden bulacağız, değil mi? Peki ne kadar bir zamandan bahsediyoruz? Birkaç ay mı?"

Michael birden makosenleriyle fazla ilgili hale geldi ve yediklerim midemden yükselmeye başladı.

“Bir yıl mı? Elbette o kadar uzun sürmeyecektir...”

“O kadar kolay olacağını düşünmüyorum,” dedi ağabeyim en sonunda. “Malone ve Blackwell bu konuda çok ciddiler ve konseyde onları destekleyecek başkaları var. Eğer babam sözünden dönerse –özelikle birkaç ay içinde– konseyde çok büyük bir güven kaybına sebep olacaktır. Ve şu anda bunu gerçekten kaldıramayız.”

Babam sanki itiraz etmek istiyormuş ama yapamıyormuş gibi kaşlarını çattı. İyi bir işaret *değildi*. Ama Marc’ı sonsuza kadar serbest bölgede bırakma konusunda gerçekten ciddi olamazlardı. Ya da birkaç yıl. Bu çok uzundu.

“Haydi çocuklar, bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Bölge konseyi tarihteki herhangi bir yönetim biriminden daha fazla gereksiz kurala ve düzenlemeye sahip. Açık bir kapı bulabileceğimizden eminim. Michael, tüm eski defterleri ve kayıtları çıkarırsın ve bir emsal ararsın, Marc ve Jace sorunlarla mücadele etmeye devam eder ve ben... biraz kahve yaparım.”

En azından bu, insanları öldürmek, beyin sarsıntısı geçirtmek veya ihraç ettirmekten başka bir işe yaradığını kanıtlayacaktı.

“Faythe...” Babam bir elini koluma koymak için uzandı ama kendimi çektim.

“Hayır.” Ateşli bir şekilde başımı iki yana salladım ve ellerimi boğum yerlerini ağrıtabilecek kadar çok sıktım. “Bunun olmasına izin veremeyiz, babacığım. Tam olarak neyi kabul ettin? Kelimesi kelimesine söyle bana. İfadende bir esneklik payı olabilir. Sözde sınır dışı edilmesi için onlara bir zaman limiti verdin mi?”

“Dur, Faythe.” Marc’ın eli benimkinin üstüne kapandı ve bir daha dokunması için ne kadar süre beklemek zorunda kalacağım-dan emin olmadığım-dan kendimi ondan çekecek cesareti bulamadım. “Olan oldu ve vermemiz gereken bazı önemli kararlarımız var.”

“Ne hakkında?” Geri getirmeden önce Marc’a ne kadar süre sınırdışı edilmiş numarası yaptıracağımız hakkında mı? Tekrar aramıza hoş geldin hediyesi olarak ona ne alacağımız hakkında mı?

İç çekti. “Benim yerime kimi getireceğimiz hakkında.” Dikkati babama çevrildi. “Güvendiğimiz ve birkaç yıl deneyimi olan birisi olmalı. Belki Brian Taylor olur diye düşünüyordum.”

“Ne?” Hızla ona döndüm ve çakan ani bir korku şimşegi sinir uçlarımı sızlattı. “O kadar uzun süre gitmeyeceksin ki,” diye ısrar ettim, eski görevini ona verebileceğime ilişkin kararlılığuma inatçı bir şekilde tutunarak. Bir şekilde. “Malone’un kürküne yeni bir pire girecek ve seni unutacaktır ve o bunu yaptığında, seni geri getirmenin bir yolunu bulacağız.”

“Faythe.” Marc ellerimi tutup sıkı ve gözleri benimkileri kendisinininkilere hapsetti. Gözlerimi kaçırmama izin vermedi. “Olan oldu. Şansımız yaver giderse, sonsuza kadar sürmeyecek.” Tekrar babama baktı ve göz ucuyla liderimin başıyla onayladığını gördüm. “Ama uzun bir süre olacak.”

“Hayır.” Sesimdeki yalvarmayı duydum ve kendi güçsüzlüğümün sesinden nefret ettim ama bunu bastıramıyor gibiydim. “Şimdi olmaz. Tüm bu olanlardan sonra olmaz.” Sesim kesildi, soğukkanlılığımdan geriye kalanlara tekrar sahip olmak için duraksadığımda, Jace’in kapı aralığında durup beni ızdırapla izlediğini gördüm. “Belki Marc serbest bölgeden çalışabilir. Bilirsin, sınırı öteki taraftan devriye gezmek veya,” bir hıçkırığı durdurdum, “kaçakları kovalamak. Tabii ki rapor vermek için arada sırada eve gelmek zorunda kalacak...”

“Faythe, bunu denedim,” dedi babam nazikçe. “Ben de onu kaybetmek istemiyorum ve buna sınırlandırmalar koymak için yapabileceğim her şeyi yaptım. Ama Malone inatçı hergelenin teki ve Paul Blackwell bu konuda onun tarafında durma kararından vaz-

geçmiyor. Bunu kaldıracak hiçbir gücümüz yok. Marc sınır dışı edilmişken Gurur bölgesine geri gelemiz.”

“Pekâlâ.” Yavaşça başımla onayladım, anladığım için değilse de az önce bana üstesinden gelmeye çalışabileceğim sağlam bir engel verdiği için. Bir başlangıç noktası. Ama üstünde biraz düşünmem gerekiyordu. Bir koz bulmam...

“Ve onun yokluğunda,” diye devam etti babam, bakışlarını benden Marc’a çevirerek, “yerine geçecek birisini bulmamız gerekiyor. En üst rütbeli lider adamı olarak değil, elbette. Bunun için Vic veya Ethan’ı önereceğim. Ama fazladan bir çift pençeye ihtiyaç duyacağız...”

Takip eden tartışmanın çoğunu duymadım; Marc’ın yerine birisinin getirilmesiyle ilgilenmiyordum. Ama on dakika sonra, babam yatak odasına gitti ve kapıyı kapadı. Kapalı kapının arkasından annemle muhtemelen buraya destek gönderilmesi hakkında konuştuğunu duyuyordum. Yaralılar yüzünden zaten adam açığımız vardı ve Marc gittiğinde her şey sadece daha kötü bir hale gelecekti.

On beş kısa saat içinde.

Ön verandada, Marc elimi sıktı ve yavaş bir hoşça kal öpücüğü verdi, sonra Jace beni merdivenlerden aşağı sürdü. Jace peşimden koşar adım gelirken artık öfkeli bir halde, korkacak hiçbir şeyi olmayan ve kanıtlayacak çok şeyi olan bir kadın gibi ana kulübeye doğru ayaklarımı yere vura vura gittim.

Yarı yola geldiğimizde, Jace arkamdan seslendi. “Faythe, bekler misin? Seninle konuşmam gerekiyor.”

“O zaman konuş. Ama hızlı konuş. Konseye söylemem gereken bir şey var ve kendimi kaybetmeden önce söyleyip kurtulmak istiyorum.” Ayrıca zaten montumu unutmuştum ve dışarısı buz gibiydi.

“Eh, bunu duyman gerek, bu yüzden bir dakika dur sadece.” Kolumu tuttu ve ona bakmak için döndüm, kolumu çekip kurtar-

diğında yüzümde ciddi bir ifadeyle bakışlarımı ona çevirdim. "Sen şu uyuşturucuyla uyutulmuşken bir süre Brett'le birlikte oturdum ve bilmen gereken bir şey anlattı bana."

Jace, Brett'e diğer üvey kardeşlerinden daha yakındı ama daha önce önemli bir bilgi paylaşımında bulunduklarını hatırlayamıyordum. Veya selamlaşmaktan daha fazlasını paylaştıklarını.

Kaşlarımı çattım, sesindeki ısrar beni germiştir. "Ne oldu?"

Sanki söylemek üzere olduğu şeyden utanıyormuş gibi Jace bir süre başını eğdi. Ama sonra burnundan hışımına soluk verip gözlerinde yeni bir azim parlarken bana baktı. "Marc'ın sana neden babanın onun gitmesine izin verdiğini anlatırken duydum." Bu da tek duyduğunun bu olmadığı anlamına geliyordu. "Ve sana söylemek üzere olduğum şeyi öğrenirse gitmeyeceğinden ve Calvin'in seni idam etmek için bastıracağından çekiniyorum. Bu yüzden ona anlatmayacağına söz vermeni istiyorum."

"Jace, eğer o kadar önemliyse, Marc'ın bilmesi gerek."

"Biliyorum." Yüzünde, kendi kendisiyle ettiği mücadele gezinirken kaşları çatıldı. "Ama hayatınla, bu sebepten bile olsa, kumar oynamayacağım. Bu yüzden söz vermek zorundasın yoksa sana anlatmam."

Gülümsemeden edemedim. "Eninde sonunda öğreneceğimi biliyorsun."

Başıyla onayladı. "Ama şu anda her şeye burnunu sokacak zamanın olmadığını da biliyorum. Elbette beladan uzak kalmak veya o zavallı dişi kediye gerçek bir yardımda bulunmak istiyorsan."

Tamam, beni zayıf noktamdan yakalamıştı. "Pekâlâ, ona söylemem." *Doğrudan söylemem en azından.* "Söyle artık."

Jace iç geçirdi. "Senin mahkemen bittiğinde, Calvin babanı bölge konseyi başkanlığından aldırarak için bir teklifte bulunacak."

Yirmi Bir

“Başkanlıktan aldirtmak mı?” Jace’in yüzüne hiç mi hiç komik olmayan bir şaka yaptığına dair bir iz bulmak için bakındım. Ama tamamen ciddiydi ve besbelli en az benim kadar kızgındı.

“Evet.” Cevabıyla birlikte ağzından buhar çıktı. “Calvin henüz isimlerini –en azından Brett’e–belirtmemesine rağmen pek çok liderin de desteğini aldığını iddia ediyor.”

Hımm, pekâlâ, en azından birkaç tanesini tahmin edebileceğimden oldukça emindim.

Dehşet içinde gözlerimi kapayıp neredeyse dondurucu soğukta kan dolaşımımı devam ettirmek için yumruklarımı açıp kapadım. “Neye dayanarak?”

“Bölge konseyinden bilgi saklamakla. Çünkü diğer Gurur sürülerini uyarmadan, Andrew, Manx ve Luiz’in peşinden gitti.” Bu, bölgemizin içinde ve etrafında bir grup insan striptizciyi katleden serseriydi. Jace ısıtmak için kollarımı ovaladı ve gözlerimi açtığımda devam etti. “Cal, Wes Gardner’a da katılma hakkı verilmiş olması gerektiğini söylüyor. Jamey’nin ölümünün intikamını alamadığı için Wes’in ciddi bir şekilde küplere bindiğine dair dedikodular var. Calvin’i destekleyen liderlerden birisinin o olduğunu öğrenirsem şaşırırmam.”

Wes Gardner, Büyük Göller Gurur sürüsünün lideriydi ve bizim Gurur bölgemizde kabullenilmiş bir üye olan ağabeyi Jamey birkaç ay önce Manx tarafından öldürülmüştü. Jamey'nin ölümünün intikamını almayı çok istiyorduk ama katilinin, tecavüz edilmiş, duygusal yönden hassas ve hamile bir dişi kedi olduğunu öğrendiğimizde işler biraz... *karmaşık* bir hal almıştı.

Ve babam, Kaci'nin odasına izinsiz girmemle aynı sebepten bölge konseyine danışmadan hareket etmişti. Resmî kanalları kullanmak her zaman bir ömür sürer ve liderler zaman harcarlarken insanlar ölürdü. Çoğunlukla, kendilerine güvenenlere gerçekten yardım etmekten ziyade siyasal kaslarını esnetmekle ilgili olan Calvin Malone gibi adamlar yüzünden.

Hırslı piç!

“Babama söylemek zorundayız.”

“Evet, sen Kaci'yle konuşurken ona söyleyeceğim. Ama Brett önce senin bilmeni istedi. Hayatını kurtardığın için sana borçlu olduğunu düşünüyor. Ve her ihtimale karşı kulaklarını açık tutacağını söyledi.”

Başımla onaylayıp ısınmak için yürümeye başladım. “Benim adıma ona teşekkür et, lütfen.”

Jace gülümsedi. “Çoktan ettim.”

İçimde öfke o kadar vahşice kabardı ki, tenim ana kulübeye gidene kadar tüm yol boyunca karıncalandı. Ön kapıyı hızla çekip açtım ve Calvin Malone'un karşısına bir kez olsun dikilebilmek için azimle salondaki amcamın ve Lucas'ın yanından ayaklarımı yere vurarak geçtim. Beni idam etmekle tehdit etmişti, Marc'ı ihraç ettirmişti ve babamın konseydeki yerini gasbetmeyi planlıyordu. Eğer kimse onun soysuz kıcını yakın zamanda yere indirmezse, aşağılık herif muhtemelen uçabileceğini düşünmeye başlayacaktı...

Kuzenim ayağa kalktığında mobilyanın yayları gıcırdadı ve haşin bir çetenin üyesi gibi arkamda bir destek gösterisi yaratarak Jace'in yanına geçti.

Koridorda ilerleyip konsey üyesi Malone ve Blackwell'in masada oturup üstlerinde inek resimlerinin olduğu kalın, seramik kâselerden kaşık kaşık ev yapımı tavuklu çorba içtikleri yemek odasına daldım.

Görüş alanında belirdiğimde, Malone'un kaşığı havada donakaldı, sonra yavaşça kaşığı indirdi. "Bayan Sanders." Beni başıyla kibar bir şekilde selamladı ki bu öfkemi bir üst seviyeye fırlattı. Medeni ses tonu artık Marc'tan kurtulduğunu bildiğini ve yüce gönüllü davranabileceğini gösteriyordu. Calvin Malone gibi ikiyezli, küçük kallesler diğer durumlarda ender olarak arkadaş canlısı davranırlardı. "Senin için ne yapabiliriz?"

Zihnimde pek çok renkli yanıt belirdi ama cevabımı amaca uygun tuttum çünkü Paul Blackwell henüz resmi olarak karanlık tarafa geçmemişse de benden göreceği bir patlama onu oraya gönderebilirdi. Duruşumun sakin, olgun ve mantıklı olması gerekcekti. Yoksa kısa ömürlü olurdu.

Uzun, derin bir nefes aldım. "Jace bir şeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

Kelime seçimimle Malone'un çenesi kasıldı. "İstemek" yerine "ihtiyaç" kelimesini bana gerçekten ihtiyaçları olduğunu vurgulamak için söylemiştim. Ve Malone yardımımı bekliyorsa, bunu rica etmek zorunda kalacaktı. Kibar bir şekilde.

Jace'in üvey babası sert bir şekilde başıyla onayladı. "Dişi kedi..."

"İsmi Kaci Dillon," diye araya girdim. Eli kaşığını sımsıkı tutunca nabzım küçük bir tatminle hızlandı. Ben olmasam öğrene-meyeceği bir bilgi parçasıydı bu.

“Elbette. Kaci seninle bağ kurmuş gibi görünüyor. Nereli olduğunu ve hangi Gurur bölgesine ait olduğunu bilmek istiyoruz. Ve buraya nasıl geldiğini.”

Ne, bir lütfe bile yok mu?

Derin bir nefes alıp omzumun üstünden baktım, kapıya yakın dursalar bile Jace ve Lucas'ın hâlâ arkamda olduklarını görmekten mutlu oldum. “İyi.” Dikkatim Malone'un üzerine yoğunlaştı. “Senin için bunu yapacağım. Ama karşılığında sen de benim için bir şey yapacaksın.”

Malone'un yüzü öfkeyle kızardı. “Herhangi bir şey rica edecek durumda değilsin.”

“Rica etmiyorum.”

Jace arkamda kıkırdadı, dudağımın bir köşesi kıvrıldı.

Malone hayatıma veya özgürlüğüme dair değişik bir tehdit öne süremeden, “Ne istiyorsun?” diye sordu Blackwell.

“Marc'ın her hafta Lazy S'i ziyaret etmesi için izin istiyorum. Evlilik ziyaretleri diyebilirsin istersen.” Bu kez gülümsememi bastırmayı başaramadım. Malone'un Marc'tan kurtulmaya dair tüm mantığı, yeni nesle babalık etmesi için beni kendisinin daha uygun bulduğu birisiyle bir ilişkiye girmeye zorlamasına dayanıyordu. Tercihen kendi oğullarından birisiyle.

Talebim onun tüm kötü entrikasını raydan çıkaracaktı.

Malone'un yüzü bir saniyeden kısa sürede “kiraz likörü”nden “kızıl cüce” haline dönüştü. “Hayır. Kesinlikle olmaz. İhraç edilen bir erkek kedinin Gurur toprağında ve seninle bir işi olamaz.”

“İyi. Git Kaci'yi kendin sorgula.” Tek topuğumun üstünde döndüm, Blackwell arkamdan seslenmeden önce kapıya gitmek üzere yarı yolu tamamlamıştım.

“İzin verilmeden arkam dönüp gitmeye sakın *cüret* etme!”

“Neden?” Dönüp konseyin yaşlı üyesinin ayakta durduğunu, kırışık eliyle masadan destek aldığını gördüm. *İdam cezam konusunda kararsız oy nerede duruyormuş bir bakalım...* “Ne yaparsam yapayım beni idam ettirmeyecek misiniz?”

Yaşlı adamın yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra Malone'a baktığı sırada kafa karışıklığı titreşti. Bu Blackwell'in, Malone'un ölüm cezası verme blöfüne katıldığını mı, yoksa sadece bunu bildiğini gösteriyordu?

Anlayamamıştım. “Bunu bilmek, istediğiniz şeyi yapmak için bende hiç motivasyon bırakmıyor. Ne yapacaksınız, beni iki kere mi öldüreceksiniz?” Sözünü ödünç aldığım sırada omzumun üstünden Jace'e baktım, sonra liderlere geri döndüm. “Bir dahaki sefere birisini yönlendirmek istediğinizde, işbirliğine yanaşması için o zavalılığa biraz umut bırakmayı unutmayın. Basit ama etkilidir.”

Ve görünen o ki bu bilgi, sahte ılımlılık maskesinin ardında yükselmekte olan baskıdan dolayı her an patlamaya hazır görünen Calvin Malone'un bilgi alanının tamamen dışındaydı.

Omuzlarımı silktim ve Malone'a gözlerimi dikerek ellerimi kalçalarımaya dayadım. “O zaman anlaştık mı, yoksa yukarı çıkup Kaci'yle muhabbet etmeye hazır mısın? İkinizin pek iyi anlaştığınızı duydum.”

Bir süre boyunca kimse konuşmadı. Malone ve Blackwell fikirlerini önümde tartışmadan bir karara varmak için boş yere çabalayarak birbirlerine baktıklarında yüzlerindeki kararsızlığı okuyabiliyordum. Ama liderler köşeye sıkışmışlardı ve bunu biliyorlardı. En azından Malone biliyordu.

Minik darbesinde Kaci'yi kullanmadan önce, onun arkasından gelen bir bölük kızgın ağabey ve lider adamı olup olmadığının emin olmak zorundaydı. Ve eğer yoksa, işbirliğini sağlamak için onunla iyi geçinmek işine gelirdi. Ama bunu kendi başına ya-

pamazdı. Bana ihtiyacı vardı. Tabii ona gerçekten yardım etmeye niyetim yoktu.

“Tamam. Nereli olduğunu, buraya nasıl geldiğini ve hangi Gurur sürüsüne ait olduğunu bul ve biz de Marc’ın seni ziyaret etmesine izin verelim.”

“Her hafta...” diye ısrar ettim.

Malone başını sert bir şekilde iki yana salladı. “Yılda bir kez.”

Yüzüne güldüm ve bunun her saniyesinden keyif aldım. “Ayda bir, yoksa çekip giderim.”

Jace’in üvey babası hırlayıp bana baktı ve başını tekrar sallamaya başladı. Ama Blackwell lider arkadaşını dirsekleyip susturdu ve cin gibi, parlak kara gözleriyle bana baktı. “Altı ayda bir. Ya bunu kabul et ve kendini şanslı say ya da bu yeni dişi kediyle kaynaşması için torunumu buraya uçakla getirteyim ve âşığına sonuza kadar elveda de.”

Kahretsin. Ele geçtiğim anı bilirdim ve Marc’a âşığım dediğinde Blackwell’in yüzünün tiksintiyle buruşmasından bu zamanın geldiğini anlamıştım. Yine de Malone’un karşısına dikilmiş ve onu kızdırmıştım. Marc’ı hayatımdan tamamen koparmasına engel olmuşum.

Aldığım zaferle gözlerim parladı. “Anlaştık.”

Yukarı katın koridorunun sonunda, Kaci’nin yatak odası kapısına gönderilmiş Paul Blackwell’in pek tanımadığım insanların bir tanesinden kıyafetlerimden oluşan bir yığını kaptım. Daha önce Jace’in alması için gönderdiğim kıyafetlerin onda ne işi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama zavallı kızın hâlâ çıplak olduğunu unuttuğumdan onda olmasına sevindim.

Kıyafetler bir kolumun altına tıktırılmış bir halde, Kaci’nin kapısını çaldım. Hiç yanıt yoktu, bu yüzden tekrar çaldım sonra kapı kolunu çevirip içeri geçtim. Kaci kasım sonu soğuğuna rağ-

men hâlâ sadece ince battaniyenin içinde aynı köşede, yerde kavrılmış duruyordu. Küçük göğsünün düzenli iniş kalkışı uyuduğunu gösteriyordu.

En yakın yatağa giysileri koyup uyuyan dişi kedinin yaklaşıp bir metre ötesinde dizlerimin üstüne eğildim. Onu birden uyandırırsam korkacağından, nerede olduğunu bilemeyeceğinden ve onu zaptetmek zorunda kalacağımdan korkuyordum. Benimle kavga etmek zorunda kalmadan da yeterince zor şeyler yaşamıştı. Bu yüzden bekledim.

Bakışlarım yüzüne kaydı. O kadar... *normal* görünüyordu ki. Yerde yattığı gerçeğinin dışında. Ve çok fazla zayıf olmasının. Ve saçlarında çamur ve dal parçaları olmasının. Ama yüzü gezegendeki herhangi bir on üç yaşındaki kıza, o güzel şekilli dudaklar ve uzun, kalın kirpikler bir ortaokul çocuğuna ait olabilirdi. Şimdi battaniyeyi çenesinde kavramış o ince parmaklar, başka bir hayatta piyano çalabilirdi. Ve yakın bir zamanda muhtemelen tekrar çalabilirlerdi.

Ama içimdeki olumsuz taraf bundan ciddi bir şekilde şüphe ediyordu. Bu kızda olağan dışı bir şeyler vardı. Bildiğim tüm dişi kedilerden farklı bir şeyler. Belki öksüz olmasındandı. Belki gözlerindeki korkunun çekildiği her seferde görebildiğim hayatta kalmak için duyduğu şiddetli kararlılığı bu açıklardı. Ama bunun farklı bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum. Alışılmış ağabey ve lider adamları kozasıyla sarılı olmak yerine kendi başına olmasının nedeniyle bağlantılı bir şey.

Seyrettiğim sırada, gözleri göz kapaklarının arkasında seğirdi ve elleri battaniyenin ucuna kenetlendi. Uykusunda homurdandı ve böylesi anlaşılmaz bir sesteki bariz korkudan dolayı üzüldüm. Kendimi durduramadan elimi uzattım ve kirle kaplı bir tutam saç yüzünden çektim. Öyle kırılğan, öyle savunmasız görünüyordu ve

onu koruma dürtüm o kadar şiddetliydi ki bunu havada hissetmeden nefes alamadım.

Saçını bir defa daha okşadım ve birden göğsünün yükselmediğini fark ettim. Nefes almıyordu. İçimi bir korku sararken elimi çektim. Vücudu katılaşmış, bacakları ince battaniyenin altında düzelmmişti ve parmaklarının boğumları battaniyeyi tuttukları yerde beyazlamıştı. *Ah, lanet olsun!* Bir çeşit nöbet filan mı geçiriyordu?

Sonra küçük, hızlı bir hareket dikkatimi tekrar yüzüne çekti. Gözleri açıktı. Nöbet geçirmiyordu; uyanıyordu.

O büyük ela gözlerin içine korku süzüldü ama hâlâ kımıldamıyordu. Sanki hareket etmezse onu göremezmişim gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

“Kaci?” Onu tetiğe geçirmeden sesimden sakın bir ilgi yanıtmaya çalıştım ama işe yaramadı. Sesimle harekete geçti, boğazının derinliklerinden hırladı, sanki yüzündeki ifadenin vahşiliği beni korkutup kaçırmalıymış gibi bana bakarak ve sırtı köşeye değip oturana kadar benden geri geri kaçtı.

Kedi formunda olsa belki korkutabilirdi.

Ani bir şaşkınlıkla fark ettim. *Kahretsin, hatırlamıyor.* Kedi formunda geçirdiği haftalardan sonra tuhaf bir yerde uykudan uyanmıştı. Nerede olduğuna dair bir fikri yoktu, muhtemelen kim olduğumu hatırlamıyordu ve büyük ihtimalle henüz kürklü olmadığını fark etmemişti.

“Benim. Faythe.” Gözlerimi ondan ayırmadan arkamdaki yatağa uzandım. Elim yumuşak, tüylü kumaşa geldi ve yavaşça kazağı görüş alanımıza soktum. “Sana kıyafet getirdim.”

Bakışları kazağa bakmak için yön değiştirdi. Günün erken saatlerindeki hatıralarını aklına getiren kolunu veya vücudunun bariz insan kısımlarından birazını görmüş olmalıydı.

Kaci başını yukarı kaldırdı, gözleri beni biraz temkinli bir tavrıyla inceliyordu. Sonra birden gözleri kısıldı ve kaşlarını çatmasıyla alını kırıştı. "Neredeydin? Hemen geleceğini söyledin ama saatlerce ortalıkta yoktun! Yalan söyledin."

"İstemedim oldu. Üzgünüm. Başım... belaya girdi." Gerçeği söylemekten zarar gelmez. Bir kısmını en azından.

"Biliyorum. Sana bağırdıklarını duydum." Yüzü biraz rahatladı ve çarşafı boynuna kadar çekti. "Ne yaptın?"

Saçlarımı alnımdan çektim ve ne kadarını duymuş olduğunu merak ederek yatağa yaslandım. "İlk başta izin istemeden gelip seninle konuşmamam gerekiyordu."

"Kimden izin istemedim?"

"Babam veya diğer liderlerden birisinden."

Kafasının karışmasıyla kaşları çatılıp neden bahsettiğime dair en ufak bir fikrinin olmadığına dair teorimi tekrar doğruladı. Ama ne bildiğini öğrenmek için yanıp tutuşurken, o anlık sorularımı sonraya attım. Giyinip ısındığında ve kendisini benimle konuşurken tekrar rahat hissettiğinde sorardım.

"Hımm, sana birkaç parça kıyafet getirdim." Kazağı ona uzattım. "Neden onları üstüne geçirmiyorsun, sonra da konuşuruz."

Kaci aramıza koyduğu mesafeye rağmen meraklı görünüyordu. Omzumun üstünden yatağa göz attı, diğer kıyafetleri de kucağıma çektiğimde gülümsedim. Pamuklu, siyah pijamayı bir bakışta es geçti ama gözleri krem renkli tüylü kazak üzerinde oyalandı.

Attığım her adımda durmamı söyleyeceğini veya başka bir hırlamayla beni ikaz edeceğini bekleyerek, gülümseyip tüm bohçayı daha yakına taşıdım ama dikkati kazaktan hiç ayrılmadı. Yeterince yakına geldiğimde, uzandı ve dokunmanın verdiği hissin tadını çıkararak, yavaşça kumaşın üstünde gezdirdi. Yüzünden korku silinip gitti ve yerine... heves mi gelmişti?

O kazağı istiyordu ve ben de ona seve seve verirdim. İki yüz dolarlık tüylü kazağımla onu dünyada hangi sırların yapayalnız bıraktığını öğrenmenin bedeliyse, bunu ödemeye hazırdım. Salak şeyi zaten annem almıştı.

“Devam et. Dene haydi,” diye teşvik ettim, ona mahremiyet sağlamak için yüzümü kapıya dönerek.

Bir dakika sonra boğazını temizledi. “Tamam. Artık bakabilirsin.”

Dönüp ona baktım ve farka inanamadım. Hâlâ çok inceydi, köprücük kemikleri net bir şekilde kazağının boyun kısmından görünüyordu ve saçları hâlâ kirli ve pıtraklarla doluydu. Ama kıyafet giymek onu en az daha önce dönüşüm geçirdiği zamanki kadar değiştirmişti. Belki daha bile fazla.

Daha önce ürkek ve korkmuş görünürken (kendisini korumak için gösterdiği kısa süreli vahşilik anları dışında), şimdi... halinden memnun gibiydi.

“Çok güzel oldun. Sanki senin için yapılmış gibi.” Gerçekten de öyleydi, kendisine birkaç beden büyük gelmesine rağmen. Maalesef pijama altı da fazla büyüktü. “Gel. İplerini sıkmana yardım edeyim.”

Kaşlarının çatılmasıyla alını kırıştı ve incecik beline baktı. Önünde diz çöktüm, bel lastiğinin nasıl bağlanacağını öğretirken siyah üstü ve kazağı çektim.

“İşte oldu.” Pijamanın paçası hâlâ ayaklarına dolanıyordu ama artık belinde duruyordu.

Yaptığı ilerlemeden memnun olmuş bir şekilde, en yakındaki yatağın üstüne oturup ayaklarımı yoga yapar gibi altına sokuşturdum. Soluma yaslanıp yatağın başından bir yastık kaparak kucağıma çektim. Gevşemiş ve rahat görünürsem, onun da böyle davranacağını ve iki dişi kedi olarak karşılıklı güzel bir muhabbet edebileceğimizi umuyordum.

İşe yaradı.

Yatağın başına tereddütle tüneyip sırtını güneşten ısınmış pencere pervazına dayarken, aynı şeyi geçmişte de yaptığını hayal ettim. Tabii o zaman bir pijama partisinde etrafı kendi yaşındaki kızlarla çevrilmiş, pembeli morlu pijamalar giymiş, büyük bir kâse patlamış mısır veya dondurmaya paylaşıyordu.

Resmi zihnimden attım, büyük ihtimalle bir daha asla sahip olamayacağı normal hayatın düşüncesinden kabul etmek istediğimden çok daha fazla rahatsız olmuştum.

“Pekâlâ...” *Sen kimsin ve buraya nasıl geldin?* Ama bu fazla doğrudandı, kendi standartlarım için bile. Belki daha basit bir şeyle başlamalıydık. “Aç mısın?” Eğer kimse ona kıyafet getirmemişse, saat neredeyse öğlen iki olmasına rağmen muhtemelen öğle yemeği de gelmemiştii.

Ürkek bir şekilde başıyla onayladı.

“Sanırım tavuğumuz bitti ama başka bir şeyler bulabileceğimizden eminim. Dondurulmuş pizza sever misin? Tabii ki ısıtılmış.”

Gözleri bir flaş gibi parladı. “Pizzaya bayılırım. Ve... uzun bir süredir hiç pizza yemedim.” Eski anılar aklına geldiğinde yüzünde sıkıntı belirdi ama birden ortadan kayboldu, kendi başına bunca süre devam etmesini sağlayan içsel gücü her neyse muhtemelen onun tarafından derinliklere gömülmüştü. “Domino’s’u çok severim ama dondurulmuş da olur sanırım.”

Gerçek bir genç kız gibi. Bunu iyi bir işaret olarak görüyordum.

Maalesef kapıdaki arkadaş, durduğu yerden ayrılmamak üzere konseyden emir almıştı. Bu yüzden bir koşu aşağı kata gidip pizzayı ısıtması için Jace’e baskı yapmak zorunda kaldım. Yemek ağzını meşgul etmeden Kaci’yle konuşacak daha çok zamanımız olsun diye mikrodalga yerine fırına koymasını sağladım. Böylelikle tadı da daha iyi olacaktı.

Üst kattaki yatak odasına gittiğimde, çok fazla bakamasın diye kapıyı arkamdan hemen kapayıp gardiyanın meraklı bakışlarını kestim. Herkes ona tuhaf bir tipmiş gibi davranmaya devam ettiği sürece Kaci kabuğundan çıkmayacaktı.

“Pizza geliyor.” Kapalı kapıya yaslandım. “Yirmi dakika içinde burada olur.”

Kaci neredeyse kendisini kucaklar gibi kollarını kavuşturmuş bir halde hâlâ yatağın başında oturuyordu. Yapmamız gereken muhabbete başlamak için kararsız bir şekilde onu seyrederken, Kaci sağ elini sol kolundan çekti ve alışkanlık olduğu belli olan bir hareketle saçlarının içine daldırıp taradı. Ama saçının üçte birine gelemeden eli takıldı, düğümlerin ve kirin içine saplandı.

Kaci kaşlarını çattı ve parmaklarını düğümünden çekip çıkardı, sonra ağaç sırasına ve uzakta yükselen dağa bakan pencereden dışarı bakmak için döndüğünde ellerini kucığına bıraktı. “Neredeyiz?”

“Özel bir kulübe tesisindeyiz. Burası ana kulübe ve diğer tarafta bundan daha küçük pek çok kulübe var.” Odada yürüyüp yatağın öteki ucuna oturdum.

“Ama bu kulübe tesisi *nerede*?”

“Montana.”

“*Montana* mı?” Bana bakmak için döndü. Gözleri iki kat açılmış gibi görünüyordu. “Emin misin?”

Şaşkınlığı karşısında gülümsememi tutamadım. “Oldukça eminim. Neden? Buralı değil misin?”

Başını iki yana salladı ve sanki kırık uçlarını kontrol ediyormuş gibi saçlarına bakmak için bir tutam saçını eline aldı.

“Ben de değilim.”

Kaci saçından bir pıtrak çekip yan tarafındaki komodinin üstüne bıraktı. “Nerelisin?”

“Teksas. Ya sen?”

En sonunda cevap vermeden önce bir dakika kadar pıtrağa kaşlarını çatarak duraksadı. "Artık hiçbir yere ait değilim. Ben sadece yemek bulabildiğim... her yere gidiyorum."

Kalbime yerleştirdiği çatlak bir parça daha genişledi ve ona istediği sürece bizimle kalabileceğini söylemek için yanıp tutuştu. Ama ona verdiğim herhangi bir söze konseyin saygı göstereceğini düşünmeyecek kadar zekiydim. "Hey," dedim, üç dakika içinde üçüncü kez eli saçlarına dolaştığında. "Pizzanın hazırlanması biraz vakit alacak. Gelene kadar bir duş almak ister misin?"

"Duş mu?" Sanki kavramı kelimeyle bağdaştırmaya çalışırcasına bir an kaşlarını çattı ve bir kez daha ne kadar süre vahşi doğada yaşadığını merak ettim. Sonra bu kadar... normal bir şey yapacak olmanın beklentisiyle gözleri parladı. "Evet. Bir duş almak isterim. Ve gerçekten tuvalete gitmem gerek."

Yirmi İki

Kaci'yi en yakındaki banyoya götürmek için koridordan geçirmeye çalıştığımda, kapıdaki nöbetçi yoluma çıkıp odadan çıkmasına izin vermedi. Kaci'nin gözleri, onu içeride tutmak için emir aldığını nazik olmayan şekilde duyurmasıyla panik içinde kocaman açıldı. Böylesi küçük bir karışıklığı tahmin etmediğim için içimden kendime lanet okudum, sonra bu kadar salak birisi olduğu için yüksek sesle nöbetçiye lanet okudum.

“O bir mahkûm değil, konuk!” diye çıkıştım ve konu hakkında bir liderin görüşünü almamı söylediğinde öfkem sadece daha da kabardı. İşi daha kötü hale götüren şey ise onu suçlayamamamdı. Sadece emirleri uyguluyordu.

Kaci'yi sakinleştirmek ve gerçekten istediği takdirde gitmekte serbest olduğuna ikna etmek beş dakikamı aldı. Kaçmasına izin verirsem, özgürlüğüme –belki *hayatıma*– hoşça kal diyebileceğimi tüm bu süre boyunca biliyorum.

Kaci sakinleştğinde, bu defa duş alması için dişi kediye izin sağlayabilecek bir liderin arayışıyla aşağı kata geri koştum.

Babam hâlâ Kaci Dillon hakkında internette araştırma yapan Michael'la birlikte kulübemizdeydi. Calvin Malone yemek masasının başında oturmuş, görünüşte duruşmam hakkındaki notlarına bakıyordu ama ona sormaya zahmet bile etmedim. Malone beni bir

hız treninin yolundan çekecek bir tip değildi ve pek kritik olmayan bir durumda yardımını beklemeyecek kadar akıllıydım.

Şans eseri, tam Paul Blackwell'in koltuğunun karşısına oturduğum ve o yaşlı, cinsiyet ayrımcılığı yapan bunaktan yardım istemek için gururumu yutmaya hazırlandığım sırada amcam ön kapıdan içeri girdi.

Bana muhtemelen önceki olay yüzünden hâlâ kızgın olmasına rağmen, Rick amca yukarıdaki oyuncak askere, bizi rahatsız etmeden bekleyebileceği ikinci kattaki banyoya Kaci'yi götürmem için izin vermesini söyledi. Sonra, aşağı kata inmeden önce, amcam koridorun sonundan gözünü kırptı. Belli ki yeniden arkadaş olmuştuk.

Kaci beni banyoya kadar koridorda takip etti. Saçlarının arkasına saklanmasını ve koluma yapışmasını beklerdim ama başı ve omuzları dik bir şekilde yürüdüğünde şaşırdım. Gördüğüm tek rahatsızlık işareti, ona saldırmak için bekliyor olabilecek birilerini sık sık kontrol edip gözlerini bir o yana bir bu yana çevirmesiydi.

Bu, yalnız kaldığı zamanda çok iyi gelişmiş hayatta kalma içgüdüsüydü ve böylesi dürtülerden onu vazgeçirecek değildim. Onu canlı tutmuşlardı ve hayatta kalma oyununda ağabeyim Ryan'dan onu bir adım öteye koymaya devam edeceklerdi. Ryan'ın kendini koruma fikri, çek defterini açık tutmasını sağlama umutlarıyla an-neme dalkavukluk etmekte. Fakat annem artık onu finansal açıdan desteklemiyordu. Ryan, hazirandan beri bodrumumuzda bir kafeste kilitliydi ve yakın bir zamanda çıkmayacaktı.

Üst kat banyosu ahşap evlerin siyah beyaz resim çerçeveleriyle ve minik, kahverengi plastik çam kozalakları ile geyik boynuzlarıyla süslenmiş duş perdesi kancalarıyla tam bir dağ dekoruna sahipti. Nöbetçiyle birlikte dışarıda beklemeyi önerdim ama Kaci içeri girmemi istedi. Bu kadar uzun süre yalnız kaldıktan sonra sanırım arkadaş –güvenlikten bahsetmiyorum bile– istiyordu. Bu yüzden o

soyunup tuvaleti kullanmak için kulübeye girerken kapının arkasındaki balık şekilli askılığa gözlerimi diktim.

Kıyafetlerini –kıyafetlerimi– katlayıp tezgâhın bir köşesine koydum. Şu anda giymesi için elimizde başka bir şey olmadığından duştan sonra tekrar onları giymek zorunda kalacaktı ama en azından temiz olacaktı.

Tuvaletin sifonu çekildi sonra vahşi doğa temalı duş perdesini açtığı sırada plastik, metale değip tıkradı. Bir süre sonra, plastik duvarlı kulübeye musluktan su fışkırdı. Kaci çığlık attı sonra kendisine güldü. Sesindeki sade memnuniyete gülümsedim. “Tamam, arkanı dönebilirsin.”

Tek kullanımlık jiletlerden, tıraş kreminden, diş fırçalarından ve tezgâhın üstünde dağınıklık eden deneme boyu gargaralardan oluşan bir tepsiyi kenara ittim, sonra ayaklarım sarkarak oturmak için yukarı zıpladım. *Burası kesinlikle bir erkek banyosu.*

Kaci altında kımıldadığında suyun ritmi değişti ve sanki zihnimi okurmuş gibi bir süre sonra konuştu. “Burada pek çok... koku alıyorum.” İlk başta şampuan, sabun ve diş macunundan –bir de belki tuvaletin kenarına her kim sıçrattıysa ona ait idrardan– bahsettiğini düşündüm... ama sonraki sorusu beni düzeltti. “Onlar kim?”

Ah. Kişisel kokular. Diğer erkek kedilerin kokularını alıyordu. Ve böylece başlamak için kıvrandığım muhabbeti açmış oluyordu.

“Liderlerin adamları. Çocukların çoğu bu banyoyu birlikte kullanıyor.” Bana bir karşılık vermesini bekleyerek nefesimi tuttum ama açıkçası ne bekleyeceğime dair bir fikrim yoktu.

Kaci suyun altından çekildi, muhtemelen küvetin ucundaki bir şeye uzanıyordu. Bir süre sonra suyun sıçrama sesi su tekrar teline değdiği için boğulmuştu. Sabun kokusu duyularıma akın etti.

“Lider adamı ne demek?” diye sordu, şimdiye kadar duyduğum en tasasız ses tonuyla. Soruya nerede olduğumuzu sorduğu zamankinden daha fazla önem vermeyerek.

Ama bana göre sorusu çok önemliydi. Nasıl dönüşüm geçireceğini, hatta kelimenin manasını bile bilmiyordu. Bir lider adamının ne anlama geldiğini de bilmiyordu. Bu kavramlar bir Gurur kedisine yabancı kavramlar değildi ve dikkatim tekrar, onun bir serseri olabileceği ihtimaline –ne kadar küçük olursa olsun– odaklandı. Bilgisizliğin başka bir açıklamasını göremiyordum.

“Lider adamları... polis memurları gibidir. Veya askerler gibi. Liderlerini ve Gurur bölgelerini korurlar. Ve her ne pahasına olursa olsun, Gurur sürülerinin dışı kedisini de korurlar tabii.”

Islak kayma sesleri Kaci'nin –ona bir bez vermeyi akıl etmediğim için– çıplak ellerinde sabun köpürttüğünü söylüyordu.

“Dişi kedi...” Sanki tadına bakıyormuş gibi bu kelime dilinin üstünde oyalandı. Ve seslere bakılacak olursa, bunu çirkin bulmamıştı. “Koridorda konuştuğunu duymuştum. Bana böyle demiştin, değil mi?”

“Evet. Sen bir dişi kedisin, ben de öyleyim.” Perdenin içinden onu göremiyordum ama zihnimin insandan daha çok kedi olan bir kısmıyla Kaci'nin hareketsizleştiğini hissettim.

“Sen... *benim gibi misin?*”

“Hem de nasıl.” Yaklaşmakta olduğunu hissettiğim kırılma noktası tarafından harekete geçirilip tezgâhın üstünden kaydım. “Benim kokumu alamıyor musun? Kokularımızdaki benzerliği tespit edemiyor musun?”

Suyun sert şırıltısının altına sessizlik çöktü ve onun derin bir nefes aldığını resmettim kafamda. “Evet. Yapabiliyorum.” Buharın aynayı kapladığı gibi sesini şaşkınlık kaplamıştı. Sonra Kaci en azından tam bir dakika boyunca sessiz kaldı. Kendisini yıkadığı sı-

rada küvetin dibindeki suyun içinde yürüdüğünü duydum. Niha-
yet konuştuğunda, tekrar hareketsizleşti ve taze su sabunu yıkayıp
duruladığında sabun kokusu azaldı. “Biz neyiz?”

Nefesim tıkanı ve sessiz bir teyit içimde yol aldı. Haklıydım.
O bir serseriydi. Ne olduğunu bilmemesinin başka bir yolu yoktu.

Lavabonun önünde buharlanmış aynaya gözlerimi dikerek bak-
tığım sırada, avuçlarımı tezgâhın üstüne dayarken buldum. “Kaci...
biz kedi adamlarız.” Bu kelimenin ağzımdan dökülmesi kulağıma
komik geldi. Ne olduğumu tüm hayatım boyunca biliyordum. Kül-
türümüzde doğmadığı için bunun onun kulağına nasıl geleceğini
sadece hayal edebilirdim. Çünkü bizim kültürümüzde doğmadı-
ğından artık emindim.

Fakat tahmin ettiğimden daha iyi karşıladı. “Kedi adamlar.” Üs-
tünde düşünürken duraksadı, sanki mat plastik bana ne düşündü-
ğünü gösterebilirmiş gibi perdeye baktım. “Filmlerdeki *kurt* adam-
lar gibi ama onların kedi olanları, değil mi?” Cevap vermek için ağ-
zımı açtım ama bitirmemişti. “Mantıklı.” Ve ikinci kez ovalanmak
için tekrar köpük yaptı.

“Öyle mi?” Şaşırmış bir halde, kollarımı göğsümde kavuştur-
muşken tezgâhın üstüne yaslanmak için döndüm, kıyafetlerimin
üstünden kalçama batan formikanın keskin ucunu önemsemedim.

“Evet.” Suyun altından tekrar çekildiği sırada başka bir durak-
sama oldu. “Baksana, şampuanı kullanabilir miyim?”

Omuzlarımı silktim, sonra beni göremediğini hatırladım. “Ta-
bii.” Fakat kime ait olduğuna dair bir fikrim yoktu.

“Şişe bizim gibi kokuyor. Ve bir erkek gibi de.”

Evet, kulağa doğru geliyordu. “Bir erkek kedi kokusu alıyor-
sun... lider adamlarından birisini. Bizim gibi kedi adamlar, ama
erkekler sadece.” Ayrıca pasaklılar, bazen kötü kokuyorlar ve sık-
lıkla çocuk gibiler; tıpkı insan erkekler gibi.

Şişenin kapağını açtığında plastikten ses çıktı. “Koridordaki adam gibi mi?”

“Evet.”

“Ve şu... ormandaki kediler gibi mi?”

Can acıtan bir şaşkınlık sarsıntısı göğsüme saplanırken kalbim durdu. *Ormandaki kediler mi? Serserileri görmüş müydü? Yoksa serserileri arayan bizim çocukları mı görmüştü?*

“Hangi kediler? Ormanda erkek kediler mi gördün?” Nabzım hızlandı ve hararetili bir şekilde bu tip sesleri dinlemeyi henüz öğrenmediğini umdum.

“Birkaç kez.” Odaya sabun gibi temiz ama çok daha ağır, misk kokusu yayıldı. Kesinlikle bir erkek şampuanı. “Ama çoğunlukla onları kokladım ve duydum.”

Hmm. “Koridordaki adam gibi mi kokuyorlardı?” O bir Gurur kedisiydi. “Yoksa daha... farklı mı kokuyorlardı?” Büyük ihtimalle bir Gurur kedisi ile serserinin ne demek olduğunu bilmediğini düşününce, aralarındaki koku farkını nasıl anlatacağımı bilemedim.

“Bilmiyorum. Bir erkek ve bir kedi gibi kokuyorlardı. Fazla yakınlarına gitmemeye çalıştım.”

Zeki kız.

“İlk başta bunların hepsinin, tüm o karanlıkta yürümelerin bir rüya olduğunu düşündüm. Tüm o koşmaların... Ve senin beni bir çeşit kâbustan uyandırmış olduğunu. Ama bu bir rüya değildi, değil mi?” Düşün düzenli sesine rağmen sesinin titrediğini duydum. Kendisini toplamak için biraz durdu. “Hepsi gerçek, değil mi?”

Elim arkamdaki formikanın üstüne tutundu. “Maalesef öyle.”

Bir saniye sonra, su kesildi ve Kaci'nin hayal kırıklığıyla birlikte ani bir sessizlik havaya ağır bir şekilde çöktü. Gerçi hayal kırıklığı, kâbusun gerçek olduğunu öğrendiğinde yaşadığı çaresizliği tarif etmek için fazla hafif bir kelime gibi görünüyordu.

“Bana bir havlu uzatabilir misin?”

“Ah. Evet.” Temiz bir havlu bulmak için banyoya bakındım ama bir koklamayla birlikte askıda asılı duranı es geçmek zorunda kaldım. *Temizimsi* bile değildi. Neyse ki tuvaletin üstündeki dolapta pek çok temiz, katlanmış havlu vardı. Üsttekini silkeledikten sonra yüzüm başka yere çevriliyken duş perdesinin arkasına soktum.

Kacı havluyu tuttu. Kurulandığı sırada ucuz pamuklu kumaş tenine değip hışırdadı. Sonra zayıf, soluk parmakları –şimdi ter-temizlerdi– perdenin kenarında kıvrılınca zayıf, kocaman gözlü, havluya sarınmış bir dişi kedi, genç bir kadından ziyade küçük bir kızı açığa çıkararak perdeyi kenara çekti. Saçları gevşek, kahverengi dalgalardan oluşan kalın bir örtü halinde dirseklerini geçiriyor, onları ıslatan suyun ağırlığına rağmen uçlarda kıvrılmaya çalışıyordu.

Küvetten çıkıp eskimiş, yeşil bir banyo paspasının üstüne adımını attığı sırada ödünç elbise yığınına ona verdim. “Sana yeni kıyafetler alana kadar bunları tekrar giymek zorundasın. Üzgünüm.”

Omuzlarını silkti ve burnunun ucundan bir damla su düştü. “Hey, kürkten daha iyi, değil mi?”

“Bazen. Gerçi kürkün de kendi avantajları var.” Gülümsedim ama yüz ifadesi kuşku ve kafa karışıklığına geçmeden önce kısa bir an korkuyla parlayıp bulutlandı. Yakın bir zamanda kedi formuna geri dönmeye istekli görünmüyordu, düşününce bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi. Ancak dönüşüm geçirmek için çok fazla beklerse bedelini ödeyecekti; önce fiziksel, sonra da akıl sağlığıyla.

Ve işte sen burada devreye giriyorsun, Faythe. Bir kedi adam olarak hayatın nasıl olması gerektiğini ona gösterebilirdim. Kedi formundan korkacak hiçbir şeyi olmadığını, elde edecek çok fazla şeyi olduğunu ona gösterebilirdim. Andrew’a öğretmekte başarısız olduğumu ona öğretebilirdim.

Andrew’u kaybettiğim yerde, onu kurtarabilirdim.

Kaci giyinip havluyu saçlarına sararken arkamı döndüm, sonra odasına kadar ona eşlik ettim. Artık kim olduğunu bildiği için, ön kapıdaki nöbetçiyi görmezden gelmek yerine ona meraklı bir şekilde gözlerini dikip baktı.

“Neden burada duruyor?” diye sordu, kapıyı erkek kedinin yüzüne kapadığım sırada pencerenin önündeki yatağın üstüne kurularak. “Neden beni izlemesi için birisine ihtiyacım var?”

Sempatikle gülümsedim. Liderlerin onun her hareketini izlemesine alışması gerekecekti. Bir dişi kedi için bu hayatın gerçeği idi ve Kaci'nin bir serseri olduğu ortaya çıkarsa konsey hiç kuşkusuz gayretlerini ikiye katlayacaktı. Türünün tek örneği olacaktı, kedi yavruları büyütme için evlenmek yerine üniversiteye giden dişi kediden bile daha tuhaf birisi.

Korkutmadan en iyi nasıl açıklayacağıma karar vermeye çalışırken yatak çarşafını ellerimle burdum. Gerçeği hak ediyordu ve büyük ihtimalle bunu ona verebilecek tek kişi bendim. *Çoğunu*, en azından. “Konsey senin korkup kaçmandan korkuyor. Bir dişi kedinin ormanda yalnız dolaşması güvenli değildir.” Ama bundan daha fazlası vardı ve bir anlık tereddütten sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. “Senin gitmeni aslında istemiyorlar ama tüm sorularını cevaplamadan önce gitmeni *hiç* istemiyorlar,” diye itiraf ettim, kedi adam arkadaşlarımın bencil isteklerinden utanıp biraz kızarak.

Kaci şaşırmış görünmüyordu. “İlk uyandığımda, kapıyı açabilecek olsaydım kaçardım.” Başındaki havluyu açtı ve saçlarını tek omzuna atıp ona bir fırça getirmeyi akıl etmediği için parmaklarıyla taradı.

“Bu çok doğal. Kediler hapsedilmekten nefret ederler ve ben de geçmişte kesinlikle yeteri kadar kaçmışımdır. Muhtemelen senin yerine de kaçmışımdır.” Alaycı bir şekilde sııttım. Kaşları yukarı kalktığı anda dikkatini çektiğimi görebiliyordum.

“Neden kaçtın? Seni de bir odaya mı kilitlediler?” Onu korumak için orada olduğum sürece sanki böyle bir ihtimal uzakmış ve endişelenmeye değmezmiş gibi gözleri büyüdü ve tuhaf, sakın bir korkuyla çevrelendi.

İçten içe korktum. Onu koruyamayacağım çok ama çok fazla şey vardı ve konsey bu çok uzun listenin en başında geliyordu. Ama *denemek* zorundaydım. İnsan dünyasında yetişmiş bir kız, kedi adamlara göre bir kadının nasıl olması gerektiği fikrini kavramayacak veya uymak istemeyecekti. Ve bunu benden daha iyi kimse anlayamazdı.

“Evet, beni pek çok defa kilitlediler,” dedim hâlâ yanıtımı beklediğini fark ettiğimde.

“Neden?”

İç geçirip ağırlığımı iki elimin üstündeyken yatağın üstünde geriye yaslandım. Tüm detayları duymaya hazır değildim. Tüm detayları düşünmeye ben bile hazır değildim. “Karışık bir konu.” Tadını gerçekten çıkarmama izin verilmeyecek bir başka güzel, sonbahar gününe bakmak için pencereye gözlerimi diktim. “Benden istedikleri şeyi yapmak istemedim ve bundan kurtulmanın tek yolunun gitmek olduğunu düşündüm. Bu yüzden kaçtım ama beni buldular ve kilit altında tuttular. Beni güvende tutmak için, elbette.” Son ifade benim kulaklarıma bile zorlama gelmişti.

“Buna inanıyormuşsun gibi çıkmıyor sesin.”

Ses tonu yüzünden, delici ve olması gerekenden daha olgun gözleriyle karşılaşana kadar başımı kaldırdım. “On üç yaşındaki bir kız için sezgilerin oldukça kuvvetli.”

“İngilizce öğretmenim de böyle söylüyor.” Kafası bir an için önüne düştü ve bana tekrar baktığında gözleri şimdiye kadar akıtmayı reddettiği yaşlarla ıslanmıştı. “En azından öyle söylerdi. Okula

gittiğimde. Seninle kalıp Teksas'taki bir okula gidebilir miyim? Yaşadığın yerde?"

Kalbim acıyla atmaya başladı ve sesimin birden konuşamayacak kadar kalınlaştığını hissettim. Buna nasıl yanıt vermeliydim şimdi? Her nerede olacaksa, orada güvende olması için elimden gelenin en iyisini yapardım ama benim yanımda olacağına yemin edemezdim. Veya onu koydukları yeri görmek için hayatta olacağıma bile söz veremezdim. Çünkü cezam resmî olarak duyurulmadan tüm bu idam olayından kurtulmuş olmuyordum.

Ama bunu ona söyleyemezdim.

Yine de gerçeği hak ediyordu. "Bilmiyorum."

Kaci pek çok çocuk gibi, uzun süredir önemli bilgileri almamaya iyice alışmış birisinin sabrıyla üstünkörü cevabımı kabul etti. Odaya evin her yerinden gelen sesleri ortaya çıkaran bir sessizlik çöktü. Mutfaktan, yemek odasından, salondan bölük pörçük sohbet sözleri ve iki farklı yatak odasından banda alınmış dövüş sesleri geliyordu. Bir odada çocuklar kanlı, amaçsız bilgisayar oyunlarından birini oynuyorlardı. Diğerinde *Wolf* filmindeki repliklerinden birini söyleyen Jack Nicholson'ın genizden gelen, belirgin sesini tanıdım.

Ama hepsinin üstünde... ayak sesleri vardı.

Kapıya kendinden emin bir şekilde vurulduktan yaklaşık bir salise sonra pepperoni ve domates sosunun kokusu geldi. Kaci'nin burnunun kıpırdamasından onun da kokuları aldığını anladım. Kapıyı açtığımda Jace'nin kobalt gözleri koridorun loş ışığında bana bakarak parladı ve elinde bir değil iki pizza taşıdığını fark ettim. "Senin de aç olabileceğini düşündüm," dedi yüzümdeki kolay anlaşılır soruya cevaben.

"Teşekkürler." Tabakları ondan aldım ve kapının yanındaki şifonyerin üstüne koydum. Açıkçası, Kaci muhtemelen iki pizzayı

da kendi başına yiyebilirdi ama jestini takdir ettim. Ve yemeği. Ve düşük belli kotunun ceplerinden çıkardığı iki soğuk kolayı.

Kutuları pizzanın yanına, şifonyerin üstüne koydum.

Jace sanki bir sır verecekmiş gibi sırttı. "Baban mahkemeye konuşup senin ben ve Marc'la birlikte kasabaya gitmene izin vermelerini sağladı. Çünkü on üç yaşındaki bir kız için ne alacağımıza dair bir fikrimiz yok. Bir saat içinde hazır ol."

Bir saha gezisi mi? Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Gözlerim kuşkuyla kısıldı. "Karşılığında ne yapmam gerekiyor?"

Gülümsemesi soldu ve Jace yaptığımız her tartışmadan tanıdığım bir kapanma duruşuyla kollarını göğsünde kavuşturdu. "Calvin kaçmadığından emin olmak için kendi adamlarından birisini de gönderiyor."

"Harika." Kızgınlıkla gözlerimi devirdim ve yalnızca gözlerim koridordaki kulak misafiri olan lider adamına geldiğinde durdum. Malone'un adamı hiç kuşkusuz alışveriş gezimizde Marc ile benim söylediğim her şeyi rapor edecekti.

Jace omzunun üstünden baktı. "Nasıl gidiyor?" Fısıldamaya zahmet etmedi; nasılsa Kaci onu duyabiliyordu.

"Güzel ilerliyor aslında." Bakışlarını takip edip Kaci'nin merakını saklamaya teşebbüs etmeden ikimizi seyrederek oturduğu yere baktım. "Ama işin tuhaf yanı hakkımızda hiçbir şey bilmiyor. Tür olarak."

Jace'in kaşları kalktı ve tekrar dişi kediye baktı. Sonra aynı kaşlar çatılıp alnında derin bir iz oluşturdu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Hâlâ bizi seyreden nöbetçiye kaşlarımı çatıp tekrar Jace'in gözlerine baktım. "Bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim."

Yirmi Üç

“O kimdi?” diye sordu Kaci, iki kolumun altına birer tane kutuyu sıkıştırıp pizza tabaklarını almak için tuhaf bir şekilde eğildiğim sırada.

“Gelen Jace Hammond’dı.” Yatağın üzerine eğilerek, dağınık yorganın üstüne iki tabağı da bıraktım ve kolaları yanlarına koydum. “Babamın adamlarından birisi ve ağabeyim Ethan’ın en iyi arkadaşı. Gerçekten iyi bir çocuktur.”

Kaci ilk pizza dilimini ısırdı, sonra küçük eliyle kapayarak ağzında yemek varken konuştu. “Ağabeyin nerede?”

“Ethan mı?” diye sordum ve hâlâ çiğnerken başını salladı. “Evde. Teksas’ta.”

“Onu özleyiyor musun?”

Cevap vermeden önce kendi lokmamı çiğneyip yuttum. “Hayır. Sadece birkaç gündür buradayız ve yakında geri döneceğiz.” Mahkemeden sağ çıkabilirsem. Ve Marc olmadan çiftlikte yaşamaya dayanabilirsem...

Kaci ilk dilimine ait kenarı ağzına itip pencere pervazına dayandı ve kolasını açtı. “O zaman Jace baban için mi çalışıyor?”

“Evet ve babamın ben dâhil daha birçok adamı var, fakat şu anda görevde değilim.”

Dişi kedinin kaşları gülünç bir şekilde havaya kalktı ve bana bakarken koladan büyük bir yudum aldı. "Kızlar da lider adamı olabilir mi?"

Beni görevlendiren kuruma duyduğum kızgınlığa rağmen, içinde yüzeye çıkan küçük gurur karnıcalanmasına engel olamadım. Hizmet ettiğimden daha çok görevden uzaklaştırılmış olsam bile tek kadın lider adamı olmaktan gurur duyuyordum. "Genelde olmaz ama babamın, diğer liderlerin fikirlerinden... *farklı* fikirleri var."

"O zaman büyüyünce ben de bir lider adamı olabilir miyim?"

Sonraki dilimin yarısını bir seferde ağzına sokunca gülümse-dim. "Sanırım bu babana bağlı."

Kacı dondu, kara halkalarla çevrilmiş gözlerinin altındaki yanakları çökmüştü. Sonra hızlıca lokmasını bitirdi ve bana kaşlarını çattı. "Babamın bununla ne ilgisi var?"

Ah, kahretsin. Babasını unutmuştum. "Yani... biliyorsun işte, liderin demek istemiştin."

"Ah." Başka bir ısırtık daha aldı ve ben de aynısı yaparken düşünceli bir sessizlikte çignedi. "Liderim kim?"

Kolamdan aldığım ilk yudumumla boğuluyordum ve burnum genzime kaçan küçük parçadan dolayı hâlâ yanarken kolayı zorla yuttum. Kendime geldiğimde ona şaşkınlık içinde baktım. "Bizim hakkımızda gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Ciddiyetle başını iki yana sallayıp tabağının üstüne eğildi.

Jace'e söylediğim şeye rağmen, o zamana kadar bir yanım Kacı'nın içinde bir yerlerde ne olduğumuzu ve işlerin nasıl yürüdüğünü bildiğine ikna olmuştu. Yeterli hatırlatıcı ve zamanla toparlanabilecek bir çeşit hafıza kaybı yaşadığına. Ama şimdi yüzüne, üst dudağına bulaşmış pizza sosuna ve gözlerinin derinliklerindeki anlamazlığa bakmak, ormanda öğrendiklerinin ötesinde başka bir şey hakikaten bilmediğini gösteriyordu.

Üçüncü dilimimin yenmemiş kısmını tekrar tabağa bıraktım. Gözlerine dikkatli bir şekilde bakarak dik oturdum. “Kaci, sana birkaç soru sormak zorundayım ve bazıları oldukça garip gelebilir.”

Daha önce kedi formundayken yaptığı gibi başını bir tarafa yatırdı. “Ormanın içinde bir panter gibi koşup sonra tekrar insan formuna dönmekten daha mı garip?”

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Tamam, haklısın. Ama sen bir panter değilsin. Gerçekte böyle bir tür yok.”

“Yok mu?” diye sordu ağzında başka bir lokma varken. Kafasının karışmasına sempatiyle gülümseyerek başımı iki yana salladım. “O zaman hayvanat bahçesindeki şu siyah kediler ne? Ayrıca insan olmadığımızda biz neyiz?”

Kahretsin. En başından başlamam gerekecekti. “Eğer bir hayvanat bahçesinde bir siyah kedi gördüysen, bu normalde sahip olması gereken pigmentlerden daha koyu renkli olan bir jaguar ya da leopardır. Buna deri ve dokulardaki renk maddesi fazlalığı denir. Ama biz ne jaguarız ne de leoparız. Biz sadece... biziz. Dr. Carver’a göre hem insan hem de kedi olan bir türümüz var.” Ne kadarını hatırladığını merak ederek durdum. “Dün gece tırmaladığın adam var ya? Onu hatırlıyor musun?”

“Evet. Bunun için üzgünüm.” Utançla kızardı.

“Endişelenme. O iyi. Her neyse, Dr. Carver Batı Kıyısı bölgesinde genetik bilimci olan bir erkek kedi tanıyor ve üç teorisi var...” Ne olduğumuzu bilmiyorsa teknik özellikleri asla anlamayacağını fark ederek durdum. Hey, teknik özellikleri ben bile anlamıyordum. “Boş ver.”

Kaci ağzındaki lokmayla gülümsedi, sonra kolasından aldığı başka bir yudumla lokmasını yuttu. “Pekâlâ, bana ne soracaktın?”

Ah, evet. “Ailen hakkında bir şeyler bilmem gerekiyor. Aslında bütün ailen hakkında.”

Tahmin ettiğim gibi, tüm vücudu katılaştı, gülümsemesi daha çok yüz buruşturma gibi gözüken bir neşe taklidiyle dondu. “Neden?”

“Çünkü sahip olduğun her şeyi onlardan miras aldın. Genetik olarak.”

Yeşil-kahve gözleri ani bir kavrayışla parladı ve yüzü gevşedi. “Babamın saçlarını ve annemin parmaklarını almam gibi bir şeyden bahsediyorsun, değil mi?” Başımı salladım ve dudağının bir köşesi minik, küçük bir tebessümle yukarı kıvrıldı. “Ama bunu onlardan almadım.” Kolları “bu” derken etrafındaki her şeyle birlikte tanımlamak istercesine yanlara açıldı ve kedi halinden bahsettiğini anladım. “Onlarda bu yoktu.”

Hızla nefesimi bıraktım ve ancak o zaman nefesimi tuttuğumun farkına vardım. “Emin misin?” Beklentiyle öne eğildim. Zavalı kıza ailesinin türünden emin olup olmadığını sormanın ne kadar saçma olduğunun tamamen bilincindeydim. “Baban bir lider ve annen de bir anne kedi değil miydi?”

“Bana bunu daha önce de sordun. Anne kedi nedir?”

“Doğum yapmış bir dişi kedi. Anne olan bir kedi.” Bana göre alakasız bir soru olan şeyi açıklığa kavuşturmak istermiş gibi başımı salladım. “Peki ya ağabeylerin? Onların dönüşüm geçirdiklerini de mi hiç görmedin? Herhangi birinin?”

Kaci kaşlarını çatı, son dilim pizzası o an için tabağında unutulmuş duruyordu. “Hiç ağabeyim olmadı. Sadece bir ablam var.”

Yüzümdeki kan çekilince yanaklarım buz kesti. “Bir ablan mı var?” Bu kavram beynimin alamayacağı kadar garipti. Elbette ağabeylerimin bir kız kardeşi vardı... ben tabii ki. Ve diğer Gurur sürülerinde doğan erkek kedilerin de kız kardeşleri vardı. Ama hiçbir zaman ablası olan bir dişi kediyle karşılaşmamıştım, çünkü bir anne kedinin, dişi kedi doğurması o kadar çok deneme sonrasında

olurdu ki değerli kız bebek, sonuncu bebek olurdu. Bu yüzden pek çok çocuğun en küçükleri biz olurduk.

Soruma yanıt olarak Kaci başıyla onayladı, gözleri kuşkusuz benimkiler kadar kocaman açılmıştı. Besbelli ona göre ömrü boyunca sahip olduğu bir gerçeğe karşı duyduğum tepkime şaşırıyordu.

“Pekâlâ, anladığımdan emin olayım.” Dişi bir serserinin varlığını ispatlamaya bu kadar yakın olduğumun bilinciyle kollarımın üstünde oluşan tomurcukları ovuşturarak derin bir nefes aldım. “Ailen kedi adam değildi ve senin hiç erkek kardeşin yok. Annen aslında *hiç erkek çocuk* doğurmadı. Değil mi?”

Tekrar başıyla onayladı, kuşkuculuğumun derinliğinden açıkça afallamıştı. “Ve bir ablan var.”

Yüzünde, gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştiren bir acı belirdi. “Vardı.” Kaci’nin başı önüne düştü. Kalan pizza dilimini ilgisizce dürterken gözlerini tabağına dikti. “İsmi Charity’ydi. O... öldü.”

Anne babasıyla birlikte... Duyduğu acı bu kadarını bariz bir şekilde ifade ediyordu. Ashında, şu anda önümde oturan dişi kediye enfeksiyon bulaştığı sırada ölmüşlerdi büyük olasılıkla. Bir mucize eseri sadece saldırıdan değil, kedi formunda sıkışıp kalmaktan ve evinden kilometrelerce uzakta kendi başına geçirdiği haftalardan da sağ çıkmayı başaran bir dişi kediymi.

“Çok üzgünüm, Kaci.”

“Ben de.”

Bundan sonra çiçekli çarşafı gözlerini dikip amaçsızca bir zambağı takip ederken, ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra son dilim pizzasını aldı ve ısırıldı. Ben de bunu devam etmeye hazır olduğuna dair bir işaret olarak aldım.

“Kaci, ailen saldırıya uğradığında... sen tırmalandın mı? Veya ısırıldın mı?”

“Ne?” diye sordu, hâlâ çiğnerken. Gözle görülecek şekilde yutkunup soru sorarcasına bana baktı. “Ne tarafından tırmalandım veya ısırıldım mı?”

Tabağımı –yarısı hâlâ pizza doluydu– onunkinin üstüne koydum ve geri kalanını alması için işaret ederek tabakları ona doğru ittim. Teşekkür edencesine başını salladı ve başka bir dilim aldı. “Bizden biri tarafından. Kedi formunda. Aileni öldüren kedi tarafından tırmalandın ya da ısırıldın mı?”

Aşikâr bir şaşkınlık tıpkı bir kara tahtanın üzerinden tebeşiri silercesine, yüzünü diğer tüm ifadelerden temizledi. Gözlerinde gerçeği gördüm ve tahminimin iyi bir tahmin olduğunu anladım. Ailesi bir kedi adam tarafından öldürülmüştü.

Fakat yine de başını inkâr edencesine salladı. “Hayır. Tırmanmadım. Isırılmadım.”

Kaşlarımı çattım. Kendisine enfeksiyon bulaştıran saldırıya ilişkin hafızasının silinmesi bir serseri için alışılmamış şey değildi. Çünkü daha sonra yakalanılan kedi tırmığı hastalığı onu genel olarak uzunca bir süre çok hasta hale getirirdi. Saldırını –veya saldırıganı– hatırlamasını beklemek zavalı kızdan çok fazla şey istemektir.

Ama battaniyeyle sarmadan önce vücudunun büyük kısmına göz atmıştım. Ne tırmık izi ne de iyileşmiş ısırıklar görmüştüm.

Fakat bu bir şey ifade etmezdi. Bunu en iyi ben biliyordum. Dişlerimi hafifçe kulağında gezdirip Andrew’a enfeksiyon bulaştırmıştım. Yara hiç de görünür değildi ve aylar sonrasına kadar onun enfeksiyon kaptığına dair hiçbir fikrim yoktu. Teorik olarak, aynıının Kaci’ye olması mümkündü. Ancak bildiğim kadarıyla insan formundayken birisine enfeksiyon bulaştırmak için gerekli kısmi dönüşümü benden başka kimse hâlâ başaramamıştı.

Ve sonra varlığını dahi bilmediği kısmen dönüşüm geçirmiş bir kedi adamı bırakın, herhangi bir kişiyle böylesi samimi bir temasa girmeyecek kadar küçük olduğu gerçeği de vardı.

“Kaci, çok dikkatli bir şekilde düşün.” Boş kola kutumu, artık vücut ısımdan ısınmış alüminyum avuçları arasında döndürdüm. “Isırılmadığına veya tırmalanmadığına emin misin? Düşüneyken, nereden geldiğini hatırlamadığın herhangi bir yara veya iz gördün mü? Açıklık getiremeyeceğin herhangi bir şey?”

“Hayır.” Tereddüt bile etmedi. “Kalçalarım şu anda biraz çirkın ve kaburgalarımı görebiliyorum. Ve elimin üstünde çok iğrenç bir yara var.” İncelemem için yaralı avucunu uzattı. “Ama hepsi bu. El ve ayak tırnaklarımdan gerçekten çok uzun olması dışında diğer her şey aynı.”

Dalgın dalgın başımla onayladım; sırtında, görüp hissedemeyeceği küçük bir pençe izi olduğuna yarı yarıya ikna olmuştum. Ailesinden hiç kimse kedi adam değilse, bizden birisi olabilmesi için başka bir açıklama yoktu.

Koridordan kapıya vuruldu ve yüreğim ağzıma gelmiş bir halde neredeyse yataktan sıçradım. Sorularına ve Kaci'nin yanıtlarına dikkatimi o kadar vermiştim ki kimsenin yaklaştığını duymamıştım.

“Faythe?”

Marc. Nabzım hızlandı ve beni seyrettiği sırada Kaci'nin merakla kaşlarının kavislenmesini görmezden gelmeye çalışıp kızardım.

Marc tekrar kapıyı çaldı. “Gitmeye hazır mısınız?” Sesi gergin geliyordu, telaşla kapıya baktım. *Elbette endişeli. Son on beş yıldır bildiği tek aile tarafından daha yeni kapı dışarı edildi.*

“Evet. Sadece bir dakika.” Beni duyabileceğini bildiğim için bağırarakla uğraşmadım. Son birkaç dakikadır söylediğimiz her şeyi muhtemelen duymuş olan koridordaki nöbetçi gibi. Duymuş olmasını umdum. Böylece konuşmamızı tekrar etmek zorunda kalmazdım.

“O kim?” diye sordu, pizzanın son diliminin ucundan ısırır. Ken bana bakıp sırttan Kaci.

“Marc Ramos.”

“O da baban için mi çalışıyor?”

Dökülmek üzere olan yaşları engelleyerek gözlerini kapadım. “Çalışıyordu.”

“Ondan hoşlanıyorsun.” İfadesinde tuhaf bir masumiyet vardı, sanki beni ve Marc’ı sınıfla spor salonu arasındaki koridorda birbirimize yazdığımız notları verirken hayal ediyormuş gibiydi; besbelli erkeklerle kendi tecrübesinin bir uzantısıydı bu. Kaci’nin utangaç gülümsemesi ve ses tonu erkek kedilerle uğraşmayı reddetmesi konusunda beni rahatlattı. Bir erkekle son zamanlarda kötü bir tecrübesi olmuş olsaydı, benimle şakalaşırken bu kadar tatlı bir şekilde kızaramazdı.

Dr. Carver ve Malone’dan onları tanımadığı için ürkmüştü. Trajik herhangi bir olay yüzünden değil. *Tanrı’ya şükürler olsun.*

“Evet. Ondan çok hoşlanıyorum.” Kasvetli gerçeklerin bir kısmına önceden kulak misafiri olmuş olsa bile kız kıza muhabbetimizi mahvetmek için bir sebep görmeyerek gülümsedim. “Marc’la birlikte sana birkaç parça kıyafet almak için kasabaya gidiyoruz. Kıyafetler, ayakkabılar ve diğer gerekli şeyler. Kaç numara ayakkabı giyiyardın?” Diğer bedenlerini tahmin edebileceğimden emindim.

“Otuz yedi.”

“Teşekkürler. Birazdan döneriz. İstersen herkese seni rahat bırakmalarını söylerim. Ama Dr. Carver içeri girmek isterse, lütfen ona nazik davran. Sen uyurken elini tedavi eden oydu ve iyi hissettiğinden emin olmak için seni kontrol etmek isteyebilir. Tamam mı?”

Yavaşça başıyla onayladı ve ben de biraz rahatladım. “İyi birisidir,” dedim. “Seni incitmeyeceğine söz veririm.”

“Tamam.” Üst üste yığılmış tabakların üstüne kola kutularını koyarak ayağa kalktığım sırada Kaci dizlerini göğsüne çekti.

“Benimle konuştuğun için teşekkürler. Geri geldiğimde, sen de istersen, aşağı inip geri kalanlarımızla akşam yemeği yemen çok hoşuma gider.”

“Belki...” Kapiya doğru geri gittiğimde bakışları beni takip etti. “Ama sana bağırın adamla olmaz. Sen yokken içeri giren. Onunla birlikte yemek istemiyorum.”

Malone. “Ben de onunla birlikte yemek istemiyorum,” dedim ve gülümsedi. Ona sormayı unuttuğum soru aklıma geldiğinde boş-taki elim kapı kolundaydı. “Kaci, nerelisin?”

“Cranbrook.” Kafam karışmış gibi görünüyor olmalıydım çünkü coğrafi bilgisizliğime yardım etmek için detay verdi. “Amerika sınırından yaklaşık bir saat mesafede. Kanada’nın güneydoğusunda.”

Hah. İki gün içinde iki Kanadalı serseri. *Böyle bir şey olması ihtimali nedir?*

Ama sonra bu ihtimalin onları çiftlikte görme ihtimalimize göre Montana’da çok daha fazla olduğunu fark ettim. Kulübeler Kanada sınırına yüz elli kilometrelik mesafedeydi.

Kaci’nin burnu endişeyle kıvrıldı. “Sanırım sınırı kanuna aykırı bir şekilde geçtim. Bunun için başım belaya girecek mi?”

Şu anda önünde endişelenecek o kadar şey varken sınır dışı edilmekten korkmasını komik bularak gülümsedim. “Bir problem olacağını sanmam.”

Yatak odası kapısını arkamdan kapadığım sırada Marc’ın gözleri benimkilerin içine işledi. “Birkaç saat önce destek çağırdılar,” diye fısıldadı, koridorda ilerlerken tabakları benden alarak. “Ethan ve Parker ile Malone’un adamlarından iki kişi daha. Ayrıca, Blackwell Colin’in yerine her kimi getiriyorsa.”

“Şahane.” Sağlam lider adamlarımızın sayısı azalıyordu ve hâlâ serseri grubunu bulmamız gerekiyordu, bu yüzden kesinlikle fazladan pençeler işimize yarardı. Ama en sonunda kararım yüksek sesle ilan edilirken etrafta daha kalabalık bir izleyici grubu bulunacak olmasından hoşlanmıyordum.

Aşağı katta, boş kutuları çöpe attım ve tabaklarımızı lavaboya koydum, sonra ön kapıdan çıkarken Malone ve Blackwell'i tümüyle görmezden gelip Marc'i takip ettim. Jace ve Malone'un adamı bizi verandada bekliyordu ve Jace'in işaret parmağında, Hertz yazan bir süse takılmış, bir dizi anahtar sallanıyordu.

Bir ayağımı tahta zemine atmıştım ki Michael bana seslendi. Kulübemizden bize doğru koşturarak geldiğini gördüm. “Ne oldu?” diye sordum, arabanın üstünden ona bakarak.

“Son üç saatimi internette dışı kedini arayarak harcadım. Ülkenin batısında hiçbir yerde o isimli, yaşına ve fiziksel tarifine uygun bir kız yok. İsmi hakkında yalan söylemiş olma ihtimali var mı?”

“Hayır.” Marc'ın yanına kaydım ve arabanın kapısını çekip kapadım, sonra Jace motoru çalıştırırken kolu çevirerek camı aşağı indirdim. Kaci hakkında inanmakta güçlük çektiğim çok şey vardı ama ismi bunlardan biri değildi. “Kanadalı. Cranbrook, İngiliz Kolombiyası'ndan. Ve ismini büyük ihtimalle yanlış yazıyorsun.”

Michael başını inatçı bir şekilde sallayıp Jace çakıllı araba yolundan geri çıkmaya başlarken arabanın önünden dolaştı. “K-A-S-E-Y ve C-A-S-E-Y şeklinde denedim.”

“K-A-C-I olacak. Ve sanırım Dillon iki L ile yazılıyor. Tekrar dene.” Bunu söyleyerek camı yukarı çevirdim ve hızla Marc'ın yanına sokulup Jace araba yolundan çıkana kadar dikiz aynasından ağabeyimi seyrettim.

Kasabada, makul fiyatlı bir alışveriş merkezi bulduk. Bir saatte kısa sürede, Kaci için bir haftalık kıyafet, ayakkabı ve banyo

malzemesi almıştık. Ve turumuz kısa sürse de, mağazaya yapılan gezi –bir refakatçi eşliğinde bile olsa– moralimi düzeltme konusunda harikalar yarattı. Bunun en basit sebebi, etrafımda aldığım her nefesin son nefesim olabileceğini hatırlatan herhangi bir lider olmamasıydı.

Buna ilaveten, kim olduğumu veya ne yaptığımı bir nebze umursamayan bu kadar çok insanla çevrelenmiş olmak kesinlikle keyif vericiydi. Okuldaki son günümünden beri böylesi bir özgürlük ve tanınmazlık duygusu hissetmemiştim ve yakın zamanda tekrar hissetmem de pek muhtemel değildi.

Kulübede, Marc torbaları Kaci'nin odasına çıkarmamda bana yardım etti, sonra ona cana yakın bir gülümseme atıp geri çekildi. Kaci gülümsemesine karşılık verdi ve bir daha asla göremeyeceği tek erkek kediye açıkça ısınmakta olduğundan sinirimden bir anlığına bozulmasına engel olamadım.

Marc odadan çıktığında, Kaci iştahıyla yarışabilecek bir heveslilikle alışveriş torbalarına daldı. Boş yatağın üstüne kıyafetleri yayıp üstleri ve altları tekrar tekrar eşleştirirken dışarıdan gelen bir ses beni yatağının üstündeki pencereye çekti.

“Büyükbaba! Onu bulduk!”

Aşağı, çimenliğe baktım ve Paul Blackwell'in torunu Nate'in iki kolunda tuhaf bir biçimde katı, kürklü, siyah bir şekil tutarak tanımadığım başka bir lider adamının yanında ölü yaprakların üstünde yürüdüğünü gördüm.

Azıcık deneyimim varsa, bu bir ceset.

Yirmi Dört

Kaci yanımdaki yatağa oturdu ve pencereden bakmak için döndü ama vücudumla görüş alanını kapadım. “Hey, neden bu kıyafetlerden birkaçını denemiyorsun? Nasıl göründüklerine bakmak için birazdan geri geleceğim.”

“Neden? Ne oldu?” Omzumun üstünden bakmak için ayağa kalkarak kaşlarını çattı. Neyse ki Nate ve ortağı çoktan buldukla-rını arkaya, Kaci’nin odasından görülemeyecek bir yere taşımışlardı.

“Emin değilim. Umarım önemli bir şey değildir.” Tam bana güvenmeye başlamışken ona yalan söyleyemezdim. Ama ona tüm gerçeği de söyleyemezdim. Tüm gerçeği henüz bilmiyordum da. “Hemen dönerim. Tamam mı?”

İsteksizce başıyla onayladı ve merakına rağmen görevli nöbet-çiye tek kelime etmeden koridora çıktım.

Aşağı kata indiğimde salon bomboştu bu yüzden mutfağa koş-turup arka kapıdan, erkek kediler ile dört liderin de aralarında ol-duğu bir grubun arka veranda ve kulübenin arka duvarı tarafın-dan oluşturulmuş büyük gölgeli köşede toplandıkları yere çıktım. Kıyafetlerimin altında tüylerim anında diken diken oldu ve nefesim ağzımdan cılız, beyaz bulutlar halinde çıktı.

“Ah, kahretsin!” diye fısıldadı birisi ve kimse liderlerin önünde kullandığı dilden dolayı suçlu erkek kediyi azarlamadı. Bu iyi ola-

mazdı. Kalabalığın içinden dirseklerimle kendime yol açmaya çalıştım ama annesinin memesine ulaşmaya çalışan en çelimsiz yavru gibi geriye itildim.

“Kokuyu alıyor musun?” diye sordu Jace ve Marc başıyla onayladı.

“Kımıldayın!” diye emrettim ve buna hiçbir tepki gelmeyince, Jace’i gömleğinin üstünden çimdikledim.

“Ah!” diye tersledi ama solundaki adamı ittim, sonra kendime yer açmak için hareket ettim.

Kapanmadan önce dar boşluğun içine adımımı attım ve bakışlarım anında yerde ayaklarımın dibinde yatan kediye gitti. Kedide bir terslik vardı –ölü olması gerçeğinin dışında– ve ne olduğunu anlamam için bir saniye geçti. Serserinin sol arka ayağı yoktu. Sadece patisi değil, dizinden aşağıda hiçbir şey yoktu.

Vay canına! Nate ve ortağı balayına çıkan kayıp yürüyüşçüyü bulmuşlardı ve adam ölmüştü fakat bir kedi adamdı. Sadece ormandaki serserilerin saldırısına uğramakla kalmamış, kendisine *enfeksiyon* da bulaştırılmıştı.

“Onu bulduğunuzda ölü olduğunu varsayıyorum?” diye sordu amcam ve tüm gözler kalabalıkta, karşımda duran Nate ve ortağına çevrildi.

“Evet.” Nate ellerinin içini ya gerginlikten ya da heyecandan kotuna sildi. “Tam olarak şu anda durduğu gibi duruyordu, sadece sanki ölmek için oraya girmiş gibi bir çalı kümesinin altına yarı yarıya sokulmuştu.”

“Bariz bir berelenme görmüyorum,” dedi babam. “Danny, sen ne düşünüyorsun?”

Dr. Carver ceset ile pek çok tozlu yürüyüş botunun arasına diz çöktü ve zavallı Bob Tindale için hızlı bir muayeneye başladı. “Pekâlâ, vücudu hâlâ katı ve havaların son birkaç gündür olduğu kadar soğuk, ölümünün üzerinden yirmi dört saatten fazla geçme-

diğini söyleyebilirim. Bu da enfeksiyonun kaynağı gibi gözüküyor.” Serserinin karnındaki kürkü ayırıp bir kesiği açığa çıkardı. Kesikler öyle iltihaplanmış, öyle irin toplamıştı ki iki mi yoksa üç kesik mi olduğunu anlayamadım. Ya da dört. “Ve yaralar ile diğer bariz berelenmelerin eksikliğinden en iyi tahminim, kedi tırmığı hastalığından ölmüş olması.”

“Öyleyse, doğal sebepler mi?” dedi Jace, ellerini ceplerine sokarak.

“Bir anlamda.” Carver kaşlarını önce Jace’e sonra bana bakarak çatınca gerildim. “Teknik olarak öldürülmemiş ama bunun gibi örneklerde enfeksiyonu bulaştırma suçlamamakta zorlanırım. Çoğu olayda, en azından.” Doktor kaşlarını bana bakıp kaldırdı, sonra başını cesede doğru kıpırdatıp sessiz bir şekilde yürüyüşünün yeni serseri kokusundan sonsuza kadar ayrılamayacak olan enfeksiyonu bulaştıran kedinin kokusunu almamı işaret etti.

Ah, hayır. *Bu iyiye işaret değildi.*

Carver’ın yanına çömeldim ve Bay Tindale’in yaralarını otuz santim öteden kokladım. Ama bu kadar, ne demek istediğini anlamam için yeterince yakın bir mesafeydi.

Kaci.

Gerçek, içimde bir şimşek gibi çaktı ve soğuk zemine kalça üstü düştüm. Göz kapaklarım kapanıp inanmak istemediğim kanıta bir anlam yüklemeye çalışırken beni aşırı duyu yüklemesinden kordular. Eğer üstümde kürküm olsaydı şu anda diken diken olurdu.

Hayır. O yapmış olamaz. Ama gerçeği ne kadar inkâr etmek istersem isteyeyim, biliyordum. Kaci’nin kokusu, engelli serserinininkine işlemişti. Ve serserinin bu kokuyu başka bir şekilde edinmesinin yolu yoktu.

Kollarımı kasım soğuşundan ziyade içimden gelen bir uyuşukluğ defetmeye çalışarak tişörtümün üstünden ovaladım. Soğuk yüzünden burnum aktı ve silmek için cebimden bir mendil çıkardım.

“Faythe...” diye başladı babamı ama o bitiremeden ayağa kalkıp cesetten geri geri uzaklaştım.

“Hayır.” Başım inkâr içinde iki yana sallanıyordu. Marc bana uzandı ama elinden kurtuldum. “Hayır,” diye tekrarlardım daha kararlı bir şekilde. Mendili cebime geri iterken, küçük kalabalığın içinden kendime yol açmak için döndün. “Bir hata var. Bunu yapmaz.”

“Kasıtlı olarak yapmaz,” diye kabul etti babam ve grubun dikkatinin ölü yürüyüşçüden bana kaydığını hissettim. “Başından çok fazla şey geçti ve muhtemelen ne yaptığına dair bir fikri yoktu.”

“Yoktu.” Tekrar onlara bakmak için döndüm ve liderime bakarken gözlerim büyüdü. “Kaci nasıl geri dönüşüm geçireceğini bile bilmiyordu. Ona neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve aklı yerinde değildi. Bundan dolayı onu sorumlu tutamazsınız.”

Henüz kış için güneye uçmamış birkaç kuşun titrek sesi dışında etrafıma sessizlik çöktü. Babamın bakışları boğucuydu, o birkaç saniye sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Nihayet konuştuğunda, ciddi sözleri beni hiç rahatlatmadı. “Gidip onunla konuş. Neler olduğunu öğren, sonra ne yapacağımıza karar veririz.”

Yeterince mantıklıydı. Kaci'ye sorardım ve o da bana bunun korkunç bir kaza olduğunu söylerdi. Konseye rapor ederdim ve cesedi gömüp karışıklığı ortadan kaldırırlar ve ne yaptığını şüphesiz ki bilmeyen Kaci'yi affederlerdi. Zavallı yürüyüşçü ve hâlâ kayıp olan karısı hakkında çok kötü hissediyordum ama adam ölmüştü... muhtemelen karısı da. Onlar için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama dişi kedi hayattaydı ve yardımımıza ihtiyacı vardı. Ve korumama. Ona yardım etmezsem ne çeşit bir lider adamı olurum?

“Bir saat.” Rick amca lider arkadaşlarına onaylamaları için baktı ve her biri sessizce kafasını salladı. “Verilecek kararlarımız ve yapacak işlerimiz var.”

“Pekâlâ.” İyimserliğimin gücünü azaltan şaşkınlık sisini ve kafa karışıklığını dağıtmak için gözlerimi kırpıttım.

Yukarı kata çıkarken, zavallı, kayıp kedi yavrusuna duyduğum korkudan ziyade dehşet, dizlerime kadar gelen bir su birikintisinde yürüyormuşum gibi adımlarımı yavaşlattı. Ve gerçekten, korku da en az su kadar aşması zor bir engeldi... ve bu durumda, ciddi ölçüde daha soğuk ve daha hissizleştiriciydi.

Koridorun sonunda, nöbetçiye aldırmadan Kaci'nin kapısını tıklattım. “Faythe?” diye sordu öteki taraftan ve ziyaret amacıma rağmen gülümsedim. Ya ayak seslerime alışmaya başlamıştı ya da havayı şöyle bir koklamasının kapıdaki kim olduğunu ona söyleyeceğini keşfetmişti.

“Evet, benim. Gelebilir miyim?”

Yumuşak adım sesleri yaklaştı ve kapı açılıp çok az tanıdığım genç bir kızı açığa çıkardı. Kaci taba rengi yürüyüş çizimleri, ince, taşlanmış bir kot ve ilk bakışta seveceğini bildiğim yumuşak, pembe bir kazak giyiyordu. Fırçayı ve tokaları bulmuştu ve saçlarını uzun, kalın bir örgü halinde başının bir tarafından örmüştü. Saçları neredeyse beline geliyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu ben kapıyı arkamdan kaparken. “Burada hiç ayna yok. Banyodakine gidip bakabilir miyim?”

“Elbette. Ama birkaç dakika içinde.”

Alnı hayal kırıklığıyla kırıştı. Sonra yüz hatları yumuşadı ve elimi –ilk gönüllü fiziksel teması– tutup beni tüm kıyafetlerini yadığı yatağa çekti. “En çok bunu sevdim.” Elini giydiği kazağın kolunda gezdirdi. “Ama bunu da seviyorum. Ve şu mor üst var ya? Bunun gibi bir şey evimde...”

Sesi, gergin bir sessizlikle kesildi ve bakışları yere çevrildi. Ailesi ve lider adamları olmadan, bir ablayla geçen bir ev hayatının nasıl olduğu hakkında daha fazla şey dinlemeye hevesliydim ama şu anda bu soruların sırası değildi. Bu sabaha kadar kendisinin bir kedi adamı olduğunu bile bilmeyen bir kızın nasıl ve neden en ciddi kanunlarımızdan birini çiğnediğini anlamam için kırk beş dakikam vardı.

Belanın içine benden daha hızlı ve daha derinlemesine girebilen tanıdığım tek kız oydu. Kaci beni büyülüyordu. Ve oldukça endişelendiriyordu.

“Kaci?”

“Hımm?” Kaci gözlerini benden kaçırıp başka bir kottan etiket koparıırken kot hışırdadı ve plastik bir pıt sesi geldi.

Yatağın ayak ucuna oturdum ve yeni deri ceketini kucağıma çektim. “Çok... ciddi bir şey hakkında konuşmamız lazım.”

Uyup uymadığını görmek için kotu beline tutarken sonunda bana baktı. “Şu pantolonun içinde çok salak görünüyorsun tarzı ciddi bir şey mi, yoksa ölümcül bir kansere yakalandın gibi ciddi mi?”

Cesaretinden tekrar etkilenererek gülümsedim. “Daha çok, 8 kasım akşamı neredeydin türünden...”

“Ne?” Kaci şaşkınlıkla kaşlarını çatı ve kot ellerinden kaydı. Sonra yüz ifadesi gevşedi ve kolları yanlarına düştü. “Öldürdüğün şu çocuk hakkında mı?”

“Ne?” Elim ceketinin kolunu kavradı. “Bunu nereden duydun?”

Hafifçe kızarak omuzlarını silkti. “Sen alışverişteyken herkesin tek konuştuğu buydu. Onları duvarların ve döşemelerin arasından duyabiliyordum. Ve havalandırma deliklerinden.”

Her şeye rağmen meraklanarak, soru sorarcasına kaşlarını kaldırdım. “Ne söylediler?”

“Yalnızca bir adamı öldürdüğünü.” Tereddüt etti, sonra sanki birden cevap almayı hak ettiğine karar vermiş gibi cesaretle gözlerine baktı. “Öldürdün mü?”

Hımm, evet. Sorun şu ki hangi “adam”dan bahsettiğinden tam olarak emin değildim. Yazın boğazını parçaladığım Eric mi? Yoksa on ay önce bir ağırlıkla kafatasını ezdiğim Luiz mi? Veya belki de kırk sekiz kısa saat önce kendisine et tokmağıyla vurduğum serseri mi?

Sonuncusu uygun bir ihtimal olmasına rağmen, en olası şüpheli dağdaki minik tatilimizin nedeni olan Andrew’du.

“Evet.” Ciddi bir migrenin başladığını hissettiğimi bile fark etmeden elimi alnıma götürüp ovaladım. “Ama nefsi müdafaaydı. Başka seçeneğim yoktu.”

Kaci bana bakarak karşı yatağın üstüne oturdu. “Sana inanmıyorlar.”

Bu bir soru değildi, bu yüzden başımı sallayıp kabul ettim. “Söylediğim hiçbir şeye asla inanmıyorlar,” diye mırıldandım.

“Peki... kimi öldürdün?” Kaci arkasını dönüp kalktı ve pembe kazağını sanki cevabım özel defilesini kesmeye yetecek kadar önemli değilmiş gibi başından çıkardı. Ama buna inanmayacak kadar akıllıydım. Zayıf sırtı gergindi, hareketleri gevşek olamayacak kadar katıydı. Benim yanıtlım ona, onunkilerin bana geleceği kadar önemli geliyordu. Bana güvenebileceğini bilmesi gerekiyordu. Soğukkanlı bir katil olmadığımı.

İç geçirdim ve ellerimi kucağımda kavuşturdum. “Üniversiteden tanıdığım birisini öldürdüm. Öldürmeseydim, o beni öldürecek ve şu anda burada seninle konuşuyor olamayacaktım.”

Kaci kollarını ipeksi bir kırmızı bluzun içinden geçirirken bunu değerlendirdi. Sonra bana bakmak için döndü. “Hiç bunu düşünüdüğün oluyor mu?”

"Onu öldürmemi mi?" diye sordum ve ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Düşünmemeye çalışıyorum ama bazen..." *Bazen gözlerimi kapadığımda yüzünü görüyorum. Yanakları solmuş, boyundaki delikten kan fışkırıyor. Gözleri ona tekrar ihanet ettiğim için beni suçluyor. "Bazen bunu düşünmeden edemiyorum."*

Kaci sadece başının hafif bir hareketiyle onayladı ama bu kadan sırtımdan ayaklarıma, oradan da parmak uçlarıma yayılan bir karıncalanma ve uyuşma eşliğindeki bir şokla her şeyi kavramama yetmişti. Bana hayatını emanet edip edemeyeceğine karar vermeye çalışmıyordu. Sırrını emanet edip edemeyeceğine...

Kadın yürüyüşü. Eğer adama enfeksiyon bulaştırmışsa, büyük ihtimalle en azından kadını görmüş olmalıydı ve bir insanla karşılaşmanın hızla kötü olaylar yaşanmasına sebep olabileceğini yaşadığım tecrübeden biliyordum. Bir keresinde hissettiğim korkuyla karışık kana susamışlık yüzünden neredeyse bir avcını öldürüyordum.

Bu bir kazaydı, dedim kendi kendime, sırtı bana dönük bir şekilde bluzunun düğmelerini açarken. *Kaci ve yürüyüşçüler arasında her ne yaşanmışsa, bu bir kazaydı.* Onu şaşırtmışlardı ya da Kaci onları şaşırtmıştı ve her iki taraf da içgüdüleriyle hareket etmişti. Böyleydi. Böyle olmak zorundaydı.

"Sana ne yapacaklar?"

Yanıtımın ne kadarını anlayabileceğini merak ederek saçlarımı yüzümden çektim. Ya da ne kadarını duyması gerektiğini. "Şu anda duruşma sürüyor. Televizyondaki davalar gibi işliyor fakat benim bir avukatım olmuyor ve üç yargıç bulunuyor. Ve hiç jüri yok."

"Kulağa pek adil gelmiyor." Kaci üstünde oturduğum yataktan uzun kollu bir tişört almak için öne eğildi. Ön tarafında "Çek Elle-rini" yazıyordu. Bir tane de kendime almak istemiştım.

"Adil değil." Birden çok ama çok yorgun hissederek ellerimle yüzümü ovaladım. "Bölge konseyi adaleti pek umursamaz. Toplumun iyiliğini bireylerin iyiliklerinin üstünde tutmak zorundalar ve şu anda bazıları benim, toplum için bir tehlike olduğumu düşünüyor."

Tişörtü başından geçirip çekti. Sonra titreyen ellerini ceplerine sokup gözlerinde korkuyla bana bakarken derin bir nefes aldı. "Seni öldürecekler mi?"

Belli ki nezaket duygusu, ergenliğin son aşamalarına kadar ortaya çıkmıyor. Ama bu düşüncedeki tutarsızlığı ben dahi fark etmiştim: çenem beni yumruklarımdan daha çok belaya sokmuştu.

Dürüstlüğü sesimden yansıtmak için elimden gelenin en iyisini yaparak gözlerine baktım. "Bilmiyorum. Belki. Ama henüz her şey bitmedi. Şimdiye kadar bırak cezayı, bir karara bile varamadılar."

Kaci sanki anlamış gibi başıyla onayladı ama yüzü korkuyla soldu ve birden hatamı anladım. Suçlarım için beni idam etmeye isteklilerse, onu da idam edebilecek olmaları mantıklı bir düşünce olurdu. Onu koruyacağına söz verdiğim kişilerden korkması için az önce ona bir sebep vermiştim.

Ama Bob Tindale'in cesedinin bulunmasıyla oyunun kuralları değişmişti ve henüz bana neler olduğunu dahi anlatmadan Kaci'yi rahatlatamazdım. Yürüyüşçüleri bildiğimden haberi yoktu.

Oturamayacak kadar gergin bir şekilde, haki bir şortu katlayıp yakındaki şifonyerin alt çekmecesine koydum. "Kaci, ne kadar zamandır buradasın?" Konunun değişmesinden belli ki şaşırmış bir halde başını iki yana salladı, bu yüzden tekrar denedim. "Bu ormanda, bu dağda?"

"Ben... ben bilmiyorum." Düşünürken gözleri kısıldı ve eliyle dalgın dalgın yanındaki yatağın üstündeki pembe kazığın kolunu okşadı. "Bugün günlerden ne?"

"13 kasım."

Gözleri kapandı ve nabızı fark edilir derecede hızlandı. “Kasım mı?” Bana tekrar baktığında, gözleri koyu kalıverengi bir denizin içindeki açık yeşili vurgulayarak korkuyla parlıyordu. “Emin misin?”

“Evet.” Küçük bir tebessüme zorladım kendimi ve yere düşmüş bir çorabı almak için eğildim. “Hangi ayda olduğumuzu sanmıştın?”

“Bilmiyorum.” Pencereye döndü. Uzaktaki ağaçlara gözlerini diktiği sırada bakışları başka bir şeye odaklanmıştı. “Havanın soğuduğunu biliyordum, gün gibi açıktı ama en son... ben...” Dudakları sımsıkı kapandı ve kıyafetlerini kenara çekmekle uğraşmadan bana bakarak yatağın üstüne oturdu. “Ağustos. Ağustosun sonuydu.”

Vay canına. İki buçuk aydır kendi başınaydı. Hafta değil. *Ay.*

Bir yanım etkilenmişti. Ama içimdeki diğer her şey, bu kızıdan her kim sorumluydu ona karşı öfkeden köpürüyordu. Eğer Kaci bir Gurur kedisiyse, bir grup lider adamı ciddi şekilde görevini ihmal ediyordu. Eğer o bir serseriye, birisi ona enfeksiyon bulaştırmıştı ve o aşağılık her kimse, onu bulduğumuzda bunun bedelini ödeyecekti.

Tıpkı Andrew’a yaptığım şey için benim ödeyeceğim gibi.

Boğazıma bir hıçkırık takıldı, Kaci’nin sorumluluğu kimin üstündeyse, benim başımın da en az onun kadar dertte olduğunun ani farkındalığı yüzünden korkmuş vaziyette, hıçkırığımı bastırdım. Evet, eski sevgilime kazayla enfeksiyon bulaştırmıştım ama bu bir şey değiştirmemişti. Andrew’a göre önemli olan onu ısırp terk etmemdi. Benim yüzümden ölmüştü ve cezamı çekecektim.

Ama birisi Kaci’nin –ayrıca yürüyüşçülerin– başına gelenlerden ötürü cezasını çekmeden önce değil.

“Kaci, kedi formundayken, hiç insan gördün mü?”

“Çok sık değil.” Deri ceketin yakasına dokundu, bakışları elinin pürüzsüz yüzeyde yukarı aşağı hareket edişini takip ediyordu. “Çoğunlukla nehri takip ettim ama ormanda kaldım ve orada fazla

insan yoktu. Daha çok sadece hayvanlar. Geyik ve tavşanlar. Bir de rakunlar.”

“Ama hiç insan gördün mü?”

Yavaş bir şekilde başını aşağı yukarı salladı. “Birkaç tane. Neden?” Sesi kuşkuyla soğuklaştı ve soruyu öylece ağzımdan çıkarırmek için kendimi zorladım. Kuşkusuz böylesi ikimiz için de daha kolay olurdu. Ama ağzımı tam açmıştım ki, kapı hafifçe ve hızlı hızlı vuruldu.

Burnum kapıyı açtığı sırada gelenin Dr. Carver olduğunu söyledi bana.

Kaci donakaldı ve yüzünde korkuyla karışık bir tanıma ifadesi belirdi. “Sorun yok.” Kendimi hızla aralarına sokmak için hızlı hareket edip ona döndüm. “Dr. Carver’i hatırlıyorsun ya?”

Başıyla gergin bir şekilde onayladı.

“Doktor?” Dönüp kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım. Bunu içeri girmek için bir davetiye olarak algıladı.

“Böldüğüm için özür dilerim.” Kendinden emin bir şekilde gülümsedi ama sol eli son buluşmalarının acı dolu bir hatırası olan sağ kolundaki bandajı kurcalıyordu. “Ama birkaç dakikalığına Faythe’i götürmem gerekiyor.”

“Ne oldu?” Saatiime göz attım. Hâlâ kırk dakikam vardı.

“Michael seni aşağı kata çağırıyor.”

Sessizce zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu göstermek için kaşlarımı çattım. “Bekleyebilir mi?”

“Hımm... hayır.” Dr. Carver’ın gözlerindeki ısrar, kan dolaşımdan içeri adrenalinle birlikte bir korku dalgası gönderdi. Kaşlarımı çattım. *Yine ne oldu?*

Yirmi Beş

“Kaci, hemen dönerim.” Elim kapı kolundayken duraksadım. “Sana kola getireyim mi?”

İkimize de kuşkuyla bakarak başıyla onayladı ama ben doktorun peşinden koridora çıkarken hiç itiraz etmedi.

“Üzgünüm,” dedi Carver kapı arkamızdan kapanıp sürgüsü yerine takılırken bizi dinleyen nöbetçiye dikkat etmeden. “Ama Michael...”

Lafım sert bir bakışla ve kolunu sıkıca tutarak kesip doktoru hızlı bir şekilde koridorun sonundaki merdivenlere çektim. İlk basamağa gürültüyle basarak, “Bizi duyabilir, akıllı,” diye tısladım.

Dudağının bir köşesi şaşkınlıkla yukarı kıvrıldı. “Evet, sanırım duyabilir. Neden çocukların bizi duyabileceklerini unutup sanki orada değillermiş gibi haklarında konuşuruz ki?”

“Çocuklar mı? Of, siz *kadınların* çoğuna böyle davranıyorsunuz. Bu her zaman kötü bir şey değil tabii.” Pek çok ayrıcalıklı bilgiye aptal bir erkek kedi veya kibirli bir liderin duyma mesafesinde olduğumu unutmalarıyla ulaşıyordum.

“Sanırım haklısın.” Doktor omuzlarını silkti ama utanmış gözükecek kadar inceydi.

Aşağı katta, Michael’ın Jace ve dört liderle etrafının sarıldığı ve elinde ne tutuyorsa hepsinin ona baktığını gördüm. Lucas

ve diğer lider adamları gitmişlerdi, muhtemelen hâlâ kayıp olan kadın yürüyüşçüyü aramaya katılmışlardı.

Marc odanın sonunda yumrukları hiddetle sıkılı halde bekliyordu. Uçağı ertesi sabah erkenden kalkmayacak olmasına rağmen, resmî sürgününden dolayı faaliyetlerden men edilmişti ve onu hiç şimdikinden daha kızgın görmemiştim.

Halı kaplı son basamaktan parke zemine adımımı attığım sırada herkesin kafası bana döndü. “Kaci hakkında mı?” diye fısıldadım.

“Evet, şöyle bir şey buldum...”

Yanından geçip bir koltuğun arkasından ceketimi alırken başımı kısaca kapıya doğru sallayıp Michael’ın lafını kestim. “Dışarıda konuşalım. Aşağıda söylenen her şeyi duyabiliyor.” Hiç itiraz etmeden beni mutfaktan arka bahçeye kadar takip ettiklerinde şaşırdım.

Yaşlı bir meşe ağacının yüksek, geniş dallarının altına geldik. Kendimi binanın dışı kedinin penceresinden göremeyeceği tarafım seçtiğim için içimden tebrik ettim. Michael önümde durdu ve liderler etrafında yine aynı yarım daireyi oluşturdular, Jace ve Dr. Carver da uçlara geçtiler.

“Onu buldum,” dedi Michael. “K ve I ile yazılan Kaci ve iki L’si olan Dillon.”

“Öyle mi?” Bunu tabii ki bekliyordum. “Ne buldun?” Bakışlarım sağ elindeki ince kâğıt tomarına kaydı. Ön sayfada, siyah beyaz bir okul fotoğrafı olan küçük bir kız bana bakıyordu. Benim olduğum yere göre baş aşağı duruyordu ve yüzü çok daha topluydu, gözleri masumiyet ve bozulmamış gençlikle parlıyordu. Ama hiç kuşkusuz Kaci’ydi.

Michael bana en üstteki sayfayı uzattı –bir gazete kupürüydü– ve konuşurken Kaci’nin gözlerine bakmak için kâğıdı çevirdim. “Dillon ailesi birkaç ay önce küçük kasabalarında büyük haber olmuş. Hatta buradaki birkaç gazeteye bile çıkmışlar.”

Başlık şöyle diyordu: Babası, Kayıp Kızı İçin Yasta.

Kaci'nin babası hâlâ yaşıyor muydu? Öyleyse Kaci'nin burada tek başına ne işi vardı?

Michael derin bir nefes alıp diğerlerine çoktan vermiş olduğu bariz açıklamaya daldı. "28 ağustos günü, Roger Dillon işten eve geldiğinde karısını ve on altı yaşındaki kızını arka bahçelerinde ölü olarak buldu. Bir hayvan tarafından parçalanmışlardı. Kaci kayıptı."

Soğuk şok dalgaları içimden hızla akıp buz gibi havayla birleşip beni tepeden tırnağa uyuşturdu. Parmaklarım kalbimin acı dolu her atışında zonkluyordu. "Bunu nasıl olur da bilmeyiz?" Sesim boşluktan gelir gibiydi, donuktu.

Babam iç geçirdi, bariz bir şekilde öfkeliydi ve kırıkmış alnını eliyle ovaladı. "Kanada konseyinin bildiğinden eminim. Dillon isimli Kanadalı bir liderden bahsedildiğini duyan var mı?" Herkes sessizce başını salladı ve babamın kaşları daha da çatıldı. "Eğer böyle bir lider varsa, bu pekâlâ rakip bir Gurur bölgesinden yapılan bir saldırı olabilir. Daha fazla bölge toprağı elde etmek için oynanan bir oyun."

Blackwell bastonundaki tutuşunu sıkılaştırırken, "Kaci'yi neden canlı bıraktıklarını açıklar bu," dedi başıyla onaylayarak. "Toprağı ve kızı alacaklardı."

"Peki ya kız kardeş?" diye sordum, teorideki böylesine bariz bir delikten rahatsız olarak.

Malone omuzlarım silkip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kazalar meydana gelebilir."

Evet, tabii. Ama demek istediğim bu değildi. "Ne çeşit bir anne kedinin iki kızı olup da hiç oğlu olmaz?"

"Olağan dışı bir şey ama gerçekten imkânsız değil," diye ısrar etti babam.

“Duyulmamış bir şey.” Ağacın dibinde açığa çıkmış bir kökün üstüne ayağımı dayayıp boşta kalan elimle bir şeyler yapabilmek için başımın üstündeki dala uzandım. “Böylesi bir kedi adam aile yapısı, ilk kız doğduğu andan itibaren tüm dünyada büyük haber olurdu. Onları duymuş olmamız gerekirdi.”

“Konsey, düşman bir Gurur bölgesinden gelebilecek böylesi bir saldırıyı uzak tutmak için bunu gizli tutmaya çalışmamışsa.” Rick amca hâlâ elimde tuttuğum çıktıyı işaret etti. Kâğıdı Michael’a geri verdim.

Tamam, oldukça mantıklı geliyordu. Bir dişi kedi, ait olduğu Gurur sürüsünün en büyük güç kaynağıydı ve rakipler iki dişi kedisi olan her Gurur sürüsünü kıskanabilirdi. Ama...

“Bir liderin iki kız çocuğuna sahip olması mümkün olsa bile, baba ne olacak? Böylesi bir saldırının birincil hedefi o olmaz mıydı? Neden eve gelmeden önce saldırı olsun ki? Peki ya lider adamları? Saldırganların en azından yarım düzine lider adamından geçmeleri gerekirdi ki karısına ve kızlarına ulaşabilsinler. Değil mi? Ama başka hiç ceset bulunmadı. Hangi lane...” *Hay aksi.* “Yani, hangi sebepten baba, bir kedi adam sorununa insan otoriteleri çağırsın ki? Konuya tüm dâhil olanlardan başına bela açmasını istemek gibi. Sorular sorulur, biyolojik kanıt alınır ve...”

“Sanırım anlatmak istediğini anlattın,” diye araya girdi babam. yüz ifadesi gurur ve utancın tuhaf bir karışımıydı. “Serseri dişi kedi” teorime ulaşmak için hazırlık yaptığımı biliyordu.

“Hayır, anlatmadı. Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordu Malone, kaşlarını çatarak.

“Babacığım...” Kasıtlı olarak Malone’u görmezden gelerek babama baktım. Jace, amcamın omzunun üstünden bana bakıp başını iki yana salladı. Ama bazen gerçeğin duyulması gerekiyordu

ve besbelli bunu söylemeye istekli tek kişi bendim. "Bu bir saldırı değildi. Dillon'ların kedi adam olduklarını düşünmüyorum."

"Bu mümkün değil," dedi Blackwell, tam Malone. "Saçmalık," derken.

İkisine bakıp kaşlarımı kaldırdım. "Tek bir anne kedinin hiç erkek kedi doğurmayıp iki dişi kedi doğurmasından daha mı saçma?"

"Pekâlâ, bunu öğrenmenin kolay bir yolu var." Babam bir elini omzuma koyup sessiz kalmam için beni uyardı. "Paul, Colin Dean gitti mi?"

"Hayır." Blackwell diğer eli bastonunu sıkıca tutarken saatine göz attı. "Birkaç saat sonra ayrılacak. Brett'le birlikte oturuyor." Hiç kuşkusuz Blackwell'in suça uygun ceza anlayışı buydu. Bundan hoşlandığımı itiraf etmek zorundaydım... fakat Colin'in hadım edildiğini görmekten hoşlanacağım kadar değil.

Babamın demir bakışları Jace'in üstüne yerleşti. "Git getir onu."

Jace itaatkâr bir şekilde kulübeye doğru koşar adım ilerledi. Gözlerimle onu takip ettim, Marc'in verandadan seyrettiğini görünce hiç şaşırmadım. Jace'i içeri girerken takip etti ve ne söylediklerini duyamasam bile ikisinin de moralinin bozuk olduğu belliydi.

Michael dikkatimizi toplamak için boğazımı temizleyip bir şey arayarak kâğıtları karıştırdı. "İnsan otoriteler vahşi hayvan saldırısı gibi gözüktüğü için bunun bir vahşi hayvan saldırısı olduğu farz ettiler. Ve Dillon'ların evinin çok izole ve üç yanının geyik, kurt ve en az iki vahşi kedi türünün yaşadığı gür ormanlarla çevrili olmasından dolayı. Gerçek vahşi kediler." Duraksadı, hâlâ sayfaları tarıyordu, sonra kendisiyle iftihar edercesine yığının içinden bir tanesini çekti.

"İşte başlıyoruz. Dillon katliamını takip eden iki hafta içinde," ağabeyim dramatik başlığı bana göstermek için sayfayı kaldırdı. "orman korucuları dört puma, iki kurt, bir vaşak ve bir ayı vur-

muşlar. Yerel görevliler sorumlu hayvanı yakaladıklarından emin olmaya çalışırken biraz abartmışlar.”

Besbelli başaramamışlardı. Kedi adamların olduğunun kanıtı tüm dünyadaki ön sayfa haberlerinde çıkardı.

Gözlerimi kısıp Michael'ın tuttuğu kâğıttaki diğer bir siyah beyaz fotoğrafa baktım. Bu resimde, av teçhizatına sarınmış iki adam, bir pumanın cesedini aralarında baş aşağı tutarken aptallar gibi sırtıyorlardı. Zavallı kedinin başı yere sürünüyordu.

Yediklerim ağzıma geldi ve tam bir iradeyle öğle yemeğimi midede tutarak, yutkundum. “Hımm, bu gerçekten çok... sevimli.” Böylesi amaçsız bir katliamı tarif etmek için çarpıcı bir kelime bulamadım. En azından biz avladığımız hayvanları *yerdik*. “Peki ya Kaci? Onun hakkında ne anlatıyor bize?”

“Resmî olarak, Kaci kayıp ve araştırma hâlâ devam ediyor. Ama teyzesi yerel gazeteye onu canlı bulmayı beklemediklerini söylemiş. Geçen ay babası, ablasınınakinin yanında bir mezar satın almış ve bir taş anıt dikmiş.”

Pekâlâ, en azından *bu* bizim avantajımızaydı. Korkunçtu ama kesinlikle bizim açımızdan iyiydi. Bundan sonra her ne olursa olsun, babası gerçekten bir insansa Kaci onunla birlikte yaşamak için geri dönemezdi. Bu ne baba ne de bizim için güvenliydi.

Ana kulübenin arka kapısı çarpınca hepimiz Jace ile Colin'in bize doğru yorgun adımlarla çimlerin üstünden geldiğini gördük.

“Sen mi çağırdın?” dedi sarışın erkek kedi, ses tonundaki kini gizlemeye zahmet etmeden.

Paul Blackwell elleri bastonunun sapında dururken, eğri omurgasının üstünde doğruldu. “O uçak yerden kalkana kadar, sen *bu* yetki sınırları içinde ve *benim* otoritem altındasın. Saygılı davranacaksın yoksa küstahlığının bedelini ödettiririm. Bunu o kalın kafana sokabilir misin, Dean?”

Colin başıyla sertçe onayladı, bakışları liderinin başının birkaç santim yukarısına odaklanmıştı. Kanada'dan gelen lider adamı hayli büyük bir karın ağrısıydı –aramızdan sadece Lucas onunla aynı seviyeden kendisine bakabilirdi– ve yaşlı adamın boyunu geçiyordu. Ama boyut her şey demek değildi, bunu Colin'in korkaklığı ispatlamıştı.

“Güzel. Eğer eve tek parça halinde varmak istiyorsan, kulağını iyi aç ve konsey üyesi Sanders'ın sorularına cevap ver.”

Hâlâ kaşlarını çatmakta olan Colin kendisinden beklediği üzere babama döndü, zorla oluşturduğu merakı asık yüzünün her bir çizgisinden okunuyordu.

“Baban, Ontario Gurur sürülerinden birinin lideri. Curtis Dean, doğru mu?”

Colin'in merakı arttı, sönük öfkesi de. “Evet. Neden?”

“Telefon numarasını ver bana.”

Colin'in gözleri panik içinde büyüdü. “Neden? Şimdi ne yaptım?”

Paul Blackwell, yüz karası adamına dik dik bakarak korkunç bir şekilde hırladı, neredeyse şaşkınlıktan boğuluyordum. Bu kadar eski ses tellerinin böylesi vahşi bir ses çıkarabileceğini hiç düşünmemiştim. “Ona numarayı ver.”

Talihsiz erkek kedi bakışlarını liderinden babama çevirdi ve bir çocuk gibi konuşarak numarayı söyledi. Babam numarayı tuşlayıp elinin kayıtsız bir hareketiyle Colin'i azat etti. Colin geri çekildi ama dinlemek için dairenin ucunda kaldı, besbelli aramanın hâlâ onunla ilgisi olduğunu düşünüyordu.

“Curtis?” dedi babam telefonuna. “Amerikan konseyinden Greg Sanders.” Duraksadı ve hep beraber baba Dean'in selamlamasını dinledik. “Evet, epey oldu.” Colin'in babası, oğlunun iğrenç davranışı için özür dilerken bir duraksama daha oldu. “Üstünde durmana bile gerek yok,” dedi babam sesini bir şekilde yüce gönüllü

çıkarmayı başararak. “Bu artık seninle oğlun arasında. Farklı bir konuda sana soracağım bir soru var.”

Arkamda duran Colin rahatlayarak iç geçirdi ama duruşu gergin kalmaya devam etti. Belli ki öğleden sonraki aile birleşmesini dört gözle beklemiyordu.

“Sizin Dillon isimli bir lideriniz var mı?” diye devam etti babam, doğrulaması için Michael’a dönerek. “Roger Dillon?”

Michael başıyla onayladı ve tüm gözler yanıtı bekleyerek tekrar babamın telefonuna döndü. Ama Bay Dean daha bir ses çıkarmadan cevabın ne olacağını biliyordum çünkü Kaci’nin babası bir lider değildi. Bir kedi adamı bile değildi. Bundan hiç kuşum yoktu.

“Hayır, hiç Dillon yok,” dedi konsey üyesi Dean, meraktan sesi biraz yükselerek. “Neden soruyorsun?”

“Ah, sadece burada bir şeyleri doğrulamaya çalışıyoruz. Daha fazla zamanım olduğunda sana anlatırım.”

Ama hepimiz bu olduğu zaman, Kaci’den bahsetmeyeceğini biliyorduk. Kaci ya Kanada bölgesinde doğduğundan ya da orada enfeksiyon kaptığından, yerel liderlerden birisi “fazladan” bir dişi kediyi sahiplenmek için yasal bir hakkı olduğuna karar verebilirdi. Böylesi bir iddia Kaci’nin bizimle kalmak istediğini varsayarsak –ki bundan bir an bile şüphe duymuyordum– ona tutunmamız konusunda siyasal açıdan işleri çok zorlaştırırdı.

Maalesef, Colin’in uçaktan dışarı adımını atar atmaz babasına bilgi vereceğinden kuşku duymuyordum ve bu konuda Kanada konseyinin sorun oluşturmaya karar vermemesi için dua etmekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

Şu anda hepimiz boğazımıza kadar belanın içindeydik ve kimse sele kapılmaya hazırlıklı değildi.

Babam, konsey üyesi Dean’e teşekkür edip telefonu kapadı. “Jace, telefonla tüm arama ekiplerimize Tindale’in cesedini bul-

dukları yere bir kere daha bakmaları için geri dönmelerini söyle. İnsanlar bulmadan önce karısını bulmak zorundayız. Michael, tek-rar bilgisayarını aç ve Kaci'nin babası hakkında başka ne bulabile-ceğine bak. Şu an nerede? Hâlâ kızını anyor mu?"

Michael başıyla onayladı ve koşar adımlarla kulübemize doğru yollandı.

Sonra babam bana döndü. Yüzüne bir bakmamla birlikte kal-bim göğüs kafesimden çıkacak kadar temposunu hızlandırdı. Her ne söyleyecekse, bundan hoşlanmayacaktım. "Kaci, Bob Tindale'e enfeksiyon bulaştırdı –bunu olgulara dayanarak biliyoruz– yani ka-rısına da ne olduğunu büyük ihtimalle biliyordur. Ne bildiğini bil-meye ihtiyacımız var. Ne *yaptığına*. Ve *senin* bunu ortaya çıkar-mana ihtiyacımız var. Hızlı bir şekilde."

Katılımımın gerekliliğini benim için olduğu kadar diğer lider-ler için de vurguladığının tamamen farkında olarak gülümsedim. "İstediğiniz cevapları size getireceğim." Tüm liderlere bir kerede bakmak için geri çekildim. "Ama hepinizin duyacağınız şeyden hoş-lanmama ihtimaline karşı hazırlıklı olmanız gerektiğini düşünüyö-rum ve elçiye zeval olmayacağını unutmayın."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Malone, gözleri kuşkuyla kısılarak.

Babam bana bir ikaz bakışı attı ama görmezden geldim. Ceha-let tehlikeli bir şeydi ve yönetim kurulumuzdaki cehalet bunun fe-laket düzeyinde olacağını kanıtlayabilirdi. "Yani Kaci Dillon'ın bir serseri olması ihtimali büyük."

Etrafımdaki pek çok yüzün kaşlarını toplu bir şekilde çatıldığını hissettim ama ne düşündükleri zerre kadar umurunda değildi. Bir dişi serserinin imkânsızlığına ilişkin hiçbir bilimsel temel yoktu. Belki enderdi. Ama imkânsız değildi. "Ailesi insandı, sonra annesi ve kız kardeşi bir kedi adam tarafından öldürüldü. İki buçuk ay

sonra kendi başına burada ortaya çıkıyor. Ve kesinlikle insan değil. Sonuç bana oldukça açık gözüküyor.”

“Ailesinin insan olduğunu kesin olarak bilmiyoruz,” diye belirtti amcam. “Sadece babasının Kanadalı bir lider olmadığını biliyoruz.”

“Veya Amerikalı bir lider,” diye üsteledim, tekrar tepemdeki dala uzanarak. “Yine de mükemmel İngilizce konuşuyor ve aşikâr biçimde Kuzey Amerika kültüründe yetiştirilmiş.” Moda zevki, pizza aşkı ve sözcük dağarcığından belliydi.

“Bir serseri olduğundan bu kadar eminsen, neden öyle kokmuyor?” diye sordu Calvin Malone.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama düşündüğüm belli ki yüzümden okunmuyordu çünkü Dr. Carver benim yerime cevap vermek için hızla araya girdi. “Buna verecek bir yanıtlım yok, Calvin. Ama kanından alınacak bir numune ve analiz etmek için gereken on iki saat sonucunda, onun bir serseri olup olmadığını kesin olarak sana söyleyebilirim.”

Malone’un ilgisini çekmişe benziyordu, uygunsuz koşullara rağmen yüzümde bir tebessümün belirmesine engel olamadım. Konsey öleceğim güne kadar –trajik şekilde yakında olabilirdi– benimle tartışabilirdi. Ama genetik kanıtla tartışamazlardı.

“Bunu yapabilir misin?” Fazla umutlanmadan önce gerçeği anlamak için Dr. Carver’ın yüzünü inceledim.

“Ben mi? Hayır.” Bana utangaç bir tebessümle baktı. “Bu çeşit bir iş için nitelsizim. Ama John Eames bunu her gün yapıyor.”

Dr. Eames. Elbette. Son birkaç yıldır Dr. Carver’ın kedi adam DNA’sı inceleyerek saatlerini geçirdiği laboratuvarında birlikte çalıştığı genetik uzmanıydı. Doğan dişi kedi sayısını –en azından yüzdesini– artırmanın bir yolunu bulmaya çalışmışlardı. Bunun yerine tüm serserilerin DNA’sında bulunan çekinik bir geni ortaya çıkarmışlardı. Doğal yoldan doğan kedi adamlar ile serseriler ara-

sındaki doğrulanabilir bir farklılık. Laboratuvarının böylesi bir test için zaten hazır olmasıyla, çok kısa bir süre içinde sonuçları alırdık.

Babam kararlı bir şekilde başıyla onayladı. "Yap öyleyse," dedi Dr. Carver'a. "Faythe, onunla gidip Kaci'nin işbirliği yapmasını sağla. Ayrıca annesiyle ablasının saldırıya uğradığı güne ait neler hatırladığını ve dişi yürüyüşçü hakkında ne bildiğini öğren."

Kaşlarımı çatıp babamın gözlerine baktım. "Ailesi hakkında öğrenebileceğim şeyleri öğrenirim babacığım ama henüz yürüyüşçüler hakkında konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Hazır mı?" Malone lider arkadaşlarından destek almak üzere etrafına bakındı. "Hazır olmak bu denklemde yer almıyor. Yürüyüşçü kadının nerede olduğunu bize söylemezse, onu önce insanlar bulabilir ve o zaman hepimiz ayvayı yeriz."

"Ona sorarsam, korkarsa ve konuşmayı keserse de aynı ölçüde ayvayı yeriz," diye belirttim. Blackwell'in ifademe gösterdiği şaşırma tepkisinden tuhaf bir şekilde memnun olmuştum. Ama sadece *Malone*'un dile getirdiği mecazı devam ettiriyordum.

"Gerçekten bunun olacağını düşünüyor musun?" diye sordu Rick amca, bana kuşkuyla bakarken ellerini ceplerine sokarak.

"Evet, düşünüyorum. Tüm gün duvarların ardından sizleri dinliyormuş ve kendimi savundum diye başımı vücudumdan ayırmak için kulis yaptığınızı öğrenmiş." Bu cümlemden bakışlarım Malone'a odaklandı. "O bir aptal değil, çocuk. Kendisine daha iyi davranılacağını düşünmesi için hiçbir nedeni yok, dolayısıyla bize ne olduğunu anlatmak için hiçbir nedeni yok. Ve kesinlikle ilmiği boynuna geçirmek adına gereken kanıtı göstermek için de hiçbir nedeni yok. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda onu suçladığımı söyleyemem."

Malone tiksinti içinde burnundan hızla soluk verdi, babam bile kaşlarını çatı. "Pekâlâ. Ailesi hakkında ne öğrenebilirsen öğren ve biz de diğer yürüyüşçüyü aramaya devam edelim. Ama ka-

ranlık çökene kadar onu bulamazsak, ona sormam gerekecek. Ve cevap vermesini sağlamak zorunda kalacaksın.”

Geçici ertelemeden hiç mi hiç memnun olmayarak başımla onayladım ve bir adım arkamda Dr. Carver’la birlikte ana kulübeye –Marc’a– doğru ilerledim. Tam işitme menzilinden çıkmadan önce, şimdi bensiz devam eden tartışmanın son cümlesini duydum. Kuşkusuz uzaklaştığımız sırada bizi seyrederken, “Vay canına,” dedi Colin. “O çocuk, Faythe kadar yanında olunması tehlikeli birisi. Etrafındaki insanlar sinek gibi ölüyorlar.”

İçimden bir ürperti geçti ve tökezledim; doktor beni tutmasaydı yere kapaklanabilirdim. Gerçi beni korkutan Colin’in sözleri değildi pek. İçlerinde yankılanan gerçektir.

Yaş ve yetiştirilme farklılıklarına rağmen Kaci ile ortak çok noktamız vardı. Ve şansım yaver giderse, bu ortaklık zaten hassas olan akıl sağlığını parçalamadan önce tüm hikâyeyi ondan almamda yardım ederdi. Çünkü maalesef, ona kalan tek şey bu gibi gözükiyordu.

Akıl sağlığı ve ben.

Zavalh çocuk.

Yirmi Altı

Kapıyı açtığımda Kaci onun için seçtiğimiz bir eteği göstermek için dönerek gülümsedi. Ama odaya arkamdan Dr. Carver adımı attığında neşesi bir çiçek gibi soldu. “Sorun nedir?”

“Bir şey yok.” Anında cevabımdan pişmanlık duydum, çünkü ona yalan söylemek istememişsem de kesinlikle dürüst de olmamıştım. Şu anda o kadar çok sorun vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. “Dr. Carver birkaç test yapmak istiyor ve birazcık kan alması gerekiyor.”

Carver önceden paketlenmiş, steril deri altı enjektörünü ön cebinden çıkarırken şeffaf kâğıt kırıştı. Diğer cebinde aynı şekilde paketlenmiş iki tane lastik kapaklı plastik şişe vardı.

Kaci’nin bakışları arkama kaydı ve gözleri büyüdü. “Ne testleri? Ne için?”

“Aşağıdaki adamlara –liderlere– senin bir serseri olduğunu ispatlamak için biraz kan almamız gerekiyor. Annenle baban... bizim gibi değillerdi. Değiller,” diye düzelttim kendimi, babasının hâlâ hayatta olduğunu hatırladığımda. “Kaci, neden bana babanın öldüğünü söyledin?”

Bariz bir şekilde kafası karışarak kaşlarını çattı. “Asla böyle bir şey söylemedim. Niçin?” Yüzüne panik hücum etti ve önce doktora sonra tekrar bana baktı. “Babama bir şey mi oldu?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla iyi.” Boş yatağın üstüne oturup onu da yanıma çağırarak yatağa elimle hafifçe vurdum. “Sanırım, tüm ailenin... ölmüş olduğunu farz ettim.” Gerçi herhangi bir şey farz etmeyecek kadar akıllı davranmam gerekirdi. Nasıl bir lider adamıydım ama.

“Ona... telefon açmak ister misin? Ya da başka bir şey?” Fakat muhtemelen böylesi bir teklifte bulunmamam gerekirdi. Babası *gerçekten* insansa, konsey muhtemelen türümüzün sırrını korumak için onunla bir daha iletişime geçmesine izin vermezdi.

Ama endişelenmeme gerek yoktu.

“Hayır!” Kaci’nin gözleri korkuyla büyüdü ve sıkıp yumruk yapanaya kadar elleri iki yanında titredi. “Henüz değil,” diye düzeltti, fakat kalbi hâlâ duyulur derecede hızlı atıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Hazır değilim. Çok fazla şey atlattı.”

Ama o da farklı bir durumda değildi.

Dr. Carver dikkat çekici şekilde boğazını temizleyince ona baktım. Brett’in durumu stabil olduğundan ve doktorun dönüşü çoktan bir gün ertelenmiş olduğundan, Dr. Eames ve genetik laboratuvarına kan örneğini vermek için bir sonraki uçağa atlayıp Washington’a gitmeyi planlıyordu. Yani bir saat içinde çıkması gerekiyordu.

“Dr. Carver’ın biraz kan almasına izin verecek misin?” diye sordum.

Kaci tereddüt etti, bu yüzden doktor ona tehdit oluşturmaya-
cak kadar cana yakın bir tavırla gülümsedi. “Sonrasında kan şekeri-
ni yükseltmek için biraz kurabiye ve gazoz yürütebileceğimiz-
den eminim.”

İşe yaradı.

Kaci yanımdaki yatağa oturdu ve sol kolunu yukarı çekti. Dr. Carver öteki tarafına oturup sol cebinden çıkardığı, içinde alkolü bez olan bir paketi yırtıp açtı. Soğuk bez dirseğinin iç kısmına dokunduğunda dişi kedi şaşkınlıkla sıçradı sonra gergin bir şekilde gülüp kolu yerine bana baktı.

“Liderler neden ailemin insan olduğuna inanmıyor?”

“Çünkü *sen* insan değilsin. Anne ve baban neyseler sen de aynı şekilde olmalısın ama değilsin. Bizden birisin.”

“Hafif bir batma hissedeceksin...” dedi Dr. Carver.

Kendisini hazırlayıp gözlerini kapadı ve iğne tenine battığında yüzünü buruşturdu. Sonra Kaci fark edilir derecede gevşedi ve gözleri benimkilere bakmak için açıldı. “Ailem sizin gibi değilse o zaman ben nasıl size benziyorum?”

Kanının çekilmesini izlemeyi reddetmesine gülümsedim. Hassas olan fazla kedi adam tanımıyordum. “Pekâlâ, işler burada ilginçleşiyor. Bizden birisi haline gelebilmenin tek yolu, başka bir kedi adam tarafından sana enfeksiyon bulaştırılması, bu da seni bir serseri yapar. Ama şimdiye kadar hiç dişi bir serseri görmemiş-tik ve konsey senin bir serseri olduğuna inanmaya heveslenmeden önce kanıt istiyor. Bu yüzden Dr. Carver bu kanıt için analiz etsin diye kanını Dr. Eames’e götürecektir.”

“Bir serseri, öyle mi?” diye sordu Kaci ve kanın şişenin içine dolmasını izleyerek başımla onayladım. “Sanki beni kimse istemiyormuş gibi geliyor kulağa. Tıpkı bir sokak köpeği gibi.”

“Seni temin ederim, durum bu *değil*.” En azından onun için. Maalesef pek çok serseri için, durumu doğru anlamıştı.

“Bir serseri nasıl enfeksiyon kapar?”

Dr. Carver ilk şişeyi iğne başlığından çekip kucağına koyduktan sonra ikinci şişeyi devreye soktu.

“Başka bir kedi adamdan aldığı tırmık veya ısırıkla,” dedim. “Ama bu herkesin üzerinde işe yaramaz. Çok hastalanmak yerine hakikaten enfeksiyon kapmak için, bir kedi adam atandan miras kalan belli bir çekinik genle doğmuş olmalısın. Dr. Eames’in araştırması bunu daha birkaç ay önce ispatladı.” Ve bu süreçte, bölge konseyinin bu zamana kadar tecrübe ettiği en büyük çekişmelerden biri başlamıştı. Şeyden bile büyük... şey, *benden*.

Daha yaşlı liderlerin birkaç hafta öncesine kadar saçmalık olarak gördükleri bilim konusunu tam kapasiteyle anlayabilmeleri için genetik testler üzerine yarım düzine anlaşılması kolay ders ve birkaç yüz dolarlık tam renkli grafik sunum gerekmişti. Bizimki gibi eski ve ketum bir kültüre değişiklik kolay bir şekilde gelmiyordu. Ama en sonunda geleneklerdeki yaşlanıp eskimiş boşlukların arasına bu anlayış sızabilmişti. Kedi adam genetikleri konusunda en azından.

Cinsiyet eşitliğinde hâlâ onlarca yıl gerideydiler.

“Eğer sende o gen yoksa, sen... enfeksiyona yakalanamazsın.” Onun yerine enfeksiyondan ölürdü ama bunu Kaci’ye söyleyemedim. Ailesi hakkında bildiklerimden sonra olmazdı. Ve sanki tüm dünyası benden ve ona sağlayabileceğim korumadan başka bir şey içermiyormuş gibi büzülmüşken de olmazdı.

“Ama tırmalanmadım.” Doktora bir göz atıp sonra tekrar bana baktı. “Ya da ısırılmadım.”

Dr. Carver’ın bakışları kan akışını tekrar sağlamak için ikinci şişeye hafifçe vurduğu sırada yükselip benimkileri buldu. Ne düşündüğünü biliyordum ama Kaci’nin ifadesi beni rahatsız etmemişti. Çok az serseri saldırılarına ait bir şeyler hatırlardı.

“Büyük ihtimalle sadece hatırlamıyordursundur.” İnce yüzünden bir tutam kestane renkli bukleyi çektim. “Yeni enfekte olmuş serseriler bir süre oldukça kötü hastalanırlar. Yüksek ateş, korkunç

bir açlık, sayıklama. Kimse seninle ilgilenmeden bundan sağ salım çıkabilmen bir mucize.”

“Ama... Faythe, hasta değildim ben,” diye ısrar etti. Başım la onaylayıp suyuna gittim ama daha hararetli bir şekilde itiraz etmeye devam etti. “Gördüğüm ilk kedi adam bendim. Kimse beni tırmıklamadı ya da ısırmadı ve asla hastalanmadım.”

Dr. Carver ikinci şeyeyi gevşetip çekti ve hazır tuttuğu pamuk topuna uzandı, tüm bu süre boyunca beni izliyordu.

“Tatlım, sadece hatırlamıyorsun.” Kahretsin, büyük ihtimalle kendi akıl sağlığını korumak için tüm o korkunç saldırıyı zihninde engelliyordu. Elini tutup sıktım. “*Bir şekilde* bizden birisi haline geldin, Kaci ve tek mümkün yol bu.” Benim Andrew’a bulaştırdığım sırada olduğu gibi birisi insan formundayken ona enfeksiyon bulaştırmayı başarmamışsa tabii. Ama bu mümkün olsaydı bile, hastalandığını neden hatırlamadığını açıklayamazdı.

Gözleri kuşkuyla kısıldı ama daha fazla itiraz etmedi.

Dr. Carver numunelerini alır almaz ayrıldı. Kaci’nin kanını incelemek için hevesli olduğu ortadaydı ve dürüst olmak gerekirse, ben de sonuçları görmek için bir o kadar hevesliydim. Teorimi ispatlayacaklarına ve bana biraz saygı kazandıracaklarına emindim.

Tamam, tam bir saygı değil belki. “Aferin, Faythe,” gibi bir cümleye razı olurdum. Gerçi *bunu* bile almam pek olası değildi.

“Öyleyse, kanım ona ailemin insan olduğunu mu söyleyecek?” Kaci sırtını pencereye dayamak için boş yataktan kalktı, gerçi bluzunun üstünden cam soğuk gelmiş olmalıydı.

“Bir nevi.” Ayaklarımı altına çektim. “Bir kedi adam olarak doğup doğmadığını ona kesin olarak söyleyecek. Eğer öyleysen, o zaman ailen de kedi adamdı. Eğer değilsen, o zaman onlar da olamaz ve bir yerde enfeksiyon kapmış olman gerekiyor, hatırlamasan bile.”

Birkaç dakika dirseğinin iç kısmındaki kare yara bandının uçlarıyla oynadı, besbelli dediklerimi özümsemeye çalışıyordu.

Başının üstündeki pencereden dışarı baktım, ta ki akşamüstü güneşinin bir ışıltısı geçen zamanı ve yaklaşan bitiş zamanımı hatırlatana kadar. *Önemli soruları sorman lazım ona.* Ama değerimi mahkemeye kanıtlayacak olsa bile *gerçekten* sormak istemiyordum. Parmakların altındaki yorganın içindeki bir deseni takip etti ve hoşlanmayacağım şeyleri duymak için kendimi hazırladım. “Kaci, annenin ve ablanın öldüğü güne ilişkin ne hatırlıyorsun?”

Başını o kadar hızlı bir şekilde yukarı kaldırdı ki boynundan ses çıktığını duyduğumu sandım. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Ağabeyim internetten pek çok haber buldu.” Kaş çatışı bir korku maskesine dönüştü ve onu rahatlatmak için elimden geleni yaptım. “Kaci, kim olduğunu bilmemiz gerekiyordu. On üç yaşındaki dişi kediler öyle ormanda –veya bir boz ayının arka bahçesinde– her gün dolaşmazlar. Seni kimin aradığını bilmemiz gerekiyordu. Nereden geldiğinden ve nereye ait olduğundan bahsetmiyorum bile.”

“Hiçbir yere ait değilim.” Sırtı bana dönük olarak dikildi ve hâlâ diğer yatağı kaplamakta olan kıyafetleri katlamaya başladı. “Cranbrook’a geri dönemem. Olanlardan sonra olmaz.”

Bu konuda benden hiç itiraz almayacaktı. Enfeksiyonu vücudundan temizleyemeyeceğimiz gibi, onu da insan bir babanın yanına artık geri gönderemezdik. “Konuşmaya hazır mısın? Annene ve ablana ne olduğu hakkında? Ve sana?”

Yavaşça başını iki yana salladı ve dolaba giderken yeni ceke-tini aldı. “Hayır, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Zaten çoğunu hatırlamıyorum.” Birden Kaci’nin kolları boş kaldı ve bir şey duvara çarptı. Yeni ceketinin koyu ahşap kaplamadan kayıp

düştüğünü görmek için tam zamanında döndüm ve Kaci'nin durduğu yere tekrar baktığımda, orada yoktu.

Şu işe bak, doğuştan bir kedi adam gibi hareket ediyor! Ama bu mümkün değildi. Sadece hızlı öğreniyordu ve iki aydan fazla zamanını kedi formunda geçirmekle öğrenme eğrisi hiç kuşkusuz bilenmişti.

Kaci uzun, sinirli adımlarla oda boyunca volta atıp birkaç adımda bir, sanki dış dünya onu çağırıyormuş gibi pencereye göz attı. Muhtemelen çağırıyordu. Son on haftayı toprak bir yatağın üstünde, ağaç dallarının gölgesi altında uyuyarak geçirmişti ve şimdi neredeyse yirmi dört saattir tek bir odaya tıklmıştı. Gözlerinde kapalı yerde kalma sıkıntısının köpürdüğünü görebiliyordum. Üst dudagının üstünde ve saç çizgisinde oluşan taze terde sabırsızlığın ve çaresizliğin kokusunu alıyordum.

Eğer onu sakinleştiremezsem, kaçacaktı ve en azından yarım düzine erkek kedi onu kovalayıp işleri olduğundan kat kat kötü bir duruma sokacaklardı.

"Kaci..." Ona nasıl yaklaşacağımdan emin olamayarak ayağa kalktım ama yüzünde birbiriyle çatışan korku ve öfke ifadelerinin karışımıyla bana döndü.

"Hayır! Olanları değiştiremem, o yüzden bunlar hakkında düşünmenin ne mantığı var? Söylesene. Neden beni delirtmeye çalışıyorsun? Delirmeye yeterince yakın olduğumu düşünmüyor musun?"

Şaşkınlıktan dilim tutuldu ve sesimi kaybettim. En azından sesimi beceriyle kullanma kabiliyetimi. "Hiçbir şey yapmaya çalışmıyorum." *Yalan.* "Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum." *Yalan.* "Sana bunu yapan pisliği bulabilmemiz için ne olduğunu bilmem gerekiyor." *Yalan.* Tek istediğimiz bu değildi. Konsey rahmini istiyordu ve Malone belli ki tüm ailemden kurtulmak için yeni dişi kedinin kilit noktası olduğunu düşünüyordu.

Kaci burnunu çekip bir koluyla gözlerini sildi. "Kimse yapmadı bunu bana. Kimse beni tırmalamadı, kimse ısırmadı ve kimse böyle –senin gibi– olmayı isteyip istemediğini sormadı." Volta atmayı kesip bana öyle acı içinde baktı ki ona bakmaya zor dayanamadım. "Bana yardım etmek istiyorsan, bunu nasıl durdurabileceğimi anlat. Hepsini. İnsanların konuştuklarını duvarların arasından duymak istemiyorum. Kapalı bir kapının arkasından koridor-daki adamın kokusunu alabilmek istemiyorum. Günün erken saatlerinde Marc denilen çocukla ciddi vakit geçirdiğini bilmek istemiyorum. Ama biliyorum çünkü öğleden sonra geldiğinde onun gibi kokuyordun. *Hâlâ* onun gibi kokuyorsun."

Tamaaaaam, bu biraz garip. Daha önce bir çocuk tarafından seks gibi koktuğumun söylendiğini hatırlamıyordum, az önce Kaci'nin temel olarak söylediğiye buydu.

"Üzgünüm, Kaci."

Duvardan kayıp dizleri yukarıda, başı ellerinin arasında oturdu.

Yanına çöküp saçlarını okşadım çünkü başka ne yapmam gerektiğinden emin değildim. İnsanları teselli etme konusunda asla çok iyi olmamıştım. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm... tahmin edebileceğinden daha çok üzgünüm. Ama bunu düzeltemem. Kimse yapamaz. Yapabileceğimizin en iyisi nasıl bizden birisi olabileceğini göstermek. Artık duyup gördüklerinle nasıl baş edebileceğin."

"Ya bununla baş etmek istemiyorsam?"

"Eninde sonunda baş etmek zorunda kalacaksın." İç geçirdim. Bir serseriye dönüşümü süresince ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ama genç bir kızın gevşemesine nasıl yardım edeceğimi biliyor olabildim... "Peki bu arada... bir bilgisayar oyununa ne dersin? Ve belki biraz abur cubura?"

Başını yavaşça kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla alnının yarısına kadar yükseldi. "Ciddi misin?"

“Neden olmasın? Çocukların alt katta iki tane PlayStation'ı var. Hiç oynadın mı?”

Gülümsedi. Sade ve basit, kayıtsız bir genç kız gülümsemesi. Tüm dişlerini ortaya sererek. “Evet. Sadece hayatımın her gününde... yani son döneme kadar.”

Ben de kendime engel olamayıp gülümsedim. “Eminim tüm oyunları şiddetli ve kanlıdır...”

Gülümsemesi bir an bocaladı, sonra tam gaz geri geldi, ifadesi büyük bir doz azimle güçlenmişti, sanki kendisini öldürse bile eğlenmeye kararlıymış gibi. “Ne kadar kanlı o kadar iyi.”

Ufaklığın cesaretine hayran kalmıştım.

“Güzel.” Bol eteğe ve üstüne oturan bluzuna baktım, sonra yatağındaki daha gündelik kıyafetlerin olduğu yatağın üstündeki yığna göz attım. “Bilgisayar oyunu katliamı ve abur cubur için daha uygun bir şeyler seç. Bir süpermarketi utandıracak türden özel seçilmiş cipslerimiz ve cips soslarımız var.”

Beş dakika sonra yatak odası kapısını açtım ve iki yanında duran kollarının gerginliğine rağmen gülümseyen, kot ve tişört giymiş dişi kedi için kapıyı tuttum. Herkesle tanışacağı için gergindi ve onu suçlayamazdım aslında. Tanıştıracığım insanların sadece yarısından hoşlanıyordum, bunun sebebi diğer yarısının ölmemi istemesindendi. Ya da oğullarından birisine peşkeş çekmek istemelerinden.

“Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu yeni nöbetçi ve Kaci'ye, bana, sonra sanki boynunun yukarısında bulunan en büyük kası kullanmak zorunda kalmadan önce birisinin onu kurtarmaya gelmesini umar gibi merdivenlerin olduğu yere doğru koridora bakarak.

“Aşağı kata. Kaci yeni arkadaşlar edinmeye hazır. Sen ilk olmak ister misin yoksa ikimizin birden baş belası mı olacaksın?”

“Bunun için bir liderden izin almam gerek,” dedi nöbetçi, karsısız bir şekilde benden Kaci'ye, sonra tekrar bana bakarak.

Omuzlarımı silktim. “O zaman git. İzin al.”

Nöbetçi bir lider aramak için hızlı adımlarla uzaklaştı ama beklemek için bir neden göremediğimden adamın peşinden giderek dişi kediyi aşağıya götürdüm.

Kaci merdivenlerde arkamda kaldığından, önce ben salona girdim ve arkamdan başını çıkarıp baktığında tüm konuşmalar kesildi. Kulübe o kadar sessiz hale geldi ki odadaki herkesin tek tek kalp atışlarını duyabiliyordum... iyi ki sadece birkaç erkek kedi arama faaliyetinden dönmüştü.

Marc ön kapı dâhil tüm odayı tek seferde görebileceği, hasta odasına en yakın tekli koltukta oturuyordu. Jace onun yanındaki kanepenin ucunda oturuyordu.

Dr. Carver gitmişti, ön pencereden daha önce kiralık arabasının durduğu boş alana hızlıca bir göz atınca doğruladığım bir gerçektir bu. Blackwell ve Malone kulübenin arkasındaki yemek salonundaydılar, varlıkları sessiz muhabbetin belli belirsiz uğultusundan anlaşıyordu.

Galiba diğer herkes kayıp dişi yürüyüşçüyü aramak için dışarıdaydı. Tam o anda mutfaktan salona adım atan babam dışındaydı. Nöbetçi peşinden geliyordu ve sorusunun ortasında donup kalmıştı.

Babam soru sorarcasına tek taşını kaldırdı ve yanıt olarak sadece gülümsediğimde başıyla onaylayıp sanki dişi kedinin kavgasından ilk kez dışarı çıkması büyütülecek bir olay değilmiş gibi mutfığa geri daldı. Bir şükran dalgası yanaklarımı ısıttı. Kaci omzuma resmen yapışmış olmasaydı babama teşekkür edebilirdim.

“Kaci, Marc ve Jace'i hatırlıyorsun, değil mi?” Yavaşça onu görüş alanına çektim.

“Merhaba.” Temkinli bir şekilde etrafımdan yürüyüp odanın kenarına gitti.

“Hey, ufaklık!” Kanepede öne eğilen Jace ona bembeyaz dişlerle ve tatlı dudaklarıyla her zamanki gülümsemesini sundu. “Partiye katılma zamanın gelmişti.”

Cinayet davamı bir parti olarak tarif etmesi biraz komiğime gittiği için burnumdan, homurdanma ile gülme arası bir ses çıkarttım. “Kaci’ye belki yiyecek bir şeyler aşırabileceğimizi ve içerde amaçsızsa kanlı, vakit öldürtecek oyunlarınızla oynayabileceğimizi söyledim.”

“*Grand Theft Auto IV*! Oynamak ister misin?” Bir anda kanepeden kalkmış ve odanın karşısına geçmiş, ilk kattaki boş yatak odasının kapısını çekip açıyordu.

Kaci sanki izin istermiş gibi tereddüt içinde bana baktı. Veya belki her şeyin yolunda olduğunu görmek için bakıyordu. Başım la onayladım, Jace’e güvenmedeki hevesliliğinden –ve Jace’in bariz bir şekilde çaba harcamadan onu gevşetmesi yeteneğinden– kendime itiraf etmek istediğimden daha fazla memnun olmuştum.

Kaci peşinden yatak odasına gitti, sonra oyun ünitesi yumuşak bir sesle açıldı ve bir süre sonra da biplenmeye başladı.

“Aç mısın?” diye sordum Marc’a, gerektiğinden daha kısa sürede gözlerimi ondan almak zorunda kalmayayım diye mutfağa geri giderek.

“Her zaman. Sanırım dolapta bir kutu domatesli biber salçası gördüm ve buzdolabında biraz peynir olacaktı.”

“İş görür.” Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimde babamın beni beklediğini gördüm. “Hey, Jace seninle şey hakkında konuştu mu...” *Malone’un ayağını kaydırmaya hazırlandığı hakkında.*

“Evet ama bunun hakkında daha sonra konuşuruz, şimdiki kargaşa sakinleştikten sonra.”

“Ama o zaman çok geç ol...”

Babam beni ikaz ederek kaşlarını çattı ve parmağını dudaklarının üstüne koydu. Sonra salona, Marc'ın düzenli ayak seslerinin yaklaştığı yere doğru başını salladı. Mesajı seslendirilmemiş bile olsa netti. Marc'a eninde sonunda hoşça kal demek zorunda kalacaktım ve şu an iyi bir zamandı.

Ama yanılıyordu. Marc'a veda etmek için iyi bir zaman yoktu, bu yüzden denemeyecektim bile. Yapmam gerekene kadar bunu düşünmeyecektim ve o an henüz gelmemiştii.

Babam bir kapıdan çıkarken Marc diğer kapıdan içeri girdi ve ben bahsettiği salça kutusunu ararken, dosdoğru buzdolabına gitti. Sadece birbirimizin yanında olmak için bir bahanemiz olsun diye işlenmiş peyniri gereğinden çok daha küçük küpler halinde keserek tezgâhta beraber durduk.

Kolum koluna sürünüyordu ve birkaç dakikadan sonra, yanı yarıya arkamda durarak, ayağını ayak bileğimin etrafından geçirdi. Sol ayağım iki ayağının arasındaydı. Göğsü sırtıma bastırılmış ve nefesi atkuyruğumdan açıkta kalan çıplak boynuma değiyordu.

Öylece birlikte olmaktan hoşnut bir şekilde sessizlik içinde çalıştık. Ama peynir sosu hazırlamak çok zor değildi ve denesek de Marc'ın tavaların arasında bulduğu çukur, zar zor pişiren berbat tavaya rağmen bu işi yirmi dakikadan fazla uzatamadık.

Marc yatak odasına iki kâse sos taşıırken, ben de mutfaktan çıktığım sırada açılmamış iki paket mısır cipsi götürüyordum. Marc'la birlikte ikiz yataklardan birinin üstüne kurulup halimizden memnun bir şekilde katır kutur cipsimizi yerken, Jace ve Kaci yerde oturuyor, dijital şoförlerin canlarını çıkarıp turlar arasında soslu cips ısırlıkları alıyorlardı.

Sonraki saat boyunca arama ekiplerinin vardiyaları değişirken diğer erkek kediler gelip gittiler. Kaci her birini belli belirsiz bir

baş hareketi ve el sallamayla selamlarken, bir eli konsolun üstünde maharetli bir şekilde çalışıyordu. Yeni gelenlerin hiçbirine fazla ilgi göstermese de, varlıklarından da rahatsız olmamıştı.

Güneş ufukta kaybolduğunda, Kaci ve Jace oyunlarında pek çok kademe atlamışlardı ve çok iyi arkadaş olmuş gibi görünüyordular. Hatta ağabey kardeş gibi.

Marc'la çok az konuşup sürekli birbirimize dokunarak sessizce uzandık. Yemek odasının kapısı gıcırdayıp açıldığında ve evin arkasındaki sesler yükseldiğinde ellerimiz birbirine kenetlenmiş ve bacağım bacağının üstüne atılmış bir haldeydi.

Ne istediklerini çok iyi bilerek anında gerildim. Güneş batmıştı ve Amanda Tindale hâlâ bulunamamıştı. Vakit dolmuştu. Kaci istese de istemese de konuşmaya başlamak zorunda kalacaktı.

Yirmi Yedi

Marc yanımda doğrulurken sessizce bana problemin ne olduğunu sorarak eliyle elimi sıkıca tuttu. Uydurma işaret dilimi anlayıp anlamadığına dair bir fikrim olmamasına rağmen henüz görüntüye girmemiş lider geçidine, sonra Kaci'ye başımı salladım.

Açık kapıdan uzun bir gölge düştü ve gölge sahibinin Calvin Malone değil de –besbelli ondan daha erken davranan– babam olduğunu görünce şaşırdım. Babamın gözleri benden Kaci'ye, sonra tekrar bana kaydı ve kaşları sorulayarak yükseldi. Anlatmak istediği açıktı: Oyun zamanı bitmişti.

Başımı hafifçe yukarı aşağı salladım. Babam diğer liderleri beraberinde sürüyerek salona doğru geri çekildi.

“Kaci?” Yatağın ucuna oturmak için ileri emekledim. Marc'ın kolları belime dolanıp vücudunun sıcak kıvrımı arkama yerleşince kabul edebileceğimden çok daha fazla rahatlardım.

“Evet?” Kaci ürkütücü derecede çevik başparmağıyla bir düğmeye bastı ve bana bakmak için dönerken ekrandaki oyun dondu. Babamın gelişini ve hızla geri çekilmesini fark etmişse de hiç belli etmiyordu. “Sorun nedir?”

Kendisinden ne istediğimi açıkladığımda put kesilmesine veya korkmasına en iyi nasıl engel olacağımı bilemeyerek derin derin

nefes aldım. “Olabilirdiğince geciktirmeye çalıştım ama konsey sende birkaç bilgi öğrenmek istiyor artık. Senden bazı bilgiler vermeni istiyoruz,” diye düzelttim kendimi, çoğuyla henüz tanışmadığı bir grup yaşlı adamdan ziyade bana ve çocuklara yardım etmeye daha hevesli olacağını umarak.

Gerildi, eli oyun konsolunun etrafında kasılırken plastik çatırdadı. “Ailem hakkında konuşmak istemediğimi sana söyledim.”

“Biliyorum. Onlar hakkında değil.” Marc gitmeden önce ona dokunma ihtiyacımı mümkün olduğu kadar fazla şımartarak kendimi ona iyice bastırdım.

“Ne o zaman?” Kaci’nin sarkuk genç dudakları gerilerek alını kırıştı. Solundaki Jace konsolu yere koydu ve yapabileceği her şekilde yardım etmeye hazır ve istekli bir şekilde izlemeye başladı.

“Daha önce bana ormanda birkaç insan yürüyüşçü gördüğünü hatırladığını anlatmıştın. Birkaç gün önce bir adamla bir kadın gördüğünü hatırlıyor musun? Buraya yakın bir yerlerde.”

Kaci bakışlarını kucağına indirirken yavaşça başıyla onayladı. “Gerçi bunun ne kadar önce olduğunu hatırlamıyorum. Günlerin hesabını çok uzun zaman önce kaybettim.”

“Sorun değil.” Jace arkasındaki yatağa sırtını dayamak için hızlı bir şekilde kıvıldı. “Sadece bize ne hatırladığını söyle.”

“Ben...” Konsol Kaci’nin ellerinden, bağdaş kurduğu bacaklarının ortasındaki boşluğa düştü.

Devam etmesi için bekledim ve devam etmediğinde, Jace’e sessizce konuşmayı benim yapmama izin vermesini anlatarak bir uyarı bakışı fırlattım. Eğer iyi yaptığım bir şey varsa, o da konuşmaktı. “Adamı hatırlıyor musun, Kaci? Onun hakkında bize herhangi bir şey söyleyebilir misin?” Hepimizin aynı şeyden bahsettiğinden emin olmak için söylemiştim bunu. Yüzü tamamen ifa-

desizdi, bu yüzden biraz daha zorladım. “Bacakları hakkında herhangi bir şey hatırlıyor musun?”

Gözleri bahsettiğim şeyi hatırlamasıyla parladı. Başıyla onayladı. “Sahte bir bacağı vardı. Metal bir sopa gibi görünüyordu. Bir prot... gibi bir şey.”

Gülümsedim. “Bir protez. Evet protez bir bacağı vardı.”

“Doğru,” dedi Kaci. Söz konusu adama enfeksiyon bulaştırdığı gün onunla yüz yüze gelmemiş de, sanki bir ara bir yerlerden buna dair bir şeyler okumuş gibi konuşması ve soğuk ifadesiyle içim ürperip buz kesti. “Komik yürümesini sağlıyordu. Topal gibi.”

Bir kedi adamın kesinlikle fark edeceği türden bir detaydı, çünkü “topal gibi” bir yürüyüş avın kaçmasını zorlaştırırdı. Fakat Bob Tindale’in Kaci’yle karşılaşmasından kurtulduğunu biliyorduk çünkü daha sonra kan dolaşımında Kaci’nin koku imzasını taşıyarak kedi formunda ortaya çıkmıştı. Bilmediğimiz konu karısıydı.

“Öyle olduğuna eminim.” Jace’e göz atıp Marc’ın yüz ifadesini anlayabilmek için onu daha iyi görebilmeyi diledim ama arkamdan bana bu kadar yakın sarılmışken yapamazdım. “Gerçekten bilmek istediğimiz şey adamın yanındaki kadın. Onu hatırlıyor musun?”

Kaci tekrar başıyla onayladı, şimdi yere bakıyordu ama başka bir açıklama sunmadı.

Gözlerinin artık sadece mesafeli değil, gerçekten boş olduklarını görünce, alçak sesli ve yatıştırıcı bir şekilde konuştum. “Ona ne oldu, Kaci?”

“Ben...” Yavaş, acı dolu bir itirazla başını sallayıp gözlerini sımsıkı kapadı. “Ben hatırlamıyorum.” Ama gerçekte düşündüğü şeyin, *hatırlamak istemiyorum* olduğu açıktı. Kadın yürüyüşçüye ne olduğunu bilmiyor olsaydı bu kadar altüst olmazdı.

“Denemene ihtiyacım var, tatlım.” Fiziksel temasın onu korkutmaktan ziyade rahatlatacağını umarak bir elimi omzuna koy-

dum. “Bu öğlen adamı bulduk ama kadın hâlâ dışarıda bir yerlerde ve insanlar bulmadan onu bulmamız gerek. Neden olduğunu anlıyor musun?”

Kaci tekrar başını iki yana salladı ama gözlerini açtı, belli belirsiz bir merak, korkusunu ve inkârını hafifletmek için içeri süzül­dü.

“Polisler o yürüyüşçüleri arıyor ve biz bulmadan kadını bulurlarsa, vücudunda bir inceleme yaparlar, bu da onlara varlığımızı kanıtlama imkânı verebilir.”

Zaman zaman bu tarz şeyler oluyordu ve laboratuvarlar tuhaf bulgularını bozuk numunelere dayandırıyor­du. Ama eninde sonunda birisi pek çok “bozuk” olayı birleştirmeyi başarabilirdi. Gizli varlığımız, bize ilişkin mümkün olduğu kadar az kanıt bulmalarına bağlıydı.

Hepimizin bu söze dökülmemiş kaniye ikna olduğumuzu düşündüğüm için, “Kadın öldü, değil mi?” diye sordum usulca.

Bir an için Kaci sadece bana gözlerini dikip baktı. Sonra bakışları aşağı düştü ve başıyla onayladı.

“Ne olduğunu bilmemiz gerekiyor.” Başını tekrar iki yana sallamaya başladı ama devam ettim. Çünkü onu konuşturmayı başaramazsam, konseyin neler deneyeceğinin garantisi yoktu. “Kimse kızmayacak, Kaci. Adama enfeksiyon bulaştırdığını zaten biliyoruz. Kokun onunkine karışmış. Saatlerdir bunu biliyorduk ve kimse sana kötü bir söz söylemedi, değil mi?”

Sessiz bir şekilde başıyla onaylayıp yerdeki oyun konsolunu döndürdü.

“Ne olduğunu bana anlatmanın güvenli olduğuna dair sana söz veririm. Kimsenin seni incitmesine izin vermem.”

Kaci, önce Jace’e sonra omzumun üstünden Marc’a göz attı. Bizi biraz yalnız bırakmalarını söylemek üzereyken Kaci tekrar bana baktı ve dudakları aralandı. “İsteyerek olmadı. Uyuyordum ama bir

şey beni uyandırdı. Ayak sesleri. Sonra duman. İnsanlardan geldiğini biliyordum ve ayrılmak için ayağa kalktım ama uzaklaşmadan kadın... birden önümde *belirdi*. Kolları kalın sopalarla doluydu ama beni gördüğünde onları düşürdü ve sadece durup bana baktı. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama korktu. Sopalardan birini kapıp üstüme geldi. Ben... ne yapacağımı bilmiyordum."

Sorun olmadığını söylememiz için her birimize kocaman ela gözleriyle yalvararak benden Jace'e, sonra Marc'a ve tekrar bana baktı. Yaptığı şey her neyse... onun doğru olduğunu söylememiz için.

"Bana vurmaya çalıştı ve gerçekten çok korktum ama aynı anda biraz sinirlendim de. Bunu açıklayamam. Artık o şekilde hissetmiyorum ama o zaman insan değildim ve gerçekten bunu düşünemiyordum. O sopayla üstüme geldi, ben tısladım ama durmadı. Yeterince yaklaştığında ona... şey... patimle vurdum." Vurgulamak için sağ elini yukarı kaldırıp pençe gibi kıvrık şekilde parmaklarıyla havaya savurdu.

"Pençelerin içeri çekili miydi?" diye sordu Marc, göğsü sırtında gümbürdeyerek.

"Tırnaklarım içeri sokulmuş muydu demek mi istiyorsun?" diye sordu ve Marc başıyla onayladı. "Hayır. Bunu yapmayı düşünmedim bile."

Elbette düşünmemiştir. Kimseye zarar vermeden kendisini savunmayı öğreten hiç olmamıştır ki. Bir kedi adam olmakla ilgili hiçbir şey öğretilmemiştir ve devam etmek için sadece kendi içgüdüleri vardı. Maalesef bir kedinin içgüdüleri düşmanın sağlığı için endişe duymayı içermiyordu.

"Sorun değil, Kaci," dedim, sesimdeki sakin ve rahatlatıcı niteliği duyduğum için şaşkındım. Başkalarını rahatlatma konusunda fazla pratiğim yoktu. Aslında, insanları kızdırmamaktan çok kızdırmaya meyilliydim ama Kaci bana kendimi ve hatta daha çok,

sahip olduğum tüm koruma içgüdüsünü açığa çıkaran kuzenim Abby'yi hatırlatıyordu. "Olani değiştiremeyiz ama bununla baş etmen konusunda sana yardım edebiliriz. Ve başlamak için en iyi nokta kadını uygun bir şekilde gömmemiz olacaktır." En azından ay ışığında, ormanda, gizli bir cenazeyle. "Sence de öyle değil mi? Bunu onun için yapabilir misin?"

Kaci başıyla onayladı ve yüzünün gergin hatlarına kararlılığın sızdığını gördüğümü sandım.

"Güzel. Kadının nerede olduğunu bize söyleyebilir misin?"

Alını kırıştı ve gözlerinde yaşların ilk işaretleri parlarken başını iki yana salladı. "Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Veya buraya nasıl geldiğimi."

Elbette bilmiyordu. Keller onu bir odunla bayıltmıştı ve Kaci uyuduğu sürede neler olduğuna dair hiçbir fikri olmadan yabancı bir odada uyanmıştı.

Marc beni arkamdan sıktı ve konuştuğunda kirli sakallı yanağı benimkine süründü. "Seni tanıdık bir yere götürsek, bize gösterebilir misin sence?"

"Evet." Tereddüt etmedi, aslında biraz rahatlamış görünüyordu.

Şükürler olsun. Ayağa kalktım ve zihnimden konseye söyleyeceğim şeyleri geçirirken saçımdan tokayı çıkardım ama Jace neredeyse kapiya varmıştı. Mutfığa Kaci elimi tutup yanıma yapışmış bir halde girdiğim sırada, Jace mutfak masasının etrafında oturmakta olan liderlerin önünde ayakta durarak, arama kurtarma çalışmalarının kedi adam versiyonu için resmî bir talebe başlamıştı.

"Her iki dişi kediyi de ormana mı götürmek istiyorsun?" diye sordu Blackwell çukur gözleri şaşkınlıkla açılarak. Malone kulaklarından alev püskürtmeye hazır gibi görünüyordu. Babam bile kuşkuluydu.

“Kesinlikle olmaz,” diye gürledi Malone, ellerini masanın üstüne dümdüz koyup ayağa dikilmek için sandalyesini geriye iterken. “Faythe’in hâlâ mahkemesi var ve o çocuk belanın ta kendisi.”

Kaci’nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim ve onun adına sinirim kabardı. “Bu çocuk, kayıp yürüyüşçünün cesedinin nerede bulunduğunu bilen tek kişi ve *buraya* nasıl geldiğini bilmediği için oraya nasıl gidileceğini söyleyemiyor.” Bakışlarım Malone’a odaklandı ve sesime nefretin sızması için mücadele ettim. Bir de zavallı dişi kedicinin elini sıkıp koparmamak için. “Eğer kadının yavın zamanda bulunmasını istiyorsanız, Kaci en iyi seçeneğiniziz.”

Malone, destek olması için Blackwell’e baktı ama yaşlı adam kavradığı bastonuna sığınarak sadece omuzlarını silkti. Malone kaşlarını çatı. Duruşmadan kurtulabilirsem, son birkaç gün içinde bir değil, üç kez onu bir şeyler yapmaya zorladığım için bana bunu ödetmenin bir yolunu bulacağını biliyordum. Liderler nasıl hareket edeceklerinin söylenmesinden hoşlanmazlardı. Haklarından gelinmesinden ise hiç hoşlanmazlardı. Ama bir kez daha, başka bir seçeneği yoktu.

Babam susup hafifçe gülümsemeye cesaret etti, belli ki aynı sonuca varmıştı.

“İyi. Onu dışarı çıkarın ve cesedi bulun ama tek başınıza gitmiyorsunuz.”

Açıkgası, cesedi kendi başıma taşımaya niyetim olmadığından bunu düşünmek bile istememiştim zaten ve içimden bir ses, bu konuda Kaci’nin de pek yardımcı olmayacağını söylüyordu. Ama Malone bize eşlik etmek üzere kimi gönderebileceğini görmek için odaya bakındığında duraksadı. Brett’e şu sıralarda hemşirelik eden Michael dışında, sadece Marc ve Jace vardı. Marc resmî olarak görevden alınmıştı ve Malone gelecekte bir gün –onlar istese de istemese de– torunlarını karınlarında taşıyacak dişi kedilere bi-

rakın göz kulak olmasını, tuvaletini temizlemesi için dahi Jace'e güvenmiyordu.

Calvin Malone'a bakınca, birden neden tüm dünyada kayınvalide ve kayınpederlerin bu kadar sık kötülendiklerini anladım.

Nihayet Malone'un bakışları Kaci'nin kapısını korumakta olan erkek kediye odaklandı ve kaşlarını çattı, sonra gözlerini devirdi. Besbelli söz konusu erkek kedi listesinde ilk sıralarda yer almıyordu, bu da zavallı çocuktan biraz daha hoşlanmamı sağladı. Ama üvey babası görevi resmîleştirmeden önce Jace ön pencereye abartılı bir hareketle döndü. "Görünen o ki süvariler geldi."

Bakışlarını takip ettim, tek gördüğüm karanlıktı ama sonra bir arabanın uzaktan gelen motor sesi kulaklarımı harekete geçirdi. Saniyeler sonra farların ışıkları araba yolunda salınmaya başladı.

"Kim o?" diye sordu Kaci ve ona şaşkınlık içinde baktım. Kolumu deli gibi sıkmasına rağmen orada olduğunu neredeyse unuttum.

Araba yolundaki motorun sesi kesildi ve sürücü tarafındaki kapı açıldı. Arabanın içindeki ışık yanıp dört farklı kafanın görüntüsünü ortaya serdi. Kafalardan bir tanesini her türlü ışıklandırma, her yerde tanıyabilirdim. *Ethan*.

"İyi adamlardan bazıları." Küçük kalabalığı salona doğru takip ederken Kaci'yi öne çektim. Ağabeyim Ethan ve Parker Pierce –uzun süredir babamın adamlarından birisiydi– birkaç saniye sonra ön kapıdan geçti. Peşlerinden, Jace'in sadece bir defa karşılaşmış olduğum üvey kardeşlerinden birisinin de aralarında olduğu, Malone'un iki adamı daha geldi. Sanırım Jace'in kardeşinin ismi Alex'ti.

"Vay canına." Ethan olduğu yerde kalakaldı ve Parker geçmek için onu kenara itmek zorunda kaldı. "Kaci sensin sanırım." Ağabeyimin parlak yeşil gözleri küçük dişi kedinin üstüne odaklandıktan hemen sonra yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı.

Kaci yanımda sessizce başını salladı ama arkama saklanmak için bir harekette bulunmadı. Jace'ten hoşlandığı kadar Ethan'dan da şimdiden hoşlanmışa benziyordu. Hiç şaşırmamıştım. Her yaştan kadın, Mucize İkizler'in büyüüne karşı savunmasızdı. Benim şimdiye kadar yaptığımdan daha fazlasını yapmalarına rağmen yine de paçayı kurtarmalarına izin veren annem dâhil.

Ethan çantasının yere kaymasına izin verdi sonra Kaci'nin önünde dizlerinin üstüne çöktü, sanki odadaki tek kişi oymuş gibi yüzüne bakıyordu. "Sen çok özel birisin."

Kaci'nin yanakları kıpkırmızı kesildi ve gözlerini ayaklarına dikti ama kimsenin bakmadığını düşündüğünde ara ara Ethan'a bakmaya devam etti. Ethan her koşulda ondan çok büyüktü ama o noktada zavallı kızı kabuğundan çıkarabilecek herhangi bir şeyi saf dışı etmeye istekli değildim.

Aptal aşk tanrısı, en küçük ağabeyime besleyeceği aşk buna dâhildi.

Malone'un adamları paylaşacakları odanın içinde valizlerini açarlar, Ethan ile Parker eşyalarını bizim kulübeye götürürlerken, Malone ve babam bize ormanda kimin eşlik etmesi gerektiğini mutfak masasının karşıt uçlarında tartıştılar. Babama sorsam "ateşli bir konuşma" yaptıklarını söylerdi ama bir tartışmayı gördüğüm anda tanırdım ve *kesinlikle* tartışıyorlardı.

Babacığım -teknik olarak artık bir Gurur kedisi olmasa da- Marc'ın dâhil olmasını istiyordu çünkü gerekirse beni korumak için dövüşecek en güçlü kişi oydu. Ama Malone bu konuda yumuşamayayı reddetti. Sonunda amcam onları uzlaştırdı. Babamın ilk tercihi söz konusu dahi edilemeyeceğinden -diğer herkes Marc konusunda Malone'un tarafındaydı- babam, Malone'un bir adamına karşılık kendi adamlarından ikisini gönderebilecekti.

Parker daha yaşlı ve tecrübeli olmasına rağmen, çocukluklarından beri birbirlerinin en iyi arkadaşları ve geçtiğimiz yedi yılda iş ortağı olduklarından babam Jace ve Ethan'ı seçti. Bir ekip olarak çok güzel çalışıyorlardı.

Malone büyük ihtimalle kendi oğullarından birisini daha tehlikeye atmamak için Reid isimli bir erkek kediye seçti. Reid tipik bir şekilde kaslı vücudu ve sıradan yüzü tamamen kel bir kafayla taçlandırılmış, otuzlarının başında, kıdemli bir lider adamıydı. *Parlak* bir kel. Aslında ona içimden çoktan Beyaz Bilardo Topu demeye başlamıştım.

Korumalarımız seçildikten birkaç dakika sonra yola koyulduk. Jace önderlik ediyordu çünkü Kaci'nin daha önce gittiğini hatırladığı yer olduğu için oradan başlamaya karar verdiğimiz Elias Keller'ın kulübesine nasıl gidileceğini bilen tek kişi oydu. Jace bir fener ile amcamın avuç içi GPS cihazını taşıyordu çünkü içimizden hiç kimse insan formundaki hafızasına yeterince güvenmediğinden, saatlerce ormanda dolaşma riskine girmek istemiyordu.

Soğuğa karşı yeni montunun içine büzüşmüş olan Kaci, Jace'in birkaç adım arkasından yürüyordu; düşmüş yaprakların ve kalın çalılardan arasından karanlık dağın yamacından yukarı doğru yolumuzu bulmaya çalışırken Ethan ile ben de konuşarak onun arkasından gidiyorduk. Neredeyse dondurucu soğuğa rağmen bu egzersiz bizi nispeten sıcak tutuyordu ve görevimizi düşünecek olursak, kotumun cebinde, çoktan vücut sıcaklığımla ısınmış olan katlanan bıçak sayesinde tuhaf bir şekilde rahattım. Michael'ın bıçağıydı ve kaybetmemek için söz vermiştim.

Beyaz Bilardo Topu su şişeleri, çikolata ve ikinci bir fenerle dolu sırt çantasını kuşanmış halde arkadan takip ediyordu.

"Şirin bir ufaklık," diye fısıldadı Ethan, sarkmış bir dalın altından eğilirken.

Kaci onu duydu; bunu aniden gerilen, kendinden emin yürüyüşünden anlayabiliyordum ama çoğu erkek gibi ağabeyim bundan bihaberdi. "Biraz zayıf ama kesinlikle güzel ve çekici bir kız." Fakat memnun olmuş veya şaşırmıştan ziyade sesi endişeli çıkmıştı. "Onunla ne yapacaklarına karar verdiler mi?"

"Resmî olarak değil. Gerçi Malone'un besbelli birçok fikri var..." Cümlemi yarım bıraktım, Ethan'ın çatılan kaşı tam olarak nereye vardığını anladığını gösteriyordu.

"Kaç yaşında?"

"On üç."

Kaşları iyice çatıldı. "Lanet olsun. Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Ağzımı açtım ama bana engel oldu. "Söyleme. *Senin* ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz."

Görünen o ki dişi serseri teorim cep telefonu teknolojisi sayesinde Rocky Dağları'nın ötesine kadar gitmişti. Veya belki e-posta teknolojisi sayesinde. Michael'ın çiftliktekilere ne söylediği belli değildi.

"Diğer fikirlerin hiçbirisi mantıklı değil," dedim en azından bininci defa, önümüzde güçlkle görülebilen yoldaki keskin bir dönemeçten dolanıp Kaci'yi takip ederken dengemi korumak için tepemdeki kalın bir dalı kavrayarak.

"Bu da öyle," diye çıkıştı Ethan ama ben daha aksini savunmadan, Kaci dik bir yokuştan çıktığı sırada kaydı ve Ethan onu yakalamak için öne atıldı. Kolaylıkla Kaci'yi kaldırıp yere koydu, sonra hızla arkasından gitti.

Onu takip edip ağabeyimi şakayla ittim. "Yardım ettiğin için teşekkürler, yalaka."

"Senin yardıma ihtiyacın yoktu." O da beni itti ve biraz daha ciddi darbemden dans ederek kaçarken Reid arkamızdan keskin bir şekilde tısladı.

Sorunun ne olduğunu sormak için döndüm ama kafasını sertçe iki yana sallayıp sağ tarafına –bulunduğumuz yerin kuzeyine– doğru havayı koklar gibi yaptı.

İçim adrenaline doldu ve vücudum birden tetiğe geçti. Ethan'ın kolunu yakaladım ve kaşları soru sorarcasına yükselmiş halde bana bakarken olduğu yerde dondu. Artık sağımda, yosun kaplı iki devasa ağaç kökünün arasında duran Beyaz Bیلardo Topu'na doğru kafamı salladım.

Ben Reid'in baktığı yöne doğru havayı koklarken, Ethan bariz bir ses çıkarmadan Jace ve Kaci'yi durdurmak için koşar adımlarla ilerledi. İlk başta ormanlık alanın kokularının normal karışımından başka bir koku almadım. Ama sonra rüzgâr yön değiştirdi ve başka bir şey yakaladım. Daha önce farkına varmam gerekecek kadar garipti ve çok yakından geliyordu. Ethan'la şakalaşmasaydım muhtemelen farkına varabilirdim.

Serseri. Ve kan. Çok fazla kan.

Beklenti kalbimi hızlandırdı ve ellerim ceketimin ceplerinde yumruk haline geldi. Gerginlikten alnımdan terler boşandı ve kokusunu aldığımız kediye ilişkin herhangi bir iz arayarak gözlerimle etrafımızdaki ağaçları tararken gevşek saç tutamlarımı yüzümden çektim.

Yakınlarda bir yerlerde bir serseri vardı, muhtemelen son avının üstünde dikiliyordu. İnsan formundayken, iki serseri kedi adamla karşılaşmıştım. Yanımda üç erkek kediyle ve silahlıyken bile bunu tekrarlamak için bir istek duymuyordum.

Solumda, Jace korumacı bir tavırla Kaci'nin önünde duruyordu ve Ethan sessizce yanıma gelmekteydi. Herhangi bir hareket yakalamak için gözleri tetikteyken, Reid sırt çantasını sessizce yere koydu. Pantolonunun yanındaki cepten bir çakı çıkarıp önceden çalışılmış, sert bir hareketle bunu açarak diğerlerine önderlik etti.

Yaprak şekilli, tırtıklı bıçak maksimum beş altı santim uzunluğundaydı ve yalnızca yakından işe yarardı ama aynı şey kedi adam pençeleri –ve bahsetmeye gerek bile yok ama kedi adam dişleri– için de geçerliydi. Elbette Beyaz Bilardo Topu’nun bir küçük bıçağına karşın kedi adamlar sekiz tırnak ve dört uzun dişle silahlanmışlardı. Yine de Michael’dan ödünç aldığım bıçakla karşılaşınca onunki çok haşın gözüküyordu ve uygulama halinde görmek için sabırsızlanıyordum.

Ethan ile Reid’i takip ederken ve Jace arkamızdan geldi. Dönüp baktığımda Kaci’nin Jace’in koluna yapıştığını, gözlerinin korkuyla büyümüş olduğunu ve soğuğa rağmen saç diplerinin terden nemli olduğunu gördüm. On haftadan uzun bir süredir kedi formunda kendi başına hayatta kalmayı başarmıştı ama insan formunda küçük, korkmuş ve savunmasız gözüküyordu ve bunlar büyük ihtimalle doğruyd.

Reid yaprakları yaz kış yeşil olan, uzun ve geniş çalı kümesinin etrafından bizi dolaştırdı. Havayı koklar ve etrafa bakınırken hareketsizleşerek çam iğneleriyle kaplı küçük bir açıklıkta durdu. Ben de aynısını yaptım. Bir avın yerini kokusundan tam olarak belirleyemezdik ama kokunun arttığını ya da azaldığını anlayabiliydik. Ve şimdiki koku attığım her adımda güçleniyordu. Ashında o kadar güçlüydü ki, tam serserinin üstünde olmamız, yemeğini tehdit edip vahşi, korumacı içgüdüsünü tetiklememiz gerekiyordu. Fakat ne onu ne de avını görüyordum.

Lanet olsun, nerede bu serseri?

Sinirle Ethan’a bakmak için döndüm ve alnıma ılık, ıslak bir damla düştü. *Yağmur mu?* Ama fenerlere yardım eden ayın cömert ışığıyla da belli olduğu üzere, gökyüzünde tek bir bulut yoktu.

Damlayı alnımdan sildim ve parmağım koyu ve yapışkan bir şeyle lekелendi. Ve kokulu.

Kan.

Korkuyla karnımı kasılarak, yavaşça yukarı baktım ve parmaklarım avuç içlerime batıp ellerim yumruk haline geldi. Nefesim boğazımda tılandı ve yumuşak bir boğulma sesi çıkardım. Ethan başkışımı takip etti, Reid de onunkini. Jace'i göremiyordum ama Kaci nefesini tuttuğunda onların da gördüğünü anladım.

Gizemli serserimiz ağaç tepesinde, keyifle akşam yemeğinin tadını çıkarıyordu... ancak ne avın ne de avcının kürkü vardı.

Yirmi Sekiz

“Lanet olsun...” diye fısıldadı Jace. Ona daha fazla katılamazdım. Yaşadığım yirmi üç yıl boyunca erkek kedinin yüksekte tünediği yerden takındığı duruşundaki net sahiplenme içgüdüğü ve gözlerindeki delilik ışıltısı kadar *iğrenç* ve son derece arızalı bir şey görmemiştim.

Bir serseri yerden yaklaşık iki buçuk metre yüksekte, geniş, çıplak bir dalın üstünde, dalın gövdeyle birleştiği sağlam bir kuytuda tünemiş duruyordu. Çıplak ve insan formundaydı, yüzü ve elleri öyle çok kanla kaplanmıştı ki ilk başta dirseğe kadar gelen incecik bir çift eldiven giydiğini düşündüm... yukarıdan gelen yumuşak ışığın altında koyu ve ıslak bir şekilde parladıklarını fark edene kadar.

Oturduğu kalın dalın çatalına sıkışmış duran şey yine çıplak ve kanla kaplı olan –kokusundan anlaşıldığı kadarıyla– başka bir erkek kedydi. Ama bu erkek kedinin kolları gevşekçe sarkmış, karnı ikiye yarılmıştı ve kırpıştırmadığı gözlerle ayla aydınlanan ağaçlara bakıyordu. Hayretle donup umutsuz bir inkârla izlerken, kalın, kanla kayganlaşmış bir bağırsak düğümü açık karnından kayıp vücudundan en az otuz santim aşağıda sallanmaya başladı.

Elim yavaşça cebimin içine girip Michael’ın bıçağını kavradı.

Kaci arkamda öğürüyordu, sonra başka bir ağacın dibine kusak için görüş alanıma doğru tökezledi. Jace anında yanına vardı, saçlarını tutup sırtını ovaladı. Ama gözleri bir an olsun Kaci'nin midesini bulandıran görüntüden ayrılmadı.

Serseri tepemizde tıslayınca tekrar ona baktım. Dudakları ayrılmış, küt insan dişleri ay ışığı altında parlıyordu ve kanla boyanmış ince bir salya çizgisi lekeli çenesinden damlıyor, yere düşmeden önce gölgelerin içinde kayboluyordu. Ama ne olur ne olmaz diye geriye çekilip boştaki avucumla alnımdaki kan lekesini temizledim. Safra yükselerek boğazımda yanmaya başlarken zorla yutkundum.

"Faythe, iyi misin?" diye fısıldadı Ethan. Dehşet verici serseri keşfettiğimizden beri ne o, ne de gerginlikle bıçağını tutan parmakları artık bembeyaz kesilen Reid kııldamıştı.

Doğruluktan çok uzak olsa da, "İyiym," diye fısıldadım ben de.

Ağaç üstümüzde çatırdadı ve korkmuş serseri öne eğildi. Yer değiştiren ağırlığı altında dal büküldü. Dizleri kırık bir şekilde ve denge için açtığı kanlı kollarıyla önümüze küt diye düştü.

Reid geri sıçradı ve Ethan kendisiyle birlikte beni de çekerek aynısını yaptı. Ayaklarım açık bir şekilde durdum, cebimden bıçağı çıkarıp açılması için düğmesine bastım. Ethan babamızın ortaokulda bize öğretmiş olduğu hazırlık duruşunu yapıp benim gibi bıçağını açtı. Serseri yalnız ve silahsızdı ama aynı zamanda çıplaktı, kanla kaplıydı ve besbelli erkek kedi arkadaşının organlarıyla doymuş bir haldeydi (duyduğum tüm kedi adam toplumlarında kati bir şekilde kabul edilemeyecek bir durum).

"Benim." Serseri ayaklarımızın dibindeki ölü yaprakların üstüne kanlı tükürükler saçtı ve utanç verici olsa da tepki olarak hızla geri çekildim. Ama kimse beni seyretmiyordu. Hepimiz gözleri paranoyayla savaştan bir uyuşturucu müptelası gibi üstümüzde hızla gidip gelen Hannibal Lecter'ı seyreliyorduk. Ne demek istediğini

anlamam için bir süre geçmesi gerekti ama sonraki sözleri bunu netleştirdi. "Gidip kendinizinkini bulun."

Solumdaki Kaci, çömeldiği yerden kalkıp koluyla yavaşça ağzını sildi. Serserinin tedirgin gözleri beni geçip Kaci'ye kondu. "Hoş kokuyorsun," diye mırladı, yüz ifadesi beni tamamen alarma geçiren o korkunç tuhaflığı kaybetmeyip yeni bir açlığa bürünerek.

Kaci hıçkırarak haykırdı ve hem Reid hem de Jace onu görüş alanından uzaklaştırmak için öne hareket ettiler.

Serseri hasta. En sonunda anlamıştım. Serseri yakın zamanda enfeksiyon kapmıştı ve muhtemelen hâlâ kedi tırmığı hastalığıyla kudurmaktaydı. Gün ışığında, tenindeki kızarıklığı görebilirdik fakat karanlıkta kanla kaplıyken bir bakışta bunu söylemek zordu.

"Deli," dedi Ethan, düşüncelerimi doğrulayarak. Başım la onayladım ve Jace de onayladığını mırıldandı ama Reid yalnızca sol elinin gizli bir hareketiyle bize işaret etti.

"Avını istemiyoruz," dedi, serserinin bakışlarını çok az görebildiği Kaci'den kendisine çekerek. "Tamamen farklı bir şeyin peşindeyiz."

Serserinin hummayla cam gibi olan gözleri, karanlıkta kendi ışıklarıyla ışıldıyormuş gibi parladı. "Yardım edebilirim! Her şeyin nerede olduğunu biliyorum. Burası benim bölgem!"

Reid'in omuzları gerildi. "Bu arazi *senin* mi?"

"Evet!" Bakışları bizim aramızda gidip geldi, açık bir şekilde bir onay ya da kabul arıyordu. "Yani, Gurur sürümün. Rocky Dağı Gurur sürüsü." Hannibal konuştuğu sırada bariz bir hoşnutsuzlukla omuzlarını dikleştirip doğruldu.

Ethan homurdandı. "Rocky Dağı Gurur sürüsü diye bir şey yok."

Reid arkasından ağabeyime susması için sinirli bir şekilde eliyle işaret etti. "Bölge konseyi adına..."

Alderan'a⁶ yapılacak diplomatik bir görevle, diye düşündüm yarı histerik bir halde.

"... liderinizi resmî bir şekilde selamlamak üzere buradayız. Konsey onunla tanışmak istiyor. Kim olduğunu ve onu nerede bulabileceğimizi söyleyebilir misin?"

"Zeke mi?" Serserinin gözleri büyüdü. "Zeke'le konuşmak mı istiyorsun?"

Hay lanet olsun! Zeke Radley. Yeni keşiften dolayı küçük bir heyecan dalgası omurgamdan yukarı karıncalanarak çıkarken, vücudumun her yerindeki tüyleri diken diken etti ve birden Reid'e olan saygım inanılmaz arttı. Ona Beyaz Bilardo Topu demeyi ke-seceğime içimden yemin ettim.

"Liderinizi nerede bulabiliriz?" diye sordum, Reid'in yöntemi izleyerek.

Sufle verirmiş gibi, "Bu bir sır," dedi serseri, bir eliyle ağzının yanını kavrayarak. "Size söyleyemem çünkü Zeke daha fazla adam istemiyor. Bize erkek kedi diyor. Ama aslında aramızda adı Tom⁷ olan kimse yok."

Zeke belli ki Gurur sürüsünün sosyal yapısını ve politikasını bir dereceye kadar anlamıştı. Bu da daha önce Gurur kedileriyle temasa geçmiş olduğunu kesin bir şekilde gösteriyordu. Ama sadece tehlikeli olmaya yetecek kadar bilgi sahibi olduğuna bahse girerdim.

Ama Hannibal bitirmemişti. İşaret parmağı göğsündeki kânın içinde yuvarlak bir desen çizerken, "Sen ve o," bakışları benden Kaci'ye geçti, "benimle gelebilirsiniz. Onu her kim getirirse yetki sırasında ikinci adam olmaya hak kazanıyor."

6 *Yıldız Savaşları* filmindeki kurgusal gezegenin ismi. (ç.n.)

7 Tom, İngilizcede hem bir erkek ismidir hem de erkek kedi anlamına gelir. (ç.n.)

Ne? “Bekle, onu *tanıyor* musun?” diye sordum, Reid’in bana attığı kapa o lanet çeneni bakışıyla ilgilenmeyerek.

Serseri, kanı bu sefer de yanağına yayararak başıyla onayladı. “Görevimiz tehlike. En büyük öncelik.”

Ah, işte bu *şahane*. Eğer doğru anlamışsam –ve bu büyük bir eğerdi– Zeke Radley bir noktada Kaci’nin kokusunu almıştı ve küçük Gurur sürüsü saçmalığını tamamlamak için ona ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

Reid ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip kurnazca serserinin dikkatini çekti. “Kaç tane erkek kediniz var?”

Serseri cevap vermeye hazırlandı, sonra tam ağzı açılmışken duraksadı. Birden kararsız bir şekilde, sanki söyleyecekleri üstünde düşünüyormuş gibi bakışlarını üstümüzde gezdirdi. “Yeterince. Zeke yeterince erkek kedimiz olduğunu söylüyor.”

“Gurur sürünüz nerede yaşıyor?” diye sordu Reid, önceki sorumu tekrarlayarak.

Serseri kaşlarını çatıp yukarı, avına baktı sonra sessizlik içinde tekrar bize baktı. Tekrar kanlı dişlerini gösterip sırttı ve dudaklarını yaladı.

Tiksintiyle içim titredi.

Reid serseriye görüş alanının bir köşesinde tutarak kaşlarını sorarcasına kaldırıp Ethan’a döndü. Ethan sessizce başıyla onayladı. Bir şey üzerinde anlaşmışlardı ve soruyu yakalamamış olsam da yüksek sesle sormayacak kadar akıllıydım.

Ethan yanımdan hızla harekete geçti, bir an sonra serseriye daha önce inmiş olduğu ağaç gövdesine bastırıyordu. Ağabeyim tek kolunu Hannibal’ın kanlı boğazına bastırmıştı ve vücudunun geri kalanı kanla kaplı kedi adamdan dikkatli bir şekilde uzak duruyordu. “Son şansın. Liderin... nerede?”

Ama belli ki Radley askerlerine akıl sağlığı olmasa bile sadakat vermeyi başarmıştı. Yanıt vermek yerine hırladı ve boynundaki baskıya rağmen dişlerini Ethan'a geçirmeye çalıştı. Ethan yumruğunu savurdu ve boğuk bir çatırtı duyuldu. Bir saniyeden kısa sürede bitmişti. Ethan geri çekildi. Serseri başı bir yana gevşekçe sarkarak yere kaydı.

Bir an için Ethan'ın onu tek vuruşla öldürmüş olduğunu düşündüm. Bu etkileyici sayılacak olsa da aynı zamanda rahatsız edici de olurdu.

Ama sonra Hannibal'ın göğsü yükseldi. Ve indi. Sonra tekrar yükseldi. Nefes alıyordu.

Arkamdan bir cırt sesi geldi ve döndüğümde Reid'in sırt çantasından bir koli bandı çıkardığını gördüm. "Al." Bana attı ve ağaca dayalı haldeki düşmüş serseriye işaret etti. "Ağzını bağla."

Rulodan biraz bant kopardım, sonra baygın erkek kedinin yanına diz çöktüm ve yapış yapış saçlarından tutup başını geri çektim. Tenine dokunmadan ağzını kapamak incelik gerektiriyordu ama çabaya değerdik çünkü üstümde gereğinden daha fazla kan olsun istemiyordum. Hâlâ önümüzde gidecek uzun bir yol varken olmazdı.

Reid yanımda diz çöktü ve bandı ona uzattım ama başını iki yana salladı. "Elleri için bana uzun bir parça kopar. En az altmış santim."

Bandı yere sürmemek için ayağa kalktığım sırada, sol tarafımda elektronik bir şey bipledi. Jace cep telefonundan birisini arıyordu. Bandı koparıp kedinin bileklerini arkasından bağlamak için Reid'e yardım ederken, Jace cesetten kurtulmaları ve mahkûmu almaları için –ikisi de insan formunda oldukları için acilen– bir temizlik ekibi göndermeleri amacıyla kulübeye telefon açtı.

Ethan ve Reid baygın serseriyi ağaca bantladı. Aslında bandı hem Hannibal'ın hem de ağaç gövdesinin etrafından, artık kendi ellerini lekeleyen kana aldırmayarak tekrar tekrar dolaştırdılar.

Bir an için çıplak göğsünden tüm o yapışkan bantları çıkardıklarında yanında olabilmeyi diledim. *İşte bu, aptahlı uyandırırdı...*

İşleri bittiğinde, Reid bir kez daha çantasını karıştırdı. Bu kez bir paket antibakteriyel ıslak mendil ve temiz bir naylon poşet çıkardı. Bir mendili Ethan'a uzattı ve sonra diğerini ellerindeki her bir kan damlacığını temizlemek için kullanıp en sonunda kullanılmış mendilleri poşetin içine tıkmadan önce fenerle ikinci defa kontrol etti ve poşeti sırt çantasının ön cebine koydu. Komiğime gitmişti.

Her geçen saniye ondan daha çok hoşlanıyordum.

Bundan sonra tekrar Jace önderliğinde ilerlemeye devam ettik. Bu kez Kaci arkasında durmaktan ziyade yanındaydı. Konuşmuyor ya da ay ışığıyla aydınlatılmış güzel geceye bakmıyordu. Baş aşağıda, bakışları ayaklarının dibinde yürüyordu.

Yarım saat sonra, Elias Keller'ın kulübesi önümüzde yükseldi. Büyük ihtimalle kendi yapmış olduğu güzel, taş bir bacadan ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne doğru duman yükseliyordu. Ön pencerede ışık titreşti –gerçek bir kandildi bu kesinlikle– ve karaca yahnisinin kokusu, davetli olsaydık bile yemeye vaktimin olmadığı bir yemeğin beklentisiyle ağızımı sulandırdı.

Keller'ın bahçesi yoktu, kulübenin üstünde yükselen ağaçlar eve o kadar yakındı ki kökler küçük binanın altında kayboluyordu. Ön basamaklar düz tarafları yukarı bakacak şekilde toprağa gömülmüş, yarısından kesilmiş dört devasa kütükle yapılmıştı. Zımparalanmamışlardı ve her birinin ortasındaki çöküklük ve belirgin aşınma, desen görünümünü bozuyordu, yıllarca –besbelli çok uzun yıllarca– her gün aynı yeri aşındıran tek bir çift devasa çizmenin bariz bir sonucu...

Başka bir bölgeye haber verilmeden –çoğumuzun telefonu olmadığından böyle bir şey hemen hemen hiç olmazdı– yaklaşırken nezaket icabı gerektiği üzere geldiğimizi ve zarar vermek niyetinde olmadığımızı bildirmek için pek çok dikkat çekici ses çıkarırdık.

Kulübeye on beş metre kadar uzaktaydık ki kapı ardına kadar açıldı ve Keller yüzü bir hırıltıyla çarpılmış, devasa sağ eliyle bir buçuk metre uzunluktaki –belli ki dalları koparılmış küçük bir ağacın gövdesinden yapılmış– bir sopayı sıkıca kavramış bir şekilde en üstteki basamakta belirdi. Ay ışığı sopanın tepesindeki pürüzsüz, geniş budakta parlıyordu. Hiç kuşkusuz kendi ellerindeki yağların yıllarca birikmesi sayesinde cilalanmıştı.

Kaci önümde donup kaldı. Az kalsın üstüne çıkacaktım.

“Ne...” diye homurdandı Keller. Böylesi bir mesafeden bile boz ayının alçak sesi fiziksel bir şekilde içimde gümbürdedi. Sonra karanlığın içine doğru gözlerini kısıtı ve havayı kokladı. Vücudu gerildi ve sopası havaya kalktı. “Kediler. Gurur kedilerini zahmetten kurtarmak için hepinizin derilerinizin yüzülmesine karar vermeden önce burada ne işiniz olduğunu açıklasanız iyi edersiniz.”

Gurur kedileri mi? Bizim serseri olduğumuzu mu düşünüyordu? Belli ki bir ayının burnu tek tek kedilerin kimliklerini kokularıyla belirleme konusunda bizim burnumuzdan daha az duyarlıydı.

Ama daha önce başka bir boz ayıyı koklamadığım için, gerektiği takdirde Keller ile babasının arasındaki farkı söyleyebileceğime yemin edemezdim.

“Bay Keller, biziz,” diye seslendim.

“Faythe?” Ters çevrilmiş son yarım kütüğün üstünde durmak için iki basamak daha aşağı indi. “Yanıdakiler kim?”

Sesindeki ve çizmelerinin yanındaki basamağa yerleşmiş olan sopasının ucundaki gerginlik kaybolunca rahatlayıp nefesimi bıraktım. “Bu Ethan, en küçük ağabeyim.” Bir kolundan tutup Ethan’i öne

çektim ve saklamaya çalıştığı şaşkınlığı fark ettim. Elias Keller'dan haberi vardı ama neredeyse efsane seviyesine varacak kadar ender olduklarından, bir boz ayıyı ilk kez görmek gerçekten hazırlanabileceğiniz bir şey değildi. Kendi deneyimimden biliyordum.

"Ve bu Reid..." Lanet olsun, soyadını bilmek hoş olurdu. Veya adını. Hangisini atlıyorsam.

Reid kel kafasının parlak genişliğini eliyle ovalayarak bir adım öne çıktı. Boz ayıdan ya ağabeyimden daha az etkilenmişti ya da yüz ifadesini çok daha iyi kontrol edebiliyordu. İkisinin de doğru olduğunu tahmin ediyordum.

"Ağabey, öyle mi?" diye güldü Keller, tepemizden geçen bir uçağın gürültüsü gibi kaba ve derinden. "Sende bunlardan kaç tane var?"

"Dört." Bir kedi adam için göreceli olarak küçük bir ailem vardı ama Keller tek çocuktu. Babam bundan neredeyse emindi. Boz ayılar o kadar az görülürdü ki türün iki üyesinin bırakın çiftleşmeyi, karşılaşması bile çok ender olurdu. Neyse ki, çok uzun bir süre yaşarlardı (insan ömrünün neredeyse iki katı).

Keller cevabımı düşünüyor gibi gözüküyordu, sonra başını iki yana sallamasıyla konuyu bıraktı, kalın, boz sakalı kımlıdı. "Pekâlâ, gelin ve biraz akşam yemeği yiyin. Ateşte yahnim var..." Basamakları çıkmaya başlayarak kulübeye doğru döndü.

"Teşekkürler, Bay Keller ama şu anda bunun için vaktimiz yok. Şafak vakti insan arama ekibi belirmeden önce kayıp yürüyüşçülerden birisini bulmak zorundayız."

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Keller ve kendine has dürüst tavırlarını beğenmeden edemedim. Ağzımdan sansür olmadan çıkacakların ne gibi politik etkiler yaratacağına endişelenmeden dilediğim şeyi söyleyebilmeyi çok isterdim. Görünen o ki tek başına yaşamının avantajlarından biriydi bu. Bir gün bunu deneme şansını bulacağımı umuyordum.

"Hiçbir şey," dedi Jace. "Kaci aradığımı bulabilsin diye arka bahçenizi şöyle bir koklamaya ihtiyacımız var." Güldü ve sessizce, "Kelime oyunu yapmıyorum," diye fısıldadı.

"Kaci mi?" Boz ayı gözlerini karanlığa doğru kıstı. "Kedi yavrusunun ismi bu mu? Yaklaş, çocuğum ve sana bir bakmama izin ver."

Ama Kaci gitmiyordu ve onu gerçekten suçlayamazdım. Keller'ı kesinlikle hatırlıyordu –en azından bir dereceye kadar– ve bir odun parçasıyla arkamdan kafama vuran bir deve yaklaşmakta ben de kesinlikle tereddüt ederdim.

"Sorun yok." Jace kolunu omuzlarına koydu ve onu ileri itti. Kaci kolunun altından kurtuldu ve çaresizlikle bakarak bana yapıştı. İri adamlarla çevrili olmamıza rağmen beni hâlâ koruyucusu olarak görmesinden memnun olmadan edemedim.

"Biraz utangaç," dedim, elimle gümr saçlarını okşayarak.

Keller başını hafifçe yukarı aşağı salladı. "Benden de çok hoşlanmıyordur, sanırım." Elinde sopayla basamaklardan aşağı inip bahçeden bize doğru gürültülü bir şekilde yürüyüp gelirken samimi bakışları benden Kaci'ye çevrildi. "Başıma vurduğum için özür dilerim, Bayan Kaci. Seni çöpümü karıştıran başka bir kız kediyle karıştırdım."

Kaci biraz gülümseyince şaşırdım, fakat Keller'ın koyu gölgelerin içinden bunu görebileceğinden şüpheliydim.

"Yaklaşıp etrafa bakın da sizi doğru istikamete gönderip gönderemeyeceğimize bakalım." Ağaçlı bahçenin yarısında durup ağır kolunu ileri uzatarak yolu gösterdi. Ve bu defa yola koyulunca, her ne kadar gönülsüzce olsa bile, Kaci de bizimle geldi.

"Bunların hiçbiri tanıdık geliyor mu?" Kollarını iki yana açtı, sopası devasa bir ağaç dalından sarkan kırık bir dal gibi sağ yumruğundan sarkıyordu.

Kaci etrafımızı saran ormanın karışık gölgelerine bakarak başını iki yana salladı. "Gerçi buraya geldiğimi biliyorum. Bunların hepsini... daha önce kokladım."

"Onu arkada bulmuştum." Keller kulübenin yanına doğru ilerledi. Uzun, kalın bacaklarıyla o kadar hızlı hareket ediyordu ki ona ayak uydurmak için koşar adım gitmek zorunda kaldık. En büyüğü bir metre uzunluğunda ve neredeyse bir o kadar geniş olan kalın ağaç kütükleriyle, şaşırtıcı derecede normal gözüken bir arka bahçede durdu. Kütüğün orta halkasında bir metre uzunluğunda sapı olan tek taraflı bir balta çıkıntı yapıyordu. Keller'ın canavar baltası, Marc'ın arabasının arkasında duran baltanın oyuncak ev eşyası gibi görünmesini sağlardı fakat boz ayının baltacığının kendi devasa ellerinde küçük ve ince duracağını biliyordum.

"Bunlardan herhangi birini anımsıyor musun?" diye sordu Jace ve Kaci bahçeyi tararken ay ışığının aydınlattığı kocaman açılmış ela gözleriyle başıyla onayladı. Bakışları önce altmış santimlik meşelerin arasındaki odun yığımına, sonra en uzaktaki ağacın yanındaki geniş, metal çöp tenekesine kondu.

"Şuradan geldim." Kaci güneybatıya doğru uzanan ağaç sırasını işaret etti. "Akarsuyu takip ettim ve orada... biraz ilerledikten sonra akarsu bitti. Su içmek için durdum ve yemek kokusu aldım. Et."

"Karaca." Keller gür, kalın, karışmış kahverengi sakalını kaşıdı. "Açsanız, fazlasıyla var."

Teşekkür edercesine gülümsedim ama üzülerek başımı iki yana salladım. Kaci sanki onu hiç duymamış gibi bakıyordu.

"Pekâlâ bizi buradan sonra götürebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Ethan ve Kaci'nin bakışları berraklaşarak Ethan'a odaklandı. Sessizce başıyla onayladı. "Bay Keller, bu akarsuyun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

“Evet. Suyumu aldığım yer. Burası ile orası arasında ayakla-
rıyla oldukça belirgin bir yol açtım. Büyük ihtimalle yavru kedi
beni böyle buldu.”

Keller sözlerinde haklıydı. Kulübesiyle akarsu arasındaki pa-
tika –en azından bir boz ayı için– dardı ama belirgindi. Artık ne-
redeyse sessizlik içinde yürüyorduk ve Kaci her adımda daha sessiz
ve daha içine kapanık bir hal alıyor gibiydi. Keller’ın evinden ay-
rıldıktan on dakika sonra, sabırsız kulaklarıma hafif bir şırıltı sesi
geldi. Hızlıca havayı koklamamla mineralli suyun kokusu burnuma
geldi ve birkaç dakika sonra akarsuyun kendisi görüntüye girdi.

Zihnimden Reid’in sırt çantasındaki şişelenmiş kaynak suyuna
burun kıvrarak suyun kenarında diz çöktüm ve arıtılmamış, so-
ğuk sudan avuç dolusu alıp ağzıma götürdüm ve Kaci’nin dizleri-
nin üstüne çöküp bana katılmasına şaşırdım.

Ayağa kalktığımızda, çocuklar beklentiyle Kaci’ye bakıyorlardı.
Çenesinden su damlıyor, kendi yüzümün ne kadar soğuk olduğunu
hatırlatıyordu. Kolumla ağzımı sildim. Kaci soğuğa rağmen sula-
rın damlamasına izin verdi ve kenetlenmiş minik insan yumruk-
ları, kot pantolonlu zayıf bacaklarıyla dimdik yürüyor olsa da şu
anda bir kedi gibi düşündüğünden hiç kuşku duymuyordum. Belki
kasıtlı olarak yolunu tekrar bulmaya çalıştığından kedi gibi düşü-
nüyordu. Veya belki de bu akarsudan su içtiği son seferin hatıra-
ları içinde kaybolduğundan.

Her şekilde de, tek kelime etmeden bizden uzaklaştı ve arada
sırada havayı koklayıp etrafa bakmak için durarak akarsuyun kı-
yısından aşağı doğru ilerledi. Kaci kimseyle göz temasında bulun-
muyordu ve omuzları çökük, kolları sanki teselli edermiş gibi etra-
fına sarılı bir halde yürüyordu. Geçmişinin bu kısmını yeniden zi-
yaret etmek istemediği ortadaydı ve bariz bir şekilde kendisini hem
duygusal sıkıntıdan hem de bizden koparmak için çalışıyordu. Veya

daha doğrusu sunabileceğimiz herhangi bir teselliden. En azından bir şeyler değişene kadar onu kendi haline bırakmayı tercih ettim.

Yaklaşık yirmi dakika ve havayı koklamak veya karanlığa bakmak için sayısız defa durakladıktan sonra Kaci durdu. Sağa ilerledi, bariz bir şekilde bir şey arıyordu sonra gövdesinde belirgin bir kıvrımı olan dar, gelişmemiş bir meşeye doğru dümdüz ilerledi. Eliyle ağaç kabuğunun üzerinden geçti ve dik kıvrımı kokladı, sonra yüzeyden minik bir siyah kürk tutamı çıkardı. Gözleri bir anlığına buğulandı ve kürk yığını elinden düştü. Sonra dikkati keskinleşti ve artık aradığı şey her neyse onu bulmuş olduğundan tereddüt etmeden akarsudan ayrılarak ormana daldı.

Jace hızla peşinden gitti. Reid de Jace'i takip etti. Kürk öbeğini takıldığı diken yuvasından çekmek için eğildim ve burnuma götürdüm. Bir koklamayla bunun Kaci'ye ait olduğunu anladım. Kendi izini takip ediyordu ve hızlı, neredeyse gözü dönmüş adımlarına bakacak olursak, yaklaşıyorduk.

Birdenbire oraya ulaşmak istediğimden hiç emin olamadım.

Ethan'la birlikte diğerlerinin arkasından koşar adım gittik. Birkaç dakika içinde Kaci dışarı çıkmış köklerin üstünden atlayıp dikenli çalılıarın ve sarmaşık öbeklerinin üstüne basarak tüm gücüyle koşturmaya başladı. Etrafındaki ağaçları tararken kafası ileri geri gidiyor ve kanım beklenti içinde coşuyordu. Şimdiden bu kadar yakın olabilir miydik? Elias Keller'ın arka bahçesine yalnızca yarım saatlik bir yürüyüş mesafesindeydik. Ceset tüm bu süre boyunca Keller'm kulübesine bu kadar yakın durmuş olabilir miydi?

Basitçe söylemek gerekirse, evet, olabilir. Kadın yürüyüşü civarda olsa Keller'ın bunu bileceğini farz ederek evinin yakınlarını aramamıştık. Ama Keller aramıyorsa –ve düşünecek olursak, neden arasındı ki?– kadını bulması için bir nedeni yoktu.

Birkaç dakika sonra Kaci bir kez daha durdu, bu defa dört ya da beş ağaçlık –her birinin arası maksimum elli, altmış santimdi– sıkışık bir kümenin merkezinde. Ağaçların çoğu genç ve göreceli olarak inceydi; muhtemelen diğer ağaçların gölgesinde kaldıkları için fazla güneş ışığı almamışlardı. Ancak meşelerin ikisi daha yaşlı ve genişti. Dalları her yöne uzanıyor ve birçok noktada üst üste binecek, ayaklarımızın altındaki çıtırdayan kalın yapraklı yatağı oluşturuyor, dallardan meydana gelmiş bir çatı yaratıyordu yukarıda.

Kalın çalılıkları ve kuru yaprakları dikkatli bir şekilde tarayarak endişeyle etrafa baktım. Ne insan vücudu ne de birisini sokmaya yetecek kadar büyük herhangi bir delik veya yaprak yığını görebilmiştim.

“Kaci?” Aramızdaki bir metrelik mesafeyi geçerken botların altında dallar çatırdadı fakat elimi omzuna koyduğumda geldiğimi duymamış gibi sıçradı. “Kaci?” diye tekrarladım, sakinleştirici bulacağını umduğum samimi bir ses tonuyla sesimi alçaltarak. “Nerede, tathım?”

Cevap vermek yerine, Kaci tepemizdeki gökyüzüne bakana kadar başını arkaya yatırdı. Ya da daha doğrusu, bizle gök arasındaki dallara.

Bakışım Kaci’ninkileri takip etti ve geniş, kıvrımlı meşe gövdesinde gezinip dalların alçalıp kıvrıldığı, diğer ağaçların arasına girip çıkarak zikzak oluşturduğu yerleri taradı. İlk başta yoğun kırmızı sedir ağaçlarının birbirine geçmiş sıradan çıplak dallarından başka bir şey görmedim. Aıştığımız ay ışığı neredeyse hiçbirinin içine nüfuz edemiyordu. Ama sonra bir klik sesi duyuldu ve titrek yapay ışık geceyi yarıdı.

Ve işte oradaydı... açık renkli bir el, kızıl sedirin sivri yapraklarından aşağı sarmaktaydı.

Lanet olsun, onu bulamamış olmamıza şaşmamak gerekiyordu. Durduğu yerde çok iyi gizlenmişti ve ceset kokmaya başlayana kadar insan araştırmacılar asla başlarının üstüne bakmayı akıl etmezlerdi. Etraftaki hava sıcaklığını düşünecek olursak bu yakın bir zamanda da olmazdı.

Kahretsin, çoğu *kedi adam* bile yukarı bakmayı akıl etmezdi çünkü katiller genel olarak avlarını suçlarını örtmek için gömerdi. Aslına bakılacak olursa, kedi adamların ağaçların içine sürüklediklerini gördüğüm tek cesetler, kedi adamların avlarını...

Yemek için niyetlendikleriydi.

Ah, *kahretsin*. Kaci'ye baktım, dallara baktığı sırada yanaklarından aşağı gözyaşlarının aktığını gördüm ve bir şekilde haklı olduğumu anladım. Küçük, kayıp dişi kedimizde beklediğimizden daha fazlası vardı.

Kaci Dillon bir yamyamdı.

Yirmi Dokuz

“Onu oradan nasıl çıkaracağız ki?” diye sordu Ethan ve sesindeki öfke tınısını duyan Kaci irkildi.

Kollarını etrafına sarıp kamburlaşınca sırtını sıvazladım. Tek bir çözüm vardı ama işleri bizim için ne kadar kolaylaştıracak olsa da, nedense kimsenin zavallı Amanda Tindale’i ağaçtan öylece itmeye gönüllü olacağını düşünmüyordum.

Reid sırt çantasını kalın bir sarmaşık kümesinin üstüne bıraktı. “Onu oraya götür.” Durduğumuz ağaç kümesinden bir iki metre ötede duran düşmüş bir kütüğü işaret etti. “Umarım fazla sürmez.”

Ürkütücü derecede tepkisiz dişi kediye uyduruk banka doğru yol gösterdim, Reid çantasından bir rulo naylon siyah örtü çıkardı ve Jace ağaç kümelerinin içindeki boşluğun çoğunu kaplaması için örtüyü yaymada ona yardım etti. Ölü kadını naylona sarıp insan dürümünü bantladıktan sonra kulübeye geri taşıyacaklardı. Şu anda düşüncesine bile dayanamadığım bir manzaraydı.

Jace ve Reid naylon, düz bir ustura ve yarısı kullanılmış bir rulo koli bandıyla işlerini bitirdiklerinde, Ethan kızıl sedire tırmanmış ve dalların arasında bütünüyle gözlerden saklanmıştı. “Ah, kahretsın.” Sanki üstüne fazla sert oturmuş gibi bir dal çatırdayıp sallandı ve pek çok ince, uzun kozalak naylonun üstüne pat pat düştü.

“Sen iyi misin?” Jace, bir eliyle, çevresindeki tüm garipliklere rağmen birkaç santim kalınlığına ulaşmış çıplak, pürüzsüz bir kavak dalını kavramış halde durdu.

“Hayır. Kadın... şey... yenmiş.”

Gırtlığımdan safra yükseldi ve bastırmak için çenemi kenetledim. Önsezimin doğrulanması bu defa bir başarı değildi. Bir trajedi.

Yan tarafımda Kaci hiçbir tepki vermiyordu. Yanaklarında kurumuş –veya donmuş– yaşlarla ve sadece şok başlangıcı olabilecek bir parlaklıkla bomboş bakan gözlerini karanlığa dikmişti. Ve birden neden Hannibal ile kurbanına ve durdukları yere bu kadar şiddetli bir şekilde tepki verdiğini anladım. Bize göstermek zorunda olduğu görüntünün korkutucu, sapkın bir yansımasıydılar. Reid’in bunu bir kez gördüğünde onu da bantlayıp bayıltacağını düşünmüştü büyük ihtimalle.

Ama bu olmayacaktı. Kaci’nin yaptığı şey aynısı değildi ve yarım akıllı birisi bile bunu görmek zorundaydı.

Hannibal –tüm deliliğiyle– insan formundayken birisini öldürüp yemişti. Gözle görülür derecede zayıf değildi, bu da yiyecek epey eti olduğunu gösteriyordu. Cinayet işleyip yamyamlık yapmıştı ve tek savunması –delilik– bütün kedi adam camiasına onu işe yaramaz olarak gösterecekti.

Ama Kaci öldürdüğü kadın tarafından saldırıya uğramıştı. Yalnız, korkmuş, bitkin ve kelimenin tam manasıyla açtı. Kendini korumak için kadını öldürmüştü ve muhtemelen insan avının yenmesinin kabul edilemez bir şey olduğuna dair bir fikri yoktu.

Geçici cinneti betimleyen daha açık ve net bir olay hiç görmemişim. Kaci ne olduğunu dahi bilmiyordu. Bir gün insan olan bir genç kızdı, sonraki gün büyük, siyah bir kedi idi ve tekrar iki

ayağını göreceğine ilişkin şüphelenmesi için bir nedeni bile yoktu. Açlıktan ölmek üzereydi ve birden yemek gibi görünen ve kokan bir şeyle karşılaşmıştı. Yememek için çıldırmış olması gerekirdi.

Değil mi?

Reid benim kadar emin gözüküyordu. Bir avucu kızıl sedir ağacının üstünde dururken, Kaci'ye sanki az önce omzunun üstünde ikinci bir kafa çıkmış gibi bakarak duruyordu. Cinayet ölüm cezası gerektiren bir suçtu, yamyamlık iğrenilen bir şeydi. Lanetlenmeyle o kadar güçlü ilişkisi olan bir tabuydu ki böyle şeyleri konuşmak dahi pek çok kedi adamın tüylerini diken diken ederdi. Yamyamlara tolerans gösterilmezdi. Ve bırakın insan yiyen genç bir dişi serseriyi, daha önce hiç insan yiyen dişi bir kediden bahsedildiğini *duymamıştım* bile...

Konsey artık Kaci'yle ne yapacağını bilemeyecekti. Ah, ben bile onunla ne yapacağımı bilemiyordum.

Ölü kadını düşürmeden veya uzuvlarını yerlerinden çıkarmadan ağaçtan indirmek Jace, Ethan ve Reid'in neredeyse yarım saatini aldı. Kaci her nasılsa avını yerden otuz metreden daha yüksekteki bir dalın üstüne sürüklemeyi başarmıştı ve yemeğini korumak için böylesi küçük ve güçsüz bir kediyi bu kadar zorlayan çaresizliği ve açlığı hayal bile edemiyordum.

Ah, ben yemekten arta kalanları çöp kovasına atmak yerine sonrası için buzdolabına koymaya bile üşenirdim.

Bu düşünceyle ve yarıyı yenmiş bir insan cesediyle bir güveci karşılaştırdığımı fark etmekle birlikte başka bir mide bulantısı dalgası daha hissettim.

Bayan Tindale yere indiğinde, kadının ölüm sonrası katılma aşamasını çoktan geçmiş olması sayesinde çocuklar onu kolayca sa-

rıp bantladılar. Yine de neredeyse dondurucu soğuk yüzünden he-nüz çürümeye başlamamıştı.

İşleri bittiğinde, neredeyse katatonik hale gelmiş dişi kediyi tekrar geri dönmeye başlamadan önce herkese enerji versin diye su şişelerini ve protein gofretlerini çıkarmaya yetecek kadar yalnız bıraktım. Gerçi Kaci ikisini de reddetti.

Cesetten çok az koku geliyor olsa da, naylona sarılı bohçayı kü-lübeye geri taşımanın ömrümce yapmam gerekecek en zor, en olağanüstü derecede rahatsız edici şeylerden biri olacağını hiç kuşku duymaksızın biliyordum.

Ve yardım edecektim. Tüm zor işi erkeklerin yapmasına izin verdikten sonra yardım etmezsem olmazdı. Bu yüzden çöpümüzü Reid'in çantasına tıktım –yemek ve yemek sonrası temizlik rolünü gönüllü olarak üstlendiğim gerçeğini kasıtlı olarak dikkate almaya-rak– benden istenmeden önce sarılı bohçanın bir ucunu elime aldım. Neyse ki kadının ayakları bana kalmıştı. Başını taşımayı kaldıramayabilirdim. Öyle bile olsa, Jace bohçanın ucunu benden almaya çalıştı.

Kısaca başımı sallayarak ve kararlı bir bakışla ona engel oldum. İşin bana düşen kısmını yapacaktım, Amanda Tindale'in ağırlığının bir kısmını omuzlamam gerekse bile.

Ethan diğer ucu aldı ve zavallı kadını birlikte ormanın içinde taşıdık, sonra bir kolu küçük dişi kedinin omuzlarına sıkı sıkıya sarılı bir halde yolu gösteren Jace'i takip ederek akarsudan geri döndük.

Kaci akarsuyun yanında bir kere tökezledi ve az daha suya düşüyordu. Jace onu kaldırdığında ve sonra bakması için tutup bize döndürdüğünde, nereye gittiğine bakmadığını fark ettim. Hem de hiç. Jace feneri gözlerine tuttuğunda dahi sanki ne ışığı ne de bizi görebiliyormuş gibi boşluğa bakıyordu. Yürüyordu ama sa-

dece Jace'in onu yönlendirdiği yere, yönlendirdiği vakit. Sorularımızın hiçbirine cevap vermiyordu ya da gözlerimize bakmıyordu.

Sonrasında, daha hızlı hareket edebilelim diye Reid'le yer değiştirdik. Kaci'yi mümkün olan en kısa sürede ana kulübeye geri götürmek istiyorduk. Jace'le birlikte iki yanında yürüdük, birer kolumuzla onu sardık. Yürüdüğümüz sırada babamı aradım. Ormanın ortasında güçlü cep telefonu sinyali olduğunu görünce çok rahatladım.

Ne bulduğumuzu ve Kaci'nin şimdiki tepkisiz durumunu açıkladım ve karşılığında endişeli bir, "Hımm," aldım. Arka plandaki hararetli yorumlardan odadaki herkesin beni duymuş olduğunu anlayabiliyordum ve her zamanki gibi iki lider durumun nasıl ele alınması gerektiği konusunda birbiriyle anlaşılamıyordu. Babam onları sertçe susturdu. Sonra bana, "Acele et," deyip kapadı.

Akarsuyu Keller'ın evine kadar takip ettik, bahçesinden geçip kulübesinin etrafından yürüdük ve ön taraftaki ağaçların içinden zikzaklar çizdik. Keller bir elinde eski moda bir kandille ön pencereden bizi izledi. Geçtiğimiz sırada el salladım ama durmadım. Cevaben başını salladı. Yüzü çenesinin altındaki titrek alevden derin bir şekilde gölgelenmişti.

Bir saatten kısa bir süre sonra ana kulübeden on beş metre ötede deki ağaç sırasına geldik. Jace'le birlikte Kaci'yi –diğer herkes ölü kadını incelemek için gitmiş olsa da– Marc ve babamın bizi beklediği ön kapıdan geçirirken, Reid ve Ethan cesedi arkaya taşıdı.

Kaci'yi kanepeye oturttuk ve babam yanına geçti. Elini tutup ismini, tarihi veya nerede olduğunu bilip bilmediği dâhil birçok soru sordu. Hiçbir yanıt gelmedi. Babama ya da hiçbirimize bakmadı.

Babacığım iç geçirip eline hafifçe vurdu. "Teni soğuk ve söylediğim herhangi bir kelimeyi duyduğunu sanmıyorum."

"Katatonik şokta," dedi Jace. Tıbbi açıdan böyle bir durum olmadığından çok emindim ama ne demek istediğini bildiğimden çenemi kapalı tuttum.

Jace ve babam diğer liderlere katılmaya gittiklerinde, Marc'la birlikte Kaci'yi üst kata çıkarıp yatması için onu hazırladık. Ona geceliğini giydirirken ne itiraz etti ne de yardım. Yatağa soktuğumuzda sadece tavana gözlerini dikip baktı. Normal sıklıkta gözlerini kırpıyordu bile.

Kaci şu an için vücudundan ayrılmıştı ve yakın zamanda geri döneceğine dair hiçbir işaret göremiyordum. Ve onu hakikaten suçlayamazdım.

Birkaç dakika boyunca, yatağın yanındaki lambanın ışığında diğer yatağın üstünde onu seyreterek oturdum. Marc da benimle birlikte oturdu. Böyle talihsiz şartlar altında dahi, aldığı her soluk sesinin değerini bilerek başını omzuna bıraktım.

Aşağı katta, arka kapı gıcırdayıp ağır adımlar kafilesini içeri kabul etmek için açılana kadar bu şekilde kaldık. Sonra Marc'ı kendimle birlikte çekerek ayağa kaldım.

Marc üst katın koridorunda kaldı. Çünkü liderler onu görse-ler, kulübemize geri gönderirlerdi. Ama ben, konsey herhangi bir şeye karar vermişse bunun ne olduğunu duymaya hevesli bir şekilde basamaklardan ikişer ikişer indim.

En alt basamağa indiğimde, liderler hep beraber karar vermiş gibi salon koltuklarının orada buluştular. Ne beklediğimden emin değildim... belki çekişme veya ben sana söylemişim gibi sözler bekliyordum. Ama korkunç yüzleri ve aşağı sarkan başlar alayını beklemiyordum. Liderlerin hepsi... *yorgun* görünüyordu. Gerçekten pes etmiş gibi değil ama *yaşlanmışlar* gibi. Ve Paul Blackwell'e bakarsak bu çok mümkün gözüküyordu; tüm bu karışıklıklar başlamadan önce bile dünya kadar yaşlıydı.

Babacığım duvarın dibindeki tekli koltuğa geçti ve Malone karışısına oturdu ama ilk kez aslında babama karşı çıkmadığına dair bir şey hissettim. Asil olmayan insanlarla –bu gece Rick amcam ve Paul Blackwell bu rolü üstlenecekti– kanepeye doluşmadan oturabileceği bir yere oturmak istiyordu sadece. Ethan, Reid, Parker ve Alex Malone duvarda sıralanmışlarken Jace merdivenlerde benimle birlikte oturmak üzere çekilmişti.

Bir konsey toplantısında lider adamlarının izleyeceği en iyi yöntem arka plana karışmaya çalışmaktı. Bazen liderlere sizi fark etmeleri için bir neden vermezseniz, sizi fark etmezler. Normalde gizli olacak bilgileri toplamanın en iyi yollarından biriymi ve hepimiz tecrübeli kulak misafirleriydik.

Babam sanki kendisini uyandırmaya çalışıyormuş gibi ellerini yüzünde dolaştırdı. Son zamanlarda iyi uyuyamamıştı ve yuksuzluk kendisini göstermeye başlamıştı. “Serserileri aramayı iptal edin.” İlk kez takım elbisesinin ceketindeki kırışıklıklara aldırmayıp ellerini çenesinin altına dayayarak koltuğunda geriye yaslandı. “Radley adam öldürmeye meyilli, muhtemelen akli dengesizliği olan serserilerden bir Gurur sürüsü oluşturuyor ve onu tek bir hamleyle alt etmeliyiz. Bunu yapmak için herkesin dinlenmiş olmasına ihtiyacımız var.”

Diğer liderler tek tek hemfikir olarak başlarıyla onayladılar. Rick amcamın bakışı Parker’a odaklandı. “Buzdolabının üstünde cep telefonu numaralarının yazdığı bir liste var. Baştan sona kadar ara. Çiftler halindeler, bu yüzden zamandan tasarruf etmek için partnerlerin üstünü çizdiğinden emin ol.”

Parker başıyla onayladı ve mutfığa doğru ilerlerken cebinden telefonunu çıkardı.

“Hâlâ yeri öğrenmemiz gerekiyor,” dedi Malone, sehpanın üzerinden babamın gözleriyle buluşarak.

“Evet, gerekiyor. Normalde Marc’i gönderirdim ama artık benim için çalışmadığından tekliflere açtım.”

Marc’i ne için göndermeyi düşünmüştü ki? Ethan’a baktım ve bir yumruğunu diğer avucunun içine çarpıp yumruk atıyormuş gibi yaptı. Ah. Bazı cevaplar almak için Hannibal’ı yumruklamak üzere birisini gönderiyorlardı. Artık her neredeyse.

“Reid?” Malone, titiz, kel adamıyla göz teması kurmak için koltuğunda döndü

“Ethan da onunla gidecek,” dedi babam, çenesini ovarak. “Kö-mürlükte bantlı bir halde duruyor. Radley’nin adamlarını nerede barındırdığını ve sayılarının ne kadar olduğunu öğrenene kadar geri gelmeyin.”

Ethan ve Reid birlik içinde başlarıyla onaylayıp arka kapıya ilerlediler.

Babam iç geçirdi ve sırayla hepimize baktı. “Herkesin biraz dinlenmesi gerekiyor.” Merdivenlere döndü. Bana bakmasını bekliyordum ama dikkati başımın üstüne odaklandı. “Marc!”

“Efendim?” Marc tereddüt etmeden görüş alanına girdi ve gülümsemeden edemedim. Liderimiz tüm zaman boyunca onun orada olduğunu biliyordu.

“Faythe’e kulübeye kadar eşlik et.” Babamın bakışları son derece duygusal bir ağırlıkla üstüme odaklandı. “Kaci’de herhangi bir değişiklik olursa seni ararım. Şimdilik, gidip biraz uyu.”

Hakikaten harika bir jestti. Bize birlikte geçireceğimiz son bir gece vermeye çalışıyordu. Veda etmek için. Hem jestinden hem de bunun öneminden aғlamamak için çabaladım. Kapının üstündeki saate göre, saat 23.00’tü. Sekiz saat içinde Marc gitmiş olacaktı.

Ayağa kalktım ve Marc bir kolunu belime sardı. Kulübeye doğru yavaşça yürüdük. Koca altı ay boyunca yapamayacağımız, böylesi

yürüyüşlerin sonuncusu değil de rutin bir olaymış gibi akşam yürüyüşünün tadını çıkarmaya çalıştık. İkimiz de benim yarı yıllık ziyaretleri ayarlamamdan memnunduk ama mayıs ayına kadar çok uzun zaman varmış gibi görünüyordu.

Verandanın basamaklarından çıkarken ayağımı sürüdüm. Marc'la önümüzdeki birkaç saati yalnız geçirmekten ne kadar mutlu olsam da, bu sürenin çoğunun uyuyarak –ama hepsini değil, tabii ki– geçeceğini ve sadece veda etmek için uyanacağımızı biliyordum. O anı mümkün olduğu kadar geciktirmek istiyordum.

Michael salondaki kanepede oturuyordu. Başı arkaya yatmıştı, ağzı açıktı ve dizüstü bilgisayarı kucığında duruyordu. Mışıl mışıl uyuyordu ve bilgisayarını düşürmemeyi nasıl başardığını kafamda canlandıramıyordum. Bilgisayarı kucğından kaldırdığımda uyandı. “Saat kaç?”

“On biri biraz geçiyor.”

“Kahretsin. Ne kaçırdım?” Ben bilgisayarımı kapatırken gözlerini ovalamak için gözlüğünü çıkardı.

“Kaci bizi cesede götürdü.” Ekran kararı ve yumuşak bir klik sesiyle bilgisayar kapandı. “Bir ağacın tepesindeydi. Yansı yenmişti.”

“Yoo.” Michael birden alarına geçerek doğruldu. “Kaci değil ya?”

Başımı hafifçe yukarı aşağı salladım. “Evet. Kaci kafayı yemiş durumda, Michael. Hiçbir şekilde tepki vermiyor. Sanırım bunu düşünmek zorunda kalmadığı sürece iyiydi. Ama şimdi öylece... bedeninden ayrıldı. Evde kimse yok.”

“Üstesinden gelecektir.” Marc yatak odamın kapı çerçevesine yaslandı. “Dr. Carver ne yapılacağını bilir.”

“Umarım öyle olur.” Ona doğru ilerleyerek sehpanın etrafından dolandım. Sonra ne unuttuğumu hatırlayıp Michael'a döndüm.

"Ha, evet. Zeke Radley bir grup psikopat serseriden kendi Gurur sürüsünü oluşturuyor."

Michael'ın alnı kırıştı ve gözlüğünü tekrar takıp kanepenin ucunda öne doğru eğildi. "Ciddi misin?"

"Maalesef. Ve görünen o ki horoz koleksiyonlarının içine bir tavuk eklemek için Kaci'nin peşindelermiş."

"Hah." Omuzlarını silkti. "Esasında biraz mantıklı. İkisi de Kanada'dan geliyor. Epey bir süredir onu peşinde olabilir."

Bunu düşünmemiştim ama Michael büyük olasılıkla haklıydı. Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığı canavarlıklara rağmen, bu Kaci'nin hayatta kalmasını çok daha mucizevi bir hale getiriyordu.

"Evet, sanırım öyle." Geri geri, Marc'm kollarına yürüdüm, tişörtünü çıkarmış olduğunu fark edince şaşırdım. "Ayrıca Radley'nin erkek kedilerinden birisini bulduk. Ethan onu bayılttı ve şimdi döve döve kendisinden bazı cevaplar alıyorlar." Son kısım ağabeyimle aramıza kapalı bir kapı koymaya hevesli olduğum için uzun ve tek bir kelime gibi çıktı.

Michael kafası karıştığandan kaşlarını çattı, sonra neden cümleyi aceleyle söylediğini anladığında gülümsedi. "Tamam, teşekkürler. Gidin... biraz uyuyun."

Gülümseyerek kapıyı kapadım. Bir dakika sonra Michael ana kulübeye gitmek için çıkarken ön kapı kapandı. Tek başına gitmemesi gerekiyordu ama jestini takdir ediyordum. Mahremiyet bir kedi adamın diğerine verebileceği en değerli şeydi.

Ayrıca Michael büyük bir adamdı. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

Döndüğümde Marc'ın elleri kotunun ceplerine sokulmuş, tişörtü yerde dururken beni seyrettiğini gördüm. Gülümsemiyordu;

mutlu bir olay değildi bu. Ama tümüyle mutsuz da durmuyordu. Bakışlarım zaten hatları güzelce belirlenmiş bir çeneyi güçlendiren koyu kirli sakallarda, boynunda, sonra sağlam erkeksiliğin mükemmel görüntüsünü lekeleyen dört paralel pençe izinde gezindi. Ellerim aynı yolu takip etmek için yanıp tutuştu. Ben de izin verdim.

Takip eden sevişme, öncekinden daha yavaş ve daha dikkatliydi ama daha az acil değildi. Sonrasında kokusu beni sarar, Marc bana kıvrılıp sırtımdan sarılırken uykuya daldım.

Aylardır bu kadar iyi uyumamıştım.

Ani bir ışık hüzmesi karanlığı donuk bir kırmızı tonuna dönüştürerek kapalı göz kapaklarıma düştü. Gözlerimi isteksizce açıp otomatik bir şekilde çalar saate bakındım. Henüz Marc'ın gitme vakti gelmemiş olmalıydı.

Gelmemişti zaten. Parlayan kırmızı rakamlar 05.18'i gösteriyordu. Dört saatten az bir süredir uyuyorduk.

“Faythe!”

Karışmış saçlarımı yüzümden çekerek doğruldum. Salondan gelen ışıkla bir adamın gölgesi kapı tarafından çerçevelenmişti. Ses ve koku olmasa da bir gözlük çerçevesinin incecik köşesi, orada kimin olduğunu bana çoktan söylemiş olurdu. *Michael*.

“Kaci mi?” Parmaklarım yatağın üstünde, yanımdaki Marc'ın göğsünü buldular. Kaburgalarının düzenli inip kalkması, bir mucize eseri, hâlâ uyuduğunu söylüyordu.

“Evet ama o iyi. Yani, daha kötü değil en azından.” *Michael* kapı çerçevesine yaslanarak omuz silkti. “Uyuyor. Jace ona bakmak için ana kulübede kaldı.”

“Sorun nedir?”

"Sorun yok. Sadece... tuhaf. Dr. Carver aradı ve babamı, serserilere yapılacak bir baskından sonra büyük ihtimalle ona ihtiyaç duyacağımızdan bir sonraki uçağa atlamasını söyledi."

Vay canına. Sadece on dört saattir yoktu. Yine de... "Carver'in geri geleceğini söylemek için mi beni uyandırdın?" diye homurdandım fısıltıyla. "Sabaha kadar bekleyemez miydi?"

Güçlkle bastırıldığı bir heyecanla şikâyetimi duymazdan geldi. "İyi kısım bu değil. Kaci'nin kanı üzerinde Dr. Eames'le birlikte tüm gece çalıştılar ve ilk sonuçları aldılar."

"Şimdiden mi? Bu nasıl mümkün olabilir?" Şimdilik daha fazla uyuyamayacağımı hissettiğimden Marc'a dokunmamaya çalışarak dikkatli bir şekilde yataktan kalktım.

"Şey, eğer ticari bir laboratuvarın açılmasını ve birisinin bu işle ilgilenmesini bekleselerdi mümkün olamazdı. Ama tüm işi kendileri yaptılar ve ne aradıklarını tam olarak biliyorlardı."

Ayaklarım buz gibi parkenin üzerinde ses çıkarmadan onu salona doğru takip ederken kalbim güm güm atıyordu. "Öyleyse... o bir serseri, değil mi?" Öyle olmak zorundaydı. Bir Gurur kedisi olsaydı bu kadar heyecanlanmazdı.

Ama Michael başını iki yana salladı, bana sabahın beşi için fazla parlak bir şekilde gülümsüyordu. "Bir serseri değil. Ama bir Gurur kedisi de değil. Buna inanamayacaksın. Henüz kendim inandığımdan bile emin değilim..."

"*Lanet olsun Michael, sadede gel!*" Gürültülü adımlarla yarıdan geçip mutfağa, dosdoğru kahve makinesine ilerledim. Sözsüz şaşkınlığı için fazla yorgun ve endişeliydim. "O neymiş?"

"Carver ona 'çekinik genlerin bir mucizesi' diyor."

"Yani bu ne demek oluyor?" Demliği musluğun altına tutup soğuk suyu açtım. "Serseri mi, Gurur kedisi mi?"

“Hiçbiri. Veya ikisi de. Emin değilim. Dr. Carver, Kaci'nin kanının gördüğü hiçbir şeye benzemediğini söylüyor. O kadar heyecanlıydı ki söylediklerini neredeyse hiç anlamadım.”

Ve bu bulaşıcı olmalıydı, çünkü ben de anlamıyordum. Ağzından çıkan tek bir kelimeyi anlamıyordum.

Otuz

“Çifte çekinik... Bu da ne demek oluyor?” Malone sabahlığının kollarını geri itip uzun meşe masada kollarını kavuşturdu. Pencerelerden giren güneş ışığı olmadan yemek odası farklı görünüyordu. Tepedeki ışığa rağmen tuhaf bir şekilde loştu. Aslında loş olması doğaldı. Çoğu insan kahvaltısını sabahın beş buçukunda yemezdi.

“Tamam, ben bir avukatım, bir genetikçi değil; bu yüzden bu konuda bana sabır göstermeniz gerekecek.” Michael masanın karşısında Malone gibi durdu. Her nasılsa, yeşil ekose pijama altıyla bile profesyonel görünmeyi başarıyordu.

Babamız bu tartışmanın duruşmamla hiçbir ilgisi olmadığından yetkili kişi konumunu alarak masanın başında oturuyordu. Solunda sırasıyla Rick amca, Paul Blackwell ve Malone oturuyordu. Michael ve ben liderlerin karşısında oturuyorduk.

Kaci’yle ilişkimden dolayı bu acil durum görüşmesine gelmiştim. Diğer lider adamları sözde yeterince uyuduklarından emin olunması için görüşmeye dâhil değildiler. Ama hepimiz gerçek sebebi biliyorduk. Liderler yeni bilgiyi anlamıyorlardı ve Gurur sü-rüsünün ikinci derecedeki üyelerinin önünde aptal gibi görünmek istemiyorlardı.

Onları pek suçlayamazdım. Ben de anlamıyordum.

"Dr. Carver çoğunlukla genellemeler ve herkesin anlayabileceği terimler kullanarak bana bu şekilde açıkladı," dedi Michael. "Aşlı biraz daha karmaşık ama amaçlarımız için, okul öncesi verisiyonu yeterli gelecektir diye düşünüyorum. Katılıyor musunuz?" Masanın etrafına baktı ve kişiler çoğunlukla başlarıyla onayladı.

Paul Blackwell dizlerinin arasındaki bastonunun sapını tutarak öksürdü. "Gerçek ve mantıklı olduğu sürece katılıyorum. Kuramsal saçmalıkların hiçbirini dinleyemeyeceğim." Blackwell hiline, serserilere güvendiği kadar güvenirdi ve onlardan daha bile az anlardı. Anlayamadığı şeylerden korkan, öfkelenen ve elinde ateşle resmedilen ilkel mağara adamları gibiydi.

Michael'ın heyecanı sekteye uğradı ama çabucak kendine geldi. "Sorun değil. Tamam, hepimiz çekinik kedi adam genini biliyoruz, değil mi? Bir insanın tırılalanmayla veya ısırılmayla enfeksiyon kapabilmesi için nasıl doğmuş olması gerektiğini. Bu konuda hemfikir miyiz?"

Herkes negatif yönde cevap vermesi en muhtemel kişi olan Blackwell'e baktı. "Doğru, doğru." Yaşlı adam bastonunu çevirdi ve parkeye değdiğinde plastik uç gıcırdadı. "Çekinik geni hatırlıyorum. Anlamadığım ise ilk başta insanların içine nasıl girdiği. Bu konuda hiçbir zaman tatmin edici bir yanıt almadım..."

Sanki genin varlığı tartışmaya açılmış gibi. Yaşlı herif güzellik uykusu olmadan daha da huysuz oluyordu.

"Tüm insanlarda yok, konsey üyesi Blackwell. Hatırlıyor musun? Çekinik gen aslında oldukça enderdir. Ve oraya nasıl girdiğinden bütünüyle emin değiliz. Şu andaki geçerli teori bunu oraya aslında kendimizin şöyle... insanlarla üreyerek koyduğu."

"Erkek kediler insanlarla üreyemezler, evlat!" diye bağırdı Blackwell, yüzü öfkeyle kızararak. Kendime hâkim olamadan gözlerimi devirdim. "Tüm bu meselede hiç mantıklı olmayan kısım bu."

"Kanının bu yönde olduğunu biliyorum." Michael ellerini masanın üstünde kıvırdı ve benim asla yapamayacağım bir sabırla yaşlı adama gözlerini dikip baktı. "Ama Dr. Carver ve Dr. Eames bu konuda yanılmış olduğumuzu düşünüyorlar."

Blackwell bastonuna vurdu ve baston Malone'un dizlerine çarparak düştü. "Ah, boş laf!"

"Paul..." Babacığımın sesi sertti. babamdan yirmi yaş büyük olduğunu düşünürsek hiç kuşkusuz bu Blackwell'i daha çok sinirlendirmişti. "Daha önce tüm bunların üstünden geçtik. Bu genler bir şekilde insan DNA'sına girdiler. Bizden başka onları oraya kim koyabilir?"

Blackwell kaşlarını çattı ve gülümsemeden edemedim. Sinirinin kaynağı barızdı ve bundan tek muzdarip kendisi değildi. Hiç kuşkusuz Bayan Blackwell'in kalbini ve yatağını fethetmeden önce, kaç insan kadından kaç tane piç peydahladığını merak ediyordu.

Herhangi birimiz onu bu konuda rahatlatabilirdik ama kimse umursamadı çünkü kendisi tam bir baş belasıydı. Ama sorunun özü şuydu ki, insan ve kedi adam üremesi artık mümkün olarak görülüyor olmasına rağmen aynı zamanda çok ender olduğu düşünülüyordu.

Geçtiğimiz birkaç yüzyılda, bir anne kediyle evlenme ve bir aile kurma şansı olmayan kedi adamlar kendilerini, arkadaşlıklarını ve yataklarını paylaşmaya istekli insan kadınlarla teselli etmişlerdi. Dr. Eames'in teorisi, bu birleşmelerden ender birkaç tanesinin bu gizemli çekinik genleri taşıyan bir insan bebeğin doğumuyla sonuçlandığını ve bunun bir sonraki nesle geçtiğini içeriyordu.

Onları pek suçlayamazdım. Ben de anlamıyordum.

“Dr. Carver çoğunlukla genellemeler ve herkesin anlayabileceği terimler kullanarak bana bu şekilde açıkladı,” dedi Michael. “Aşlı biraz daha karmaşık ama amaçlarımız için, okul öncesi versiyonu yeterli gelecektir diye düşünüyorum. Katılıyor musunuz?” Masanın etrafına baktı ve kişiler çoğunlukla başarılarıyla onayladı.

Paul Blackwell dizlerinin arasındaki bastonunun sapını tutarak öksürdü. “Gerçek ve mantıklı olduğu sürece katılıyorum. Kuramsal saçmalıkların hiçbirini dinleyemeyeceğim.” Blackwell bilime, serserilere güvendiği kadar güvenirdi ve onlardan daha bile az anlardı. Anlayamadığı şeylerden korkan, öfkelenen ve elinde ateşle resmedilen ilkel mağara adamları gibiydi.

Michael’ın heyecanı sekteye uğradı ama çabucak kendine geldi. “Sorun değil. Tamam, hepimiz çekinik kedi adam genini biliyoruz, değil mi? Bir insanın tırmalanmayla veya ısırılmayla enfeksiyon kapabilmesi için nasıl doğmuş olması gerektiğini. Bu konuda hemfikir miyiz?”

Herkes negatif yönde cevap vermesi en muhtemel kişi olan Blackwell’e baktı. “Doğru, doğru.” Yaşlı adam bastonunu çevirdi ve parkeye değdiğinde plastik uç gıcırdadı. “Çekinik geni hatırlıyorum. Anlamadığım ise ilk başta insanların içine nasıl girdiği. Bu konuda hiçbir zaman tatmin edici bir yanıt almadım...”

Sanki genin varlığı tartışmaya açılmış gibi. Yaşlı herif güzellik uykusu olmadan daha da huysuz oluyordu.

“Tüm insanlarda yok, konsey üyesi Blackwell. Hatırlıyor musun? Çekinik gen aslında oldukça enderdir. Ve oraya nasıl girdiğinden bütünüyle emin değiliz. Şu andaki geçerli teori bunu oraya aslında kendimizin şeyle... insanlarla üreyerek koyduğu.”

“Erkek kediler insanlarla üreyemezler, evlat!” diye bağırdı Blackwell, yüzü öfkeyle kızarak. Kendime hâkim olamadan gözlerimi devirdim. “Tüm bu meselede hiç mantıklı olmayan kısım bu.”

“Kanının bu yönde olduğunu biliyorum.” Michael ellerini masanın üstünde kıvırdı ve benim asla yapamayacağım bir sabırla yaşlı adama gözlerini dikip baktı. “Ama Dr. Carver ve Dr. Eames bu konuda yanılmış olduğumuzu düşünüyorlar.”

Blackwell bastonuna vurdu ve baston Malone’un dizlerine çarparak düştü. “Ah, boş laf!”

“Paul...” Babacığının sesi sertti, babamdan yirmi yaş büyük olduğunu düşünürsek hiç kuşkusuz bu Blackwell’i daha çok sinirlendirmişti. “Daha önce tüm bunların üstünden geçtik. Bu genler bir şekilde insan DNA’sına girdiler. Bizden başka onları oraya kim koyabilir?”

Blackwell kaşlarını çatı ve gülümsemeden edemedim. Sinirinin kaynağı barizdi ve bundan tek muzdarip kendisi değildi. Hiç kuşkusuz Bayan Blackwell’in kalbini ve yatağını fethetmeden önce, kaç insan kadından kaç tane piç peydahladığını merak ediyordu.

Herhangi birimiz onu bu konuda rahatlatabilirdik ama kimse umursamadı çünkü kendisi tam bir baş belasıydı. Ama sorunun özü şuydu ki, insan ve kedi adam üremesi artık mümkün olarak görülüyor olmasına rağmen aynı zamanda çok ender olduğu düşünülüyordu.

Geçtiğimiz birkaç yüzyılda, bir anne kediyle evlenme ve bir aile kurma şansı olmayan kedi adamlar kendilerini, arkadaşlıklarını ve yataklarını paylaşmaya istekli insan kadınlarla teselli etmişlerdi. Dr. Eames’in teorisi, bu birleşmelerden ender birkaç tanesinin bu gizemli çekinik genleri taşıyan bir insan bebeğin doğumuyla sonuçlandığını ve bunun bir sonraki nesle geçtiğini içeriyordu.

Aslında, çocuğunun babası olduğunu oldukça yüksek sesle iddia eden bir eski kız arkadaşı olan en az bir erkek kedi tanıyorum. Erkek kedi kızın yalan söylediğini düşünmüştü doğal olarak ve kendisini aldattığı için ondan ayrılmıştı. Ama dedikoduya göre Dr. Eames'in keşfinden sonra, gerçeği bulmak için bu kadınla tekrar irtibata geçmeye çalışıyordu.

Zavallı erkek kedi bazı ciddi problemlerle karşı karşıyaydı ama Paul Blackwell'in büyük olasılıkla endişelenecek bir şeyi yoktu. Ancak, her ihtimale karşın son zamanlarda ülkedeki tüm erkek kedilere ya prezervatiflere yatırım yapmaları ya da bekâr kalma kavramına alışmaları söylenmişti.

Çoğunun bekâr kalmayı bile doğru *yazamayacaklarını* düşünenecek olursak, en popüler tercih oldukça açıktı.

Blackwell'in kaşları iyice çatıldı ve zayıf, kırışık ellerini göğsünde kavuşturdu. "Bana hâlâ şüpheli geliyor ama amaca uygunluk adına, devam etmeye istekliyim."

"Teşekkür ederim." Michael'ın bakışları benimkilerle buluştu ve profesyonel yüz ifadesinin üstünde bir tebessüm titreşti. "Her neyse, Kaci'nin kan numunesinde şu çekinik genlerden bir değil, *iki* tane buldular."

Amcam tüm gözleri kendisine çekerek öne eğildi. "Yani..."

"Yani hem annesinden hem babasından *birer* tane gen almış."

"O zaman o bir serseri değil mi?" diye sordu Malone masanın üstünden bana sırtarak. Şu küçük yolun nereye gittiğini anlamaya başladığım için ben de ona tatlı tatlı gülümsedim, gittiğimiz istikamet hatalı olduğumu kabul etmeye değerd. *Çok* fazla değerd.

Çünkü Malone da hatalıydı.

Michael başını hararetle bir şekilde iki yana salladı. "Hayır, değil. Annesiyle babası insandı ama her ikisi de çekinik kedi adam

geni taşıyormuş. Bu da iki tarafın da soy ağaçlarının –muhtemelen nesiller öncesinden– bir yerlerinde bizden birisi var anlamına geliyor.” Anladığımıza dair bir ışıltı arayarak etrafına göz gezdirip hepimize tek tek gözleri parlayarak baktı. Babam gülümsedi ama başka kimse bir şey anlamışa benzemiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, büyük ihtimalle babam haberleri –ve dolayısıyla açıklamayı– dosdoğru Dr. Carver’ın kendisinden almıştı.

“Anlamıyor musunuz?” diye sordu Michael, sesi heyecanlı yükselerek. “Bu eninde sonunda olacaktı. Muhtemelen çoktan oldu. İnsan yetkililer neler olduğunu asla açıklayamazlardı ve Kaci’nin durumunda yaptığımız gibi biz de bunu bir serserinin saldırısına atfederdik.”

Amcamın kaşları birden havaya kalktı. Kafa karışıklığı ve heveslilik yüz ifadesinde yer almak için birbiriyle savaşıyorlardı. “Neyi bir serseri saldırısına atfederdik?”

İç geçirdim. “Michael, baskın ve çekinik alelleri⁸ anladıklarını sanmıyorum.”

Bir an için ağabeyim kafa karışıklığının bu kadar basit bir şeyden kaynaklanabileceğini düşününce afallamış gibi göründü. Sonra gülümsedi. “Elbette.” Bir an düşünüp gözlerini kapadı. “Tamam, buna basitçe... bir kişi ebeveyninden mavi göz için ve diğerinden kahverengi göz için gen alırsa, kahverengi gözlü olacaktır diyebiliriz. Çünkü kahverengi gözlere ilişkin gen baskındır ve mavi gözlere ilişkin gen çekiniktir. Kahverengi gözler bir açıdan maviye baskın çıkar.”

“Pekâlâ, nasıl oldu da Jace mavi gözlü oldu?” diye sordu Blackwell ve Malone karısının ilk kocasına yapılan dolaysız göndermeden hoşnutsuz olarak kaşlarını çatı.

8 Her biri, bir karakterin farklı şekilde belirmesine sebep olan, tek bir gen lokusunun iki veya daha fazla sayıdaki alternatif şekilleri. (ç.n.)

Michael'ın gülümsemesi genişledi. "Bunu sorduğuna sevindim. Jace çekinik mavi göz genini hem annesinden hem babasından aldı, maviyi ezecek başka bir baskın gen yoktu. Ve inanın, bu terimlerin hepsini yanlış kullanıyorum."

Blackwell, Michael'ın özrünü eliyle öteledi; hepimiz bu teriminolojiden memnunduk. "Pekâlâ, söylediğin şey, Jace'te iki tane mavi göz geni olduğu gibi küçük dişi kedide de iki tane çekinik kedi adam geni olduğu mudur?"

"Gibi. Aslında iki genden daha fazlası sorumlu. Ve *gen* kelimesinin doğru kelime olduğunu bile sanmıyorum. Ama temel olarak... evet."

Göğsümün içinde coşku öyle bir kabardı ki zorlukla nefes alabildim. Daha fazla bekleyemeyecektim. Konuyu uzatıyorlardı ve herkesin Michael ve benim kadar heyecanlı olmasını istiyordum. "Ama Kaci mavi gözlü olmak yerine, bir kedi adam oldu!"

Herkes bana bakarken bir an için sadece sükûnet vardı. Çatık kaşlarının altından bana dik dik bakan Michael dışında. Belli ki büyük duyuruyu kendisi yapmak istemişti.

İlk konuşan Rick amcaydı. "Dur bir saniye, bunu doğru anlamış mıyım bir bakayım. Kaci'nin ebeveynleri insandı ama her ikisi de Kaci'ye bir çekinik kedi adam geni verdiklerinden... Kaci bizden birisi mi? Tamamen insan anne babadan doğan bir kedi adam mı?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Michael ışıltı saçan gözlerle benden önce davrandı. "Evet."

"İki insandan doğması dışında, tıpkı bizden biri gibi," dedim, saatin çok erken olmasına rağmen heyecan içinde masanın etrafına bakarak. "Ergenlikte ilk dönüşümünü yaşadı ve kendisine ne olduğuna dair en ufak fikri olmadığından, bırakın bunu nasıl ya-

pabileceğini, geri dönüşüm geçirebileceğini dahi bilmiyordu. Görünen o ki o zamandan beri kedi formundaymış.”

“Eğer bunların hepsi doğruysa,” Paul Blackwell bu sözleri sanki zehirli bir gaz bulutu gibi havada asılı halde bıraktı, “neden ablası bizden biri değil? Ablası kendisinden daha büyük, değil mi? O zaman Kaci'den daha önce ergenlikten geçmeliydi.”

Sanki herkes aynı şeyi merak ediyormuş gibi Michael'a bir açıklama yapması için baktı.

Ağabeyim omuzlarımı silkti. “Ablası her iki çekinik geni almamış. Aslında bir tanesini bile almamış olabilir. Ne olursa olsun, belli ki bizden biri değildi.”

“Peki ya abla ile anneye saldıran serseriye ne demeli?” Rick amca, ciddi bir şekilde arzu etmeye başladığım sabah kahvesinden yudumladı. “Bu yalnızca bir tesadüf müydü?”

Hangi serseri?

Ah, kahretsin. Jetonum düşüp mahvedici bir ağırlıkla beni sandalyeme yapıştırdığında gözlerim kapandı. “Ortada bir serseri yoktu.”

Sol tarafımda birisi inledi ve başım sesin geldiği yöne dönerken gözlerimi açtım. Yüzünde tüm hayatım boyunca gösterdiğinden daha fazla şok ve dehşet içeren babama baktığımı anlayınca sersemledim. Açık bir şekilde benimle aynı sonuca varmıştı ama etrafımızdaki kafası karışık ifadelerden kimsenin henüz o noktaya gelmediği anlaşılıyordu.

“Onları Kaci öldürdü.” Ben söyleyemeyeceğim için bunu babam söylemişti. Kesinliğinden hiç kuşku duymamama rağmen, böyle bir ifadeyi seslendiremezdim.

“Olamaz.” Michael şaşırmış bir halde sandalyesine geri yaslandı.

“Bunu kasıtlı olarak yapmadı.” Onu korumak için duyduğum çaresizlik, dehşetten kaynaklanan sessizliğimi bozmaya zorladı beni.

"Yapmış olamaz. Kendinizi onun yerine koyun. Bir anda devasa bir kediye dönuştü –birdenbire– ve kendisine ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Korkuyordu. Berbat bir fiziksel acı içindeydi. O ilk birkaç seferin canınızı ne kadar çok yaktığını hatırlıyor musunuz?"

Ne düşünüyordum? Odadaki hiç kimse ilk dönüşümün nasıl hissettirdiğini hatırlayacak kadar ergenliğe yakın değildi!

"Her neyse, daha önce hiç hissetmediğiniz bir şekilde canınızı acıtıyor, hem de ne bekleyeceğinizi bilseniz bile. Neler olduğuna dair hiçbir fikrinizin olmadığı hayal edin!" Kimse konuşmadı, ben de devam ettim. "İşte orada, birden kürkle kaplı vaziyette, sahip olmaması gereken bir kuyruğu sallıyor ve fiziksel travmasından daha kurtulamadan büyük olasılıkla idrak edebileceğinin ötesinde, anlayamadığı içgüdülerle doluyor. Özellikle annesinin ve ablasının korkudan nasıl delirdiklerini düşünecek olursak."

Ellerim neler yaşadığının düşüncesiyle ve sonuç olarak hayatı için duyduğum korkuyla titredi.

"Faythe..." Rick amcamın eli masanın üzerinde duran yumruğumu kapladı. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramazdı.

"Herkesin anladığından emin olmaya çalışıyorum sadece. Bunu kasıtlı olarak yapmadı. Yapmış olamaz. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu."

"Biliyoruz." Babam bana yaklaşmak için Michael'ın kişisel alanına sokularak öne eğildi. "Sorun değil. İstemedenden yaptığını biliyoruz. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemem."

"Sadece on üç yaşında..." Yaşlar gözlerimde belirirken sesim kısıldı. Yüzümdeki ıslaklığı silmek için yumruğumu amcamın elinden çektim, gözyaşlarımın muhtemelen beni nasıl zavıf gösterece-

ğini kafama takamayacak kadar Kaci adına –annesi ve ablasından bahsetmiyorum bile– dehşete düşmüştüm.

Calvin Malone boğazını temizledi ve onun olduğu tarafa bulanık bir görüşle baktım. “Haklı olduğuna eminim,” dedi. Benimle aynı fikirde olduğu için şaşkınlıktan öleceğimi düşündüm. “O sırada neler yaşadığını düşünecek olursak buradaki kimsenin onu yaptıklarından sorumlu tutacağını hayal bile edemem.”

Ama işte o zaman acı gerçeği anladım. Eğer Malone, Kaci’yi idam ettirmeyi deneseydi, konseyin başına geçmek için düzenlediği oyunda onu kullanamazdı. O kadar bencil bir pislikti ki... ve o anda onunla tartışamazdım bile, çünkü görünüşte istediğim şeyi veriyordu bana. Dişi kedinin canını bağışlıyordu.

“Sanırım burada akılda tutmamız gereken önemli bir şey var, Faythe,” dedi babam ama ona baktığımda, odanın geneline baktığımı, bana seslense bile yorumunu herkese yönelttiğini gördüm. “Kaci korkunç bir şey yaşadı, yaşıyor. Hakikaten akıl sır ermeyecek bir şey. Ve hayatta kalmak için bazı korkunç şeyler yapmak zorunda kaldı. Ama hayatta kaldı. Bunu birçok coğrafi engeli geçip kilometrelerce yol katederek, geri dönüşüm geçirebileceğine ve birisinden yardım isteyebileceğine dair hiçbir fikri olmadan kendi başına yaptı. Pek çok erkek kedinin cesaretini kırarak koşullar altında kendisini besledi, barındırdı ve korudu. Ve Faythe’in yardımıyla onu bu süreçten geçirtebileceğimizi düşünüyorum.”

Vay canına. Bu konuda yaptığı pozitif dönüş bir balerinin bile başını döndürebilirdi. Ve beni de işin içine sokup işe yarar hale getirmeyi başarmıştı. *Bu işte çok iyi.*

Masanın her yerinde başlar onaylamayla sallandı. Memnun olmayan tek lider, muhtemelen Kaci’nin uyum sağlamasıyla *şahsen* ilgilenmeyi planlayan Malone’du...

“Yapmış olamaz. Kendinizi onun yerine koyun. Bir anda devasa bir kediye dönüştü –birdenbire– ve kendisine ne olduğuna dair bir fikri yoktu. Korkuyordu. Berbat bir fiziksel acı içindeydi. O ilk birkaç seferin canınızı ne kadar çok yaktığını hatırlıyor musunuz?”

Ne düşünüyordum? Odadaki hiç kimse ilk dönüşümün nasıl hissettirdiğini hatırlayacak kadar ergenliğe yakın değildi!

“Her neyse, daha önce hiç hissetmediğiniz bir şekilde canınızı acıtıyor, hem de ne bekleyeceğinizi bilseniz bile. Neler olduğuna dair hiçbir fikrinizin olmadığı hayal edin!” Kimse konuşmadı, ben de devam ettim. “İşte orada, birden kürkle kaplı vaziyette, sahip olmaması gereken bir kuyruğu salıyor ve fiziksel travmasından daha kurtulamadan büyük olasılıkla idrak edebileceğinin ötesinde, anlayamadığı içgüdülerle doluyor. Özellikle annesinin ve ablasının korkudan nasıl delirdiklerini düşünecek olursak.”

Ellerim neler yaşadığının düşüncesiyle ve sonuç olarak hayatı için duyduğum korkuyla titredi.

“Faythe...” Rick amcamın eli masanın üzerinde duran yumruğumu kapladı. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramazdı.

“Herkesin anladığından emin olmaya çalışıyorum sadece. Bunu kasıtlı olarak yapmadı. Yapmış olamaz. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.”

“Biliyoruz.” Babam bana yaklaşmak için Michael’in kişisel alanına sokularak öne eğildi. “Sorun değil. İstmeden yaptığını biliyoruz. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemem.”

“Sadece on üç yaşında...” Yaşlar gözlerimde belirirken sesim kısıldı. Yüzümdeki ıslaklığı silmek için yumruğumu amcamın elinden çektim, gözyaşlarımın muhtemelen beni nasıl zayıf gösterece-

ğini kafama takamayacak kadar Kaci adına –annesi ve ablasından bahsetmiyorum bile– dehşete düşmüştüm.

Calvin Malone boğazını temizledi ve onun olduğu tarafa bulanık bir görüşle baktım. “Haklı olduğuna eminim,” dedi. Benimle aynı fikirde olduğu için şaşkınlıktan öleceğimi düşündüm. “O sırada neler yaşadığını düşünecek olursak buradaki kimsenin onu yaptıklarından sorumlu tutacağını hayal bile edemem.”

Ama işte o zaman acı gerçeği anladım. Eğer Malone, Kaci’yi idam ettirmeyi deneseydi, konseyin başına geçmek için düzenlediği oyunda onu kullanamazdı. O kadar bencil bir pislikti ki... ve o anda onunla tartışamazdım bile, çünkü görünüşte istediğim şeyi veriyordu bana. Dişi kedinin canını bağışlıyordu.

“Sanırım burada akılda tutmamız gereken önemli bir şey var, Faythe,” dedi babam ama ona baktığımda, odanın geneline baktığını, bana seslense bile yorumunu herkese yönelttiğini gördüm. “Kaci korkunç bir şey yaşadı, yaşıyor. Hakikaten akıl sır ermeyecek bir şey. Ve hayatta kalmak için bazı korkunç şeyler yapmak zorunda kaldı. Ama hayatta kaldı. Bunu birçok coğrafi engeli geçip kilometrelerce yol katederek, geri dönüşüm geçirebileceğine ve birisinden yardım isteyebileceğine dair hiçbir fikri olmadan kendi başına yaptı. Pek çok erkek kedinin cesaretini kıracak koşullar altında kendisini besledi, barındırdı ve korudu. Ve Faythe’in yardımıyla onu bu süreçten geçirtebileceğimizi düşünüyorum.”

Vay canına. Bu konuda yaptığı pozitif dönüş bir balerin bile başını döndürebilirdi. Ve beni de işin içine sokup işe yarar hale getirmeyi başarmıştı. *Bu işte çok iyi.*

Masanın her yerinde başlar onaylamayla sallandı. Memnun olmayan tek lider, muhtemelen Kaci’nin uyum sağlamasıyla *şahsen* ilgilenmeyi planlayan Malone’du...

Babam sandalyesini geri itip ayağa kalktı. “Konuyu nasıl ele alacağımıza –ve Kaci’yle ne yapacağımıza– bugün ilerleyen saatlerde karar verebiliriz. Şimdilik herkesin gecedan geriye ne kaldıysa kurtarmaya çalışmasını öneriyorum.” Bana döndü. “Bu, uyumaya geri dön anlamına geliyor.”

Başımın onayladım ve tam Jace’le birlikte kapıya ilerlemiştik ki Malone bana seslendi.

“Faythe...” Ona bakmak için döndüm ve yüzündeki ifade içimde alarm çanlarının çalmasına neden oldu. “Adamlar Radley’nin ‘Gurur’ sürüsünü temizlerken mahkeme son bir kez daha toplanacak. Döndükleri zaman bir karara varmış olmayı bekliyoruz.” Bombayı üstüme bırakarak, bana sanki bir şey söylemem gerekiyormuş gibi beklenti içinde baktı.

Ne olduğuna dair bir fikrim yoktu.

“Hımm... teşekkür ederim?”

Michael sızlandı ve Malone kaşlarını çatı. Görünen o ki bu uygun bir cevap değildi. Belki lanet olası çizmelerini yalamam gerekiyordu. Ama ikimiz de bunun gerçekleşmeyeceğini biliyorduk.

“Bu bir şaka değil,” diye tersledi Malone. “Senin geleceğin.” Ya da geleceğinin olmaması. Son kısmı içinden söylüyordu. Bunu biliyordum. “Yatağa git. En azından dinlenmiş bir şekilde ortaya çıkabilirsin.”

Tabii, sanki *bundan* sonra gözüme uyku girebilirmiş gibi.

On dakika sonra Jace’in peşinden kulübemize girdim ve elinde bir fincan kahveyle Marc’ın kanepede oturduğunu gördüm. İçeri girdiğimde bana bakmak için döndü ama bundan önce duvara baktığına dair net bir izlenime kapıldım.

“Selam.”

“Selam,” diye karşılık verdim. Marc’a bakarak kanepeye oturup bağdaş kurarken Jace dosdoğru odasına gitti. “Gecenin yarısında seni bırakıp gittiğim için üzgünüm. Dr. Carver telefon etmiş. Kaci’nin ne Gurur kedisi ne de serseri olduğu ortaya çıktı. Bir çeşit genetik-çekiniklik gibi bir şey...”

“Biliyorum.”

Şaşkınlıkla gözlerine baktım. “Biliyor musun?”

Yarısı dolu kahve kupasını bana uzattı. İçtim ve hâlâ sıcak olduğunu fark edince memnun oldum. Ve sade içmesine rağmen mükemmel bir şekilde tatlandırılmıştı. “Michael’la konuşmanızı duydum, o yüzden sen gittikten sonra doktoru kendim aradım. Çoktan geri dönüş uçağı için havaalanında bekliyordu. Bana durumu açıkladı.”

“Uyanık mıydın? Neden bir şey söylemedin?”

“Uyandığımı bilseydin gitmeyeceğinden korkuyordum ve tartışmayı kaçırmanı istemiyordum.”

İç geçirerek gözlerimi kapadım. Sonra kahvesini içip bitirdim. “Teşekkür ederim.”

“Sen de benim için aynısını yapardın.” Bu doğru değildi ama güzel bir histi. Eğer Marc, sadece liderlerin katıldığı bir tartışmaya davet edilseydi, kulak misafiri olmak için sinsice arkasından giderdim. “Bir şey kaçırdım mı?”

“Maalesef evet. Kaci’nin annesini ve ablasını öldürdüğünü düşünüyoruz. Kasıtlı olarak değil, elbette. Muhtemelen korkudan ve acıdan.”

Dudakları şaşkınlıkla aralandıktan sonra Marc ağzını kapayıp başıyla onayladı. “Mantıklı. Başka bir şey var mı?”

“Yarın aldıkları kararı açıklayacaklar.”

“Elbette açıklarlar. Ben gider gitmez.”

“Üzgünüm.” Kupayı kahve masasının üstüne koydum sonra elini iki elimin arasına aldım. “Yarınki büyük taarruzu da kaçıracaksın. Tabii ben de. Asla gitmeme izin vermezler.” Konsey bir dişi kedinin hayatını bir serseri inini temizlemek gibi nihayetinde önemsiz olan bir şey için tehlikeye atmazdı. Daha birkaç gün önce idam etmeye gönüllü olduklarını ileri sürdükleri bir dişi kedinin hayatını bile. Görünen o ki tutarlılık bazı kişiler için hiçbir şey ifade etmiyordu.

“Pekâlâ, en azından bu fazla uzun sürmez. Sen yokken Ethan geldi. Getirdiğiniz serseriden nihayet bazı cevaplar almış.”

“Şimdi mi?” Mutfak kapısından buzdolabının üstünde asılı duran saate baktım. Neredeyse sabah altıydı.

“Birkaç saat önce. Reid’le birlikte kutlamak için biraz içki içtiler.” Ya da tamamen yabancı birisini bilgi almak için eşek sudan gelinceye kadar dövdükleri gerçeğiyle başa çıkmada yardımcı olması için. Ethan’ı diğer ağabeylerimden daha iyi tanırdım. İşinde iyiydi ve kendisine işle ilgili ne söylenirse yapardı. Ama işin özellikle bu kısmından hoşlanmıyordu. Kendi iyiliği için, babamın aklında Marc’ın yerine koyacağı başka birisi olduğunu umuyordum. Ethan’dan böylesi bir sorumluluğu tam zamanlı almasını istemek adil değildi. Vic olabiliirdi belki. Vic’in bunu yaptığını kafamda canlandırabiliyordum. Ama Ethan olmazdı ve kesinlikle Owen da olmazdı.

Hiç kuşkusuz yüzümde beliren düşüncelere Marc kaşlarını çatı. Kendi gittikten sonra Gurur bölgesinin ne hale geleceğini düşünmekten bariz bir biçimde rahatsız gözükiyordu. Ben de rahat değildim.

“Haydi tekrar yatağa gidelim.” Böylece gittik. Başka bir veda sevişmesinden sonra nihayet uykuya daldığımızda, güneş yükseliyordu. Ama o sırada umursamayacak kadar çok bitkindik.

Otuz Bir

Ertesi sabah bir cehennemdi.

Ben uyandığımda Marc yoktu ve yattığı yerde, yastığının üzerinde bir zarf duruyordu. İçinde katlanmış, sarı bir çizgili kâğıt vardı, büyük ihtimalle Michael'ın not defterlerinden birinden yırtılmıştı.

Komodinin üzerindeki lambayı açmak için eğildim. Notu açtığım sırada gözlerim yaşardı.

Sevgili Faythe,

Özür dilerim. Seni uyandırmadan gittim çünkü beni durdurmak için fırsatın olsa gitmeme izin vereceğinden emin değildim. Bir yerlere yerleştiğimde sana telefon edeceğim. Gelip beni arama. Mississippi'ye gidiyorum ve bölge sınırına mümkün olduğu kadar yakın duracağım.

Seni seviyorum. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Daha fazlası var ama yazamıyorum. Burada ve şimdi olmaz.

Seni her zaman seven,

Marc

Not: Bunu takmak zorunda değilsin ama fikrini değiştirirsen diye bir seçeneğin olsun istedim. Teklifim hâlâ geçerli.

Neyi takmak zorunda değildim ki? Kâğıdı aşağı indirip zarfın içine baktım ve tanıdık bir gümüş yüzüğün bana baktığını gördüm. Halka boyunca dolaşan zarif bir sarmaşık süslemesi vardı. Bu bana iki buçuk ay önce vermeye çalıştığı yüzüktü. Uğruna ayrıldığımız. Ve işte tekrar buradaydı.

Zarfın üstüne bir gözyaşı damlası düştü ve birden içimde köpüren her bir duygu parlayıp öfkeye dönüştü. Kelimelerle anlatamaz, düşünülemez, kontrol edilemez bir öfke. Marc gitmişti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ondan geriye şu lanet yüzükten ve yastık kılıfındaki kokusundan başka hiçbir şey kalmamıştı. Tişörtlerinden birini çalmayı dahi hatırlayamamıştım.

Acı ve öfkeyle çılgık attım. duyduğumu bile fark etmediğim günlük sesler birden kesildi. Öfkeden köpürerek, içinde yüzük olan zarfı karşı duvara attım. Yumuşak bir çarpma sesiyle duvara çarpıp yere kaydı. Mektubu iki elimle buruşturup zarfın yanına fırlattım. Sonra kendi yastığıma çöktüm ve bunu kimsenin değil, kendi sorunum olan hıçkırıklarla parçalanmış çılgınlıklarımı bastırmak için kullandım.

Sinirim henüz yatışmamasına rağmen, en sonunda yaşlar durduğunda, yaptığım şeyden birden dehşete düşerek doğruldum. Yaktan inip sürünerek yerde ilerledim, sonra zarfı alıp avucumun içine boşalttım.

Hiçbir şey düşmedi. Yüzük yoktu. *Kahretsin.*

Mektubu tekrar alıp yerde düzelttim sonra katlayıp arka cebime koydum. Daha sonra yüzüğü aramak için diz çöktüm. Ellerimin ve çıplak dizlerimin üzerinde dururken, kalitesiz halı sert geliyordu. Komodinin altında yoktu. Köşede yoktu. Karşı köşedeki tekli koltuğun altında yoktu. Ama işte oradaydı, şifonyerin altında, baş ucu lambasından gelen ışıktaki bana doğru parlıyordu.

Yüzüğe ulaşmak için karnımın üstüne yatmam gerekti ve ulaştığımda, hemen sağ elimin yüzük parmağına geçirdim. Bir an düşünerek yüzüğe baktım. Sonra çıkardım, takmak istemediğim için değil ama bunu başkasının görmesini istemediğimden. Marc ve yüzüğü beni ilgilendirirdi. Özeldi.

Ayağa kalkarak, kotumu köşedeki sandalyenin kolundan aldım ve yüzüğü sağ ön cebimin içine ittim. Sonra kotu üstüme geçirdim. Birisi kapımı çaldığında pijama üstümün altından fermuarını kapamaya çalışıyordum.

“Faythe, iyi misin?” Gelen Ethan’dı.

“Git buradan,” diye çıktım, yeni bir tişört bulmak için valizimi karıştırırken. Fakat Ethan kapıyı açtı. “Duş alıp giyin. Birkaç dakika içinde Kaci’yi getiriyorlar, sonra herkes ormana gidiyor.”

Bir elimde temiz kıyafetler, diğer elimde banyo bornozuyla ona bakmak için hızla dönerek, “Ne yapıyor gibi görünüyorum?” diye sordum.

Bir dilim salamı ağzına atacakken Ethan kaşlarını çattı. “Acısını benden çıkarma. Gitmesiyle benim hiçbir alakam yok ve bunu sen de biliyorsun.”

Haklıydı ama o anda bunun bir yararı olmuyordu. Marc gitmişti ve mahkeme birkaç saat içinde onun yokluğu karşısında hayatımı bağışlayan bir karar verecekti. Cehennemin dibine kadar yolları vardı. *Hepsinin.*

“Bir şey yemek ister misin?” Ethan’ın çatık kaşları kaybolmuştu ve şimdi anlayışlı görünüyordu. Mantıken bu olanlarla onun hiçbir ilgisinin olmadığını bilsem bile bu beni daha çok sinirlendirdi.

“Hayır. Sadece kahve.”

Banyoya gitmek için yanından sürtünerek geçtiğim sırada, “Çoktan hazır,” dedi.

Dakikalar sonra kıyafetlerimi giymiş, saçlarımı taramış, bozuk moralim eksilmeden yerinde dururken banyodan çıktım. Mutfakta Ethan, Michael, Parker ve babama katıldım.

Dosdoğru yanlarından geçip kahve demliğine ilerledim. Duruşmam boyunca sahiplendiğim kupam tezgâhın üzerinde beni bekliyordu. Kulpu babam gibi kokuyordu. Tatlı bir jesti ama Marc'ın gitmesine izin vermesini telafi edecek kadar değil.

Yine de kahvemi doldurup arkamdaki sessiz gerginliği görmezden gelirken, esasında hayatımdaki erkeklerin hiçbirine kızgın olmadığımı itiraf etmek zorundaydım. Babama bile. Benim ve Gurur sürüsünün iyiliğini düşünerek hareket etmişti. Ama bunların hiçbirini konuşmaya hazır değildim. Henüz. Kupama şeker ve krema koyup karıştırırken tezgâhta durup arkamdaki yemek yeme seslerini dinledim.

Bir sandalye kalitesiz muşambayı çizdi ve ayak sesleri bana doğru geldi. Arkamda Ethan'ın kokusunu almayı bekliyordum ama önüme, tezgâhın üstüne bir tabak dolusu salam, yumurta ve tost koyan babamın koluydu. “Üzgün olduğumu biliyorum. Ve kızgın. Ve büyük olasılıkla benim muhtemelen anlayamayacağım başka birçok şey. Ama hislerine ayıracağın bir zaman olacak. Bugün çok önemli bir gün. Yemek yemeni ve kendini toparlamayı istiyorum. Sonra inansen da inanmasan da senden çok daha kötü bir şey yaşayan Kaci'nin yanında olmam istiyorum.”

Ağızımdan keskin sözler dökülmeye hazır bir halde babama dik dik baktım. Ama birkaç kelimeyle lafımı kesti. “Marc ölmedi, Faythe. Şu anda işler ne kadar kötü gözükürse gözüksün, hiçbirini onarılamaz değil. Ama Kaci'nin sevdiği herkes öldü ya da öldü sayılır.” Çünkü hepimiz bir daha asla babasını göremeyeceğini biliyorduk. “Artık onun için bir tek biz varız ve güvendiği kişi sensin. Kendini toplayacak ve onun için orada olacaksın. Sonra zamanı geldiğinde, mahkemenin önüne çıkacaksın ve iyi gözükme ve merha-

metlerini kabul etmek için ne söylemen gerekiyorsa söyleyeceksin. Nezaketle. Bir kez olsun çeneni kapalı tutacak ve gülümsemeni eksik etmeyeceksin. Daha sonra bir kriz geçirmek istiyorsan, kendi başına, sorun değil. Hepimiz bunu bekleriz. Ama bugün, bu ailedeki ve bu Gurur sürüsündeki yerini kazanacaksın. Ve maaş çekini tekrar almaya başlayacaksın. Senin arkamda olmana her zamankinden çok ihtiyacım var ve beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın.”

“Babacığım...”

“Hayır.” İfadesi granit sertliğine geçti, kaş çatışı ile katı bir talep arasında bir yerlerde dondu. “Şimdi ye. *Bu bir emirdir.*”

İlk salam diliminden ısırana kadar geri çekilmedi. Tadı paketindeki yazdığı gibi cevizli gibi değil de kendi acı ızdırabım gibi olsa da kendimi çiğnemeye zorladım.

Tabağımı silip süpürdüm. Tezgâhta şimdi isyandan değil ama utançtan dikiliyordum. Zor bir sabah yaşayan tek kişi olmadığımı biliyordum ama babamın konuşmasına kadar, diğer herkesin de benimle birlikte ne kadar çok çektiğini fark etmemiştim.

Son yumurtayı yerken Parker masayı temizledi, mutfak penceresinden Jace ve Reid’in ön bahçeden aralarında Kaci yürürken bize doğru ilerlediklerini gördüm. Sanki attığı her adımı izliyormuş gibi Kaci’nin gözleri yerdeydi. En son gördüğümde boşluğa baktığını düşünecek olursak bu içimi rahatlatmıştı.

Boş tabağımın üstüne çatalımı koyarken bir şey koluma değdi ve bakışlarımı kaldırıp baktığımda babamın Kaci’nin yaklaşmasını izleyerek yanımda durduğunu gördüm. Kalbim vicdan azabıyla, gözlerim yeni yaşlarla doldu. “Üzgünüm, babacığım.”

Gözlerime bakmak için bakışlarını pencereden ayırdı. “Ben de.” Kolları açıldı ve arasına girdim, başımı omzuna dayadım, mutlak koruma –ve otorite– ile uzun zaman önce özdeşleştirdiğim koku-

suyla sarılı bir halde ağlamamak için zor durdum. Ve ilk kez o iki kavram da sorun değildi.

Ön kapı açıldı, Kaci, Reid ve Jace kulübeye girdiler. Babamdan uzaklaşıp tabağımı lavaboya koydum sonra Parker'ın tekli koltukta oturup sırt çantasına su şişesi koyduğu salonda onlara katıldım.

"Selam, Kaci." Eşikte, kapı çerçevesine yaslanarak durakladım. Kaci gözlerime bakıp selamlamak için başını salladı, sonra tek kelime etmeden kanepede Jace'in yanına oturdu. Sessizliğe rağmen yine de çok daha iyi görünüyordu. "Kahvaltı ettin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Sanırım burada hâlâ biraz salamımız ve yumurtamız var, ilgini çekerse." Tekrar başını olumlu bir şekilde salladı ve kalanlardan ona bir tabak hazırlamak için mutfığa geçtim. Babam beni takip etti. "Michael'la mahkemenin kararını beklemek ve Brett'le birlikte oturmak için ana kulübeye gidiyoruz. Jace ve Parker diğer adamlarla birlikte gidiyorlar. Fazla uyuyamayacak kadar geç saate kadar ayakta kaldıklarından, Reid ve Ethan seninle ve Kaci'yle birlikte kalıyor."

"Tabii." Çırpılmış yumurtaları temiz bir tabağa kaşıklayıp koyarken omuzlarımı silktim. Gerçekten demek istediği Reid ve Ethan'ın benimle Kaci'nin başında nöbet tutacaklarıydı. Ve bu da aslında tüm eğlenceyi kaçıracağımız anlamına geliyordu. Tahmin ettiğim gibi.

"Mahkeme hazır olduğunda seni ararım." Bununla birlikte Michael ile babam ana kulübeye gitmek üzere ayrıldılar, Jace ve Parker tüm diğer lider adamları dönüşüm geçirmeden ve ormana dalmadan önce kısaca strateji tartışmak için toplandıkları amcamın kulübesine gittiler.

Gittiklerinde, Kaci sanki her bir lokmasını çiğnemek bir çaba gerektiriyormuş gibi yavaşça kahvaltısını yaparak masada oturdu. Fakat her şeyden çok yemeği tabakta oraya buraya itiyor gibi gö-

rünüyordu. Ethan, Reid ve ben onu salondan kahvemizi höpürdeterek izliyorduk. Hiçbirimiz fazla uyumamıştık.

Sıcaklığın tadını çıkararak, kupamı iki elimin arasında tuttum. “Pekâlâ, Hannibal Lecter serserilerin saklandıkları yer dışında yararlı herhangi bir şey söyledi mi?”

Yamyam serseriyi sorduğumu anlayana kadar Ethan'ın kafası karışmış gibi görünüyordu. “İsmi Jeff ve evet, aslında pek çok şey biliyordu. Ama asıl iş bunu yorumlamaktı. Kedi tırmağı hastalığıyla yanıyordu ve beyni pişmişti bu yüzden konuşmaya başladığında, belirli bir sırası olmadan kelimeler öylece dışarı sızdı.”

“Hangi cehennemden geldiklerini söyledi mi? Elbette tüm şu serserileri Zeke Radley yaratmamıştır.” Bunu bir gerçeğe dayandığı için biliyordum çünkü ne Jeff/Hannibal’a ne de öldürdüğüm serseriye enfeksiyon bulaştırmıştı.

Reid elini kel kafasında gezdirip boş kupasını sağındaki sehpa koydu. “Hannibal’a göre...” Deli serseri için kullandığım lakapla hafifçe eğlenerek kaşlarını kaldırdı. “Birkaç gün önce Radley ile Kanada sınırının yakınlarında beraber dolaşmış. Radley zaten birçok erkek kediyle seyahat ediyormuş ve ‘bölgelerini sahiplenmek’ için yoldaymışlar. Kanımca bu serbest bölge.” Etrafımızdaki her şeyi göstermek için kollarını kaldırdı. “Bir noktada, Radley’nin Gurur sürüsü yapısını kendisine biraz öğreten ve bu toprağın sahipsiz olduğunu anlatan bir Gurur kedisiyle tanıştığını sanıyoruz. Bu yüzden Radley burayı sahiplenmeye kalkışmış. Ve karşılaştıkları diğer serserilere –senin Hannibal dâhil olmak üzere– kendi aralarına katılmalarına izin verecek kadar yüce gönüllüymüş.”

Ethan boğazını temizledi ve alnından siyah saçlarını çekti. “Eğer bunu doğru bir şekilde anlıyorsak, Radley ne yaptığını anlayana kadar birkaç serseriye enfeksiyon bulaştırdı. Sanırım onları terk etmek yerine bir araya getirdi çünkü Jeff çoğu serserinin yalnız takıldığını bilmiyor gibiydi. O –ve muhtemelen geri kalan

hepsi- bir kedi adam olmakla ilgili her şeyi Radley'den öğrendiler. Ve Zeke Radley onlara yalnızca inanmalarını istediği şeyleri anlatmış gibi görünüyor.”

Anlayarak başımla onayladım. “Onlara bir lider olduğunu ve burasının onun bölgesi olduğunu anlattı.”

“Evet.” Reid suratsızca başını salladı ve sesini fısıltı haline getirdi. “Ve buraya vardıklarında, dışı kedinin kokusunu almışlar.” Kaci'nin dinlemediğinden -dinliyorsa bile anlayamıyordum- emin olmak için duraksayıp devam etti. “Radley, Gurur sürüsünü tamamlamak için ona ihtiyacı olduğuna karar vermiş ve onu canlı getiren ilk erkek kediye ödülleri vadetmiş. Serseriler bu yüzden geçtiğimiz birkaç gündür dağın her tarafında sorun çıkarıyorlarmış. Onu arıyorlarmış.”

Biliyordum. Kaci'yi avlıyorlardı. Neyse ki kediler koklayarak iz süremezler. Ve Kaci iki buçuk ay boyunca kendi başına saklanma konusunda iyi iş çıkarmıştı. “Lanet olsun, ne hırslı serseriler.” Ama yaptıkları tüm zarara rağmen onlar için üzülüyordum.

Zeke Radley dışında, sadece bir damlacık ahlaki kuvveti olan birisi tarafından bulunmuş ve eğitilmiş olsalardı, tamamen farklı insanlar haline gelebilirlerdi. Huzurlu bir şekilde yaşayabilirlerdi. Ve çok daha uzun. Ama bugün adamlarımız hayatta kimsenin kal-maması için emir almışlardı, çünkü “Ya şöyle olsaydı” gibi laflarla vakit geçirebilecek durumumuz yoktu. Gerçek şu ki her ne olmuş olursa olsun, serseriler pek çok ölüm cezası gerektiren suç işlemişlerdi ve konseyimiz tarafından çoktan suçlu bulunup cezalandırılmışlardı.

En azından benim bir duruşmam vardı.

Kaci sessizlik içinde yer, Ethan ve Reid kâğıt oynarlarken mut-fak penceresinden baktım, düşüncelerim kaderime karar veren liderlerden Kaci'ye, belirsiz geleceğine ve engel olamadığım yaralan

iyileşmekte olan Brett'e doğru gitti. Sonra zihnim o anda Radley'nin dağdaki saklanma yerine giden lider adamlarına ne kadar çok katılmak istediğime odaklandı. Tam o anda birkaç kişiye dayak atmak beni tedavi etmede gerçekten etkili olabilirdi.

Ama sonra düşüncelerim her zaman eninde sonunda yaptıkları gibi Marc'a geri döndü. Uçağa binmiş miydi? Beni düşünüyor muydu? Gidip onu aramamam konusunda yazdıklarında ciddi miydi? Ciddi olsa fark eder miydi?

Pencereden titrek bir hareket gözüme takılıp kendi gemisinin batan enkazından çıkan bir denizci gibi beni düşüncelerimden çekip çıkardı. Ağaç sırasına bakarak hareketsiz kaldım ve bir şey tekrar kımıldadı. Hızlı bir karaltı, sonra yaz kış yeşil çalıların ve yarı solmuş çimlerin esintiyile kımıldamasından başka bir şey kalmadı ortada.

Daha iyi görebilmek için ayağa kalkıp gözlerimi kısarak kupaı kahve masasına bıraktım. Birisi arka taraflarda gizleniyordu ve görünmek istemediği belliydi. Bu da onun bizden birisi olmadığı anlamına geliyordu.

Bir korku ve heyecan titremesi omurgamdan yukarı çıktı. Tüm eğlenceyi kaçıracağımı düşünmüştüm ama bir kez daha eğlence bana gelmişti...

Otuz İki

“Sorun nedir?” Ethan kâğıtlarını göğsünde tutup hafif bir merakla pencereye göz attı. Ama Reid elini indirip daha ben sehpanın etrafından dolaşamadan ayağa kalkıp lavaboya gitti.

“Gördün mü?” Reid’in yanında, ani korkumu keskinleştiren bir dejavu hissiyle lavabonun üzerinden eğildim.

“Bir saniye önce.” Biraz daha baktık, sonra Reid kaskatı keşildi. “Orada. Kıvrılmış ağacın arkasından geçti şimdi. Bir saniye içinde öteki tarafında olur.”

Gözlerim kıvrımlı gövdeyi buldu ve elbette oraya baktığım sırada ağacın arkasından sessizce çıkan parlak, siyah bir kürk parçasını da.

“Onu tanıyor musun?” diye fısıldadım, fakat Kaci’nin bizi duyacağını biliyordum. “Kimi tanıyor muyum?” diye sordu. Çatalı tabağın kenarına değince ses çıktı ama dönmedim. Davetsiz misafirin görüntüsünü tekrar kaybetmek istemiyordum.

“Henüz değil.” Reid de benim gibi onun sorusunu duymazdan geldi. Henüz verilecek cevabımız yoktu zaten. “Gerçi fark etmez. Bizimkiler ya çoktan gittiler ya da ana kulübeye kapandılar.”

Başımla onayladım. “O yöne ilerliyor.” Michael dışında onları koruyacak kimse olmadan, yaralı bir erkek kediyle bir araya toplanmış olan liderlerin olduğu, ana kulübeye doğru. Michael bir avu-

kata göre epey iyi dövüştürdü ama tek başınaydı ve çalılarının içinde gerçekten kaç tane serserinin olduğunun garantisi yoktu.

Dişi kedinin sandalyesi masadan geriye kaydı ve Ethan diğer tarafımda yumruklarını sıktı. Kaci sessiz bir şekilde geride kaldı.

Reid, "Ben giderim. Ben dönüşüm geçirirken gözünü ondan ayırma," diyerek, tişörtünü başından çıkarırken salonun içinde gözden kayboldu.

"Neler oluyor?" Kaci'nin sesi gerginlikle ve artan panikle tıkanmıştı.

Gülümsedim ve onu yanıma çekerek bir kolumu omzuna koydum. "Bir şey yok. Reid davetsiz bir misafirle ilgilenmek için dışarı çıkıyor sadece."

"Kim o?"

Sesindeki ham korkuyu duyunca gözlerimi kırpıttım ve Ethan onu teselli etmek –veya onu pencereden çekip uzaklaştırmak– için döndüğünde tekrar kediye aradım. "Henüz bilmiyoruz. Muhtemelen serserilerden birisidir. Ethan, onu buradan götür."

"Haydi, Kaci." Onu mutfaktan çıkardığı sırada soru sorarcasına bana bakıp tek omzundan tutarak Kaci'yi yönlendirdi. "Salonda hazır duran birkaç filmimiz var."

Kaci isteksiz bir şekilde gitti ama bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum. Dışlanmaktan dolayı mutlu değildi ve onu gerçekten suçlayamazdım.

Birkaç dakika sonra, Reid burnundan üfledi ve arkamı döndüğümde uzun kedi kasları ve dalgalanan parlak siyah kürküyle, muşamba döşemede durduğunu gördüm. Tekrar burnundan üfledi ve başını ön bahçeye doğru kıvıldattı, muhtemelen misafirimizin hâlâ orada olup olmadığını soruyordu.

"Evet. Yavaş bir şekilde hareket ediyor, etrafı keşfediyor," dedim. Reid başıyla onaylayıp dışarı çıkması için açtığım arka ka-

pıya doğru yürüdü. “Dikkatli ol.” Başını hafifçe yukarı aşağı sallayıp hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Arkasından kapıyı kapadım ve pencereye geri döndüm. Bir saniye sonra bahçede koşturuyordu. Reid ağaç sırasına yaklaştığı sırada yavaşladı, çıtırdayan kuru otların üstünde bile patileri ses çıkarmazken, davetsiz misafire arkasından sokuldu.

Serseri duraksadı ve alarm durumuna geçerek kulaklarını öne eğdi. Reid karnının üstüne eğildi ve serseri devam ettiğinde, ayağa kalktı. Üç adım sonra iki büyük siyah bulanıklık ağaçtan atlayıp iki yanına düştü.

“Hayır!” diye haykırdım ve Ethan koşarak geldi. Dışarıda pencereler parladı, kürkler havaya uçtu ve bir doğum günü pastasını ikiye bölen büyük bir bıçak gibi, acı dolu iniltiler huzurlu sakinliği böldü. “Hayır!” diye bağırdım tekrar, öfkeyle lavabonun üzerine eğilerek. Yumruğum cama çarptı ve cam elimin üstündeki boğumları kesip açarak parçalandı. Acıyı neredeyse hiç hissetmiyordum, şaşkınlık ve öfkeyle fazlasıyla uyuşmuştum. “Ona tuzak kurdular!” Kanayan elimi önümde tutarak Ethan’a bakmak için döndüm. “Kaci için buradalar. Bizim çocukların buradan çekilmelerini beklediler, sonra bir tuzak kurdular ve biz de Reid’in dosdoğru tuzagın içine yürümesine izin verdik.”

Gözleri hâlâ dışarıdaki dövüşteyken, “Kahretsin!” diye bağırdı Ethan. Kanın ölü otların üstüne yay çizerek fışkırdığını, yeri parlak kırmızıyla lekelediğini görmek için tam zamanında döndüm. Kalabalığın ortasındaki şekil hareketsiz kaldı ve kalan iki kedi gevşek ve hareketsiz Reid’i gözler önüne sermek için geri çekildi. Ölmüştü, burnundan hâlâ kan damlayan serseri tarafından boğazı parçalanmıştı.

Ethan soğuk suyu açıp elimi musluğun altına soktu. “Camı çıkar!” diye emredip arka kapıyı kilitlemek için muşamba döşemenin üzerinde koştu. Mutfakta arkamdan koşup ön kapıyı kilitlemek

için tekrardan şoka girmiş Kaci'ye sürtünüp geçtiği sırada yumruğumdan iki cam parçası çekip çıkardım. Sonra tekrar geri geldi, bulaşıklıktan aldığı bir havluyu kanlı yumruğumun etrafına sardı.

"Babamı ara." Havluyu yerinde tutmak için sağlam elimi, uydurma bandajın üzerine bastırdı. "Onu ara, sonra dönüşüm geçir. Anlıyor musun?"

"Ethan, elimde kesik var, beynimde değil." Cebimden telefonumu almak için havluyu bırakmak zorunda kaldım. Neyse ki otomatik arama tek bir tuşa basmakla babamı aramamı mümkün hale getiriyordu. Elektronik notalar kulağımda çalarken, gözleri artan dehşetle kocaman açılmış Kaci'ye baktım.

"Benim için mi buradalar? Niçin?" diye sordu, sesi korkuyla tizleşmiş, kolları gövdesini sarmıştı.

Hakkımızda ne kadar az şey bildiğine yeni baştan şaşırıp dehşete düşerek kaşlarımı çattım. "Bir Gurur sürüsü oluşturmaya çalışıyorlar ve bir dişi kedi olmadan gerçek bir Gurur sürün olamaz. Ama endişelenme. Seni almalarına izin vermeyeceğiz." Ya da beni, çünkü ortak görüş iki dişi kedinin bir dişi kediden daha iyi olduğuydu.

Şimdi çıplak olan Ethan, Kaci'nin arkasına geçip ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü. Telefon hâlâ kulağımda çalıyordu. "Kahretsin! Cevap vermiyor."

"Bir başkasını ara!" Kaci'nin gözleri korkuyla fal taşı gibi açılmıştı ve sanki sorunun kaynağı telefonmuş gibi gözlerini telefona dikmişti. "Diğerlerinden birisini ara. Lider adamlarından."

"Arayamam. Hepsi kedi formuna girdi. Cepleri yok," diye ekledim, bana kafası karışmış bir bakış attığında. Ama Michael onlarla gitmemişti... Aramayı sonlandıracak tuşa bastım sonra ağabeyimi otomatik aramayla aradım. Telefon kulağımda vızıldadı.

Sonra sağ tarafımda vızıldadı. *Bu da neyin nesi?*

Telefon tekrar kulağımda çaldı... sonra tekrar sağ tarafımda bir yerlerde çaldı. Dönüp baktığımda Michael'ın cep telefonunun buzdolabının yanındaki tezgâhın üzerinde titrediğini gördüm. "Lanet olsun!"

"Ne?" Kaci uzaktaki köşeye doğru yavaşça geri çekildi.

"Michael telefonunu almamış." *Salak herif!*

Pencereden dışarı baktığımda serserilerin cesurca bahçeden sokulduklarını gördüm. Ve ben izlerken, dördüncü bir şekil çalışanların içinden insan formunda çıktı.

Zeke Radley. Kahretsin!

Ethan arkamdan inleyince salona döndüm. Ağabeyim bazı parçaların hâlâ değişip bir araya geldiği her zamanki tuhaf şişkinliklerinin yanı sıra şimdi kel bir jaguarı andırıyordu. Dönüşümü neredeyse bitmişti ama kedi formunda bile büyük ihtimalle üç erkek kediye uzakta tutmayı başaramazdı ve pençelerim olmadan hiç şansım yoktu. Dönüşüm geçirmek zorundaydım. Ve Kaci de.

Hızla düşünerek, babamın numarasını tekrar tuşladım, sonra telefon kulağımda çalarken korkmuş küçük dişi kediye doğru muşamba döşemenin üzerinden yürüdüm. Mutfak sandalyelerinden birinin üstüne oturdum ve Kaci'yi kendime doğru çektim. "Kaci, dönüşüm geçirmek zorundasın. İkimiz de dönüşmek zorundayız."

"Hayır." Saçları ikimizin de yüzüne çarparken başını hararetle iki yana salladı. "Hayır! Yapmam! Bir daha asla öyle olmak istemiyorum!"

"Yapmak zorundayız, tatlım. Yoksa kendimizi koruyamayız."

"Aramaya devam edelim," diye ısrar etti. "Kapılar kilitli. İçeri giremezler ve yardım için telefon etmeye devam ederiz."

Ama yardım telefonuna cevap vermiyordu.

"Kaci, kilitli kapılar onları durdurmaz. Sürgüler onları sadece bizim dönüşüm geçirmemize yetecek kadar yavaşlatacaktır ama

içeri girecekler ve kendimizi savunacak durumda olmamız lazım. Dişlere ve pençelere ihtiyacımız var.”

Bu defa eskisi kadar şiddetle olmasa da tekrar başını iki yana salladı. Ama daha az kararlı görünmüyordu. “Bunu yapamam, Faythe.” Gözlerinde yaşlar belirdi. “Bir kedyken kötü şeyler yapıyorum. Tekrar kedi olamam.”

“Evet, olabilirsin. Olmak zorundasın. Kötü hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Bana tükürük saçarak, “Hayır!” diye bağırıp ben yüzümü sillerken masaya doğru geri çekildi.

Tam bir kedi formunda olan Ethan uyarmak için bana hırlayıp acele etmemi söyledi. “Kaci...” diye başladım yeniden ama yaşlar kırmızı yanaklarından yavaşça süzülürken, dehşetle açılmış gözlerle şimdi ikimizden de uzaklaşarak salonun yarısına kadar gelmişti.

“Hayır. Bunu tekrar yapacağıma beni öldürmelerine izin veririm.”

“Ciddi olamazsın.” Gerçi onun için fark etmiyordu. Onu öldürmeyi planlamıyorlardı nasılsa. İstedikleri şey daha kötüydü.

Yüzü aniden duruldu ve ürkütücü bir yumuşaklıkla konuştu. “Dönüşüm geçirmeyeceğim, Faythe. Beni zorlayamazsın.”

Bu konuda haklıydı.

Arka bahçede, Radley şimdi üç kedinin arkasından yürüyerek kulübeye gelen yolu yarılamıştı. “İyi.” Aramamı tekrar sonlandırdım ve telefonu ona uzattım. “Yatak odama git ve kapıyı arkandan kilitle.” Arkasındaki odayı işaret ettim. “Sonra dolabımın içine gir ve babamı aramaya devam et. ‘Babacığım’ olarak kayıtlı.”

“Gerçekten mi?” dedi gözleri umutla parlayarak ve şartlara rağmen bu kalbimi parçaladı. “Kızgın değil misin?”

“Elbette kızgın değilim. Al.” Ona telefonu attım, yakaladı. “Git!” Tekrar söylememe gerek kalmadı.

Yatak odası kapısını arkasından çarptı, sonra kilidi yerine takarken metal hafifçe metale sürtündü.

Ethan inledi, şimdi ön kapının önünde ileri geri adım atıyordu. Anında tişörtümü ve sütyenimi çıkardım ve bunları çabucak külotum da takip etti. Mutfak zemininde kendimi dört ayak üstüne attım, ellerimin altındaki solmuş muşamba zemin soğuk ve pürüzsüzdü. Kırık camdan içeri süzülen kasım soğuğunu hissetmeme vakit kalmadan önce kemiklerimi çatlatan o tanıdık acı başladı.

Omurgam eğildi ve dizlerim çatırdadı. Omuzlarım acıdı, ızdırıp özellikle önceki yaz psikopat bir serseri tarafından burkulan sol omzumda şiddetliydi. Dirseklerim gıcırdadı, ayak bileklerim uzadı ve ellerimin üstündeki eklemler bir dizi havai fişek gibi patlayıp birden yok oldu.

Kaslar etimin altında yanarak, derimin altında yerlerine girip çıkarak kaydı. Parmaklarım kıvrıldı ve kısaldı. Ellerimdeki baskı neredeyse dayanılmazdı. Tırnaklarım uzadı ve sertleşip tamamen şekillenmeden önce, muşambaya batarak geri çekilebilir pençeler haline geldiler.

Dilimin yüzeyi geriye yatık dikenlerin istilasıyla dalgalanırken, diş etlerimden yeni, keskin dişler çıktı ve acının ortasında çenem tamamen yeni bir şekil aldı. Ve sonunda cildim her yerden kaşınmaya başladı; kürk ortaya çıkışını, böyle görkemli bir eylem için uygun tantana ve detayın yanında kalın ve parlak bir siyahlıkla bildiriyordu.

Kalçamın üstünde oturup ön patilerimi esnetiyordum ki ön kapının yumruklandığını duydum. "Minik domuz, minik domuz, beni içeri al!" diye bağırdı Radley, sonra histerik bir şekilde güldü. Böyle bir gülüşü daha önce de duymuştum. Neyse ki, çenemin şimdiki şekli benden beklenen cümleyle cevap vermemi engellemişti.

Cevap alamadığında Radley, sesinden anlaşılabileceği üzere, bu defa ayağıyla tekrar kapıya vurdu. Ciğerleri belli ki yeterince güçlü olmadığından, kapıyı yıkmak için tekme atacaktı. Ve biz onun için fazlasıyla hazırдық.

Korku, adrenalin ve heyecan terleri döken Ethan'ın yanına, salona yürüdüm. Bunların hepsi kendi öfkemi ve hevesimi besliyordu... dövüşmek zorunda kalınca sahip olunması gereken en iyi iki zihinsel durum.

Arkamdaki yatak odasından, Kaci babama nafil bir şekilde tekrar tekrar ulaşmaya çalışırken hafif bir elektronik arama sesi kulağıma geliyordu. *Neden telefonuna cevap vermiyor?*

Radley kapıyı tekrar tekmeledi, izlemekten başka bir şey yapamıyorduk. Ve beklemekten.

Kapı çerçevesi zangırdadı, Radley'nin kararlılığı arttı. Tekrar tekrar tekmeledi, ta ki kapı çerçevesi sonunda parçalarına ayrılıp gözle görülür şekilde çatırdayana kadar. Sonraki darbesiyle sürgü yerinden çıkarken, uzun bir ahşap parçasını salona uçurdu. Sonraki vuruşta, kapı hızla açılıp duvara çarptı.

Radley besbelli bizi kedi formunda ve dövüşmeye hazır bulmaktan hiç şaşırmamış bir halde gözleri parlayarak kapı aralığında durdu. "Erkek kediyi öldürün ama kancığa zarar vermeyin. Yavru kediyi ben bulacağım."

Salona adım attığı anda, Ethan çılgınca hırlayarak tepesinde bitti. Ama tehdidi bir salise sonra Radley'nin arkasındaki kedilerden birinin ağabeyimin üstüne atılmasıyla kesildi. Ethan sıçradı ve çeneler açılıp kapanıp pençeler uçuşurken havada karşılaştılar.

Diğer iki kedi yavaşça bana yaklaşıp bir ağızdan hırladı. Bir an ikisiyle ne yapacağımdan tam anlamıyla emin olamayarak geri çekilip onlardan uzaklaştım. Talimler dışında aynı anda iki düşmanla hiç karşılaşmamıştım.

Kızgın ve tepemin taşı çoktan atmış bir halde tısladım. Soldaki kedi de tısladı. Sonra koyu bir karaltı odada uçtu ve sağdaki kediye çarptı. İki kedi de siyah bir kürk yığını şeklinde yere uzandı. Ama ikisi de anında kalkıp dikkatlerini, uçan serseriye fırlattığı bariz olan Ethan'a çevirdiler.

Şimdi sadece birisiyle karşı karşıyaydım. Atladı ve enseme dişledi. Omurgamdaki baskı dehşetti ama kalın kürküne neredeyse hiç zarar vermedi. Muhtemelen kediye beni öldürmemesi söylendiği için.

Başımı yere itti. Geniş, ağır ön patisi yüzüme kondu, siyah bir pati tabanı gözümü kapalı tuttu. Kıvrıldım ve ayak bileğimi ısır-dım. Gırtlığımın derinliklerinden hırlayarak bileğimi çektim. Daha sert ısırıldı. Boynumdan kan aktı. Daha sert ısırıldı ve dişlerim kemiğe çarptı.

İnledi ve ağzını açtığı anda tutuşumu bırakıp geri çekilip tekrar karşısına geçtim.

Koridorun sonunda bir kapı çarptı ve Radley belli ki Kaci'yi bulma konusunda şansı –şimdilik– yaver gitmediğinden küfretti.

Sağ tarafımda Ethan bir serserinin ayağını dişlerinin arasına almış, diğeri altında yere mihlanmış duruyordu. Sol yanındaki dört paralel çizige rağmen kendi başının çaresine bakabiliyordu. Kesiklerden kan akmıyordu, bu yüzden yara muhtemelen ciddi değildi. Ama iyi hissettiriyor olamazlardı.

Rakibim tekrar saldırdı. Göğsünü hedefleyerek, onu bir pati dolusu kınından çıkmış pençeyle karşıladım. Hareketimi tahmin etti ve kenara kıvrıldı. Darbem onu ancak sıyrabildi.

Odanın karşısında Radley kilitli kapıyı keşfetti. Kürklü rakibimden ayrılp Radley'nin üzerine atladım ve onu kanepenin önüne, yere indirdim. Yüzüm burnundan birkaç santim ötede hırladım. Ama daha onu öldürüp öldürmemeye karar vermeden –insan for-

mundayken bana gerçek bir tehdit olmadığından bu nefsi müdafaa olmazdı— yan tarafımdan bir şey çarpıp beni sehpaye fırlattı.

İvmemi yuvarlanmak için kullandım, kolayca patilerimin üstüne kondum. Ama serseri çoktan oradaydı. Pençesini savurdu ve ön sağ patim, tam omzumun altından boylu boyunca alev aldı. Acıdan inlemem neredeyse kırılan ahşabın parçalara ayrılma sesini boğmuştu. Neredeyse ama tam olarak değil. Radley odama girmişti.

Kapıyı itip açtı. Serserinin dişleri burnumdan üç santim ötede kapandı. Radley hızla yatak odama girdi. Serseriye tek patimle tokat attım. Burnunda iki parlak kırmızı çizgi açıldı. Tısladı ve geri çekildi.

Arkamda, Radley hüsrân ve öfkeyle bağırdı. Dönüp baktığımda yatak odamın ortasında dikildiğini, pencereden dışarı baktığını gördüm. Açık pencereden.

Kacı kaçmıştı.

Otuz Üç

“Kaçmış!” diye bağırdı Radley. Hemen sonra serseri arkamdan üstüme atlayıp Radley’nin adımları yaklaşırken beni yere çekti. “Peşinden gidiyorum. Erkek kediyi öldürün, kancığı bayıltın, sonra dönüşüm geçirip onunla birlikte geri dönün. Şimdi! Bütün günümüzü burada harcayamayız!”

Beni parkeye yapıştıran serseri anladığını gösterircesine hırladı. Radley’yi göremiyordum ama ayak sesleri bana doğru geliyordu, sonra görüş alanıma girip verandaya ilerledi. Ve ötesinde, açık ön kapıdan hareket eden bir şey gördüm: Kaci... ağaçlara doğru çimenlerin üstünden hızla gidiyordu.

“İşte orada!” Radley ödülünün peşinden koştu. Merdivenlerden hızla inerken hâlâ bağıryordu. “İşinizi bitirin ve yetişin.”

Tabii. Sanki bu o kadar kolaymış gibi. Sanki bunun o kadar kolay olmasına izin verirmişiz gibi.

Sağ tarafımda, Ethan hırladı ve dönüp baktığımda bir kedi tarafından yere yapıştırılmış olduğunu gördüm. Ama diğer serserinin kulağı ağzındaydı, kendimle üstümdeki pislik arasına bir patimi sokmak için kıvrandım, Ethan başım büküp düşmanın kulağını kafatasından kopardı.

Yaralı kedi acı acı bağırdı ve geri çekildi. Başındaki delikten kan damladı ve bir patisi altından kayıp yer boyunca leke bıraktı.

Tiksinmiş halde, zorla araya soktuğum patimi ittim. Düşmanım geriye uçtu ama gittiği sırada pençeleri etime battı. Sırtım acıyla yarılıp kürkümden aşağı kan akarken inledim.

Sırtımdaki ve ön ayağımdaki acıyı dikkate almayarak ayağa sıçradım. Tısladı. Eğitimimin sona erdiği noktada Kaci adına duyduğum öfke ve korku devraldı. Üstüne atıldım. Ön patilerim sağ omzuna çarptı. Sol tarafının üstüne düştü, ağırlığım vücudundaki havayı boşalttı.

Arka pençelerim sağ yanına batıp ben tiksinmeden önce şiddetle etini kesti. Kaslar yırtıldı. Kedi acı acı bağırdı. Yaradan dökülen kan patilerimi ıslattı ve açık kapıdan içeri giren soğuk havada buğulandı.

Boğazını parçalamak için kendimi güçlendirerek derin bir nefes aldım. Ama Ethan'ın insanımsı acı çığlığı beni hemen durdurdu.

Donakaldım ve düşmanım beni üstünden attı. Tısladım ve patimi savurdum, yırtıcı bir şekilde hırlayarak geri çekildi. Arkasından görebildiğim Ethan yerde uzanıyordu.

Bir kulağı eksik serseri tepesinde dikildi. Ethan'm altında kan toplanıyordu. Gözlerini, göğsünün inip kalkması kadar yavaş bir şekilde kırpyordu. Göğüs kafesinin sol tarafında üç tane açık, uzun kesik vardı.

Kalbim göğüs kafesimi acıtacak kadar sertçe attı. Korku ve öfke içinde kükredim. Kulaksız serseri tıslayıp daha fazla yaklaştı. Ona tısladım ama gözlerim asla Ethan'dan ayrılmadı. Ona ulaşmam mümkün değildi. Ve yapabilirsem bile onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerim olmadan. Ve bir tıp diplomam olmadan.

Ethan bana gözlerini kırpyıp inledi.

Ağabeyim artık bir tehdit olmadığından üç kedi hep birlikte kapının önünü kesip beni seyretti. Radley'nin verdiği emir zihnimde yankılandı. Şimdi beni bayıltabilir –muhtemelen boğazıma dişlerini geçirerek– sonra dönüşüm geçirip beni sürükleyebilirlerdi. Bunun olmasına izin veremezdim.

Bir adım daha geri gittim ve serseriler takip ettiler. Pençelerim parkeyi çizip oluklar açtı. Nabzım başımı döndürmeye yetecek kadar hızlı atıyordu.

Ethan tekrar inledi. Bakışım hızla ona gitti. Baş hareket ediyor, burnu yerde yavaşça kayıp kapıyı işaret ediyordu.

Ne? Ama ne istediğini anlayamadan önce, dördüncü bir siyah bulanıklık açık kapıdan hızla içeri dalıp ortadaki serseriye tüm gücüyle çarptı. Serseri yere düştü. Yeni gelen kedinin dişleri ensesine kenetlendi. Yerdeki kedi hırladı ama öfkesi bir inilti ve sonra kırılan kemiğin çatırdamasıyla kesildi. Yeni gelen kedi tek bir ısırıkla boynunu kırmıştı.

Galip, kurbanın bedeninin üzerinde dikildi ve zaferle kükredi. Gözlerini kırıp bana baktı.

Marc.

Kalbim küt küt attı, başım takip edemeyeceğim kadar fazla soruyla dönüp duruyordu. Ama Marc tekrar harekete geçmiş, kalan serserileri hem Ethan'dan hem de kapıdan uzaklaştırıyordu. Yaralandığım için aksayarak yardım etme çabasıyla öne çıktım ama bana hırlayıp başını iki yana salladı.

Şaşkınlıkla başımı eğdim, burnunu kapıya doğru kıvıldattı. *Git*, demişti, bunu anında anladım. Kaci'nin peşinden gitmemi istiyordu.

Atlamaya hazırlanan kaslarım gerildi. Acı, yaralı ön bacağımı deşip sırtımdaki kesik izlerinde yankılandı. Dört ayağımın üzerine çömeldim... sonra Marc'ın üzerinden atıldım.

Kapıdan bir metre geriye kondum, yere değmeden önce bacaklarım harekete geçti ama arka patim ılık, kaygan havuzun içinde kaydı ve kaymamak için mücadele etmek zorunda kaldım. Eşikten ve verandadan hızla koştum, sonra basamakların üzerinden atlayıp havada süzıldüm. Bacağımdaki acıya ve sırtımdaki ürkütücü yırtılma hissine rağmen tüm hızımla koşarken ayaklarım kuru çimlere değdi.

Arkamda, Marc haykırdı ve patiler yere çarptı. Geriye, beni takip etmediğini anlamaya yetecek kadar uzun bir süre baktım. Ama Marc, kendisine ve Ethan'a bakabileceğinden gitmeye devam ettim, kulübeden gelen homurdanma ve hırlama seslerine bakılacak olursa Marc da tam olarak bunu yapıyordu.

Böylece koştum. Kaci'yi en son gördüğüm noktadaki yeşillikleri yarıp geçtim, koşarken ondan –veya Radley'den– bir iz arayarak düzenli bir şekilde havayı kokladım.

Ağaçlar yanımdan uçup gitti. Dikenler kürküme takıldı. Patilerim çam iğnesi yığınlarının içine battı ve taşlara çarpıp ezildi. Gözüme bir hareket takıldı... donuk renklerin üstünde parlak, yeşil bir tişört.

Radley yeşil giyiyordu.

Adrenalin yeni bir hız patlamasını körükledi, arkamdaki soluk sesleri zayıfladı. Yeşil nokta sola saptı. Düzenli bir şekilde ona yaklaşarak takip ettim. Yaralıydım ama iki ayak üstünde olan oydu, ayrıca çok hızlıydım. Beni geçemezdi.

Maalesef, geçmesine gerek kalmamıştı.

Kaci çığlık attı ve yeşil tişört hareket etmeyi kesti. Sabah güneşi dolan küçük bir açıklıkta kayarak durdum. Yapraklar soğuk rüzgârda sallanıyordu. Arka sol patimin altında bir kozalak ezildi. Sonra Zeke Radley açıklığın ucundan bana bakmak için döndü, Kaci üst kollarından Radley'nin göğsüne yapışmıştı.

Hırladım. *Bırak onu.* Ama ikimiz de beni anlamış olsa bile onu bırakmayacağını biliyorduk.

Arkamdan dört bacaklı adım sesleri geldi, sonra kayıp durdu. Radley'nin desteği ulaşmıştı.

"Ona yardım etmek istiyorsan, barışçıl bir şekilde gel." Radley konuşurken sanki daveti için şükran duymalıymışım gibi gülümsedi.

Hırladım. *Canın cehenneme.* Dil engeline rağmen, sanırım bu seferki cümlem net bir şekilde anlaşılmıştı.

Kaşlarını çatıp arkamdaki kediye göz attı. "Yakala onu."

Bir şey sol yanıma çarptı. Serserinin altında yere çarptım. Ama korkunç bir hırlama doğu tarafından bir yerden havayı yardığında ikimiz de donup kaldık. *Yakında* bir yerlerden geliyordu.

Devasa bir dikenli çalı sola sallandığında tüm başlar o yöne döndü. Öfkeli kükreme tekrar duyuldu ve kulaklarım sesin kaynağının yerden en azından iki buçuk metre yukarıda olduğunu belirledi. Hiçbir kedi adam o kadar uzun değildi. Özellikle de dört ayak üstünde.

Çahlar daha sert sallandı. Kükreme kulaklarımda çınlayıp beynimde vızıldayarak derinleşti. Sonra yeşillik aralandı. İki buçuk metrelik bir çalı bütün halinde kökünden koptu, kökler yerden otuz santim yukarıda sallandı.

Çahlar açıklığın üstüne uçtu ve tüm gözler onu takip etti. Tekrar yeşillikteki boşluğa bakınca oranın bütünüyle dolduğunu gördüm... İki buçuk metrelik, burun delikleri öfkeyle açılmış, koyu kahverengi kürkü çalı çırpı ve dikenlerle karışmış bir boz ayıyla.

Keller.

Vücudumun her yerinde kürküm dikildi ve açıklık alandaki ani korku kokusundan... hımm... kürküne kaçırmak üzere olan tek kişinin ben olmadığımı anladım.

Sağ tarafımda daha fazla yeşillik hışırdadı ve yeni bir kedi açıklığa atladı... Radley'nin yardımına gelen erkek kedilerinden bir başkası. Ama kedi kızgın ayağa bakınca donup kaldı ve geldiği yöne doğru yavaş bir şekilde çekilmeye başladı.

Radley bir koluyla korkmuş Kaci'yi kavrayıp döndürdü ve Kaci'nin çığlığı onun arkasından havaya süzülürken Radley hayatını kurtarmak için koşmaya başladı.

Keller o büyüklükteki bir yaratık için mümkün olacağını bile düşünemediğim bir hızla harekete geçti. Dört ayağının üstüne indi ve gümbürdeyerek yanımdan geçti.

Beni yere yapıştıran serserinin altında kıvranıp Keller'ın yeni gelen kediye güçlü bir pati geçirdiğini gördüm. Siyah karaltı, açıklık alanda uçup yoğun dikenli çalılarının içine hiç de zarif olmayan bir şekilde yuvarlanıp durdu.

Keller bize dönünce kalbim durdu. Beni diğerlerinden ayırt edebileceğinden emin değildim. Hatta benim tarafımda olduğundan bile. Bir boz ayının ayı formundayken düşüncelerinin nasıl işlediğine dair bir fikrim yoktu... veya bir düşüncesinin bile olup olmadığına dair.

Ayağa kalkma çabasıyla toprağın içine saplanıp beni ezen erkek kedinin altında çırpındım. Ama yan tarafımı çürüten salak herif donakalmış gibiydi. Çenemi bacağına kenetleyip dişlerimi etinin içinde gıcırdattım. İnleyip zıpladı ve içgüdüsel bir hareketle bana dişlerini geçirmeye çalıştı.

Geri çekildim ve serseri takip etmeye çalıştı.

Ama beni takip edemeden açıklığın üstünden havalandı ve dört ayağı yerden kesilmiş halde bir ağaca çarptı. Üç metre öteden omurgasının kırıldığını duydum ama gözlerim tepemde dikişlen kahverengi kürk kulesine odaklanana kadar ne olduğunu anla-

madım. Keller yetişkin bir kedi adamı açıklığın ötesine fırlatmıştı. Sırtını bir ağaçta kıracak kadar sert. Tek bir hamleyle.

Burnumu teslimiyet içinde eğdim ve ona meydan okumadığımı anlamasına yetecek kadar kedi adamca konuştuğunu umarak yavaş bir şekilde aydan uzaklaştım.

Keller burnundan nefes aldı ve göz kırptı. Sonra bana tek patisini bile kaldırmadan arkasını döndü. *Beni tanıyor. Şükürler olsun.*

Ayaklarımın üstüne sıçrayıp Radley'nin iki ağacın arasında kaybolduğu açıklığın kenarına doğru koştum. Ama dört adım atmadan, ağır bir şey omzuma çarptı. Sağ yanımın üzerine, bir yaprak yığınının üstüne düştüm. Sağ arka bileğime dişler geçti. Acı, kasımı kesip kemiğime işledi. Feryat ettim ve kıvrandığım sırada gözlerim kapandı ama dişler beni bırakmadı. İçime hava çekerek Keller'ın dikenlerin içine atmış olduğu serserinin kokusunu aldım.

İlk seferinde dersini almamış...

Gözlerimi açmaya ve bedenimi harekete zorladım. Patilerim üstümdekine saldırdı, pençeler etine takıldı. Daha sert çektim, çektiğim et yırtıldı.

Serseri tısladı ve bacağımdaki tutuşunu kaybetti. Daha sert çırpınınca yere kaydı. Artık körlemesine saldırıyordum. Pençelerim omzunun üstündeki eti koparmıştı.

Keller tekrar kükredi, bir kez daha tırmalarken bakışlarım onu aradı. Boz ayı şimdi dört ayak üstündeydi ve kuyrukları yerde çılgınca sallanan iki yeni serseriyle karşı karşıyaydı. Kulakları kafataslarına yapışmış, vücutları yere iyice yaklaşmıştı.

Bir pati başımla temas ettiğinde yeni bir acı kafatasımda gümlledi.

Tıslayıp pençelerim tekrar uçuşurken saldırganıma döndüm. Serseri beni yan tarafımın üstüne çekerek sıçradı. Patilerimi aramıza soktum ve bu defa tereddüt etmedim. Öylece kesik attım.

Arka pençelerim yumuşak karın kürkünün içinden kayıp kasa geçti. Üstüme kan döküldü. Serseri acı acı bağırdı ve çılgılığı duy-mam için fazla yüksek olan ses perdelerine geçti. Mahvolmuş etten dışarı organlar kaydı. Patiler yüzüme ve yan taraflarıma güçsüz bir şekilde vurdu. Kan kokusu açıklık alana sindi ve havaya olduğu ka-dar yere de nüfuz etti. Ve sonunda serseri hareket etmeyi bıraktı.

Bir an için yaptığım şeyden dehşete kapılarak hareketsiz kal-dım. Ama bu his çabucak geçti. Kendimi savunmuşum. Ve şimdi Kaci'yi savunacaktım.

Kalan serserilerden birisi atılıp kendisinin neredeyse iki katı olan ayının üstüne atlarken ayağa kalktım. Keller kendi yarattığı esintide kürkü dalgalanırken güçlü bir pati savurdu. Kediye ha-vadayken saldırmıştı. Bir şey çatırdadı ve serserinin boynu tuhaf bir açıyla büküldü. Hareketsiz siyah bir külçe halinde orman ze-minine düştü.

Sinirli bir kedi kükremesi havayı deldi ve son siyah bulanık-lık kendisini Keller'ın sırtına fırlattı. Kedi kararlı bir şekilde ko-nup pençelerini ayının kalın, birbirine dolaşmış tüylerinin arasın-dan etine sapladı.

Açık alanın kenarında durup Keller'ın kemiklerini kırdığı ser-serilere ve benim karnını deştigim kediye baktım. Kalan serseri hâlâ boz ayıya tutunuyordu, bırakırsa öleceğini bildiğinden artık muhtemelen bırakmaya korkuyordu.

Keller'ın son ürkmüş kedi adamla ilgilenebileceğine güvene-rek Kaci'nin peşinden gittim.

Ayak seslerini dinlemek için sık sık durarak mümkün olduğu kadar sessiz bir şekilde koştum. Neyse ki Kaci yardım edebilmem için kendisine düşen görevi yerine getiriyordu; neredeyse hiç dur-madan çılgık atıyordu. Görünen o ki Radley hem onu tutup hem de aynı anda ağzını kapayamıyordu.

Ben koşarken ağaçlar yanımdan hızla geçti ve açıklık alanı terk ettikten sonra iki dakika bile geçmeden Radley'ye yetiştim. Üstelik o bunu bilmiyordu. Çırpınan genç kıızı bir tepeden yukarı sürüklemeye çalışırken onları bulduğumu fark edemeyecek kadar meşguldü ve onu uyarmayacaktım.

Onun yerine, üzerine atıldım.

Tepenin eteklerinde ikisini de yere yatırdım, Kaci, Radley'nin altında kalmıştı. Kaci'yi bir rehine olarak kullanmamasını sağlamak için aklıma gelen tek yol buydu... Daha önce o pozisyonda yer almıştım ve Kaci'yi o duruma sokmak istemiyordum.

Çenem Radley'nin ensesine kapandı. Dişlerim derisini kesti. Kan yavaşça ağzıma sızdı. Kaci serbest kalana kadar onu öldürmek istemiyordum, bu yüzden ısırığım daha çok bir uyarı niteliğindeydi. Yine de Radley'nin kanı damarlarımda adrenalinin hızla dolaşmasına sebep oldu ve işi bitirmemi talep etti. Düşmanımın kanının tadına bakmamı. Bir galibin hakkıydı.

Onun yerine, patilerimi iki yanına, toprağın içine yerleştirdim ve Radley'yi Kaci'den birkaç santim yukarı kaldırıp ensesinden geriye doğru çektim.

Kaci kımıldamadı... görünen o ki neler olduğunu idrak edemeyecek kadar fazla korkmuştu. İnledim ve Kaci'nin altımızda kıvrandığını hissettim. Sonra harekete geçip bir dizi kısa, paniklemiş hareketle Radley'nin altından sürünerek çıktı. En sonunda serbest olan Kaci, arkasındaki tepeden yukarı aceleyle kaçtı. Beni daha önce kedi formunda hiç görmemişti ve belli ki burnunun insan formundayken de çalıştığını fark etmiyordu. Kim olduğuma dair bir fikri yoktu.

Gözleri korkuyla büyümüş bir halde ikimizden de uzaklaştı. Sonra tekrar koştu ve gitmesini seyretmekten başka bir şey yapmadım.

"Lütfen..." diye yalvardı Radley altımda. Tereddüt ettim, çünkü Kaci serbestti ve tehlikede değildim. Birisi gelene kadar –ve süvariler her an ortaya çıkabilirdi– onu tutabilirdim. Büyük ihtimalle onunla konuşmak isteyeceklerdi.

Karnımın üstünde sırtına yerleşirken Radley'nin ensesindeki tutuşumu sıkılaştırıp yer değiştirdim. Bekleyecektim.

Kaci'nin ayak seslerinin batıya doğru yankılanmasını dinleyerek açık ağzımın arasından nefes aldım. Radley altımda kıvrandı ve sabit durması için onu uyararak hırladım. Sonra ormanda bir hayli yersiz kaçan, metalik bir klik sesi duydum.

Bu da neyin nesi?

Sağ tarafıma bir acı zıpkın gibi girip kalçamın içinden geçti. Kalbim panikle tekledi. Sonra acı kadar yoğun bir şekilde neler olduğu netleşti. Lanet olası herifin bir bıçağı vardı. Beni *bıçaklamıştı!*

Acı ve öfkeyle ensesinin etrafından kükredim ve cevap olarak birisi ismimi ağaçların arasından seslendi. "Faythe?"

Jace. Ayak sesleri bana doğru gelerek çılgınca yeri dövüyordu.

Radley bıçağını çekti ve dişlerim derisine daha fazla geçti, patilerim onu sabit tutmak için iki yanından toprağın içine saplandı. Ama sonra aşağılık herif beni *yine* bıçakladı.

Taze acıyla inledim. Kan kürkümü ıslattı, altımdakini sırlı-sıklam etti. Her kalp atışıyla acı yan tarafımı parçaladı, sırtımdaki kesiklerde ve ayak bileğimdeki feci ısırıkta yankılandı. Panik, bir elektrik dalgası gibi kürkümün altında yanarak yavaş yavaş arttı.

Aşağılık hergele bıçağı tekrar çekti ve ensesinin etrafından çığlık attım. Eğer henüz hayati organlardan hiçbirine isabet ettirmemişse de yakında ettirecekti ve ölecektim. Ve çocuklar bizi bulmadan çok önce gitmiş olacaktı. Aşağılık herif paçasını rahatlıkla kurtaracaktı.

Hayır, kurtaramayacak.

Çenem ensesine kenetlendi. Kan ağzımın içine aktı. Dişlerim kemikle buluştu. Radley altımda kıvrandı. Yapabildiğim kadar sert bir şekilde ısırdım ama birisinin omurgasını kırmak beklediğimden daha zordu; Marc kolay gözükmemesini sağlamıştı.

Çene kemiklerimi ağrıtabilecek kadar sert sıkarak konsantre oldum. Radley sıçrayıp bıçağı son bir defa daha soktu. Vücudum Radley'nin üstünde titredi. Adım sesleri ağaçların içinden bana doğru koşuyordu ama dayanamıyordum. Tüm dünyam acıdan oluşuyordu. Acı ve öfke.

Öfkeye tutundum ve dişlerimi kenetledim. En sonunda kemik kırıldı. Radley altımda titredi, sonra hareketsiz kaldı.

Yan tarafımı alevler yalıyor, iyice derinlerden yanıyordu. Radley'nin üstünde sağlam tarafıma doğru yuvarlandım. Acının arasından nefes almaktan başka hiçbir şey düşünemiyordum. Birkaç dakika sonra, Jace görüş alanına girdi, peşinden Kaci ve bir avuç dolusu kedi formunda erkek kedi geldi. Jace yanımda diz çöküp Marc'ın iki gün önce yapmış olduğu gibi en kötü yaralarımın üstüne tişörtünü bastırdı.

Geç kaldığımı söylemek için hırladım ve gerçekten anlamış gibi görününce şaşırdım.

Gözleri yaşardığı sırada gülümsedi. "Hiç gelmemektense geç gelmek daha iyi, değil mi?" dedi, kendisi bir iğne yastığı gibi kullanılmamış olan adam.

"Faythe?" Kaci yanımda diz çöküp eliyle burnumu okşadı. "Busen misin?" Başımı onayladım. Hıçkırarak ağladı. "Benim için gel. Beni almasına izin vermedin." Kollarını göğsüme doladı ve başını omzuma dayadı. "Teşekkür ederim."

Otuz Dört

“Hey,” dedi Marc ve başını kaldırıp baktığımda elinde bir kahve fincanıyla kapı çerçevesine dayandığını gördüm. Yan odada bir ateş şiddetle yanıp mümkün olabileceğini sandığımdan çok daha etkili bir şekilde minik kulübeyi ısıtmasına rağmen deri ceketini giyyordu. “Nasıl hissediyorsun kendini?”

“Birisi hedef talimi için beni kullanmış gibi.”

Gülümseyip yatağın yanındaki sağlam, ahşap sandalyeye oturdu. Sandalye, yatak çerçevesi gibi Elias Keller tarafından elle yapılmıştı. Aslında tüm bina böyleydi. Bizim kulübeden daha yakın olduğu ve boz ayı iyileşmem için kalmamda ısrar ettiği için beni Keller’ın kulübesine taşımışlardı. Sanırım elli küsur sene yalnız kaldıktan sonra ziyaretçisi olmasından hoşlanıyordu.

Marc’ı da bu yüzden davet etmişti.

Marc önceki sabah uçağına yetişmek yerine, Keller’ın kulübesine gitmişti. Boz ayıya göre Marc adımlarında kararlılık ve yüreğinde ümitsizlikle eşikte belirmişti. Güvende olduğumdan emin olmak için kararım ve hafifletilmiş cezam resmîleşene kadar bölgesinde kalmak için Keller’dan izin istemişti.

Boz ayı ormanda kamp kurması için basitçe iznini bahşedeceğine Marc’a kanepesinde kalması için ısrar etmişti.

Aynı günün sonunda, yatağını bana ödünç vermişti. Ve Gurur sürümüzün ömür boyu sadakatini kazanmıştı.

Marc kupayı cilalı bir ağaç gövdesinden yapılma, küçük bir masanın üstüne koydu. "Doktor tekrar dönüşüm geçirmeden önce en azından bir hafta beklemen gerektiğini söylüyor. Radley seni çok feci yaralamış. Hayati hiçbir organa zarar gelmemiş olması bir mucize."

Evet, tabii ya. "Sadece" kalçamdan ve yan taraftan bıçaklanmış olmam bir mucizeydi. İlk saplamada bıçağın bağırsaklar yerine kemiği sıyırması, hayatımı sonlandırmak için yaptığı en son iki denemede ise deriden ve kastan tertemiz geçmesi bir "lütuf"tu. Gerçekten de minnettar olmalıydım.

Marc sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsedi. Ah, büyük ihtimalle biliyordu. Dr. Carver ayrıca kolumda ve ayak bileğimde yara kalacağını söylemişti ama hiç umursamıyordum; kasla ilgili bir zarar olmadığı için çok mutluydum sadece. Ayrıca, gösteriş yapmak için birkaç pençe izi olmayan hiçbir lider adamı tanımyordum. Ve şimdi Marc'ınkilerle aşık atabilecek yara izlerim vardı.

"Ethan nasıl?" diye sordum kupaya uzanarak.

Marc kendimi incitecek kadar uzanmadan önce kupayı bana verdi. "Aşırı derece bandajlı, hafifçe uyuşturulmuş ve güzelce iyileşiyor. Kaburgaları berbat gözüküyor ama doktor bir şeyi kalmayacağını söylüyor."

"Peki ya Kaci?" Carver beni dikebilsin diye herkesi odadan kovduğumdan beri onu görmemiştim.

Marc'ın dudakları muzaffer bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Sen eve giderken, onu da seninle birlikte gönderecekler."

"Gerçekten mi?" Acının arasından sırttım. Doğru olamayacak kadar iyiydi. "Babam bunu nasıl becerdi?"

"Oldukça ikna edici bir kahraman rolü oynuyorsun." Alnımdan geriye bir tutam saç itti ve orada oyalanmasını dileyerek dokunuşunun tadını çıkardım. "Kaci'yle pek çok ilerleme kaydettin. Ve Malone, eğer işleri batırırsan annenin orada olduğunu ve seni

zor durumdan kurtarabileceğini söyleyerek görünüşü kurtarmaya çalıştı. Annen hâlâ liderler arasında çok saygı duyulan birisi. Babandan hoşlanmayanların çoğu tarafından dahi saygı görüyor.”

Başımı hafifçe salladım. Annem güçlüydü ve liderler güce saygı duyardı. Özellikle annemdekine, çünkü annem gücünü zarif, mükemmel donanımlı ve kadınsı bir cephenin arkasında süsler püslerdi. Oyunu uzun bir süredir oynamaktaydı ve neredeyse her defasında kazanmıştı.

Ondan bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum ama benim dıştan görünen cephem, onunkinin parlaklığının yanından geçmezdi ve cı-lalanmak için fazla gönülsüzdüm. Özellikle Malone’dan gelen böylesi bariz bir iğnelemeden sonra.

“Kaci nerede?”

“Ana kulübede uyuyor. Jace de orada. Senden ayrılmasını sağlayabilmemiz için bulabildiğimiz tek çare, Jace’in onunla kalacağına söz vermektir.”

Kaci benden ve Radley’dan kaçtıktan sonra, çığlıklarını takip eden Jace ve diğer lider adamlarıyla karşılaşmıştı. “Jace insan formunda ne yapıyordu?” diye sordum, kupanın ellerimi ısıtmasına izin vererek.

“Hepsinin kürklü gittiğini sanıyordum.”

“Öyleydi.” Marc komodinin üzerindeki eski moda çalar saati aldı ve ellerini oyalamak için düğmeleriyle oynadı. Bir konu yüzünden gergindi. “Radley’nin takıldığı yere gittiklerinde, orası boştu. Jace dönüşüm geçirdi ve seraserlerden birisinin arkada bıraktığı kıyafetlerden birkaçını giyip Keller’ın evine doğru yola çıktılar. Keller’da Jace’in ana kulübeyi arayabileceği bir telefon olacağını umuyorlardı. Fakat evde değildi.”

Boz ayının bir serserinin boynunu kıracak kadar sert bir tokat atmasını hatırlayıp gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Hayır, bizimle birlikteydi."

"Biliyorum. Akşam yemeği için balık tutmaya çıkmıştı ve akarsuyun yanında pek çok kedi adam kokusu aldı. İzler bu yönü gösteriyordu. Böylece her ihtimale karşın dönüşüm geçirip takip etti."

"Şimdi nerede?"

"Parker ve Michael'la ava çıktılar."

Çocuklar bir boz ayıyla mı avlanıyorlardı? "Hiç adil değil. Her zaman iyi şeyleri kaçırıyorum." Marc'a bakarak kupamdan bir yudum daha aldım. "Peki ya serseriler? Hepsini yakaladık mı?"

Marc'ın melankolisinin içinden geçip kaybolan gerçek bir tatmin pırıltısı gördüm. "Birisini -Zeke Radley'yi sayarsak ikisini- sen ormanda yakaladın ve Ethan'la kulübede kapıştığınız üçünden ikisinin işini ben bitirdim. Keller pek çoğunu hakladı ve diğer çocuklar seni bulduktan kısa bir süre sonra son olduğunu umduğumuz ikisini gizlendikleri yerden bulup çıkardılar. Büyük bir karmaşaydı ve korkunç bir hayat israfıydı. Radley'nin onları getirdiği durum çok yazık. Ama Keller artık dağında biraz huzur bulacaktır."

"Peki ya Hannibal?" Yemek yerken gördükten sonra, kanla kaplı yamyamın, Jeff gibi sevecen bir isme sahip olmasını algılamıyordum.

"Av başlamadan önce ölmüştü. Ethan ve Reid onunla işlerini bitirdikleri anda acısına bir son vermişlerdi."

Kapı çerçevesinde bir gölge belirdi ve babamın elinde eski tip bir kandille bana gülümsediğini gördüm. Soluk renkli bir gömlek ve sahip olduğu tek kotu giyiyordu. "Nasılsın, kedi yavrusu?"

"İyiyim, babacığım." Dikişlerimin olduğu alandaki güçlü lokal anestezi sayesinde o anda fazla acım yoktu. Ve iğnelerin etkisi geçtiğinde içilecek, masanın üzerinde duran, küçük beyaz hapların

oluşturduğu başka bir yığın vardı. “Ee, ne var ne yok?” Son yaralarımı göz önünde bulunduran mahkeme, doktor beni dikmeyi bitirene kadar kararı duyurmayı ertelemişti. Ama babam son saati ana kulübede geçirmişti ve nedenini bildiğime emindim.

“Mahkeme bir karara vardı.”

Marc elini benimkinin üstüne kapadı ve beklenti içinde nefesimi tutarak başımla onayladım. Duyuruyu kaçırmaktan dolayı hâlâ kızgındım ama Dr. Carver henüz yataktan çıkmama izin vermiyordu. Tuvaleti kullanmak için bile. Ve kahve kutusundan daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda olsam da lazımlığı pek sevmiyordum.

Babam gülümsedi. “Enfeksiyon bulaştırmaktan, suçlu.” Zaten bunu biliyorduk. “Ama cinayetten masum, nefsi müdafaa sebebiyle.”

Nefesimi verdim ama rahatlamalı mıydım yoksa kızmalı mı, bu konuda kararsızdım. Asıl haber daha gelmemişti. “Ceza nedir?”

Babamın gözleri şöminenin ışığında parlarken, gülümsemesi genişledi. “Kamu hizmeti.”

“Yani?” diye sordu Marc, ben sormadan önce.

“Temel olarak, Paythe’in bir lider adamı olarak görevine devam etmesini ama önümüzdeki sene için karşılıksız çalışmasını istiyorlar.”

Pekâlâ, bu o kadar kötü değildi. Kıt maaşımı nereye harcayacağımı bilemiyordum zaten...

“Ve... hepimize kısmi dönüşümü yapmayı öğretmeni istiyorlar. Bu da önümüzdeki birkaç ay, diğer Gurur sürülerinin yanında beşer gün geçirmen gerekeceği anlamına geliyor.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlık, içimde tatlı bir ürperti gibi dolaşıyordu, babam başıyla onayladı. *İşte bu ilgi çekici.* Gerçi ziyaret etmeyi dört gözle beklemediğim kesinlikle birkaç bölge vardı...

“Kısmi dönüşüm işini kurtardı,” diye devam etti, kandili diğer eline alırken.

Boz ayının bir serserinin boynunu kıracak kadar sert bir tokat atmasını hatırlayıp gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Hayır, bizimle birlikteydi."

"Biliyorum. Akşam yemeği için balık tutmaya çıkmıştı ve akarsuyun yanında pek çok kedi adam kokusu aldı. İzler bu yönü gösteriyordu. Böylece her ihtimale karşın dönüşüm geçirip takip etti."

"Şimdi nerede?"

"Parker ve Michael'la ava çıktılar."

Çocuklar bir boz ayıyla mı avlanıyorlardı? "Hiç adil değil. Her zaman iyi şeyleri kaçırıyorum." Marc'a bakarak kupamdan bir yudum daha aldım. "Peki ya serseriler? Hepsini yakaladık mı?"

Marc'ın melankolisinin içinden geçip kaybolan gerçek bir tatmin pırıltısı gördüm. "Birisini -Zeke Radley'yi sayarsak ikisini- sen ormanda yakaladın ve Ethan'la kulübede kapıştığınız üçünden ikisinin işini ben bitirdim. Keller pek çoğunu hakladı ve diğer çocuklar seni bulduktan kısa bir süre sonra son olduğunu umduğumuz ikisini gizlendikleri yerden bulup çıkardılar. Büyük bir karmaşaydı ve korkunç bir hayat israfıydı. Radley'nin onları getirdiği durum çok yazık. Ama Keller artık dağında biraz huzur bulacaktır."

"Peki ya Hannibal?" Yemek yerken gördükten sonra, kanla kaplı yamyamın, Jeff gibi sevecen bir isme sahip olmasını algılamıyordum.

"Av başlamadan önce ölmüştü. Ethan ve Reid onunla işlerini bitirdikleri anda acısına bir son vermişlerdi."

Kapı çerçevesinde bir gölge belirdi ve babamın elinde eski tip bir kandille bana gülümsediğini gördüm. Soluk renkli bir gömlek ve sahip olduğu tek kötü giyiyordu. "Nasılsın, kedi yavrusu?"

"İyiyim, babacığım." Dikişlerimin olduğu alandaki güçlü lokal anestezi sayesinde o anda fazla acım yoktu. Ve iğnelerin etkisi geçtiğinde içilecek, masanın üzerinde duran, küçük beyaz hapların

oluşturduğu başka bir yığın vardı. “Ee, ne var ne yok?” Son yaralarımı göz önünde bulunduran mahkeme, doktor beni dikmeyi bitirene kadar kararı duyurmayı ertelemişti. Ama babam son saati ana kulübede geçirmişti ve nedenini bildiğime emindim.

“Mahkeme bir karara vardı.”

Marc elini benimkinin üstüne kapadı ve beklenti içinde nefesimi tutarak başımla onayladım. Duyuruyu kaçırmaktan dolayı hâlâ kızgındım ama Dr. Carver henüz yataktan çıkmama izin vermiyordu. Tuvaleti kullanmak için bile. Ve kahve kutusundan daha iyi olduğunu kabul etmek zorunda olsam da lazımlığı pek sevmiyordum.

Babam gülümsedi. “Enfeksiyon bulaştırmaktan, suçlu.” Zaten bunu biliyorduk. “Ama cinayetten masum, nefsi müdafaa sebebiyle.”

Nefesimi verdim ama rahatlamalı mıydım yoksa kızmalı mı, bu konuda kararsızdım. Asıl haber daha gelmemişti. “Ceza nedir?”

Babamın gözleri şöminenin ışığında parlarken, gülümsemesi genişledi. “Kamu hizmeti.”

“Yani?” diye sordu Marc, ben sormadan önce.

“Temel olarak, Faythe’in bir lider adamı olarak görevine devam etmesini ama önümüzdeki sene için karşılıksız çalışmasını istiyorlar.”

Pekâlâ, bu o kadar kötü değildi. Kıt maaşımı nereye harcayacağımı bilemiyordum zaten...

“Ve... hepimize kısmi dönüşümü yapmayı öğretmeni istiyorlar. Bu da önümüzdeki birkaç ay, diğer Gurur sürülerinin yanında beşer gün geçirmen gerekeceği anlamına geliyor.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlık, içimde tatlı bir ürperti gibi dolaşıyordu, babam başıyla onayladı. *İşte bu ilgi çekici.* Gerçi ziyaret etmeyi dört gözle beklemediğim kesinlikle birkaç bölge vardı...

“Kısmi dönüşüm işini kurtardı,” diye devam etti, kandili diğer eline alırken.

Evet ve Marc, hayatımı kurtardı; Ethan'inkiyle birlikte. Ama bana yaptıkları gibi onu rahat bırakmıyorlardı. Resmi olarak ihraç edilmişti. Aslında, amcam dışında mahkemedeki kimse onun hâlâ buralarda olduğunu bilmiyordu.

"Teşekkürler, babacığım. Bu harika." Ama zaferim buruktu. Şimdi hayatım tehlikede olmadığından, Marc'ın kalması için bir neden kalmamıştı.

Neyse ki, babam coşku eksikliğimi anlamışa benziyordu ve kendi gülümsemesi de gözlerine ulaşmıyordu. "Ethan'la birlikte oturmak için kulübeye geri dönüyorum. İhtiyacın olursa, onun cebini ararsın."

Başımla onayladım. Önceki sabah kendi telefonunu ana kulübede yere düşürmüştü –telefon parçalanmıştı– ve aramama cevap vermemişti. Michael ile ikisi mümkün olan en kötü anda ulaşamaz halde oldukları için büyük bir vicdan azabı çekiyorlardı. Hatta Michael iyileşmeme destek olsun diye, en sevdiğim yiyecekleri almak için şimdiden iki defa dışarı çıkmıştı bile. Yakında bu azaptan kurtulmasına izin verecektim. Yeni bir şeylerle geri geldiğinde...

Babamın bakışları Marc'a kaydı ve ifadesi daha da ciddileşti. "On dakika." Marc başıyla onayladı ve eski lideri ana salona çekilip ön kapıdan dışarı çıktı.

Gidişini izledim, sonra Marc'a korkuyla kaşlarımı çattım. "Şimdi mi gidiyorsun?" Gözleri bir an için kapandı, sonra bariz bir acı içinde benimkilerle buluşmak üzere açıldı. "Gitmek zorundayım."

"Hayır, değilsin." Anesteziyle oluşmuş sisimin altına panik yerleşirken başımı hararetle bir şekilde iki yana salladım. "Karar resmî. Babacığım seni geri alabilir ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Marc iç geçirip yatakta benimle oturmak üzere hızla yürüdü. "Faythe, Calvin Malone dün gece tüm konseyle yaptığı bir konfe-

rans görüşmesiyle babanın liderliğine resmen meydan okudu. Bir güvensizlik oylaması istedi ve konseyin yeni başkam olmayı talep etti. Aşağılık herif bunun zamanını kusursuz bir şekilde ayarladı. Senin cinayetten masum olduğunu duyurmadan on iki saat önce, böylece bu onu adil ve tarafsız gösterdi.”

Olamaz. Yüreğim ağırlaştı. Oda etrafımda dönüyor gibiydi. Her şey çok çabuk gelişmişti. Babamın ilgilenmesi gereken, iki tane ciddi bir şekilde yaralanmış çocuğu, bir tane hapsedilmiş oğlu ve travma geçirmiş, yeni, küçük bir dişi kedisi vardı. Manx’ten ve yaklaşan doğumundan bahsetmiyordum bile. Ve mahkemeden. Ve en yüksek rütbeli adamının kaybından. Tüm bunların üstüne bir de Malone’un darbesiyle nasıl ilgilenebilirdi ki?

Bakışlarım babamın az önce durduğu boş kapı aralığına gitti. “Niçin bana söylemedi?”

Marc iç geçirdi. “İyileşmeni yavaşlatmak istemiyor. Ama senin bundan daha güçlü olduğunu biliyorum, değil mi?”

Uyuşmuş bir halde başımla onayladım. Öyle olmak zorundaydım. “Oylama ne zaman?”

“Şubatta. İkisinin de davalarını diğer sekiz lidere sunmaları için üç ayı var. Konumunu koruması için babanın, kendisi dışında beş oya ihtiyacı var.” Durdu ve işaret parmağıyla elimin üstünü okşadı. “Bu yüzden gitmem gerekiyor. Baban ihracımı iptal ederek sözünden geri dönerse, Malone’un iddiasını onun yerine ispatlamış olur.” Kupamı masanın üstüne koyup elimi ellerinin arasına aldı. “Bunu ona yapamam. Benden bunu yapmamı isteyemezsin.”

Hayır. Elbette isteyemezdim.

Malone nasıl oldu da her birimizi diğer iki kişi arasında tercih yapmaya zorlayabilmişti? Ve kartları ne kadar iyi karıştırırsak karıştıralım, neden Marc her zaman küçük oyunumuzda kaybeden oluyordu?

İç geçirdim ve başımın geriye düşmesine izin verdim. Tavana baktım. Büyük ihtimalle Keller'ın kestiği ağaçlardan kesilen uzun tahtalardan oluşuyordu.

“Öyleyse beni bekle,” diye ısrar ettim. “Dönüşüm geçirebileceğim anda seninle birlikte gelirim.” Ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Jace bu konuda haklıydı. “Veya ikimiz burada kalabiliriz! Burası serbest bölge ve Keller'ın o serserilere yaptıklarından sonra, azıcık aklı olan hiç kimse bir daha Keller'ın bölgesinin on kilometre yakınına gelmez. Bölge konseyi dâhil.”

Elimi sıkarak, başını tekrar iki yana salladı. “Aynı fikirler benim de aklıma geldi, Faythe ama işe yaramaz. Keller'ı bu işin içine sürükleyemeyiz. Yakında kış uykusuna girecek, huzur ve sessizliği ihtiyaç duyacak, seni ararken ormanın her yerinde gürültü koparacak erkek kedilere değil.” Marc iç geçirdi ve omuzları o kadar üzüntülü bir şekilde yenilgiyle düştü ki içim cız etti. “Ayrıca, sen Gurur sürüne aitsin.”

“Gurur sürümüze,” diye ısrar ettim, görüşüm akıtılmamış yaşlarla bulanıklaşırken. “Ve sen de öyle.”

“Bunu yapmak zorundayım, Faythe. Gurur sürüsünün iyiliği için,” dedi Marc.

Ve o anda tartışmayı kaybettiğimi anladım. Geride kalanları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapardı. Bu, yanımızda olup bizi şahsen korumak anlamına gelmese de.

Marc, Calvin Malone'un asla olamayacağı liderdi ve ironi bu ya, Malone bunu asla anlamayacaktı. Ama babam bunu en başından anlamıştı.

Marc ayağa kalktı ve eli elimden kaydı. Beni nazıkçe öpmek için eğildi ve geri çekilmeye çalıştığında, onu daha uzun öpebileyim diye başını sabit tuttum. Gidecekse, kesinlikle vedasını doğru şekilde edecekti.

Bu öpücüğe kapıldı ve aç bir adam gibi benden beslendi. Ben de gelecek susuzluğun hazırlığı içinde ruhundan içtim. Ve en sonunda Marc çekildiğinde, gırtlığım söylenmemiş sözlerle tıkanmış, kalbim kendisinden sakındığım her bir özürle ağırlaşmıştı.

Ama vaatler için fazla geçti. Veda vakti gelmişti.

“Önce uyuyordum ve şimdi yatakta mahsur kaldım.” Aktıkları anda gözyaşlarımı sildim. “Neden hep seni durduramayacağım zamanlarda gidiyorsun?”

Üzgün bir şekilde gülümsedi. “İkimiz de ancak bu şekilde mümkün olabileceğini biliyoruz.” Salona doğru yavaş yavaş geri çekildi. Ön kapiya vardığı sırada, yaşlar görüşümü o kadar bulanıklaştırdı ki güçlkle yüzüne odaklanabiliyordum.

Bana göz kırptığını görmek için tam zamanında yaşları uzaklaştırdım. “Sonsuza kadar sürmeyecek, Faythe. Hayatım üzerine yemin ediyorum.”

Tabii ki, diye düşündüm kapıyı itip açtığı sırada. Calvin Malone konseyin başına geçtiği takdirde dışı lider adamlarının ve ser-seri Gurur sürüsü üyelerinin günleri temelli biterdi ve hiç kimsenin Orta Güney Gurur bölgesinden daha fazla kaybedecek şeyi yoktu. Ben ve Marc tarih olacaktık.

Babam, Malone'a karşı dururdu; bu konuda bir şüphe yoktu. Ama tüm adamlarının güçlü bir şekilde arkasında durmasına ihtiyaç duyacaktı. Marc dâhil.

Yakında tekrar bir arada olacaktık ve bunun olması için yapmam gereken her şeyi yapacaktım.

Marc son bir defa gülümsedi. Sonra gecenin içine adım attı ve kapı arkasından kapandı.

İşte Marc böyle gitti.